

อัตลักษณ์อุลาเจียะกับชาติพันธุ์แมนจู: การจัดการพื้นที่ทางวัฒนธรรมเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว

LIN ZHU

ดุษฎีนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต

สาขาวิชาทัศนศิลป์ ศิลปะการออกแบบและการจัดการวัฒนธรรม

คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

2568

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยบูรพา

อัตลักษณ์อุลาเจียะกับชาติพันธุ์แมนจู: การจัดการพื้นที่ทางวัฒนธรรมเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว

LIN ZHU

คุณฉวีนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต

สาขาวิชาทัศนศิลป์ ศิลปะการออกแบบและการจัดการวัฒนธรรม

คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

2568

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยบูรพา

Ulajie Identity and Manchu Ethnicity: Managing Cultural Areas to Promote Tourism

LIN ZHU

A DISSERTATION SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT OF
THE REQUIREMENTS FOR DOCTOR DEGREE OF PHILOSOPHY

IN VISUAL ARTS

FACULTY OF FINE AND APPLIED ARTS

BURAPHA UNIVERSITY

2025

COPYRIGHT OF BURAPHA UNIVERSITY

คณะกรรมการควบคุมคุณิพนธ์และคณะกรรมการสอบคุณิพนธ์ได้พิจารณาคุณิพนธ์
นิพนธ์ของ LIN ZHU ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปรัชญาคุณิ
บัณฑิต สาขาวิชาทัศนศิลป์ ศิลปะการออกแบบและการจัดการวัฒนธรรม ของมหาวิทยาลัยบูรพาได้

คณะกรรมการควบคุมคุณิพนธ์

คณะกรรมการสอบคุณิพนธ์

อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก

.....

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จันทนา คชประเสริฐ)

อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม

.....

(ดร.ชูศักดิ์ สุวิมลเสถียร)

..... ประธาน

(รองศาสตราจารย์ ดร.ทรงวุฒิ เอกภูมิวงศา)

..... กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จันทนา คชประเสริฐ)

..... กรรมการ

(ดร.ชูศักดิ์ สุวิมลเสถียร)

..... กรรมการ

(ศาสตราจารย์ภรดี พันธุมภกร)

..... กรรมการภายนอก

มหาวิทยาลัย

(ศาสตราจารย์สุชาติ เกาทอง)

..... คณบดีคณะศิลปกรรมศาสตร์

(รองศาสตราจารย์ ดร. เสกสรรค์ ตันยาภิรมย์)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา อนุมัติให้รับคุณิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของ
การศึกษาตามหลักสูตรปรัชญาคุณิบัณฑิต สาขาวิชาทัศนศิลป์ ศิลปะการออกแบบและการจัดการ
วัฒนธรรม ของมหาวิทยาลัยบูรพา

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(รองศาสตราจารย์ ดร.วิหวัธ แจ้งเอี่ยม)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

64810050: สาขาวิชา: ทักษะศิลป์ ศิลปะการออกแบบและการจัดการวัฒนธรรม; ปร.ด.
(ทัศนศิลป์ ศิลปะการออกแบบและการจัดการวัฒนธรรม)

คำสำคัญ: ถนนอุลา, วัฒนธรรมแมนจู, การจัดการพื้นที่ทางวัฒนธรรม, การสืบทอดทางวัฒนธรรม

LIN ZHU : อัตลักษณ์อุลาเจียะกับชาติพันธุ์แมนจู: การจัดการพื้นที่ทางวัฒนธรรมเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว. (Ulajie Identity and Manchu Ethnicity: Managing Cultural Areas to Promote Tourism) คณะกรรมการควบคุมดัชนีพนธ์: จันทนา คชประเสริฐ, ชูศักดิ์ สุวิมลเสถียร ปี พ.ศ. 2568.

งานวิจัยนี้ มีจุดประสงค์ 3 ข้อ คือ 1) เพื่อศึกษาภูมิหลังของตำบลอุลา มณฑลจี๋หลิน วิถีชีวิตและภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมของชาวแมนจูในตำบลอุลา 2) เพื่อวิเคราะห์อัตลักษณ์วัฒนธรรมของชนเผ่าแมนจูในท้องถิ่น และเสนอทิศทางการจัดการพื้นที่ทางวัฒนธรรมของตำบลอุลา 3) เพื่อออกแบบโครงการจัดการพื้นที่ทางวัฒนธรรมสำหรับเมืองโบราณของชนเผ่าแมนจูและหมู่บ้านในตำบลอุลา มณฑลจี๋หลิน และใช้การวิจัยแบบสหวิทยาการ ทั้งการศึกษาเอกสาร การสัมภาษณ์ การเก็บข้อมูลภาคสนาม ซึ่งนำไปสู่ การออกแบบ กิจกรรมบนเส้นทางท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมเพื่อเป็นแนวทางการจัดการพื้นที่วัฒนธรรมและกิจกรรมฟื้นฟูวัฒนธรรมท้องถิ่นของชาวแมนจู ในถนนอุลา เมืองจี๋หลิน

จากการศึกษาวิจัยนี้พบคุณลักษณะ 10 ประการของชาวแมนจูในถนนอุลา ซึ่งสรุปเป็นคำสำคัญ 3 คำ คือ 1) "หลิง (灵) จิตวิญญาณของนกไต่ตงซึ่ง สะท้อนให้เห็นผ่านตำนานของเจ้าหญิงไป๋ฮวา ความกล้าหาญ ความรักดี และจิตใจของวีรสตรีผู้เสียสละ 2) "ฉิง (情)" ความรู้สึกที่มีชีวิตชีวา ที่สะท้อนผ่านระบำหยางเกอและการละเล่นลูกบอลไข่มุก 3) "สือ (实)" หลักการดำเนินชีวิต และภูมิปัญญาในการปรับตัว สะท้อนผ่านการสร้างบ้าน ที่นอน ชุดแต่งกาย อาหาร สมุนไพร ตลอดจนการอยู่ร่วมกันกับธรรมชาติท่ามกลางความหนาวเย็น

จากคุณลักษณะหลักทั้งสามนี้ ผู้วิจัยได้ออกแบบเส้นทางท่องเที่ยวผ่านพหุสัมผัสทั้งห้า (รูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส) บนเส้นทางท่องเที่ยวถนนอุลา เพื่อมอบประสบการณ์ทางวัฒนธรรมที่ครอบคลุมแก่ผู้มาเยือน แผนปฏิบัติการนี้บรรลุความสมดุลระหว่างการอนุรักษ์วัฒนธรรมและการพัฒนาเศรษฐกิจ และเป็นข้อมูลอ้างอิงสำหรับการใช้เป็นแนวทางการจัดการทรัพยากรทางวัฒนธรรมที่หลากหลายและการสร้างแนวทางการจัดการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมแบบมีส่วนร่วมซึ่งมี

ความสำคัญอย่างยิ่งต่อการอนุรักษ์ การเผยแพร่ และการพัฒนาอย่างยั่งยืนของวัฒนธรรมแมนจู

64810050: MAJOR: VISUAL ARTS; Ph.D. (VISUAL ARTS)

KEYWORDS: Ula Street, Manchu Culture, Cultural Space Management, Cultural Heritage

LIN ZHU : ULAJIE IDENTITY AND MANCHU ETHNICITY: MANAGING CULTURAL AREAS TO PROMOTE TOURISM. ADVISORY COMMITTEE: JANTANA KHOCHPRASERT, CHUSAK SUVIMOLSTIEN 2025.

This research has three objectives: 1) To study the background of Ula Township in Jilin Province, as well as the lifestyle and cultural wisdom of the Manchu people in Ula Township; 2) To analyze the cultural identity of the local Manchu ethnic group and propose directions for managing the cultural space of Ula Township; 3) To design a cultural space management project for the ancient Manchu town and villages in Ula Township, Jilin Province. The research employs an interdisciplinary approach, including document studies, interviews, and field data collection, leading to the design of cultural tourism activities as a guideline for managing cultural spaces and revitalizing local Manchu culture in Ula Street, Jilin City.

The research identified ten characteristics of the Manchu people in Ula Street, summarized into three key terms: 1) "Ling (灵)" — the spirit of the Haitongqing eagle, reflected through the legend of Princess Baihua, bravery, kindness, and the self-sacrificing spirit of a heroine; 2) "Qing (情)" — lively emotions reflected in Yangge dance and pearl ball games; 3) "Shi (实)" — principles of living and adaptive wisdom, reflected in housing, bedding, clothing, food, herbal medicine, and coexistence with nature in the cold environment.

Based on these three core characteristics, the researcher designed a multisensory (sight, taste, smell, sound, touch) cultural tourism route along Ula Street to provide visitors with a comprehensive cultural experience.

This action plan achieves a balance between cultural conservation and economic development and serves as a reference for managing diverse cultural resources and creating participatory cultural tourism strategies. This is of great importance for the conservation, dissemination, and sustainable development of Manchu culture.

กิตติกรรมประกาศ

ดุชฎินิพนธ์นี้จะสำเร็จไปได้อย่างลุล่วงไม่ได้หากปราศจากการสนับสนุนและความช่วยเหลือจากผู้คน หลายท่าน ในที่นี้ ข้าพเจ้าขอแสดงความขอบคุณจากใจอย่างยิ่งต่อแผ่นดินที่งดงามของประเทศไทย มหาวิทยาลัย อาจารย์ เพื่อนนักศึกษา และทีมแปลภาษาที่ให้การช่วยเหลือมาโดยตลอด

ข้าพเจ้าขอขอบคุณแผ่นดินไทยที่ เต็มไปด้วยความอบอุ่นและการยอมรับ ในช่วงเวลาที่ได้ศึกษาที่นี่ ไม่เพียงแต่ทำให้ข้าพเจ้าได้รับความรู้ที่หลากหลาย แต่ยังทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกถึงเสน่ห์และความสำคัญ ของการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม บรรยากาศที่เป็นมิตรของสังคมไทยและความหลากหลายทางวัฒนธรรมทำให้ขอบเขตมุมมองชีวิตของข้าพเจ้าเปิดกว้างขึ้น และยังทำให้ข้าพเจ้ามีความหลงใหลในงานวิจัยทางวิชาการมากยิ่งขึ้น

ต่อมา ข้าพเจ้าขอขอบคุณมหาวิทยาลัยบูรพาจากใจจริง มหาวิทยาลัยได้มอบทรัพยากรและการสนับสนุนที่หลากหลายในการทำวิจัยทางวิชาการให้แก่ข้าพเจ้า บรรยากาศทางวิชาการที่เปิดกว้างและระบบ การสอนที่ครบถ้วนช่วยสร้างสภาพแวดล้อมที่ดีในการเรียนรู้ให้กับข้าพเจ้า

ขอขอบคุณอาจารย์ที่ปรึกษาของข้าพเจ้า อาจารย์ ดร . ชูศักดิ์ สุวิมลเสถียร เป็นพิเศษในกระบวนการวิจัยทั้งหมด อาจารย์ได้ให้คำแนะนำอันมีค่า พร้อมกับความรู้ที่ลึกซึ้งทางวิชาการและความอดทน ในการชี้แนะ ตั้งแต่การกำหนดหัวข้อการวิจัย การสร้างกรอบการวิจัย ไปจนถึงการปรับปรุงรายละเอียดของดุชฎินิพนธ์ การสนับสนุนของอาจารย์ทำให้ข้าพเจ้าก้าวหน้าอย่างต่อเนื่องในเส้นทางทางวิชาการ

ขอขอบคุณเพื่อนนักศึกษาทุกท่าน ในการแลกเปลี่ยนทางวิชาการและการเรียนรู้ในชีวิตประจำวัน ทุกคนได้มอบความช่วยเหลืออย่างไม่มีเงื่อนไขและคำแนะนำอันมีค่าให้แก่ข้าพเจ้า ทำให้ข้าพเจ้าสามารถเอาชนะอุปสรรคต่าง ๆ ในกระบวนการวิจัยได้ และยังทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกถึงมิตรภาพที่ลึกซึ้งและพลังของทีมที่ คอยช่วยเหลือซึ่งกันและกัน

สุดท้าย ขอขอบคุณทีมแปลภาษาเป็นพิเศษในฐานะสะพานเชื่อมระหว่างข้าพเจ้ากับอาจารย์ ทีมแปล ทุกคนได้ใช้ทักษะทางภาษาอย่างมืออาชีพและทัศนคติการทำงานที่ละเอียดรอบคอบ เพื่อให้แน่ใจว่าผลการวิจัยของข้าพเจ้าจะได้รับการถ่ายทอดอย่างถูกต้อง การทำงานหนักของทีมแปลไม่เพียงช่วยข้าพเจ้าใน การปรับแต่งภาษาของงานวิจัย แต่ยังมีบทบาทสำคัญตลอดทั้งกระบวนการวิจัย

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ฉ
กิตติกรรมประกาศ.....	ช
สารบัญ.....	ฅ
สารบัญตาราง.....	ฉ
สารบัญภาพ.....	ฐ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาการวิจัย.....	1
คำถามการวิจัย.....	3
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	3
กรอบแนวคิดการวิจัย.....	4
ขอบเขตการวิจัย.....	5
วิธีดำเนินการวิจัยและกระบวนการวิจัย.....	5
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการวิจัย.....	7
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	7
บทที่ 2 การทบทวนวรรณกรรมและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง.....	9
ภาพรวมเบื้องหลังความเป็นมาของตำบลอุลู่ลาเมืองจันทลิน.....	11
1. เบื้องหลังทางประวัติศาสตร์ของตำบลอุลู่ลาเจียเมืองจันทลิน.....	11
2. เบื้องหลังทางวัฒนธรรมของตำบลอุลู่ลาเจียเมืองจันทลิน.....	13
แนวคิดและหลักการทางทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง.....	22
1. แนวคิดวัฒนธรรมประจำชาติ.....	22

2. แนวคิดวัฒนธรรมประจำชาติ.....	22
3. แนวคิดวัฒนธรรมดั้งเดิมของแมนจู.....	23
4. แนวคิดการวางแผนการท่องเที่ยวในชนบท.....	24
5. หลักการคุ้มครองและการสร้างสรรค์วัฒนธรรม.....	24
6. หลักการเชิงภูมิภาค.....	26
7. หลักการปรับให้เข้ากับสภาพท้องถิ่น.....	27
8. หลักการพัฒนาที่ยั่งยืน.....	28
สภาพการวิจัยในปัจจุบันและความคิดเห็นเกี่ยวกับการวิจัย.....	30
การวิจัยสภาพการประยุกต์ใช้แผนการท่องเที่ยวในชนบทในปัจจุบัน.....	34
1. สภาพการพัฒนาแผนการท่องเที่ยวในชนบทในแต่ละช่วงเวลา.....	34
2. สถานการณ์การใช้แผนการท่องเที่ยวในหมู่บ้านของแต่ละชาติพันธุ์.....	36
3. สถานการณ์การใช้แผนการท่องเที่ยวในชนบทของแต่ละภูมิภาค.....	37
ความสัมพันธ์ระหว่างวัฒนธรรมประจำชาติและการท่องเที่ยวในชนบท.....	38
1. ความสำคัญของวัฒนธรรมประจำชาติในการท่องเที่ยวในชนบท.....	38
2. ปัญหาที่วัฒนธรรมประจำชาติต้องเผชิญในการท่องเที่ยวในชนบท.....	39
3. การคุ้มครองและการสืบสานวัฒนธรรมประจำชาติในการท่องเที่ยวในชนบท.....	39
บทที่ 3 ภาพรวมและการพัฒนาทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของตำบลอุลลา.....	41
ข้อมูลทั่วไปของตำบลอุลลา.....	43
มรดกทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของตำบลอุลลา.....	44
ภาพรวมด้านต่างๆ ของตำบลอุลลา.....	50
การจำแนกประเภท การกระจายและเอกลักษณ์ของทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของ ตำบลอุลลาแมนจู.....	52
บทที่ 4 การสืบสานอดีตสู่ปัจจุบัน : การวิเคราะห์อัตลักษณ์วัฒนธรรมของชนเผ่าแมนจูในตำบลอุลลา	67

รากฐานแห่งวัตถุ —— วัฒนธรรมพื้นบ้านด้านวัตถุของชนเผ่าแมนจูตำบลอุลา.....	68
แหล่งกำเนิดของจิตวิญญาณ —— ประเพณีและจิตวิญญาณของชนเผ่าแมนจูตำบลอุลา	93
สืบสานประเพณี – ขนบธรรมเนียมและวิถีชีวิตสังคมของชนเผ่าแมนจูตำบลอุลา.....	104
การผสมผสานอย่างกลมกลืน——การวิเคราะห์และอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมของชนเผ่าแมนจู ตำบลอุลา.....	122
การเดินทางแห่งการสืบทอด : สถานการณ์พัฒนาของตำบลอุลา	127
การสืบสานภูมิปัญญา——สัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญที่มีกรณีศึกษาที่เกี่ยวข้อง	132
บทที่ 5 แผนการจัดการการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมชนเผ่าแมนจู ตำบลอุลา.....	137
ระลึกถึงอดีต (nianjiu) : การคิดถึงร่องรอยแห่งประวัติศาสตร์——การฟื้นฟูสถาปัตยกรรมและ ทรัพยากรทางนิเวศของชนเผ่าแมนจูในตำบลอุลา).....	138
ระลึกถึงรากเหง้า (niangen) : (การคิดถึงต้นกำเนิดของวัฒนธรรม——การสืบทอดมรดกทาง วัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของชนเผ่าแมนจูในตำบลอุลา).....	155
ระลึกถึงความผูกพัน (niannian) : การคิดถึงอารมณ์ความรู้สึกของผู้คน——การเผยแพร่จิตวิญญาณ ของวัฒนธรรมแมนจูในตำบลอุลา.....	165
ระลึกถึงอนาคต (nianyuan) : การคิดถึงแนวทางในอนาคต——การพัฒนาเศรษฐกิจชนบทของชน เผ่าแมนจูในตำบลอุลา	177
บทที่ 6 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	192
สรุปผลการวิจัย.....	193
การอภิปรายผลการวิจัย.....	197
ข้อเสนอแนะ	200
บรรณานุกรม.....	202
ภาคผนวก.....	206
ภาคผนวก ก	207
ประวัติย่อของผู้วิจัย.....	219

สารบัญตาราง

หน้า

ตารางที่ 3-1 รายชื่อร้านค้าเก่าบางส่วนในตำบลอุลาแมนจูโดยแบ่งตามช่วงเวลาทางประวัติศาสตร์	57
ตารางที่ 3-2 รายการมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของตำบลอุลาแมนจู.....	58
ตารางที่ 3-3 หมู่บ้านที่โดดเด่นของตำบลอุลาแมนจูและองค์ประกอบด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม	60
ตารางที่ 4-1 หมายความของโทเทมในกลองเซม้น	98
ตารางที่ 4-2 การประยุกต์ใช้ระบบความรู้ในบทที่ห้า	125
ตารางที่ 5-1 แนวคิดและองค์ประกอบในการออกแบบตราสัญลักษณ์ (Logo)	174

สารบัญภาพ

	หน้า
ภาพที่ 1-1 กรอบแนวคิดการวิจัย.....	4
ภาพที่ 2-1 แบบแผนการวิจัยบทที่ 2.....	10
ภาพที่ 2-2 การติดกระดาษไว้นอกหน้าต่าง.....	14
ภาพที่ 2-3 หญิงสาวนั่งสูบยาเส้น.....	14
ภาพที่ 2-4 หญิงนั่งไกวเปลให้นมลูก.....	15
ภาพที่ 2-5 ระบาย่างเกอؤلลาเจียแมนจู.....	16
ภาพที่ 2-6 ระบายากลองเตียวอؤلลาเจียแมนจู.....	16
ภาพที่ 2-7 พิธีไหว้บรรพบุรุษของอؤلลาแมนจู.....	17
ภาพที่ 2-8 ประเพณีลอยกระทงโคมแม่น้ำซงฮวา.....	17
ภาพที่ 2-9 ประเพณีอินทรียี่ล่าหมูของอؤلลาแมนจู.....	18
ภาพที่ 2-10 เทคนิคการสร้างบ้านของอؤلลาแมนจู.....	18
ภาพที่ 2-11 การตัดเย็บชุดกิ๋เพ้าแบบดั้งเดิมของชาวแมนจู.....	19
ภาพที่ 2-12 ลูกบอลไข่มุก.....	20
ภาพที่ 2-13 กระดาษสำหรับตกแต่งหน้าต่าง.....	21
ภาพที่ 2-14 ตัวอักษร "𠄎" (แปลว่าโชคดี) กลับหัว.....	21
ภาพที่ 3-1 แบบแผนการวิจัยบทที่ 3.....	42
ภาพที่ 3-2 ที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ของตำบลอؤلลาเจียแมนจู.....	43
ภาพที่ 3-3 ชุ่ยฝู (คฤหาสน์ชุ่ย) เมืองอؤلลาเจีย.....	45
ภาพที่ 3-4 ซาฝู (คฤหาสน์ซา) เมืองอؤلลาเจีย.....	46
ภาพที่ 3-5 โฮ้วฝู (คฤหาสน์โฮ้ว) เมืองอؤلลาเจีย.....	47
ภาพที่ 3-6 วัดชิงเงิน ตำบลอؤلลา.....	48

ภาพที่ 3-7 กู่เจิงเจีย (ถนนเมืองโบราณ)	48
ภาพที่ 3-8 กลุ่มสถาปัตยกรรมโบราณสมัยราชวงศ์ชิง สถานที่ทางประวัติศาสตร์ และเขตเมือง ประวัติศาสตร์ในตำบลอุลาแมนจู	54
ภาพที่ 3-9 รูปแบบการกระจายตัวของพื้นที่ที่มีทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของตำบล อุลา แมนจู	63
ภาพที่ 4-1 แบบแผนการวิจัยบทที่ 4.....	68
ภาพที่ 4-2 บ้านทรงกระเป่า(KouDaiFang).....	70
ภาพที่ 4-3 แผนผังของ บ้านทรงกระเป่า (KouDaiFang)	70
ภาพที่ 4-4 วานจี้คัง(WanZiKang).....	71
ภาพที่ 4-5 แผนผังของวานจี้คัง(WanZiKang)	71
ภาพที่ 4-6 ปล่องไฟหูลาน (HuLanYanTong) ของโฮ่วฝู่ (HouFu)	72
ภาพที่ 4-7 ปล่องไฟในปัจจุบัน	73
ภาพที่ 4-8 ตำแหน่งทางภูมิศาสตร์ของหมู่บ้านทานฉุน (HanTunCun).....	74
ภาพที่ 4-9 บ้านทรงกระเป่า (KouDaifang) ของหมู่บ้านทานฉุน (HanTunCun) และผู้เฒ่าที่ถูก สัมภาษณ์	75
ภาพที่ 4-10 หล้าอุลา(WuLaCao).....	77
ภาพที่ 4-11 หล้าอุลา(WuLaCao)และรองเท้าอุลา(WuLaXie)	78
ภาพที่ 4-12 โสรม	79
ภาพที่ 4-13 เขากวาง.....	80
ภาพที่ 4-14 การบรรยายของเจ้าหน้าที่ในพิพิธภัณฑ์.....	81
ภาพที่ 4-15 รองเท้าบูทยาว	82
ภาพที่ 4-16 ชุดกีเฝ้า	82
ภาพที่ 4-17 แขนเสื้อลูกธนู(JianXiu)	83
ภาพที่ 4-18 รองเท้าสั้นกระถาง(QiXie)ในพิพิธภัณฑ์	84
ภาพที่ 4-19 เหนียนโบโป (NianBoBo).....	85

ภาพที่ 4-20 ผักดอง	86
ภาพที่ 4-21 เนื้อขาวและไส้กรอกเลือด	86
ภาพที่ 4-22 หม้อไฟชนเผ่าแมนจู	87
ภาพที่ 4-23 เนื้อขาว	88
ภาพที่ 4-24 ไส้กรอกเลือด	88
ภาพที่ 4-25 ผักดอง	89
ภาพที่ 4-26 เฟิงจีหยวน(FengJiYuan).....	90
ภาพที่ 4-27 ผู้เฒ่าชู่ซิวฉิน(CuiXiuQin).....	90
ภาพที่ 4-28 วิธีการเผาและลนไฟ.....	91
ภาพที่ 4-29 ร้านเก่าของเฟิงจีหยวน (FengJiYuan).....	92
ภาพที่ 4-30 เริ่มพิธีการ.....	94
ภาพที่ 4-31 สวดคำอธิษฐาน.....	95
ภาพที่ 4-32 วางกุญแจขอพร	95
ภาพที่ 4-33 พิธีบูชาในฤดูเก็บเกี่ยว	97
ภาพที่ 4-34 การตัดกระดาษ"โมโมเหริน (MoMoRen)"	99
ภาพที่ 4-35 คุณเถาเจี้ยนเหว่ย(TaoJianWei).....	100
ภาพที่ 4-36 ไห่ตงชิง.....	101
ภาพที่ 4-37 รูปปั้นไห่ตงชิง(HaiDongQing)ในพิพิธภัณฑ์ชนเผ่าแมนจูตำบลอุลา	102
ภาพที่ 4-38 ผู้เฒ่าของตำบลอุลา	103
ภาพที่ 4-39 ศาลาไปฮวาเตียนเจียง(BaiHuaDianJiangTai)ในปัจจุบัน——สุสานวีรชน	104
ภาพที่ 4-40 ไม้ตีและลูกบอลไข่มุกและ	105
ภาพที่ 4-41 ลูกบอลไข่มุกของสมัยโบราณ	105
ภาพที่ 4-42 การฝึกซ้อมกีฬาลูกบอลไข่มุกในประจำวัน.....	106
ภาพที่ 4-43 ก้าวแห่งสิริมงคล	108

ภาพที่ 4-44 แหย่นกอินทรี(DouYing).....	108
ภาพที่ 4-45 ปล่อยนกอินทรี(FangYing)	109
ภาพที่ 4-46 ตีม้า(DaMa)	109
ภาพที่ 4-47 การรำลาก่อนจะออกไปรบ.....	110
ภาพที่ 4-48 นักแสดงชาย	111
ภาพที่ 4-49 นักแสดงหญิง	111
ภาพที่ 4-50 เทศกาลชนเผ่าแมนจูและตารางรวบรวมอาหาร	113
ภาพที่ 4-51 หน่วยงานกิจกรรมเทศกาลมอบทอง.....	114
ภาพที่ 4-52 การแสดงระบำและการร้องเพลงของชนเผ่าแมนจู	115
ภาพที่ 4-53 หมอชนเผ่าแมนจูรักษาโรคให้ฟรี.....	115
ภาพที่ 4-54 อาหารของชนเผ่าแมนจู.....	116
ภาพที่ 4-55 อาหารของชนเผ่าแมนจู.....	116
ภาพที่ 4-56 เหนียนโต้วเปา (NianDouBao).....	118
ภาพที่ 4-57 ทำเหนียนโต้วเปาด้วยกัน	119
ภาพที่ 4-58 กิจกรรมเติมคลังข้าว	119
ภาพที่ 4-59 ศูนย์วิจัยวัฒนธรรมแมนจู.....	120
ภาพที่ 4-60 โรงเรียนมัธยมชนเผ่าแมนจูตำบลอุลา.....	121
ภาพที่ 4-61 ห้องเรียนภาษาแมนจู.....	121
ภาพที่ 4-62 คนท้องถิ่นที่ทำงานสื่อใหม่	129
ภาพที่ 4-63 ฉินเหยียนเจี๋ย(QinYanJie)ผู้รับผิดชอบโครงการ.....	130
ภาพที่ 4-64 สัมภาษณ์คุณหูเหยียน(HuYan) เลขาธิการพรรคหมู่บ้านหนานฉุน(HanTunCun)	131
ภาพที่ 4-65 คุณหลี่เหมย(HuLiMei) ผู้ประกอบการโฮมสเตย์	132
ภาพที่ 4-66 การสัมภาษณ์นักวางแผนการท่องเที่ยวสามท่าน	133
ภาพที่ 5-1 แบบแผนการวิจัยบทที่ 5.....	138

ภาพที่ 5-2 ประตุมือง.....	139
ภาพที่ 5-3 ย่านเก่า	140
ภาพที่ 5-4 แทนบัญชาการองค์หญิงไปฮั่ว	140
ภาพที่ 5-5 การถ่ายภาพภายในแนวคิด “ใช้ชีวิตเป็นองค์หญิงหนึ่งวันที่อุลา”	141
ภาพที่ 5-6 แผนที่พื้นที่หลักในการพัฒนาของตำบลอุลา.....	144
ภาพที่ 5-7 แผนผังพื้นที่หมู่บ้านห่านถุนในตำบลอุลา.....	145
ภาพที่ 5-8 บรรยากาศภายนอกของโฮมสเตย์	146
ภาพที่ 5-9 ห้องพักของโฮมสเตย์	147
ภาพที่ 5-10 พื้นที่จัดแสดงสาธารณะของโฮมสเตย์.....	147
ภาพที่ 5-11 ห้องอาหารของโฮมสเตย์	148
ภาพที่ 5-12 หอจัดแสดง “ต้าเซิงหยาเหมิน”	149
ภาพที่ 5-13 พิพิธภัณฑ์ประวัติศาสตร์อุลา.....	150
ภาพที่ 5-14 โรงเรียนอุลา.....	150
ภาพที่ 5-15 ปรากฏการณ์น้ำค้างแข็งในตำบลอุลา.....	151
ภาพที่ 5-16 การวางแผนโครงการ	152
ภาพที่ 5-17 พื้นที่ดำเนินงาน.....	152
ภาพที่ 5-18 ประติมากรรมน้ำแข็งเอกลักษณ์ของแมนจู	153
ภาพที่ 5-19 กิจกรรมบนพื้นที่น้ำแข็ง “การเล่นสเก็ตน้ำแข็งแบบล้อเลื่อน”	153
ภาพที่ 5-20 การแสดงการเต้นระบำ “ยางเกอ”.....	154
ภาพที่ 5-21 การแสดงชุดใหญ่ภายใต้แนวคิด “Dream back to Ula”	155
ภาพที่ 5-22 การฝึกอบรมภายในโรงเรียน	156
ภาพที่ 5-23 การบรรยายภายในโรงเรียน.....	157
ภาพที่ 5-24 การอบรมที่พิพิธภัณฑ์แมนจู.....	158
ภาพที่ 5-25 การบรรยายในพิพิธภัณฑ์	158

ภาพที่ 5-26 ห้องเรียนการเรียนรู้ภาษาแมนจู	160
ภาพที่ 5-27 การนำเสนอศิลปะการเขียนตัวอักษรแมนจู	160
ภาพที่ 5-28 การบรรยายในสถานที่สัมภาษณ์	163
ภาพที่ 5-29 พิธีการมอบใบประกาศนียบัตร	164
ภาพที่ 5-30 การตัดต่อวิดีโอ	166
ภาพที่ 5-31 บัญชีทางการบนแอปพลิเคชัน Wechat (Wechat Official Account)	167
ภาพที่ 5-32 ซุ้มร้านค้าในตลาดนัดมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้	168
ภาพที่ 5-33 กิจกรรมการตัดกระดาษ	169
ภาพที่ 5-34 กิจกรรมการปักผ้า	170
ภาพที่ 5-35 กิจกรรมการจัดสานหญ้าอูลา	170
ภาพที่ 5-36 การวาดภาพด้วยน้ำตาล	171
ภาพที่ 5-37 เต็นท์สีรุ้งเรื่องวัฒนธรรมมรดกพื้นบ้านมัลก	172
ภาพที่ 5-38 เต็นท์สีรุ้งเรื่องวัฒนธรรมมรดกพื้นบ้านมัลก	172
ภาพที่ 5-39 การออกแบบตราสัญลักษณ์ (Logo)	174
ภาพที่ 5-40 ผลงานชุดที่คั่นหนังสือ “โมโมเเทริน (momoren)”	176
ภาพที่ 5-41 แผนผังการวางผังโดยรวมของตำบลอูลา	180
ภาพที่ 5-42 แผนที่เส้นทางประวัติศาสตร์	181
ภาพที่ 5-43 แผนที่เส้นทางประวัติศาสตร์	181
ภาพที่ 5-44 การบรรยายและการเยี่ยมชมพิพิธภัณฑ์ชนเผ่าแมนจู	183
ภาพที่ 5-45 การเดินเล่นในย่านเก่าอูลา	184
ภาพที่ 5-46 อาหารที่มีเอกลักษณ์ของชนเผ่าแมนจู	184
ภาพที่ 5-47 การทำบ้านน้ำแข็ง	185
ภาพที่ 5-48 การรับประทานอาหารค้ำหม้อไฟแมนจูกลางแจ้ง	186
ภาพที่ 5-49 การสัมผัสประสบการณ์การนอนบนเตียงอุ่นในห้องพัก	187

ภาพที่ 5-50 การวาดภาพด้วยน้ำตาลและการทำผลไม้เคลือบน้ำตาล.....	188
ภาพที่ 5-51 การสัมผัสประสบการณ์การตัดกระดาษแมนจู.....	188
ภาพที่ 5-52 การประกอบอาหาร-ห่อเกี้ยว.....	189
ภาพที่ 5-53 ผู้เข้าร่วมกิจกรรมถ่ายรูปร่วมกัน.....	190
ภาพที่ 6-1 แบบแผนการวิจัยบทที่ 6.....	193

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาการวิจัย

การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมได้กลายเป็นส่วนสำคัญของการท่องเที่ยวด้วยการพัฒนาอย่างรวดเร็วของการท่องเที่ยว ภายใต้ภูมิหลังสังคมในปัจจุบัน วัฒนธรรมดั้งเดิมทั่วโลกกำลังเผชิญกับความท้าทายที่รุนแรง การอนุรักษ์และการสืบทอดวัฒนธรรมดั้งเดิมมีความสำคัญเป็นพิเศษในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของจีน ซึ่งเป็นภูมิภาคที่มีการพัฒนาอย่างรวดเร็วในด้านเศรษฐกิจ

วัฒนธรรมชาติพันธุ์เป็นวัฒนธรรมเด่นชัดในวัฒนธรรมดั้งเดิมที่หลากหลายของจีน ส่วนวัฒนธรรมชนเผ่าแมนจูมีคุณค่าทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมที่สำคัญ ซึ่งชนเผ่าแมนจูมีประวัติศาสตร์อันยาวนาน และเป็นชนเผ่าที่ผู้คนรู้จักกันอย่างดี ชนเผ่าแมนจูเป็นชนเผ่าโบราณที่มีต้นกำเนิดจากทางตอนเหนือของภูเขาฉางไปซึ่งตั้งอยู่ในทางตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศจีน และลุ่มแม่น้ำเฮยหลงเจียงและอุซุหลี่ การบันทึกชนเผ่าแมนจูที่เก่าแก่ที่สุดได้พบที่ชนเผ่าชู่เซินในสมัยโจวตะวันตก บรรพบุรุษชาวแมนจูได้อาศัยอยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือที่แห้งแล้งและหนาวเย็นเป็นเวลานาน ภายใต้การแลกเปลี่ยนกับกลุ่มชาติพันธุ์โดยรอบ ได้พัฒนาผ่านหกขั้นตอน ได้แก่ ชู่เซิน อี้โหลว ม่อจี ม่อเหอ หนิวเจิน และแมนจูเรีย และก่อตั้งชนเผ่าแมนจูสมัยใหม่ขึ้นในที่สุด

สมัยแมนจูเรียตอนปลายศตวรรษที่ 16 เป็นช่วงการก่อตัวของวัฒนธรรมดั้งเดิมของชนเผ่าแมนจู ชาวแมนจูเรียในขณะนั้นมีต้นกำเนิดมาจากวัฒนธรรมตกลาล่าสัตว์ ซึ่งลักษณะที่ในการผลิต ดำรงชีวิต อุดมการณ์ และวัฒนธรรมมักจะเป็นธรรมชาติและดั้งเดิมมากกว่า ชาวแมนจูเชื่อเรื่องผี นับถือซาแมน บูชานกอินทรี และมีลักษณะเด่นคือเคารพนับถือธรรมชาติและบรรพบุรุษ ในช่วงกลางของศตวรรษที่ 17 ชาวแมนจูเรียได้รับอำนาจของจักรพรรดิ และรวมประเทศเข้าด้วยกัน พร้อมก่อตั้งราชวงศ์ชิง และกลายเป็นผู้ปกครองที่แท้จริงของประเทศจีน ช่วงเวลานี้เป็นช่วงเวลาที่วัฒนธรรมดั้งเดิมของชนเผ่าแมนจูพัฒนาเป็นอย่างดี ซึ่งสะท้อนให้เห็นในวัฒนธรรมทางจิตวิญญาณ เช่น การก่อรูปของภาษาอักษร การรวมเป็นหนึ่งในภาษาแมนจู การสืบทอดและการเผยแพร่ตำนานเทพต่าง ๆ ในด้านปรัชญาและศาสนา ไม่เพียงแต่สืบทอดวัฒนธรรมชาแมน แต่ยังเรียนศาสนาพุทธแบบทิเบตด้วย ส่วนเครื่องแต่งกายและบ้านเรือนของชนเผ่าแมนจูได้ผสมผสานฝีมือของชนเผ่าอื่น จึงเกิดสิ่งสร้างสรรค์ที่มีลักษณะเฉพาะเช่น ชุดกี๊แพ้วและเรือสี่ประสาน เป็นต้น ซึ่งล้วนสะท้อนให้เห็นถึงการผสมผสานทางชาติพันธุ์ นอกจากนี้ เทศกาลประจำชนเผ่าแมนจูยังได้รับอิทธิพลอย่างมากจากชนเผ่าอื่น เทศกาลฉลองวันสร้างชนเผ่า เทศกาลส่งธัญญาหารเข้ายุ้งและเทศกาลฉลองการเก็บเกี่ยวสมุนไพรร

เป็นเทศกาลดั้งเดิมของชนเผ่าแมนจู ในขณะที่เดียวกัน ชาวแมนจูก็ฉลองเทศกาลตรุษจีน เทศกาลโคมไฟ และเทศกาลไหว้บ๊ะจ่างของชาวฮั่นอย่างคึกคักเหมือนกัน ชนเผ่าแมนจูเป็นชนเผ่าที่มีความสามารถหลากหลาย การเย็บปักถักร้อยแบบดั้งเดิมและการตัดกระดาษเป็นงานฝีมือประจำชนเผ่า กลองแปดเหลี่ยม เครื่องสีประเภทสองสายและสามสายเป็นจุดเด่นในดนตรีแมนจู ระบายังเกแมนจูและระบำหลงซิงที่มีมาช้านานเป็นระบำที่มีลักษณะเฉพาะประจำชนเผ่าแมนจู

ในฐานะที่เป็นหนึ่งในแหล่งกำเนิดของวัฒนธรรมชนเผ่าแมนจู ตำบลอูลา มณฑลจี๋หลินมีวัฒนธรรมพื้นบ้านที่หลากหลายและโบราณวัตถุทางประวัติศาสตร์ ซึ่งได้สมญานามว่าเป็น “เมืองอันดับหนึ่งในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของจีน” ตำบลอูลาตั้งอยู่ริมฝั่งแม่น้ำซังฮั่วของมณฑลจี๋หลิน โดยมีที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ที่ดีและแหล่งวัฒนธรรมที่อุดมสมบูรณ์ จึงได้สมญานามว่าเป็น “บ้านเกิดของวัฒนธรรมชนเผ่าแมนจู” การพัฒนาของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมชนเผ่าแมนจูในตำบลอูลา มณฑลจี๋หลินมีศักยภาพที่สูง ซึ่งไม่ว่าวัฒนธรรมทางภาษา ขนบธรรมเนียม ศิลปะ การแต่งกาย วัฒนธรรมอาหาร ดนตรีและการเต้นรำ ความเชื่อทางศาสนา หรือด้านอื่น ๆ ต่างมีลักษณะที่โดดเด่น วัฒนธรรมชนเผ่าแมนจูที่หลากหลายและมีสีสันในตำบลอูลา มณฑลจี๋หลินเป็นส่วนที่ขาดไม่ได้ของคลังสมบัติแห่งวัฒนธรรมประจำชาติจีน

ปัจจุบันนี้ ตำบลอูลาไม่ได้รุ่งโรจน์เหมือนในอดีตไปนานแล้ว กำแพงเมืองของเมืองโบราณในอูลาปกคลุมไปด้วยหิมะสีขาวซึ่งดูแล้วไม่มีอะไรเป็นพิเศษ เมืองโบราณเหลือแต่กำแพงเมืองที่พังทลายและเนินดินขนาดใหญ่ที่อยู่ตรงกลางของเมืองเก่า ปัจจุบันนี้ ถ้าเดินบนถนนในเมืองโบราณอูลา ก็จะพบว่าไม่แตกต่างจากเมืองอื่นในภาคตะวันออกเฉียงเหนือมากนัก การพัฒนาโครงการท่องเที่ยวชนบทที่มีลักษณะเฉพาะของชาติจึงกลายเป็นสิ่งสำคัญอันดับแรกเพื่ออนุรักษ์และสืบทอดวัฒนธรรมของชนเผ่าแมนจูในตำบลอูลาเป็นอย่างดี

วัฒนธรรมชนเผ่าแมนจูในตำบลอูลา มณฑลจี๋หลินที่หลากหลายและมีสีสันเป็นส่วนที่ขาดไม่ได้ของคลังสมบัติแห่งวัฒนธรรมประจำชาติจีน การพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของชนเผ่าแมนจูจะช่วยส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจท้องถิ่นและการสืบทอดวัฒนธรรมในตำบลอูลา การศึกษาการจัดการพื้นที่และอัตลักษณ์วัฒนธรรมของชนเผ่าแมนจูในตำบลอูลา มณฑลจี๋หลินมีความสำคัญอย่างยิ่งในการส่งเสริมการพัฒนาการท่องเที่ยว การอนุรักษ์และการสืบทอดวัฒนธรรมของชนเผ่าแมนจู จากการศึกษาอย่างลึกซึ้งเกี่ยวกับอัตลักษณ์วัฒนธรรมของชนเผ่าแมนจู และกำหนดแผนการจัดการที่ตรงเป้าหมาย เพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวจำนวนมากขึ้นมายังพื้นที่นี้ ซึ่งจะช่วยให้เพิ่มผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว การอนุรักษ์และสืบทอดวัฒนธรรมชนเผ่าแมนจูเป็นหน้าที่ของหน่วยงานด้านวัฒนธรรมทุกคน การแสดงและการเผยแพร่วัฒนธรรมชนเผ่าแมนจูที่ดีขึ้นจากอัตลักษณ์วัฒนธรรมของชนเผ่าแมนจูและการจัดการพื้นที่ซึ่งสามารถอนุรักษ์และสืบทอดส่วนสำคัญของวัฒนธรรมดั้งเดิมของจีนได้ นอกจากนี้ การท่องเที่ยวเชิง

วัฒนธรรมยังเป็นรูปแบบใหม่ของการท่องเที่ยวที่มีโอกาสทางการตลาดที่ดี การศึกษาอัตลักษณ์ วัฒนธรรมของชนเผ่าแมนจูและการจัดการพื้นที่ในตำบลอุลลา มณฑลจี๋หลิน สามารถเป็นตัวอย่างและ แรงบันดาลใจที่ดีสำหรับการพัฒนาและการสร้างสรรค์การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

สรุปได้ว่า การพัฒนาการท่องเที่ยวทำให้การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมเป็นส่วนสำคัญ และวัฒนธรรมแมนจูก็มีคุณค่าทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมที่สำคัญ วัฒนธรรมแมนจูได้ผ่านการ พัฒนาหลายขั้นตอน เช่นการก่อตัว และความมั่งคั่ง เป็นต้น และมีวัฒนธรรมทางจิตวิญญาณอันเป็น เอกลักษณ์ งานฝีมือประจำชาติ ศิลปะพื้นบ้าน (Quyí-ศิลปะการแสดงปากเปล่าแบบจีนดั้งเดิม) ฯลฯ เนื่องจากว่าเป็นหนึ่งในแหล่งกำเนิดของวัฒนธรรมแมนจู ตำบลอุลลาจึงมีวัฒนธรรมพื้นบ้านอันอุดม สมบูรณ์และโบราณวัตถุทางประวัติศาสตร์ แต่ปัจจุบันนี้ต้องเผชิญกับความท้าทายในการปกป้องและ สืบทอด ซึ่งการพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของแมนจูเอื้อต่อการพัฒนาเศรษฐกิจ และการสืบทอดทางวัฒนธรรม การศึกษาอัตลักษณ์วัฒนธรรมของชนเผ่าแมนจูและการจัดการพื้นที่ ในตำบลอุลลา มณฑลจี๋หลินมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการท่องเที่ยวและการอนุรักษ์วัฒนธรรม

คำถามการวิจัย

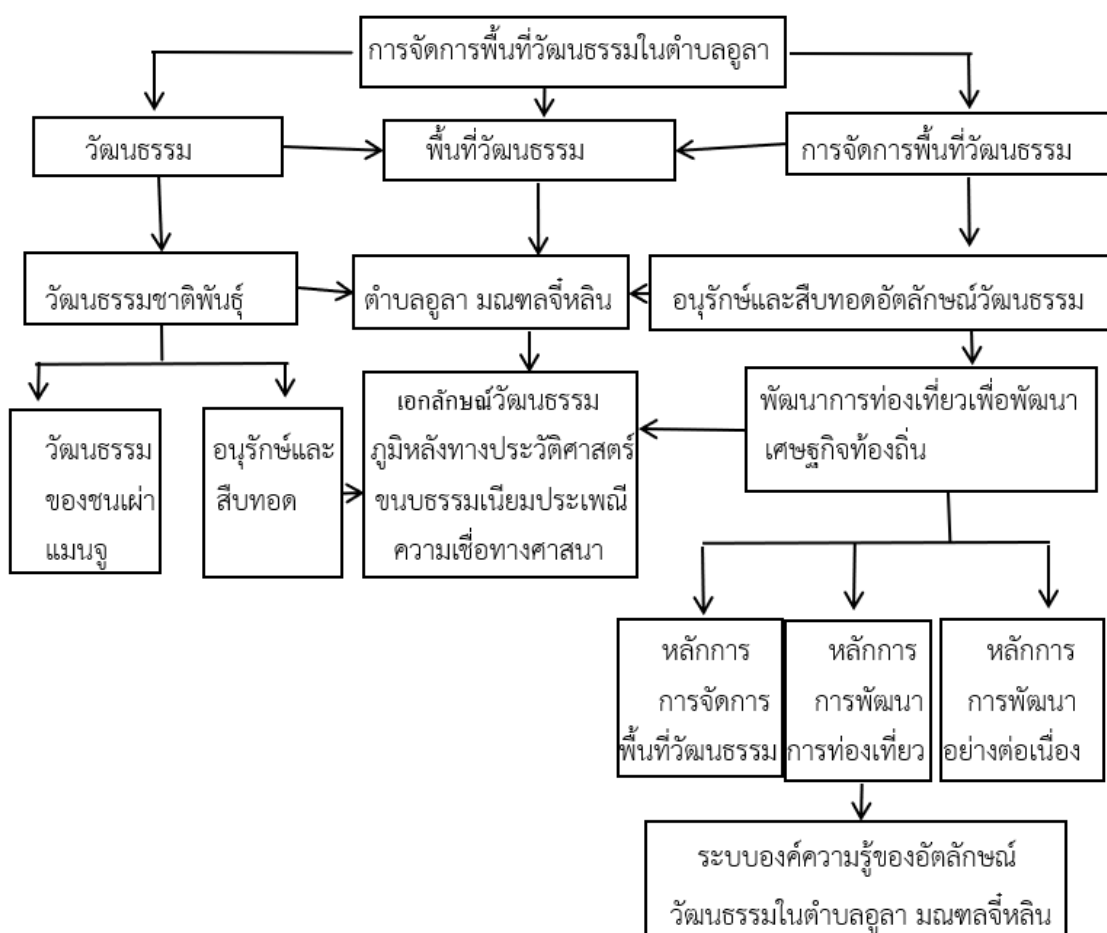
- 1) กระบวนการพัฒนาการของตำบลอุลลา มณฑลจี๋หลินตั้งแต่ปี ค.ศ. 1953-2023 เป็นอย่างไรบ้าง
- 2) อัตลักษณ์วัฒนธรรมของชนเผ่าแมนจูในตำบลอุลลา มณฑลจี๋หลินคืออะไร
- 3) อนุรักษ์และสืบทอดอัตลักษณ์วัฒนธรรมของชนเผ่าแมนจูในตำบลอุลลา มณฑลจี๋หลินได้ อย่างไร

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

- 1) เพื่อศึกษาภูมิหลังของตำบลอุลลา มณฑลจี๋หลิน วิถีชีวิตและภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมของ ชาวแมนจูในตำบลอุลลา
- 2) เพื่อวิเคราะห์อัตลักษณ์วัฒนธรรมของชนเผ่าแมนจูในท้องถิ่น และเสนอทิศทางการ จัดการพื้นที่ทางวัฒนธรรมของตำบลอุลลา
- 3) เพื่อออกแบบโครงการจัดการพื้นที่ทางวัฒนธรรมสำหรับเมืองโบราณของชนเผ่าแมนจู และหมู่บ้านในตำบลอุลลา มณฑลจี๋หลิน

กรอบแนวคิดการวิจัย

การทำความเข้าใจอัตลักษณ์วัฒนธรรมของชนเผ่าแมนจูในตำบลอุลา มณฑลจี๋หลิน และวิเคราะห์ประวัติศาสตร์และสภาพปัจจุบันในตำบลอุลา มณฑลจี๋หลิน โดยอ่านเอกสารที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมชาติพันธุ์ วัฒนธรรมของชนเผ่าแมนจู และการวางแผนการท่องเที่ยวในชนบทเป็นจำนวนมาก พร้อมทำการวิจัยแบบสำรวจและวิจัยเชิงภาคสนามในตำบลอุลา มณฑลจี๋หลิน เพื่อได้รูปแบบตัวอย่างของโครงการจัดการพื้นที่ทางวัฒนธรรมในตำบลอุลา มณฑลจี๋หลิน

ภาพที่ 1-1 กรอบแนวคิดการวิจัย

ขอบเขตการวิจัย

1) ขอบเขตด้านเนื้อหา

การบริหารจัดการตำบลอุลา มณฑลจีหฺลิน โดยเอาเรื่องการสืบทอดวัฒนธรรมของชนเผ่าแมนในตำบลอุลา มณฑลจีหฺลินเป็นเนื้อหา ซึ่งรวมทั้งการเปรียบเทียบสภาพอดีตและปัจจุบันในตำบลอุลา มณฑลจีหฺลิน การวิเคราะห์สภาพปัจจุบัน และการกำหนดแผนการจัดการพื้นที่ที่เจาะจง

2) ขอบเขตด้านพื้นที่

การเลือกที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ของตำบลอุลา มณฑลจีหฺลินเป็นพื้นที่การวิจัย

3) ขอบเขตด้านระยะเวลา

การเปรียบเทียบสภาพอดีตและปัจจุบัน (จากปี ค.ศ. 1953 - ปัจจุบัน) ในตำบลอุลามณฑลจีหฺลิน

4) ขอบเขตด้านการจัดการ

การผสมผสานการพัฒนาโครงการการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของชนเผ่าแมนจูและชีวิตชนบทเป็นอย่างดีโดยเลือกชีวิตชนบททางวัฒนธรรมของชนเผ่าแมนในตำบลอุลาเป็นธีม และส่งเสริมความเจริญทางวัฒนธรรมของชาวบ้านและคุณภาพการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว โดยเน้นองค์ประกอบของชนเผ่าแมนในการออกแบบพื้นที่สาธารณะ พื้นที่ถนน พื้นที่ลาน และสิ่งอำนวยความสะดวก เพื่อบรรลุการปกป้องและนวัตกรรมของวัฒนธรรมชนเผ่าแมน การวางแผนในครั้งนี้จะแบ่งตำบลอุลาในมณฑลจีหฺลินเป็นเขตต่าง ๆ ตามความปรารถนาในการปรับปรุงใหม่และสภาพปัจจุบันของลานจากการสอบสวนของชาวบ้าน เช่น เขตสงวนชาวอะบอริจิน เขตโฮมสเตย์ให้เข้าเขตสัมผัสประสบการณ์ประเพณีพื้นบ้าน เขตรับประทานอาหาร และพื้นที่เชิงพาณิชย์ เป็นต้น

วิธีดำเนินการวิจัยและกระบวนการวิจัย

1. วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเชิงเอกสาร

การวิจัยเชิงภาคสนาม

การวิจัยเชิงสหวิทยาการ

2. กระบวนการวิจัย

ขั้นตอนแรก การวิเคราะห์วรรณกรรม โดยเก็บรวบรวมและทบทวนวรรณกรรมและเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องผ่านหนังสืออ้างอิงและการสืบค้นทางอินเทอร์เน็ต จัดระเบียบผลการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวางแผนการท่องเที่ยวชนบททั้งในและต่างประเทศ และทำความเข้าใจประวัติศาสตร์ลักษณะ และสถานการณ์ปัจจุบันของวัฒนธรรมชนเผ่าแมนจูในตำบลอุลา มณฑลจีหฺลินผ่านการ

วิเคราะห์เนื้อหา เพื่อให้ได้รับทฤษฎีการจัดการพื้นที่วัฒนธรรมและค้นคว้าการประยุกต์การวิจัยในด้านการท่องเที่ยว การกำหนดแผนการท่องเที่ยวชนบทที่สมเหตุสมผลสำหรับชนเผ่าแมนจูในตำบลอุลา มณฑลจี๋หลินบนพื้นฐานที่คำนึงถึงสถานภาพจริงของประเทศจีน เรียนรู้และเข้าใจผลสำเร็จและเป้าหมายของการวางแผนชนบทของประเทศจีนในขั้นตอนนี้

ขั้นตอนที่สอง แบบสอบถาม โดยออกแบบแบบสอบถามและดำเนินการสำรวจสำหรับกลุ่มคนต่างๆ เพื่อรวบรวมข้อมูลด้านการรับรู้ ความสนใจ และความพึงพอใจของผู้มาเยือนหรือผู้อยู่อาศัยที่มีต่อวัฒนธรรมชนเผ่าแมนจูในตำบลอุลา รวมถึงความคิดเห็นและความคาดหวังที่เกี่ยวกับการจัดการพื้นที่วัฒนธรรมในการท่องเที่ยว พร้อมทำความเข้าใจสถานการณ์ปัจจุบันและปัญหาของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมชนเผ่าแมนจูในตำบลอุลาจากการวิเคราะห์ข้อมูลแบบสอบถาม

ขั้นตอนที่สาม การสัมภาษณ์ โดยเลือกผู้อยู่อาศัยในท้องถิ่น นายก ผู้ใหญ่บ้าน ผู้อาวุโส (อายุ 70 ปีขึ้นไป) และผู้สืบทอดวัฒนธรรมในตำบลอุลา เพื่อสัมภาษณ์เชิงลึก การสัมภาษณ์ส่วนใหญ่เกี่ยวกับวัฒนธรรมชนเผ่าแมนจู ขนบธรรมเนียม ประเพณี ตำนาน เรื่องราว และการพัฒนาการท่องเที่ยวในท้องถิ่น นอกจากนี้ จากการสัมภาษณ์ สามารถรู้ความเข้าใจและระดับการรับรู้ที่เกี่ยวกับวัฒนธรรมชนเผ่าแมนจูของกลุ่มต่างๆ พร้อมได้รับความเห็นและข้อเสนอแนะของพวกเขาก็เกี่ยวกับการส่งเสริมการท่องเที่ยว เมื่อมีนาคม ค.ศ. 2022 ไปเยี่ยมชมพิพิธภัณฑ์แมนจูในมณฑลจี๋หลิน และสัมภาษณ์ภัณฑารักษ์ เพื่อเรียนรู้การพัฒนาของวัฒนธรรมชนเผ่าแมนจูในมณฑลจี๋หลิน เมื่อมีนาคม ค.ศ. 2023 ได้เยี่ยมผู้ใหญ่บ้านและผู้อาวุโสในหมู่บ้าน เพื่อทำความเข้าใจตำนานและนิทานที่ไม่เคยบันทึกในหนังสือประวัติศาสตร์ในตำบลอุลา

ขั้นตอนที่สี่ การตรวจสอบภาคสนาม โดยเยี่ยมชมภาคสนามตำบลอุลา สังเกตและบันทึกแผนผัง สภาพแวดล้อม และกิจกรรมทางวัฒนธรรมของสถานที่ท่องเที่ยว ทำความเข้าใจภาพการดำเนินการและผลกระทบของการจัดการพื้นที่ทางวัฒนธรรม พร้อมตรวจสอบทรัพยากรทางวัฒนธรรม เช่น โบราณสถาน การแสดงทางวัฒนธรรม และกิจกรรมพื้นบ้าน เป็นต้น เพื่อทำความเข้าใจศักยภาพและปัญหาของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมชนเผ่าแมนจูในตำบลอุลาเพิ่มเติม เมื่อมกราคม ค.ศ. 2022 ไปลงภาคสนามที่ตำบลอุลา มณฑลจี๋หลิน และไปชมเมืองโบราณของชนเผ่าอุลา และคฤหาสน์เขวย การรับรู้สภาพแวดล้อมทางศิลปวัฒนธรรม ทรัพยากรระบบนิเวศ และความต้องการของชาวบ้านโดยวิธีต่าง ๆ เช่น การถ่ายภาพ การสัมภาษณ์ชาวบ้าน และจัดสัมมนาสำหรับเจ้าหน้าที่หมู่บ้าน เพื่อขยายความเข้าใจอย่างลึกซึ้งต่อวัฒนธรรมดั้งเดิมของแมนจูในชนบทสมัยใหม่

ขั้นตอนที่ห้า การใช้วิธีการวิจัยเชิงสหวิทยาการ การวิเคราะห์สถานการณ์จริงของ วัฒนธรรมชนเผ่าแมนจูในการท่องเที่ยวชนบทโดยใช้วิธีการวิจัยและความรู้ด้านสังคมวิทยา ภูมิศาสตร์ การจัดการ และการท่องเที่ยว โดยดำเนินการจัดเรียงและวิเคราะห์ข้อมูลตามข้อมูลที่รวบรวมจาก แบบสอบถาม การสัมภาษณ์ และการตรวจสอบภาคสนาม และอภิปรายถึงเอกลักษณ์วัฒนธรรมของ ชนเผ่าแมนจูในตำบลอุลา การประยุกต์ใช้การจัดการพื้นที่ทางวัฒนธรรม และผลกระทบของการ พัฒนาการท่องเที่ยว

จากการประยุกต์ใช้วิธีวิจัยข้างต้น ช่วยให้เข้าใจเอกลักษณ์วัฒนธรรมของชนเผ่าแมนจูใน ตำบลอุลา และสถานการณ์การท่องเที่ยวในปัจจุบันได้อย่างเต็มที่ ประเมินบทบาทและผลการ ดำเนินงานของการจัดการพื้นที่วัฒนธรรมต่อการพัฒนาการท่องเที่ยว ตลอดจนค้นหาปัญหาและ ทิศทางในการปรับปรุง ผลการวิจัยและการวิเคราะห์เหล่านี้จะช่วยให้สามารถเสนอข้อเสนอแนะ และนโยบายสำหรับการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของชนเผ่าแมนจูในตำบลอุลา

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการวิจัย

- 1) ได้รับภูมิหลังการพัฒนาประวัติศาสตร์และอัตลักษณ์วัฒนธรรมของชนเผ่าแมนจูใน ตำบลอุลามณฑลจี๋หลิน
 - 2) ได้รับระบบองค์ความรู้ของอัตลักษณ์วัฒนธรรมในตำบลอุลา มณฑลจี๋หลิน
 - 3) ได้รับแผนการดำเนินงานการจัดการวัฒนธรรมในตำบลอุลา มณฑลจี๋หลิน
- พร้อมส่งเสริมการพัฒนาของเศรษฐกิจในชนบทและการสืบทอดวัฒนธรรมของชาติ

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. อุลา

อุลา (ภาษาแมนจู, มูหลินเตอ: ula) เป็นกลุ่มหนึ่งในชนเผ่าหนี่ว์เจิน ซึ่งการตั้งชื่อนี้ เนื่องจากว่าพวกเขาได้อาศัยอยู่ริมฝั่งแม่น้ำซงฮวา (ปัจจุบันนี้ คือ เขตหลงถาน เมืองจี๋หลิน มณฑลจี๋หลิน) อุลา ในภาษาแมนจู แปลว่า "ริมแม่น้ำ" อุลาศึกษาค้นและเจริญรุ่งเรืองมากเมื่อช่วงปลาย ราชวงศ์หมิง และมีคำกล่าวไว้ว่า "อุลามาก่อน ถึงจะมีจี๋หลิน" ส่วนอุลาในงานวิจัยครั้งนี้ หมายถึง ตำบลอุลา ในเมืองจี๋หลิน มณฑลจี๋หลิน ซึ่งเป็นชื่อสถานที่

2. ชนเผ่าแมนจู

ชนเผ่าแมนจูเป็นชนเผ่าที่ขยันขันแข็ง กล้าหาญ และมีปัญญา นอกจากนี้ ชนเผ่าแมนจูยังเป็นชนเผ่าที่เก่งในการรวบรวมวัฒนธรรมต่างถิ่นและบูรณาการนวัตกรรม ในกระบวนการพัฒนาระยะยาว ชนเผ่าแมนจูได้สร้างประเพณีและวัฒนธรรมที่มีลักษณะประจำชาติ ขนบธรรมเนียมของชนเผ่าแมนจูนั้นคล้ายกับประเพณีของชนเผ่าอื่น แต่ยังรักษาลักษณะแมนจูหลายอย่างไว้ ชนเผ่าแมนจูในงานวิจัยครั้งนี้ หมายถึง ผู้อยู่อาศัยในตำบลอุลา มณฑลจี๋หลิน

3. พื้นที่วัฒนธรรม

"พื้นที่วัฒนธรรม" หมายถึง สถานที่ที่แสดงศิลปะวัฒนธรรมดั้งเดิมอย่างต่อเนื่องตามช่วงเวลาที่กำหนด ซึ่งมีข้อกำหนดด้านเวลาและพื้นที่ ขณะเดียวกัน "พื้นที่วัฒนธรรม" จะเป็นพื้นที่สาธารณะและมุ่งเน้นการบริการด้วยเช่นกัน พื้นที่วัฒนธรรมในงานวิจัยครั้งนี้ หมายถึง ชนเผ่าแมนจูในตำบลอุลา มณฑลจี๋หลินเป็นหลัก

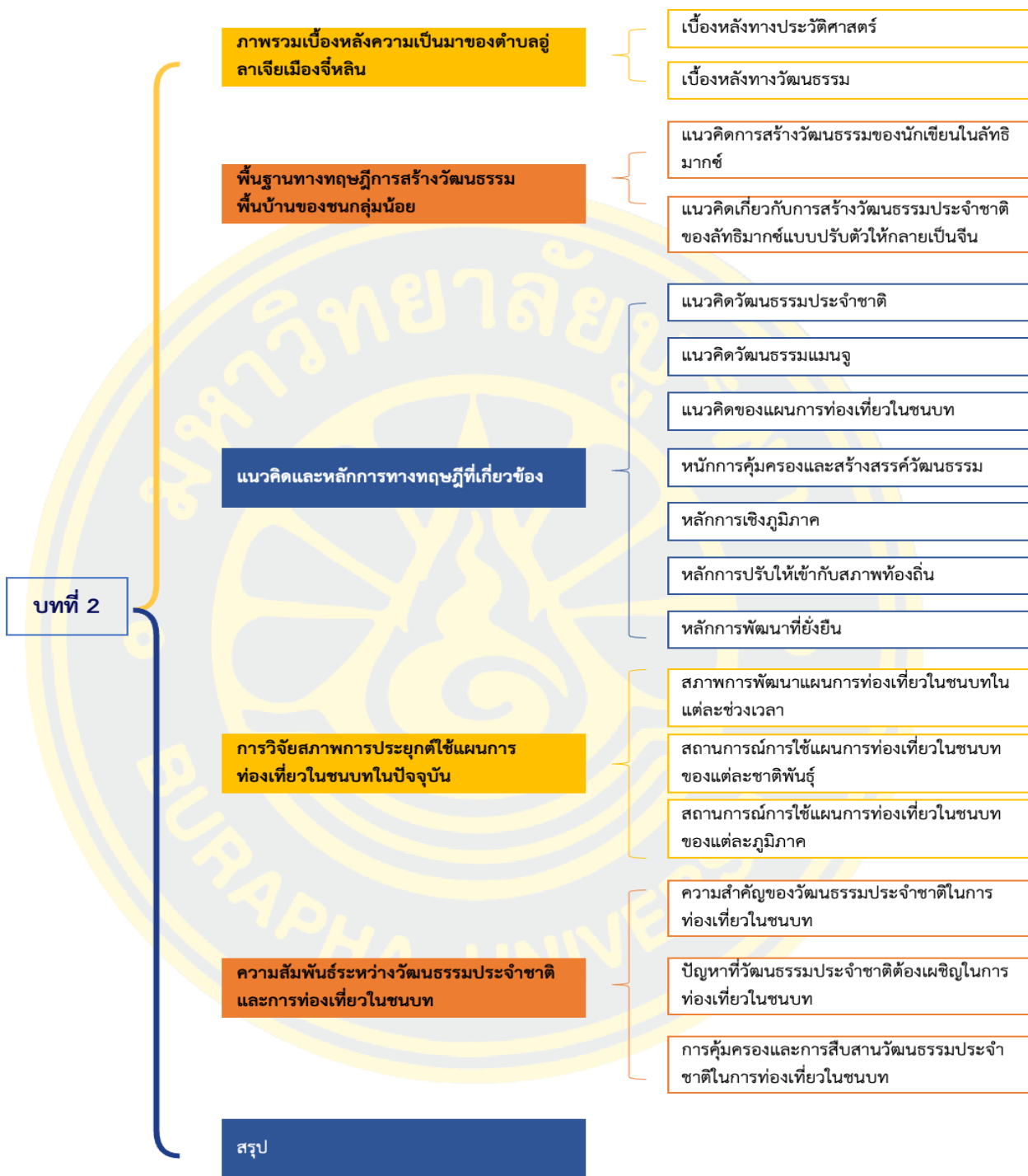
4. จี๋หลิน

เมืองจี๋หลิน มณฑลจี๋หลิน เป็นชื่อสถานที่ ซึ่งเป็นที่เดียวที่มีชื่อเมืองและชื่อมณฑลเหมือนกันในจีนเมืองจี๋หลินสมญานามว่า “เมืองริมน้ำภาคเหนือ (North country river city Jilin)” ซึ่งตั้งอยู่ทางตะวันออกเฉียงเหนือของภาคตะวันออกเฉียงเหนือของจีน และมีพื้นที่ 27,120 ตารางกิโลเมตร

บทที่ 2

การทบทวนวรรณกรรมและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยนี้เป็นการศึกษาเกี่ยวกับภูมิหลังความเป็นมาของตำบลอุลาเมืองจันทลิน และประเด็นสำคัญที่เกี่ยวข้องกับการสร้างวัฒนธรรมพื้นบ้านของชนกลุ่มน้อย การวางแผนการท่องเที่ยวในชนบท และความสัมพันธ์ระหว่างวัฒนธรรมชาติพันธุ์กับการท่องเที่ยวในชนบท โดยการศึกษาทำความเข้าใจประวัติความเป็นและภูมิหลังทางวัฒนธรรมของตำบลอุลา เพื่อสำรวจเชิงลึกเกี่ยวกับพื้นฐานทางทฤษฎีและแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการสร้างวัฒนธรรมพื้นบ้านของชนกลุ่มน้อย พร้อมกับศึกษาสภาพการณ์ในปัจจุบันของการวางแผนการท่องเที่ยวในชนบท และวิเคราะห์ความเชื่อมโยงอันใกล้ชิดระหว่างวัฒนธรรมของชนกลุ่มน้อยกับการท่องเที่ยวในชนบท

ภาพที่ 2-1 แบบแผนการวิจัยบทที่ 2

ภาพรวมเบื้องหลังความเป็นมาของตำบลอุลาเมืองจันทลิน

1. เบื้องหลังทางประวัติศาสตร์ของตำบลอุลาเจียเมืองจันทลิน

ตำบลอุลาเป็นหนึ่งในถิ่นกำเนิดของชาวแมนจู ในอดีตเมื่อห้าพันปีก่อนในยุคหินใหม่ ชาวชู่เซินซึ่งเป็นบรรพบุรุษของชาวแมนจูในปัจจุบัน พวกเขาอาศัยอยู่ ทำงาน และขยายวงศ์พันธุ์ของตนในดินแดนแห่งนี้ที่รายล้อมด้วยภูเขาและแม่น้ำ ชาวชู่เซินในสมัยนั้นมักเลือกตั้งถิ่นฐานใกล้กับเนินเขาและสร้างบ้านแบบกึ่งห้องใต้ดิน และประกอบอาชีพเกษตรกรรม ล่าสัตว์ และประมง เป็นหลัก ซึ่งพบว่ามีบ้านแบบกึ่งห้องใต้ดินจำนวนมากในแถบอาลา

สมัยราชวงศ์ฮั่น หรือเมื่อ 206 ปีก่อนคริสตกาล พื้นที่อุลาเป็นดินแดนภายใต้การปกครองของอาณาจักรพูยอ ต่อมาในปีที่ 3 รัชสมัยของจักรพรรดิฮั่นอู่แห่งราชวงศ์ฮั่นตะวันตก (108 ปีก่อนคริสตกาล) ได้สถาปนา 5 เมืองในเหลียวตง และอุลาก็กลายเป็นกองบัญชาการกลางของทั้ง 5 เมืองในเวลานั้น ต่อมาในช่วงศตวรรษที่ 4 ราชวงศ์จินตะวันออกได้จัดตั้งกองกำลังทหารปกป้องตงอี่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เพื่อปกป้องคุ้มครองตงอี่และชนเผ่าอื่นๆ ส่วนตำบลอุลาในปัจจุบันนี้เป็นเขตแดนของอาณาจักรพูยอภายใต้อำนาจของกองกำลังทหารปกป้องตงอี่

ตั้งแต่ศตวรรษที่ 5 ถึงกลางศตวรรษที่ 6 ฝ่ายชู่โม ซึ่งเป็นหนึ่งในเจ็ดอาณาจักรของชนเผ่าอู๋จี ครั้งหนึ่งเคยเป็นดินแดนของอาณาจักรโคกูรยอ ในช่วงราชวงศ์ซุ่ยและราชวงศ์ถังชาวชู่โมที่ใช้ชีวิตอยู่บริเวณลุ่มน้ำซงฮวาเริ่มแข็งแกร่งมากขึ้นเรื่อย ๆ และได้ก่อตั้งแคว้นป้อไห่ขึ้นมา อุลาจึงกลายเป็นของชู่โจวแห่งแคว้นป้อไห่ และก็เป็นทำเนียบรัฐบาลของชู่โจวด้วย

ในสมัยราชวงศ์เหลียวและราชวงศ์จิน (ค.ศ. 926) เมื่อราชวงศ์เหลียวทำลายอาณาจักรป้อไห่ อุลาที่เคยเป็นของถนนเหลียวตงจึง ซึ่งเปลี่ยนชื่อเป็นอาณาจักรตงตัน และเรียกชาวป้อไห่ว่านุ่ร์จิน ในปีคริสต์ศักราช 1115 ชาวนุ่ร์จิน สถาปนาอาณาจักรจิน และอุลาก็กลายเป็นส่วนหนึ่งของถนนเสียนผิงก่อนที่จะเป็นของเมืองหลวงตอนบนจังหวัดฮูยหนิง ต่อมาในสมัยราชวงศ์หยวน อุลาเป็นของถนนโคหยวนอำเภอจงชู่จังหวัดเหลียวหยาง ซึ่งต่อมาเปลี่ยนเป็นถนนเสียนผิง เทศมณฑลอู๋ซาน และหลังจากที่ราชวงศ์หยวนรวมประเทศเป็นปึกแผ่นแล้ว ตำบลอุลาก็กลายเป็นของจังหวัดเฉิงผิงในสมัยราชวงศ์หยวน

ในช่วงราชวงศ์หมิง (ค.ศ. 1409) รัฐบาลกลางแห่งราชวงศ์หมิงได้ก่อตั้งคณะกรรมการทหารระดับภูมิภาคของนุ่ร์กานขึ้นมาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และช่วงกลางของราชวงศ์หมิง กองกำลังนุ่ร์จินในให้ซีกี่ค่อย ๆ เพิ่มขึ้น เผ่าอุลาที่เป็นหนึ่งในเผ่าฮูหลุนซื่อ (ได้แก่ อุลา เยเฮ้อ ฮาตา และฮุยฟา) เขตอุลาได้สร้างเมืองด่าน 3 แห่ง ได้แก่ ฟู่เออร์ฮาเว่ (ปัจจุบันคือหมู่บ้านฟู่เออร์) อุลาเว่ และซาเออร์ต้าเว่ (ปัจจุบันคือหมู่บ้านฉาหลี่ปา) ในปี ค.ศ. 1562 (ปีที่ 40 ในรัชสมัยของ

จักรพรรดิเจี๋ยจิงแห่งราชวงศ์หมิง) ชุนปู่เหยียน นาซีปู่รุ่คนที่ 6 ผู้นำของเขตอู่ลาได้รับชัยชนะในการต่อสู้กับชนเผ่าอื่นๆ และสถาปนาอาณาจักรอู่ลา โดยมีอู่ลาเป็นเมืองหลวง

ในปีค.ศ. 1653 มีการสร้างกองบัญชาการหนึ่งกู่ทาเพิ่ม เพื่อปกครองเขตจีหลิน และเฮยหลงเจียง ขณะที่อู่ลาที่อยู่ภายใต้การปกครองนี้ด้วย จนกระทั่ง ปี ค.ศ.1657 ราชวงศ์ชิงได้สร้าง "ศาลาว่าการกลางต้าโสวอู่ลา" ขึ้นมาใน "เมืองโบราณอู่ลา" โดยขึ้นตรงกับสำนักกิจการภายในแห่งราชวงศ์ชิง ในปี ค.ศ. 1662 ตำบลอู่ลากลับมาอยู่ภายใต้การปกครองของกองทัพนึงกู่ทาชั่วคราว ในปีค.ศ. 1726 เขตของชาวแมนจูในอู่ลากลายเป็นของเทียนฟู่หย่งจีโจว และในค.ศ. 1740 ก็มีการสร้าง "ศาลาว่าการอู่ลาเสียหฺลิ่ง" ขึ้นใหม่ภายในเมือง

ในปีค.ศ. 1747 (ปีที่ 12 ในรัชสมัยของจักรพรรดิเฉียนหลง) หย่งจีโจวได้เปลี่ยนชื่อเป็นจีหลินลิ่ง และสถาปนาตำแหน่งตงจื่อ อยู่ภายใต้เขตอำนาจของแม่ทัพหนึ่งกู่ทา ในปี ค.ศ. 1757 (ปีที่ 22 ในรัชสมัยของจักรพรรดิเฉียนหลง) กองทัพหนึ่งกู่ทาเปลี่ยนชื่อเป็นกองทัพจีหลิน และอู่ลาก็ตกเป็นของกองทัพหนึ่งกู่ทา ต่อมาในปีค.ศ.1882(ปีที่ 8 ในรัชสมัยของจักรพรรดิกวังซวี) จีหลินลิ่งถูกเปลี่ยนเป็นจังหวัดจีหลิน มีสี่แนวและถนนหนึ่งสาย ถนนหนึ่งสาย ก็คือตำบลอู่ลา ในปี ค.ศ.1907 เริ่มนำระบบจังหวัดไปใช้ และจังหวัดจีหลินก็อยู่ภายใต้อำนาจของมณฑลจีหลิน ปี ค.ศ.1909 มีการจัดตั้งหน่วยลาดตระเวนบนอู่ลา เพื่อดูแลงานรักษาความปลอดภัยในพื้นที่ซึ่งดูแลโดยศาลาว่าการเสียหฺลิ่ง ซึ่งองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นในขณะนั้นก็คือ สมาคมในท้องถิ่น

ในสมัยสาธารณรัฐจีน ในปี ค.ศ.1913 จังหวัดจีหลินถูกเปลี่ยนเป็นหน่วยงานปกครองประจำเทศมณฑล เรียกว่า เทศมณฑลจีหลิน ทั้งเทศมณฑลแบ่งออกเป็น 10 เขต โดยมีอู่ลาเป็นเขตรักษาความปลอดภัยสาธารณะแห่งแรกของเมือง ต่อมาในปีค.ศ. 1929 เทศมณฑลจีหลินได้เปลี่ยนเป็นเทศมณฑลหย่งจี และอู่ลาก็กลายเป็นเขตอำนาจด้านความมั่นคงสาธารณะแห่งแรกของเทศมณฑลหย่งจี ปี ค.ศ.1931หลังจากเหตุการณ์วันที่ 18 กันยายน จักรวรรดินิยมญี่ปุ่นได้รุกรานภาคตะวันออกเฉียงเหนือของจีน และตำบลอู่ลาก็ตกอยู่ภายใต้การควบคุมของญี่ปุ่น และถูกปกครองโดยรัฐบาลหุ่นเชิดของจักรวรรดิแมนจูเรีย และมีการก่อตั้งที่ว่าการเทศมณฑลจีหลิน ทำให้อู่ลาอยู่ภายใต้อำนาจของที่ว่าการเทศมณฑลจีหลิน หลังจากชัยชนะในสงครามต่อต้านญี่ปุ่นในปีค.ศ.1945 ได้มีการจัดตั้งรัฐบาลแนวร่วมประชาธิปไตยอู่ลา แต่ยังคงอยู่ภายใต้เขตอำนาจของเทศมณฑลหย่งจี มณฑลจีหลิน

ภายหลังการสถาปนาสาธารณรัฐประชาชนจีน อู่ลา ยังคงอยู่ภายใต้เขตอำนาจของเทศมณฑลหย่งจี ต่อมาในปีค.ศ.1950 รัฐบาลประชาชนเขตเจียงอู่ลาจึงเปลี่ยนชื่อเป็นสำนักงานเขตอู่ลา ซึ่งเป็นสำนักงานเขตที่ 15 ของเทศมณฑลหย่งจี และเปลี่ยนเป็นรัฐบาลประชาชนอีกครั้งในปีค.ศ.1952 อย่างไรก็ตาม ในปีค.ศ.1953 อู่ลาก็เปลี่ยนเป็นตำบลอู่ลา มีการแบ่งเขตและเมืองออกจากกัน แต่ที่ว่าการอำเภอยังคงประจำการอยู่ที่ชุมชนประชาชนอู่ลา ถัดมาในปีค.ศ.1955

ก็ได้เปลี่ยนตำบลอุลาเป็นชุมชนอุลา และในปีค.ศ.1964 ชุมชนอุลาก็ก่แยกออกจากตำบล ปีค.ศ.1969 ชุมชนอุลาถูกรวมเข้ากับตำบล ปีค.ศ.1980 ตำบลและหมู่บ้านแยกออกจากกัน และวันที่ 19 มีนาคม ค.ศ. 1984 ด้วยความเห็นชอบของรัฐบาลประชาชนมณฑลจี๋หลิน หมู่บ้านอุลาถูกเปลี่ยนเป็นหมู่บ้านอุลาแมนจู ต่อมาในปีค.ศ.1986 รวมตำบลและหมู่บ้านเข้าด้วยกันและสถาปนาเป็นตำบลอุลาแมนจู วันที่ 30 ธันวาคม ค.ศ. 1999 ตำบลอุลาได้รับการทดลองปกครองภายใต้เขตอำนาจศาลเขตหลงถาน เมืองจี๋หลิน และวันที่ 1 เมษายน ค.ศ. 2000 ได้รับการประกาศอย่างเป็นทางการให้อยู่ในเขตหลงถาน เมืองจี๋หลินจนถึงปัจจุบัน

2. เบื้องหลังทางวัฒนธรรมของตำบลอุลาเจียเมืองจี๋หลิน

(1) วัฒนธรรมพื้นบ้าน

วัฒนธรรมพื้นบ้าน หมายถึง วัฒนธรรมทางวัตถุหรือจิตใจที่แพร่หลายในหมู่ประชาชน และมีลักษณะประจำชาติและสีสันของท้องถิ่น หนังสือ "โจวหลี่" ได้บันทึกไว้ว่า "ธรรมเนียมประเพณี เบื้องบนคือธรรมเนียม เบื้องล่างคือประเพณี" วัฒนธรรมพื้นบ้านมีต้นกำเนิดมาจากความต้องการในชีวิตของกลุ่มสังคมมนุษย์ ผ่านการก่อตัว ขยายตัวและพัฒนาอย่างเนื่องในชนเผ่า ยุคสมัย และภูมิภาคเฉพาะ ดังนั้นวัฒนธรรมพื้นบ้านจึงมีความเกี่ยวข้องและใกล้ชิดกับร่างกาย จิตใจ และชีวิตของผู้คนมากที่สุดในบรรดาวัฒนธรรมที่สืบทอดกันมา

วัฒนธรรมพื้นบ้านของชาวแมนจูในตำบลอุลาแมนจูมีอยู่มากมายหลากหลายอย่าง อาทิ บ้านของชาวแมนจูที่ก่อกำแพงด้วยดินเหนียวและหลังคามุงจากแบบโบราณ และเฟอร์นิเจอร์ของชาวแมนจู เช่น โต๊ะ และตู้เก็บของ เป็นต้น อาหารของชาวแมนจูได้แก่ "ฮายีมา" (หรือที่เรียกกันว่า เกี้ยวน้ำ) ซาลาเปาไส้ถั่ว ขนมเปี๊ยะทอด ซาลาเปาห่อใบไฉ่ หม้อไฟโบราณ และข้าวฟ่างสีขาว ซึ่งรสชาติของอาหารเหล่านี้มีเอกลักษณ์มาก เมื่อมาที่นี่ เราจะได้เห็นขนบธรรมเนียมที่น่าสนใจและไม่เหมือนใคร เช่น "สามเรื่องแปลก" แห่งจันทะวันออกเฉียงเหนือในยุคแรก ๆ (ได้แก่ การติดกระดาษไว้บนหน้าต่าง ดังรูปที่ 2.1 หญิงสาวนั่งสุบยาเส้นดังรูปที่ 2.2 และหญิงนั่งไกวเปลให้นมลูกดังรูปที่ 2.3) และยังมีธรรมเนียมประเพณีอื่นๆ ที่น่าสนใจอีกมากมาย นอกจากนี้ ที่อุลา เรายังจะได้เห็นการแสดงระบำอย่างเก๋ด้วยชุดประจำชาติของชาวแมนจูที่เต็มไปด้วยความ ร้อนแรง การแสดงตบเป่ซานเหรินจ้วน (ระบำหมุนงานสามคน) และยังสามารถเห็นระบำเข็มขัดกระดิ่ง ซาหมั่นที่มีจังหวะสดใส ตลอดจนการละเล่นชนิดต่างๆ เช่น "ลูกบอลไข่มุก" "กาลาฮา" และอื่นๆอีกมากมาย

ภาพที่ 2-2 การติดกระดาษไฉ่กวนนอกหน้าต่าง

แหล่งที่มา:<https://baijiahao.baidu.com/s?id=1664226311841515302&wfr=spider&for=pc>

ภาพที่ 2-3 หญิงสาวนั่งสูบยาเส้น

แหล่งที่มา:<https://baijiahao.baidu.com/s?id=1655627595845256304&wfr=spider&for=pc>

ภาพที่ 2-4 หญิงนั่งไกวเปลให้มลูก แหล่งที่มา:<https://www.meipian.cn/19eef92q>

(2) มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้

ตำบลอุลาเป็นพื้นที่สำคัญของชาวแมนจูในการดำรงชีวิตและประกอบอาชีพเลี้ยงตน ซึ่งในบรรดาจักรพรรดิทั้ง 12 พระองค์แห่งราชวงศ์ชิง มี 5 พระองค์ที่เคยทิ้งรอยพระบาทหรือผลงานวรรณกรรมเอาไว้ที่นี่ และเมืองแห่งนี้ยังคงรักษามรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้อันเป็นเอกลักษณ์ไว้มากมาย จนกลายเป็นแหล่งข้อมูลสำคัญสำหรับการศึกษาวิจัยวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของชาวแมนจู และจนถึงขณะนี้ อุลาก็ยังคงเป็นพื้นที่สำคัญสำหรับการศึกษาและสืบทอดวัฒนธรรมและประเพณีดั้งเดิมของชาวแมนจู มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของอุลา เช่น ตำนานชาวแมนจู เพลงชาหมั่นอุลาแมนจู เพลงงทหารอุลาเงินฮ่าน ระเบียบแถวอุลาแมนจู (ดังรูปที่ 2.4) ระเบียบแถวเดี่ยวอุลาแมนจู (ดังรูปที่ 2.5) พิธีไหว้บรรพบุรุษของอุลาแมนจู (ดังรูปที่ 2.6) ธรรมเนียมการลำดับวงศ์ตระกูลอุลาเงินฮั่น ประเพณีลอยกระทงโคมแม่น้ำซงฮวา (ดังรูปที่ 2.7) ประเพณีอินทรียี่ล่าหมูของอุลาแมนจู (ดังรูปที่ 2.8) เทคนิคการสร้างบ้านของอุลาแมนจู (ดังรูปที่ 2.9) และการตัดเย็บชุดกีฬาแบบดั้งเดิมของชาวแมนจู (ดังรูปที่ 2.10) อย่างไรก็ตาม การคุ้มครองมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้เหล่านี้ก็มีความแตกต่างกันด้วย ซึ่งวัฒนธรรมชาหมั่นกลายเป็นวัฒนธรรมที่มีชื่อเสียงทั้งในประเทศและต่างประเทศ ขณะที่วัฒนธรรมแมนจูส่วนหนึ่งกำลังหายไปจากวิถีชีวิตของผู้คน

ภาพที่ 2-5 ระบำยางเกออุลาเจียแมนจู

แหล่งที่มา: <https://club.autohome.com.cn/bbs/thread/c51237f6469c9a41/49558275-1.html>

ภาพที่ 2-6 ระบำกลองเดี่ยวอุลาเจียแมนจู แหล่งที่มา

https://www.sohu.com/a/402437413_120543227?_trans_=000014_bdss_dklzxbpcgp3p
:cp=

ภาพที่ 2-7 พิธีไหว้บรรพบุรุษของอู่ลาแมนจู

แหล่งที่มา: https://k.sina.com.cn/article_5612952909_14e8edd4d001001z6m.html

ภาพที่ 2-8 ประเพณีลอยกระทงโคมแม่น้ำซงฮวา

แหล่งที่มา: https://www.sohu.com/a/76916743_403321

ภาพที่ 2-9 ประเพณีอินทรีล่าเหยื่อของอู่ลาแมนจู
แหล่งที่มา: <https://forums.nphoto.net/thread/2012-12/30/ff8080813b1b64dd013bebe706cf3022.shtml>

ภาพที่ 2-10 เทคนิคการสร้างบ้านของอู่ลาแมนจู แหล่งที่มา:
http://www.360doc.com/content/18/0428/08/7793103_749355567.shtml

ภาพที่ 2-11 การตัดเย็บชุดกี่เพ้าแบบดั้งเดิมของชาวแมนจู แหล่งที่มา:

http://www.360doc.com/content/23/0603/04/22221674_1083279602.shtml

(3) การสืบสานวัฒนธรรมแมนจู

นับตั้งแต่ยุคหินใหม่เมื่อ 5,000 ปีที่แล้ว ชาวซูเชินซึ่งเป็นบรรพบุรุษของชาวแมนจูอาศัยอยู่ที่นี้ และจนถึงทุกวันนี้ ที่นี้ก็ยังคงเป็นที่อยู่อาศัยของชาวแมนจู ตำบลลูลาได้สะท้อนให้เห็นถึงประวัติศาสตร์การพัฒนาของชนกลุ่มน้อยในจินตวันออกเฉียงเหนือ และยังการสืบสานที่แท้จริงในบริบททางประวัติศาสตร์ของชาวแมนจู ตำบลลูลาครั้งหนึ่งเคยเป็นที่ตั้งของฝ่ายให้สินูร์เงินสมัยราชวงศ์หมิง และยังเป็นที่ตั้งของศาลาว่าการกลางต้าโสภาวู่ลา หนึ่งในฐานบรรณาการที่สำคัญสามแห่งสมัยราชวงศ์ชิง ซึ่งในบรรดาจักรพรรดิทั้ง 12 พระองค์แห่งราชวงศ์ชิง มี 5 พระองค์ที่เคยทิ้งรอยพระบาท การต่อสู้ และผลงานวรรณกรรมเอาไว้ที่นี่ ตำบลลูลามีประวัติศาสตร์ยาวนานและมีโบราณสถานมากมาย ทั้งยังเต็มไปด้วยกลิ่นอายของวัฒนธรรมแมนจู มีชื่อเสียงโด่งดังทั้งในประเทศและต่างประเทศ ไม่เพียงเท่านั้น การวิจัยชาติพันธุ์แมนจูของที่นี่ยังมีบทบาทสำคัญต่อโลกด้วย เพราะตำบลลูลาแห่งนี้คือหนึ่งในความเจริญรุ่งเรืองของชาวแมนจู

(4) เทศกาล

วัฒนธรรมและประเพณีของชาวแมนจูในอุลาได้รับการคุ้มครองเป็นอย่างดี ซึ่งกิจกรรมทางวัฒนธรรมของที่มีความหลากหลายมาก เช่น ลูกบอลไข่มุก (ดังรูปที่ 2.12) การแข่งขันล่าสัตว์ การแสดงสกเกตน้ำแข็ง และการละเล่นกาฮาลา เป็นต้น ซึ่งลูกบอลไข่มุกถือเป็นกิจกรรมที่มีความโดดเด่นมากที่สุดของที่นี่ และการแข่งขันลูกบอลไข่มุกยังได้รับการขึ้นทะเบียนเป็นการแข่งขันกีฬาชนกลุ่มน้อยระดับประเทศอย่างเป็นทางการด้วย ส่วนเทศกาลของอุลานั้นก็น่าสนใจมากเช่นกัน ไม่ว่าจะเป็นเทศกาลตรุษจีน เทศกาลชางหยวน เทศกาลเทียนชาง และเทศกาลเรือมังกร

ภาพที่ 2-12 ลูกบอลไข่มุก แหล่งที่มา:

https://mbd.baidu.com/newspage/data/dtlandingsuper?nid=dt_424423529773343655

6

ช่วงเวลาที่สำคัญที่สุดของตำบลอุลาก็คือช่วงเทศกาลตรุษจีน ชาวแมนจูเรียกเทศกาลนี้ว่า "วันตรุษจีน" ซึ่งตรงกับขึ้น 23 ค่ำ เดือน 12 ดังนั้นจึงเรียกว่า "วันตรุษจีนเล็ก" โดยชาวแมนจูจะเริ่มเตรียมการต่างๆ ตั้งแต่วันตรุษจีนเล็ก เช่น ทำความสะอาดบ้าน ตกแต่งผนังบ้าน ทำเต้าหู้ นึ่งเกี๊ยว ตุนเนื้อหมู ฯลฯ เมื่อถึงวันที่ 30 ทุกครัวเรือนจะตื่นแต่เช้าและสวมใส่เสื้อผ้าชุดใหม่ โดยลูกสะใภ้ที่เพิ่งแต่งงานใหม่จะสวมชุดที่เพ้าและหวิมม หญิงชราและเด็กผู้หญิงจะช่วยกันตัดกระดาษสำหรับตกแต่งหน้าต่าง (ดังรูปที่ 2.13) ส่วนผู้ชายในบ้านจะรับผิดชอบฝังเสาโคมและปลูกต้นสนในสวน และเด็กผู้ชายจะรับผิดชอบประดิษฐ์โคมไฟ เมื่อเลยเที่ยงคืนไปแล้ว ทุกครอบครัวเริ่มติดป้ายแขวนชุนเหลียน (โคลงกลอนตรุษจีน) และบางบ้านก็ตั้งใจติดตัวอักษร "福" (แปลว่าโชคดี) กลับหัว (ดังรูปที่ 2.14) เพื่อสื่อความหมายว่า "ความโชคดีมาถึงเราแล้ว"

ภาพที่ 2-13 กระดาษสำหรับตกแต่งหน้าต่าง แหล่งที่มา:

<https://baijiahao.baidu.com/s?id=1655528073527237349&wfr=spider&for=pc>

ภาพที่ 2-14 ตัวอักษร "福" (แปลว่าโชคดี) กลับหัว แหล่งที่มา:

http://www.360doc.com/content/20/0701/22/70712275_921739323.shtml

ครอบครัวชาวแมนจูจะรับประทานอาหารเย็นตอนบ่ายสามโมงของวันส่งท้ายปีเก่า โดยก่อนรับประทานอาหารนั้น ชาวแมนจูจะจุดธูปและถวายอาหารเช่นไหว้บรรพบุรุษ และค่านับ บรรพบุรุษตามความอาวุโส จากนั้นผู้อาวุโสก็จะไปนั่งที่หัวโต๊ะ ส่วนวันแรกของปีใหม่ ทุกครัวเรือนจะ ตื่นแต่เช้า สวมใส่เสื้อผ้าชุดใหม่ และเดินทางไปเยี่ยมญาติพี่น้องที่บ้านของพวกเขาเพื่อกล่าวคำอวยพร ปีใหม่ให้กันและกัน และในวันที่ 2 จนถึงวันที่ 5 จะมีการละเล่นและกิจกรรมบันเทิงมากมาย เช่น สเกตน้ำแข็ง การละเล่นไม้โถกเถก การจุดพลุดอกไม้ มวยปล้ำ ฯลฯ ซึ่งเต็มไปด้วยบรรยากาศแห่ง ความสนุกสนานและชื่นชมยินดี

แนวคิดและหลักการทางทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

1. แนวคิดวัฒนธรรมประจำชาติ

วัฒนธรรมประจำชาติเป็นภาพรวมอย่างหนึ่งของชนชาติ หลังจากผ่านการพัฒนาทางสังคมและประวัติศาสตร์มาเป็นเวลานาน ได้สัมผัสกับสภาพทางสังคมและธรรมชาติที่แตกต่างกัน จนเกิดเป็นองค์ประกอบของชีวิตที่มีเอกลักษณ์ ซึ่งในความหมายโดยกว้าง วัฒนธรรมประจำชาติ หมายถึง อารยธรรมทางจิตใจและอารยธรรมทางวัตถุของชนชาติหนึ่งที่สะสมมาเป็นเวลานาน ส่วนในความหมายโดยแคบนั้น หมายถึง วัฒนธรรมอันเป็นเอกลักษณ์ของชนชาติหนึ่งที่สะสมผ่านกระบวนการผลิตและการดำรงชีวิต และปรากฏให้เห็นทั่วไปในวิถีชีวิตและประเพณีของชาตินั้นๆ ความหมายทั้งสองแง่นี้แตกต่าง โดยความหมายอย่างแรกนั้นค่อนข้างกว้าง และเป็นการวิจัยเชิงระบบเกี่ยวกับคุณลักษณะเฉพาะของชนชาติใดๆ ส่วนความหมายอย่างที่สองจะมีความเจาะจงมากกว่า โดยเนื้อหาการวิจัยส่วนใหญ่ของความหมายนี้เป็นการศึกษาเฉพาะเกี่ยวกับธรรมเนียมประเพณีและศิลปะพื้นบ้านของชนชาติใดๆ

2. แนวคิดวัฒนธรรมพื้นบ้าน

วัฒนธรรมพื้นบ้าน หมายถึงความมั่งคั่งทางวัตถุและจิตใจที่มีเอกลักษณ์ประจำชาติ ซึ่งถูกสร้างขึ้นและสืบทอดมาจากกิจกรรมการผลิตและการดำรงชีวิตของผู้คนในระหว่างขั้นตอนการพัฒนาทางประวัติศาสตร์ใดๆ ซึ่งโดยทั่วไปจะประกอบด้วย ขนบธรรมเนียมต่างๆ ที่เกิดจากการปฏิสัมพันธ์และกิจกรรมอื่นๆของผู้คน นอกจากนี้ วัฒนธรรมพื้นบ้านยังเป็นสื่อกลางทางอารมณ์และจิตใจของชนกลุ่มน้อย และในฐานะสื่อกลางทางจิตใจของชนชาติ วัฒนธรรมพื้นบ้านยังมีบทบาทสำคัญที่ไม่อาจมองข้ามได้ในการสร้างลักษณะประจำชาติ และวัฒนธรรมพื้นบ้านที่ยอดเยี่ยมก็เป็นส่วนสำคัญของวัฒนธรรมเงินดั้งเดิมและความมั่งคั่งทางจิตใจที่ประชาชนชาวจีนและชาวจีนมีร่วมกัน วัฒนธรรมพื้นบ้านเป็นองค์รวมของวัฒนธรรมในสังคม ที่ได้รวบรวมค่านิยมทางอุดมการณ์ จริยธรรม บรรทัดฐานทางพฤติกรรม ขนบธรรมเนียม และปัจจัยอื่นๆ ไว้เป็นหนึ่งเดียว และสร้างผลกระทบเชิงบวกในชีวิตทางสังคมของแต่ละยุคสมัยและแต่ละภูมิภาค (Chen Guangjun, 2011)

3. แนวคิดวัฒนธรรมดั้งเดิมของแมนจู

แมนจูเป็นกลุ่มชาติพันธุ์โบราณของจีน มีต้นกำเนิดในกลุ่มแม่น้ำเฮยหลงเจียงและแม่น้ำอู๋ชู่หลี่ทางตอนเหนือของภูเขาฉางไปในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งปรากฏครั้งแรกในบันทึกทางประวัติศาสตร์ในชื่อของชาวซู่เซินสมัยราชวงศ์โจวตะวันตก บรรพบุรุษของชาวแมนจูอาศัยอยู่ในดินแดนอันหนาวเย็นทางตะวันออกเฉียงเหนือมาเป็นเวลานาน ซึ่งกว่าจะกลายมาเป็นชาวแมนจูเช่นปัจจุบันนี้ พวกเขาได้ผ่านกระบวนการพัฒนามากถึง 6 ช่วงที่สำคัญ นั่นคือ ซู่เซิน อี้โหลว อู๋จี โมเหอ นูร์จิน และหมั้นโจว ภายใต้สภาพแวดล้อมทางธรรมชาติแบบโบราณและการติดต่อสื่อสารแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับกลุ่มชาติพันธุ์ใกล้เคียง

สมัยหมั้นโจวในปลายศตวรรษที่ 16 เป็นช่วงการก่อตัวของวัฒนธรรมแมนจูดั้งเดิม ชาวหมั้นโจวในเวลานั้นมีต้นกำเนิดมาจากวัฒนธรรมการประมงและการล่าสัตว์ ซึ่งวิถีชีวิต การผลิต ความคิด และวัฒนธรรมของพวกเขามีความเป็นธรรมชาติและโบราณมากกว่า ชาวแมนจูมีความเชื่อเรื่องภูติผีวิญญาณ บูชาช่าหม่าน สักการะนกอินทรี และมีความโดดเด่นด้านการบูชาธรรมชาติและบรรพบุรุษ ต่อมาในช่วงกลางศตวรรษที่ 17 ชาวแมนจูได้ยึดครองที่ราบภาคกลาง และรวบรวมประเทศเป็นหนึ่งเดียว ก่อตั้งราชวงศ์ชิงและกลายเป็นผู้ปกครองสูงสุดของจีน ช่วงเวลานี้ถือเป็นช่วงเวลาที่วัฒนธรรมดั้งเดิมของแมนจูเจริญรุ่งเรืองที่สุด ด้านหนึ่ง สะท้อนอยู่ในวัฒนธรรมทางจิตวิญญาณ เช่น การประดิษฐ์ตัวอักษร การรวมภาษาแมนจู การสืบสานและการส่งต่อด้านานเทพต่างๆ ขณะที่อีกด้านหนึ่ง นั่นคือด้านปรัชญาและศาสนา วัฒนธรรมดั้งเดิมของแมนจูไม่เพียงแต่สืบสานวัฒนธรรมช่าหม่านเท่านั้น แต่ยังซึมซับพุทธศาสนาในทิเบต และพวกเขายังซึมซับหัตถกรรมงานฝีมือของชาวฮั่น และนำไปใช้ในการออกแบบเครื่องแต่งกายประจำชาติและที่อยู่อาศัย ทำให้เกิดผลงานที่มีลักษณะเด่นของการผสมผสานทางชาติพันธุ์ เช่น ชุดกี่เพ้า และบ้านชื้อเหย่ฮวน นอกจากนี้ เทศกาลประจำกลุ่มชาติพันธุ์ยังได้รับอิทธิพลอย่างมากจากชาวฮั่น ซึ่งนอกจากเทศกาลป็นจิน เทศกาลเทียนชาง เทศกาลโคซาน ที่เป็นเทศกาลดั้งเดิมแล้ว เทศกาลตรุษจีน เทศกาลโคมไฟ และเทศกาลตวนอู่ของชาวฮั่นก็เป็นเทศกาลเฉลิมฉลองของชาวแมนจูเช่นกัน ขณะเดียวกัน ชาวแมนจูก็เป็นชาติพันธุ์ที่มีความสามารถหลากหลายเช่นกัน ในด้านงานฝีมือ ชาวแมนจูมีความโดดเด่นเรื่องการเย็บปักถักร้อยแบบโบราณและการตัดกระดาษ ด้านศิลปะพื้นบ้านมีความโดดเด่นเรื่องเครื่องดนตรีประจำชาติ เช่น กลองแปดเหลี่ยม เครื่องสายสองสาย และเครื่องสายสามสาย การเต้นระบำยางเกอและการเต้นระบำหลงซึ่งมีมาแต่โบราณก็มีเอกลักษณ์เฉพาะของชาติพันธุ์เช่นกัน

ภายหลังการสถาปนาสาธารณรัฐประชาชนจีน ชาวหมั้นโจวได้รับการยอมรับอย่างเป็นทางการว่าเป็นชนกลุ่มน้อยในประเทศจีน และเปลี่ยนชื่อเป็นแมนจู และเรียกว่าแมนจูตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา หลังจากทศวรรษที่ 1980 มีนักวิชาการมากมายดำเนินการวิจัยเกี่ยวกับแมนจู ยิ่งกว่านั้น ภายใต้อิทธิพลของกระแสเศรษฐกิจตลาด วัฒนธรรมดั้งเดิมของแมนจูยังได้รับผลประโยชน์ทาง

เศรษฐกิจและกลายเป็นอุตสาหกรรมทางวัฒนธรรมด้วย และภายใต้แนวโน้มขนาดใหญ่นี้ วัฒนธรรม
แมนจูได้ระเบิดพลังแห่งชีวิตครั้งที่สองออกมา

การวิจัยครั้งนี้มุ่งเน้นไปที่การเจาะลึกวัฒนธรรมแมนจูในตำบลอู่ลาเจีย เมืองจีหลิน มณฑล
จีหลิน เจาะลึกวัฒนธรรมอู่ลาแมนจู หมายถึง วัฒนธรรมที่มีลักษณะเฉพาะของท้องถิ่นซึ่งเกิดจาก
กระบวนการผลิต การดำรงชีวิต และการขัดเกลาทางสังคมของชาวแมนจูในตำบลอู่ลาเจีย เมืองจีหลิน
มณฑลจีหลิน และ วัฒนธรรมอู่ลาแมนจูก็เป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมแมนจูเช่นกัน

4. แนวคิดการวางแผนการท่องเที่ยวในชนบท

ชนบท หมายถึงการตั้งถิ่นฐานของมนุษย์ในรูปแบบต่างๆ นอกเหนือจากเมือง เช่น ชนบท
ทุ่งหญ้า และพื้นที่ภูเขา เป็นต้น การวางแผนการท่องเที่ยวในหมู่บ้านจะใช้สิ่งที่กล่าวมาข้างต้นเป็น
สื่อกลาง โดยพิจารณาจากวัฒนธรรมในชนบท และสร้างการใช้งานที่ครอบคลุมผ่านเป้าหมายการ
วางแผนและวิธีการออกแบบอย่างเป็นระบบ

5. หลักการคุ้มครองและการสร้างสรรค์วัฒนธรรม

การสร้างสรรค์วัฒนธรรมคือชีวิตของวัฒนธรรม และเป็นแรงผลักดันที่ไม่มีสิ้นสุดของการ
ส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในชนบท ดังนั้นในกระบวนการวางแผนการท่องเที่ยวในชนบท
เราจำเป็นต้องปฏิบัติตามหลักการคุ้มครองและการสร้างสรรค์วัฒนธรรม โดยให้การคุ้มครอง
วัฒนธรรมเป็นฐานราก และการสร้างสรรค์วัฒนธรรมเป็นเป้าหมาย ส่วนวิธีการที่เฉพาะเจาะจงนั้น
ประกอบด้วยการสร้างดินแดนที่เหมาะสมแก่การเจริญเติบโตของวัฒนธรรมแมนจู และการแสดงความ
ลึกและมิติของวัฒนธรรมแมนจู

การคุ้มครองวัฒนธรรม มีความหมายสองระดับ ระดับแรกคือการคุ้มครองทางกายภาพ
ของวัฒนธรรมแมนจู โดยพยายามหลีกเลี่ยงการทำลายในการวางแผนและการออกแบบ ตัวอย่างเช่น
การบำรุงรักษาและซ่อมแซมที่อยู่อาศัยของชาวแมนจูที่มีอยู่แต่เดิมในพื้นที่ท่องเที่ยว และพยายาม
หลีกเลี่ยงการทำลายโดยมนุษย์ที่เกิดจากการพัฒนาที่เป็นพาณิชย์มากเกินไป การฟื้นฟูสภาพแวดล้อม
บนถนนที่มีอยู่แต่เดิมของชาวแมนจู เพื่อให้การท่องเที่ยวช่วยฟื้นคืนชีวิตชีวาให้กับหมู่บ้านแบบดั้งเดิม
ระดับที่สองคือการปกป้องสภาพแวดล้อมทางนิเวศวิทยาธรรมชาติและนิเวศวิทยาชุมชนอันเป็นที่
พึ่งพาของวัฒนธรรมแมนจู และปกป้องแนวความคิดทางวัฒนธรรม เพื่อให้วัฒนธรรมท้องถิ่นมีแหล่ง
น้ำแห่งชีวิตที่แข็งแกร่ง (เฉินเยี่ยน, 2009) สำหรับการคุ้มครองวัฒนธรรมแมนจู ไม่ใช่แค่การแสดง
การปกป้องวัฒนธรรมแมนจูในการออกแบบหมู่บ้านเท่านั้น แต่ในระยะยาว เป็นการสร้างดินแดนที่
เหมาะสมแก่การเจริญเติบโตของวัฒนธรรม อย่างไรก็ตาม การก่อตัวและการพัฒนามรดกของชาติพันธุ์
ในวัฒนธรรมแมนจูนั้น ไม่อาจแยกจากสภาพแวดล้อมที่อาศัยอยู่มานานหลายชั่วอายุคนได้ ซึ่งเป็น
เงื่อนไขการดำรงอยู่ของประวัติศาสตร์อันเกิดจากปัจจัยทางวัฒนธรรม ปัจจัยทางภูมิศาสตร์ และ

ปัจจัยทางสังคม ดังนั้นการวางแผนการท่องเที่ยวในชนบทควรตั้งอยู่บนพื้นฐานการใช้ทรัพยากรที่ดินอย่างสมเหตุสมผลและสามารถปรับเปลี่ยนได้ตามเงื่อนไขที่เป็นกลางเหล่านี้

การสร้างสรรควัฒนธรรม หมายความว่า วิธีการสืบทอดวัฒนธรรมแมนจูเป็นพื้นฐานของการสร้างมูลค่าวัฒนธรรม ซึ่งต้องสะท้อนให้เห็นความลึกและมิติของวัฒนธรรมแมนจูแบบรอบด้านในการวางแผนการท่องเที่ยวในชนบท และเน้นย้ำถึงเอกลักษณ์ทางศิลปะของวัฒนธรรมแมนจู และทำให้นักท่องเที่ยวได้รับประสบการณ์ทางวัฒนธรรมที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้น ในระหว่างการท่องเที่ยวในชนบท

การแสดงความคิดของวัฒนธรรมแมนจู หมายถึง การสำรวจเชิงลึกและการบูรณาการแบบรอบด้านในการวางแผนการท่องเที่ยว เช่น ภาษา วรรณกรรมและศิลปะ ประเพณีและเทศกาล และความเชื่อทางศาสนาของชาวแมนจู และองค์ประกอบที่โดดเด่นที่สุดในวัฒนธรรมทางวัตถุของชาวแมนจู เช่น วัฒนธรรมการแต่งกาย วัฒนธรรมการกิน วัฒนธรรมการตัดกระดาษ และวัฒนธรรมทางสถาปัตยกรรม สุดท้ายจึงนำวัฒนธรรมแมนจูที่ผ่านการขัดเกลาและตกตะกอนแล้วมาเป็นองค์ประกอบการออกแบบ และนำเสนอผ่านการแสดงออกทางภาพ เช่น ภูมิทัศน์ชนบท ถนน อาคารสาธารณะ และโฮมสเตย์ เป็นต้น ซึ่งในกระบวนการสำรวจวัฒนธรรมแมนจูอย่างละเอียดนี้ มักมีการออกแบบองค์ประกอบทางวัฒนธรรมแมนจูที่เป็นนวัตกรรมมากมายด้วย ซึ่งกระบวนการและผลลัพธ์นี้ก็คือการขยายตัวการสร้างสรรคที่มีเอกลักษณ์ของวัฒนธรรม

การแสดงมิติของวัฒนธรรมแมนจูเป็นกระบวนการรวบรวมรายละเอียดต่างๆ ของวัฒนธรรมแมนจูในการท่องเที่ยวในชนบท ผ่านช่องทางและวิธีการแสดงออกที่แตกต่างกัน ช่องทางการแสดงออกในที่นี้หมายถึงการมีส่วนร่วม การมีปฏิสัมพันธ์ และประสบการณ์ของนักท่องเที่ยวในกิจกรรมทางวัฒนธรรมทั้งหมด ตัวอย่างเช่น การสร้างเวิร์คช็อปตัดกระดาษสไตล์แมนจูในหมู่บ้าน ซึ่งนักท่องเที่ยวสามารถเยี่ยมชมและเรียนรู้วิธีการตัดกระดาษสไตล์แมนจูได้ที่นั่น ซึ่งจะทำให้ผู้คนมีส่วนร่วมในการเผยแพร่วัฒนธรรมแมนจูมากขึ้น ส่วนวิธีการแสดงออก ในที่นี้หมายถึงการแสดงรูปร่าง การแสดงสี การแสดงวัสดุในการออกแบบสภาพแวดล้อม ตัวอย่างเช่น การแสดงสีควรมีการสกัดสีจากโทเท็มซาหม่าน และนำเสนอผ่านสภาพแวดล้อมที่สวยงามและหลากหลาย อย่างไรก็ตามวัฒนธรรมแมนจูไม่เพียงแต่เป็นสิ่งที่สามารถมองเห็นได้ แต่ยังสามารถลิ้มรสและสัมผัสได้อีกด้วย การฟื้นฟูวัฒนธรรมดั้งเดิมของชาวแมนจูให้เป็นประสบการณ์หนึ่งในโปรเจกต์การท่องเที่ยว นอกจากจะเป็นนวัตกรรมด้านวิธีการสืบทอดวัฒนธรรมแล้ว ยังเป็นนวัตกรรมด้านวิธีการจัดแสดงวัฒนธรรมด้วย

6. หลักการเชิงภูมิภาค

หมู่บ้านแมนจูมักมีลักษณะที่เหมือนกัน และก็มีลักษณะที่แตกต่างกัน ซึ่งลักษณะที่ต่างต่างกันนี้เกิดจากลักษณะทางภูมิประเทศที่ต่างต่างกันของหมู่บ้าน ดังนั้นการแสดงออกของวัฒนธรรมแมนจูในการท่องเที่ยวในชนบทจึงไม่สามารถใช้รูปแบบเดียวกันได้ และต้องทำให้วัฒนธรรมแมนจูมีการแสดงออกทางภูมิภาคในระดับหนึ่ง เพื่อหลีกเลี่ยงความเป็นเนื้อเดียวกัน

ประชากรชาวแมนจูในประเทศจีนส่วนใหญ่กระจุกตัวอยู่ในสามมณฑลทางตะวันออกเฉียงเหนือของจีน มณฑลเหอเป่ย์ และมองโกเลียใน โดยในมณฑลเหลียวหนิงและมณฑลเหอเป่ย์มีประชากรชาวแมนจูมากที่สุด และมีชาวแมนจูเพียงเล็กน้อยที่กระจายอยู่ทั่วประเทศ ประเทศจีนมีเขตปกครองตนเองแมนจูทั้งหมด 10 แห่ง โดยมี 9 แห่ง กระจุกตัวอยู่ในมณฑลเหลียวหนิงและเมืองเฉิงเต๋อ มณฑลเหอเป่ย์ ดังนั้นวัฒนธรรมแมนจูเป็นของภูมิภาคนี้ จากข้างต้นสรุปได้ว่า วัฒนธรรมแมนจูไม่เพียงแต่มีคุณลักษณะของวัฒนธรรมภูมิภาคเท่านั้น แต่เนื่องจากการกระจายตัวเป็นวงกว้างของประชากรชาวแมนจู ส่งผลให้วัฒนธรรมแมนจูในภูมิภาคต่างๆ ได้รับอิทธิพลจากวัฒนธรรมประจำภูมิภาค และทำให้เกิดความต่างต่างกันทางวัฒนธรรมประจำภูมิภาค ตัวอย่างเช่น เขตชิงหลงมณฑลเหอเป่ย์ เนื่องจากมณฑลเหอเป่ย์มีฤดูหนาวที่อบอุ่นกว่าเล็กน้อยและมีฤดูร้อนที่ร้อนกว่าภูมิภาคตะวันออกเฉียงเหนือเล็กน้อย ชาวแมนจูที่อาศัยอยู่ในพื้นที่นี้จึงสร้างประตูบ้านทั้งด้านหน้าและด้านหลัง เพื่อระบายอากาศและให้แสงสว่าง ขณะที่บ้านเรือนของชาวแมนจูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือจะสร้างประตูหน้าบ้านเพียงประตูเดียว ส่วนในด้านกิจกรรมตามประเพณี เช่น ระบายสีไม้ ก็ได้รับความนิยมเฉพาะในเขตชิงหลงมณฑลเหอเป่ย์เท่านั้น สิ่งเหล่านี้แสดงให้เห็นถึงความต่างต่างทางภูมิภาคในวัฒนธรรมแมนจู

ดังนั้น การวางแผนการท่องเที่ยวในชนบท เราต้องพิจารณาความต่างต่างทางภูมิภาคในวัฒนธรรมแมนจู และใส่ใจกับความต่างต่างทางวัฒนธรรมระหว่างหมู่บ้านแมนจูในภูมิภาคต่าง ๆ และนำเสนอวัฒนธรรมแมนจูอย่างเหมาะสมตามลักษณะวัฒนธรรมของหมู่บ้านที่วางแผนไว้ สิ่งนี้ไม่เพียงเป็นเงื่อนไขที่สมเหตุสมผลในการกระตุ้นการเติบโตของวัฒนธรรมแมนจูเท่านั้น แต่ยังเป็นกฎสำคัญสำหรับหลีกเลี่ยงการเป็นเนื้อเดียวกันในการท่องเที่ยวหมู่บ้านแมนจูด้วย ทั้งนี้ วัฒนธรรมภูมิภาคเติบโตจากผืนแผ่นดินที่อาศัย มีเอกลักษณ์เฉพาะของแต่ละหมู่บ้าน ดังนั้นวัฒนธรรมภูมิภาคจึงสามารถดึงดูดผู้คนให้มาเที่ยวชมหมู่บ้านได้ อย่างไรก็ตาม การหลอมรวมเข้ากับวัฒนธรรมท้องถิ่นอย่างเหมาะสมในระหว่างการนำเสนอวัฒนธรรมแมนจู จะช่วยให้สามารถสะท้อนวัฒนธรรมของหมู่บ้านได้ดียิ่งขึ้นด้วย

7. หลักการปรับให้เข้ากับสภาพท้องถิ่น

กระบวนการสอดแทรกวัฒนธรรมแมนจูในการวางแผนการท่องเที่ยวในชนบท ต้องเป็นไปตามหลักการปรับให้เข้ากับสภาพท้องถิ่น การกำหนดแผนการท่องเที่ยวนั้น จะต้องวิเคราะห์ปัญหาที่เฉพาะเจาะจง โดยเริ่มต้นจากเงื่อนไขเฉพาะของแต่ละหมู่บ้าน และมุ่งเป้าไปที่การพัฒนาวัฒนธรรมและการปกป้องระบบนิเวศ ซึ่งในแง่หนึ่ง เป็นการยึดมั่นในหลักการปรับให้เข้ากับสภาพท้องถิ่น ก็เพื่อส่งเสริมการสร้างใหม่และการฟื้นฟูวัฒนธรรมหมู่บ้านแมนจู อันเป็นพื้นฐานสำคัญของการพัฒนาวัฒนธรรมหมู่บ้าน ขณะที่อีกแง่หนึ่ง การวางแผนการท่องเที่ยวในชนบทโดยอิงตามหลักการปรับให้เข้ากับสภาพท้องถิ่น สามารถลดต้นทุนการก่อสร้างและลดความเสียหายต่อสภาพแวดล้อมทางนิเวศในท้องถิ่นได้

อย่างไรก็ตาม การท่องเที่ยวในชนบทย่อมก่อให้เกิดความเสียหายต่อประเพณีวัฒนธรรมดั้งเดิม และทำให้สภาพแวดล้อมการดำรงชีวิตในอดีตเกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ประการแรก เราจะต้องวิเคราะห์ปัญหาเฉพาะโดยละเอียดในระหว่างการเปลี่ยนแปลงลักษณะดั้งเดิมของวัฒนธรรมในชนบท อนุรักษ์และกระจายปัจจัยที่เหมาะสมแก่การพัฒนาวัฒนธรรมแมนจู แก้ไขเงื่อนไขด้านแวดล้อมที่มีผลกระทบต่อวัฒนธรรมแมนจู และสร้างดินแดนที่เหมาะสมแก่การเจริญเติบโตและการฟื้นฟูวัฒนธรรมแมนจู ประการที่สอง จากการสนทนาในหัวข้อที่ผ่านมา ทำให้เราทราบว่าวัฒนธรรมแมนจูมีความแตกต่างทางภูมิภาค และการแสดงออกทางวัฒนธรรมในแต่ละภูมิภาคก็มีรายละเอียดแตกต่างกันด้วย ดังนั้นการนำเสนอวัฒนธรรมแมนจูจำเป็นต้องปรับให้เข้ากับเงื่อนไขที่เป็นกลางของหมู่บ้านในแต่ละภูมิภาค และยึดมั่นในหลักการปรับให้เข้ากับสภาพท้องถิ่น

ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในชนบท เช่น ที่ดินของหมู่บ้านและภูมิภาคโดยรอบ คุณสมบัติของดิน สภาพภูมิอากาศ สภาพแหล่งน้ำ สภาพการระบายน้ำและการชลประทานที่มีอยู่ ระบบการเกษตรกรรมและลักษณะพืชพรรณ สภาพการขนส่งคมนาคม สภาพการจัดหาพลังงาน ฯลฯ (Wang Shujin & Wang Jinhui, 2011) จากปัจจัยที่กล่าวในข้างต้น เราควรจัดการวัสดุและวิธีการที่จะนำมาใช้ในกระบวนการออกแบบอย่างยืดหยุ่น เช่น การเลือกใช้วัสดุสำหรับการสร้างภูมิทัศน์และการประดับตกแต่งภูมิทัศน์ การเลือกใช้วัสดุหินสำหรับปูถนน และการเลือกใช้วัสดุตกแต่งในอาคารที่พักอาศัย เราควรเริ่มต้นจากการพิจารณาสภาพทรัพยากรของหมู่บ้าน และใช้ทรัพยากรที่มีข้อได้เปรียบภายในหมู่บ้าน เลือกใช้วัสดุการออกแบบที่หลากหลาย ตลอดจนให้ความสำคัญกับการปกป้องสภาพแวดล้อมทางนิเวศของหมู่บ้าน

8. หลักการพัฒนาที่ยั่งยืน

ทฤษฎีการพัฒนาที่ยั่งยืนมีต้นกำเนิดมาจากการปกป้องทรัพยากรสิ่งแวดล้อมของมนุษย์ นับตั้งแต่มีทฤษฎีการพัฒนาที่ยั่งยืนถือกำเนิดขึ้น ความสนใจของผู้คนต่อทรัพยากร จึงมุ่งไปที่ ทรัพยากรธรรมชาติเท่านั้น แต่ในกระบวนการวิวัฒนาการของทฤษฎีความยั่งยืน การปกป้อง ทรัพยากรไม่จำกัดอยู่แค่ทรัพยากรธรรมชาติอีกต่อไป แต่ยังครอบคลุมไปถึง ทรัพย์สินทางวัฒนธรรม ทรัพยากรภูมิทัศน์ ทุนมนุษย์ และอื่นๆ ที่มากขึ้น

มุมมองของทฤษฎีการพัฒนาที่ยั่งยืน “การพัฒนาที่สนองความต้องการของคนรุ่นนี้ โดยไม่ กระทบต่อความสามารถของคนรุ่นหลังในการตอบสนองความต้องการของพวกเขา” ประกอบด้วย ความหมายพื้นฐาน 3 ระดับ ได้แก่ ระดับแรก หมายถึง "ความต้องการ" กล่าวคือ ต้องตอบสนองทั้ง ความต้องการของคนรุ่นนี้ โดยไม่กระทบต่อผลประโยชน์ของคนรุ่นหลัง ระดับที่สอง หมายถึง "การ จำกัด" กล่าวคือ ความต้องการของมนุษย์ด้านทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมไม่ควรเกินขีดจำกัดการใช้งาน และการแบกรับของตัวเอง และระดับที่สาม คือ “ความกลมกลืน” หมายถึง ปัจจุบันและอนาคต บางส่วนและทั้งหมด ธรรมชาติและสังคม พื้นที่พัฒนาแล้วและพื้นที่ล้าหลัง และการพัฒนาที่ยุติธรรม ภายใต้แนวคิดที่เน้น “ความพอประมาณ” และ “ความกลมกลืน”

ทักษะของการพัฒนาที่ยั่งยืนสะท้อนให้เห็นในการวางแผนการท่องเที่ยวในชนบท โดยการใช้และการอนุรักษ์วัสดุดั้งเดิมให้เกิดประโยชน์สูงสุด เพื่อเป็นข้อมูลทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม ไว้ให้คนรุ่นหลัง ข้อมูลทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมที่อาจนำไปสู่การสูญหายของข้อมูลและคุณค่า ขึ้นพื้นฐานไม่สามารถทำลายและปรับปรุงได้โดยพลการ ภารกิจสำคัญในการปกป้องเมือง ประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมก็คือการปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐานสาธารณะในเมืองประวัติศาสตร์และ วัฒนธรรมอย่างจริงจัง เพื่อปรับปรุงสภาพความเป็นอยู่ของผู้คนและทำให้เมืองสามารถดำรงอยู่และ พัฒนาต่อไปได้ ในขณะเดียวกัน ก็ใช้วิธีการต่างๆ เช่น การพัฒนาการท่องเที่ยวและอุตสาหกรรมที่มี เอกลักษณ์ของท้องถิ่น เป็นต้น ซึ่งจะทำให้สามารถสร้างวิสาหกิจแห่งการพัฒนาที่ยั่งยืนได้

ทรัพยากรธรรมชาติที่มนุษย์ต้องพึ่งพาเพื่อความอยู่รอดและเพื่อพัฒนานั้นมีอยู่อย่าง จำกัด ซึ่งทำให้เราต้องพิจารณาสิ่งต่างๆ จากมุมมองของการพัฒนา (Zhou Xiao, 2017) การพัฒนา ที่ยั่งยืนคือการพัฒนาที่ตอบสนองความต้องการของคนรุ่นนี้ โดยไม่กระทบต่อความสามารถของคนรุ่น หลังในการตอบสนองความต้องการของพวกเขา เมื่อพิจารณาปัญหาต่างๆ ที่การท่องเที่ยวในชนบท ต้องเผชิญในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา เช่น การทำลายวัฒนธรรม การทำลายระบบนิเวศ การทำลาย เศรษฐกิจ ฯลฯ ทั้งหมดนี้สามารถค้นหาแนวทางแก้ไขได้จากมุมมองของการพัฒนาที่ยั่งยืน เช่น ความยั่งยืนของระบบนิเวศในชนบท ความยั่งยืนของเศรษฐกิจในชนบท และความยั่งยืนของ วัฒนธรรมในชนบท เป็นต้น

ความยั่งยืนของระบบนิเวศในชนบท: การสอดแทรกวัฒนธรรมแมนจูในการท่องเที่ยวในชนบท เป็นกระบวนการเปลี่ยนแปลงชนบทอย่างหนึ่ง ซึ่งในกระบวนการนี้อาจทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงและการทำลายระบบนิเวศในท้องถิ่นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ซึ่งจะส่งผลต่อความต้องการทรัพยากรทางนิเวศวิทยาของลูกหลานในอนาคต และขัดกับหลักการของการพัฒนาที่ยั่งยืน ดังนั้น เพื่อเปลี่ยนแปลงข้อผิดพลาดเช่นนี้ การวางแผนการท่องเที่ยวในชนบทจะต้องใส่ใจกับการปกป้องสภาพแวดล้อมทางนิเวศวิทยาของชนบทและการพัฒนาทรัพยากรธรรมชาติอย่างเหมาะสม ลดความเสียหายต่อสิ่งแวดล้อมในท้องถิ่นและปกป้องความสมดุลของระบบนิเวศในชนบท ด้วยวิธีการลดการบริโภคและลดการปล่อยมลพิษอย่างมีประสิทธิภาพ

ความยั่งยืนของเศรษฐกิจในชนบท: หนึ่งในวัตถุประสงค์ของการพัฒนาการท่องเที่ยวในชนบทคือการส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจของชนบท โดยมีข้อกำหนดให้ยกระดับมาตรฐานการครองชีพของชาวบ้าน และปรับปรุงรูปลักษณ์ของชนบทที่ล้าหลังและทรุดโทรมด้วยการกระตุ้นเศรษฐกิจตลาด สำหรับหมู่บ้านแมนจูแล้ว กฎเกณฑ์สำคัญสู่ความยั่งยืนทางเศรษฐกิจ คือการพัฒนาอุตสาหกรรมโดยใช้วัฒนธรรมแมนจูส่งต่อเอกลักษณ์ของอุตสาหกรรม และอาศัยความเป็นวัฒนธรรมในการสร้างผลกำไรด้านการท่องเที่ยว และสร้างอุตสาหกรรมที่มีเอกลักษณ์ของแมนจู รวมถึงการพัฒนารูปแบบธุรกิจใหม่ที่มีธีมอาหารแมนจู การช้อปปิ้งสไตล์แมนจู และความบันเทิงสไตล์แมนจูด้วยการท่องเที่ยวในชนบท เพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวให้บริโภคและเพิ่มรายได้ให้ชาวบ้าน และเปลี่ยนสินค้าเกษตรที่มีเอกลักษณ์ท้องถิ่นเป็นผลิตภัณฑ์แบรนด์การท่องเที่ยวในภูมิภาค เพื่อสร้างชื่อเสียงให้กับหมู่บ้าน ดังนั้น อุตสาหกรรมเอกลักษณ์แมนจูจึงเป็นจิตวิญญาณของเศรษฐกิจในหมู่บ้านแมนจู และก็เป็นรากฐานของความยั่งยืนทางเศรษฐกิจด้วย

ความยั่งยืนของวัฒนธรรมในหมู่บ้าน: วัฒนธรรมหมู่บ้านเติบโตจากผืนดิน และเป็นความรู้สึกที่ดำรงอยู่ในใจของประชาชนซึ่งยากที่จะปล่อยวางได้ และชีวิตชีวาของวัฒนธรรมหมู่บ้านยังสะท้อนให้เห็นถึงเอกลักษณ์และสีสันของหมู่บ้านนั้นๆ ด้วย ดังนั้น ภายใต้ข้อกำหนดของหลักการพัฒนาที่ยั่งยืน การกำหนดแผนการท่องเที่ยวในหมู่บ้านจะต้องตั้งอยู่บนพื้นฐานของการสืบสานและการพัฒนาวัฒนธรรมแมนจู และนำแนวคิดความยั่งยืนทางวัฒนธรรมไปใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุด สำหรับขั้นตอนการวางแผนนั้นเป็นการถ่วงถ่วงกันสารของวัฒนธรรมแมนจู โดยมีเป้าหมายเพื่อสร้างภาวะเศรษฐกิจและสภาพแวดล้อมทางสังคมที่เหมาะสมแก่การเผยแพร่วัฒนธรรมแมนจูด้วยกิจกรรมทางธุรกิจ ตลอดจนให้ชีวิตและแต่งเติมสีสัน เพื่อสร้างผืนดินใหม่สำหรับบ่มเพาะวัฒนธรรมแมนจู

สภาพการวิจัยในปัจจุบันและความคิดเห็นเกี่ยวกับการวิจัย

1. สภาพการวิจัยในปัจจุบัน

การวิจัยเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของตำบลอุล้าเจียแมนจู ส่วนใหญ่เป็น การศึกษาในประเด็นต่อไปนี้ ได้แก่ การวิจัยประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมทางสถาปัตยกรรมของตำบล อุล้าเจียแมนจู การวิจัยชาติพันธุ์แมนจูและประเพณีวัฒนธรรมของตำบลอุล้าเจียแมนจู และการวิจัย การพัฒนาทรัพยากรการท่องเที่ยวในตำบลอุล้าเจียแมนจู

1) การวิจัยประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมทางสถาปัตยกรรมของตำบลอุล้าเจียแมนจู

ประวัติศาสตร์และสถาปัตยกรรมของตำบลอุล้าเจียแมนจูเป็นส่วนสำคัญของทรัพยากรการ ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของท้องถิ่น และยังเป็นพื้นฐานสำคัญในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ด้วย จากการแยกแยะและเรียบเรียงข้อมูลผลงานการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทรัพยากรทางวัฒนธรรม สถาปัตยกรรมของตำบลอุล้าเจียแมนจู ช่วยให้เราเข้าใจความระบบทรัพยากรทางวัฒนธรรมประเภท นี้มากขึ้น ซึ่งจะเป็ประโยชน์ต่อการพัฒนาและการอธิบายประวัติความเป็นมาของทรัพยากรทาง วัฒนธรรมประเภทนี้ในภายหน้า ทั้งนี้ การศึกษาผลงานการวิจัยด้านนี้ ผู้วิจัยได้แบ่งข้อมูลออกเป็น สามด้าน ดังข้อความต่อไปนี้

การศึกษาจากมุมมองประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม : ในหนังสือ “ประวัติศาสตร์อุล้า” เขียนโดย หยิ่น อวี๋ชาน (1995) มีตอนหนึ่งชื่อว่า “เริ่มตั้งแต่สมัยโบราณ และสิ้นสุดลงในราชวงศ์ชิง รวมทั้งสิ้น 10 บท” เป็นเนื้อหาเกี่ยวกับด้านต่างๆ ของเมืองอุล้า เช่น ลักษณะภูมิประเทศ การวิวัฒนาการ ชนเผ่าอุล้าสมัยราชวงศ์หมิง “ศาลาว่าการสองแห่ง”(ศาลาว่าการกลางต้าเซิงอุล้า และ ศาลาว่าการอุล้าเซี่ยหลิง) ในสมัยราชวงศ์ชิง การสำรวจเมืองอุล้าโดยจักรพรรดิแห่งราชวงศ์ชิง ตลอดจนการจลาจล การทหาร บุคคลสำคัญ สถานที่สำคัญ และบทกวีในท้องถิ่นนี้ เป็นต้น อย่างไรก็ตาม เนื้อหาในหนังสือดังกล่าวมิได้รวมประวัติศาสตร์ของเมืองอุล้าในช่วงหลังปีค.ศ.1912 เอาไว้ ถัดมาคือ หนังสือเรื่อง “ว่าด้วยเมืองอุล้า” เขียนโดย กวาน จื่อเหว่ย (2008) หนังสือเล่มนี้ได้รวบรวม เนื้อหาด้านต่างๆ เกี่ยวกับเมืองอุล้าในช่วงปลายราชวงศ์หมิงต้นราชวงศ์ชิงไปจนถึงยุคหลังก่อตั้ง สาธารณรัฐประชาชนจีน เช่น ประวัติความเป็นมาของอุล้า สภาพภูมิประเทศ การทหาร การเมืองการ ปกครอง วัฒนธรรม ภาษา ประเพณีพื้นบ้าน และด้านอื่นๆ และยังมีหนังสือ “พงศาวดารต้าเซิงอุล้า ฉบับสมบูรณ์” และ “บันทึกท้องถิ่นต้าเซิงอุล้า” หนังสือทั้งสองเล่มนี้ล้วนเขียนโดย จ้าว อวินเซิง (จ้าวอวินเซิง จ่งกวนคนที่ 34 ของต้าเซิงอุล้า เป็นประธานในการรวบรวมและแก้ไขพงศาวดารต้าเซิงอุ ล้าฉบับสมบูรณ์และบันทึกท้องถิ่นต้าเซิงอุล้า พร้อมทั้งบรรยายเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอุล้าเจียในสมัย ราชวงศ์ชิง หนังสือเล่มนี้ได้รับการแก้ไขโดย หลี่ ชู่เถียน และตีพิมพ์โดย จิน เอ็นฮุย และคณะ ในปีค.ศ.1988) “หนังสือทั้งสองเล่มนี้มาจากการรวบรวมเอกสารต้นฉบับที่มีอายุกว่า 200 ปี เช่น

หนังสือพิมพ์ ข้อความ จดหมายเหตุ และเอกสารอื่นๆ ของศาลาที่ว่าการตำเซ็งอู่ลาจ้งกวน ซึ่งได้บรรยายกระบวนการทางประวัติศาสตร์และลักษณะในอดีตของท้องถิ่นอยู่อย่างครอบคลุม เป็นระบบ และแท้จริง” (คณะกรรมการเรียบเรียงพงศาวดารท้องถิ่นเทศมณฑลหย่งจี, 1991) นอกจากนี้ยังมีเอกสารและข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับตำบลอู่ลาเจี้ยแมนจูอีกมากมาย เช่น พงศาวดารทั่วไปของจีหลิน พงศาวดารท้องถิ่นของจีหลิน พงศาวดารเทศมณฑลหย่งจี พงศาวดารตำบลอู่ลา เอกสารทางประวัติศาสตร์เกี่ยวกับไห่ซิ่นรุ่เจิน ความรู้ทางประวัติศาสตร์เกี่ยวกับชายแดนจีหลิน ข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับวัฒนธรรมในจีหลิน เอกสารโบราณภาษาแมนจู ฯลฯ นอกจากนี้ยังมีวิทยานิพนธ์บางส่วนที่ดำเนินการศึกษาประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของตำบลอู่ลาเจี้ยแมนจูจากมุมมองที่ละเอียดยิ่งกว่า เช่น เหวิน เสี่ยวหุย (2012) ดำเนินการวิจัยทางโบราณคดีเกี่ยวกับเมืองโบราณอู่ลา ศาลาที่ว่าการตำเซ็งอู่ลาจ้งกวน ของบรรณาการจากเมืองอู่ลาและตำบลอู่ลาเจี้ยแมนจู เป็นต้น และ ลี เสวีย (2013) ได้ทบทวนและสรุปวัฒนธรรมต่างๆ ในตำบลอู่ลาเจี้ยแมนจู เช่น อู่หลุนอู่ลา เครื่องบรรณาการตำเซ็งอู่ลา ที่อยู่อาศัยและอารามของชาวแมนจู วัฒนธรรมราชวงศ์ตลอดจนเทคโนโลยีและการพาณิชย์ เป็นต้น และเขายังให้ข้อเสนอแนะสำหรับการ “ฟื้นฟู” วัฒนธรรมด้วย และ หวัง อวี๋เหมย์ (2017) ได้ทำการศึกษาวิจัยประวัติความเป็นมาแล้ววัฒนธรรมเกี่ยวกับของบรรณาการตำเซ็งอู่ลาโดยเฉพาะ

การศึกษาจากมุมมองวัฒนธรรมด้านสถาปัตยกรรมศาลาที่ว่าการและคฤหาสน์: ประการแรก คือการตรวจสอบและวิเคราะห์องค์รวมของสถาปัตยกรรมในตำบลอู่ลาเจี้ยแมนจู ตัวอย่างเช่น อู๋ กั๋วฉิน (1997) ได้สรุปภาพรวมประวัติความเป็นมาและสถาปัตยกรรมโบราณในตำบลอู่ลาเจี้ยแมนจู สวี ลีเยียน (2005) ได้สำรวจการวิวัฒนาการในอดีตของเมืองโบราณอู่ลา และเปิดเผยร่องรอยหลักฐานการพัฒนาและการเปลี่ยนแปลงของเมือง เหยียนลู่ (2012) ได้ศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับรูปแบบการตั้งถิ่นฐาน ลักษณะเด่นของโครงสร้าง สาเหตุการก่อตัว และปัจจัยจูงใจของการพัฒนาในตำบลอู่ลาเจี้ยแมนจูตั้งแต่สมัยราชวงศ์หมิง สมัยราชวงศ์ชิง ไปจนถึงสมัยสาธารณรัฐจีน และวิเคราะห์ความแตกต่าง ปัญหา และข้อดีของด้านเหล่านี้ หลาง จิ่ง (2012) ได้เดินทางไปเยี่ยมชมสถาปัตยกรรมและอนุสรณ์สถานที่สำคัญทางประวัติศาสตร์ในตำบลอู่ลาเจี้ยแมนจู พร้อมกับให้แนวคิดเกี่ยวกับการคุ้มครองสถาปัตยกรรมตลอดจนข้อเสนอแนะเกี่ยวกับความเป็นไปได้ที่เกี่ยวข้อง ประการที่สอง คือการสำรวจและค้นคว้าทางโบราณคดีเกี่ยวกับสถาปัตยกรรมที่มีชื่อเสียงแต่ละแห่งในตำบลอู่ลาเจี้ยแมนจู ตัวอย่างเช่น อวี๋ ไห่หมิน (2003) ได้อธิบายถึงขั้นตอนการก่อตั้ง "ศาลาที่ว่า การตำเซ็งอู่ลาจ้งกวน" และอภิปรายอย่างละเอียดเกี่ยวกับการย้ายที่ตั้งศาลาว่าการและโครงสร้างสถาปัตยกรรม ตลอดจนประวัติความเป็นมาของ “ไฮ่วู่” (คฤหาสน์ไฮ่วู่) และลักษณะที่อยู่อาศัยของชาวแมนจูที่สะท้อนให้เห็นในศาลาที่ว่าการนี้ เสี่ยวซู่ และ ฉิงหลง (2010) ได้ทบทวนประวัติความเป็นมาของ “สามคฤหาสน์” และอธิบายสถานการณ์ปัจจุบันของคฤหาสน์ทั้งสาม และ สวี เวยเว

(2016) ได้ทบทวนวิวัฒนาการของ “ขลุ่ย (คฤหาสน์ขลุ่ย)” และคาดการณ์ถึงการพัฒนาในอนาคตของ คฤหาสน์ขลุ่ย ประการที่สาม คือการวิจัยจากมุมมองอื่นๆ เกี่ยวกับวัฒนธรรมด้านสถาปัตยกรรมของ ตำบลอุลลาเจียแมนจู ตัวอย่างเช่น หวัง เยียนชว่น และหลี่ จื่อจี (2009) ได้ชี้ให้เห็นว่า ภาษาศิลปะบน สถาปัตยกรรมแบบพื้นถิ่นในเมืองอุลลาเจียแมนจูในช่วงเวลาหนึ่งที่แน่นอน เป็นกลไกภายในที่เกิดขึ้น จากสถาปัตยกรรมแบบพื้นถิ่น และยังการสื่อสารภายนอกชนิดหนึ่งด้วย หลี่ ซื่อหมิง (2019) ได้ดำเนินการสำรวจและวิเคราะห์ศิลปะการแกะสลักอิฐและความหมายแฝงของศิลปะดังกล่าวบน สถาปัตยกรรม “คฤหาสน์ไโฮ่ว” และจางจิ่งชุย เฉินจิงเทา และฉางเล่อ (2008) ได้เสนอให้ดำเนินการ คุ่มครองสภาพแวดล้อมทางวัฒนธรรมแบบพลวัตในตำบลและหมู่บ้าน ด้วยการควบคุมองค์ประกอบ และปัจจัยต่างๆ ในการวางผังเมือง เพื่อกำหนดฟังก์ชันของเมืองประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม ตลอดจนสืบทอดและพัฒนารูปแบบเค้าโครงในอดีตของสถาปัตยกรรม จางฮู่ยู่ (2009) ได้ดำเนินการ ศึกษาสถานการณ์ปัจจุบันและปัญหาการวางแผนคุ้มครองตำบลอุลลาเจียแมนจู และเสนอแนว ทางแก้ไขและความคิดเห็นจากมุมมองด้านการวางแผนสร้างภูมิทัศน์เมือง การอนุรักษ์โบราณสถาน การระดมทุนและการปรับปรุงกฎระเบียบให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น เจียง ฮวนเสี่ยว (2014) ได้ดำเนินการ อภิปรายเชิงลึกเกี่ยวกับการคุ้มครองและการพัฒนาสุนทรียภาพ ประวัติศาสตร์ และที่อยู่อาศัยแบบ พื้นถิ่นของชาวแมนจูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของจีน จากมุมมองด้านสุนทรียศาสตร์ที่จัดขึ้นด้วย ตัวเอง โดยมุ่งเน้นไปที่การปกป้องและพัฒนาอาคารที่อยู่อาศัยในตำบลอุลลาเจียแมนจูเป็นหลัก และ จาง สั่วเซา (2017) ได้วิเคราะห์สภาพการณ์ปัจจุบัน ฟังก์ชัน และคุณค่าที่นำกลับมาใช้ใหม่ของ สถาปัตยกรรมแบบดั้งเดิมในตำบลอุลลาเจียแมนจู และเสนอกกลยุทธ์การคุ้มครองและปรับปรุง สถาปัตยกรรมเหล่านั้น

2) การวิจัยชาติพันธุ์แมนจูและประเพณีวัฒนธรรมแมนจูในตำบลอุลลาเจียแมนจู

ตำบลอุลลาเจียแมนจูเป็นหนึ่งในบ้านเกิดของชาติพันธุ์แมนจู เมืองแห่งนี้เต็มไปด้วยมรดก ทางวัฒนธรรมแมนจูที่หลากหลายและน่าสนใจ เป็นศูนย์รวมทางจิตวิญญาณของชาวแมนจูทุกคน และยังมีคุณค่าสูงมากทางประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม และสังคมด้วย เกี่ยวกับการศึกษาวิจัยด้านนี้ เจียงชาน (2002) ได้บันทึกธรรมเนียมประเพณีของชาติแมนจูจากมุมมองที่ไม่เหมือนใคร กวนไห่ (2009) ได้ดำเนินการศึกษาเชิงลึกเกี่ยวกับประเพณีพื้นบ้านแมนจูบางส่วนในชุมชนอุลลาเจียแมนจู ชูหวาย หวังเสวี่ยลี่ เหยาเสี่ยวผิง และฉางจีเจิ้น (2012) ได้ไตร่ตรองเกี่ยวกับการพัฒนาวัฒนธรรมแมน จู จากการสำรวจสภาพการณ์ปัจจุบันของภาษาแมนจู ประเพณีและวิถีชีวิตแบบดั้งเดิมที่ได้รับการ อนุรักษ์เอาไว้ ตลอดจนความคิดเห็นของประชาชนในท้องถิ่นเกี่ยวกับการพัฒนาวัฒนธรรมแมนจูใน ตำบลอุลลาเจียแมนจู เส้า เฟิงลี่ (2013) ได้ศึกษาค้นคว้าพิธีไหว้บรรพบุรุษในช่วงเทศกาลตรุษจีนของ ตำบลอุลลาเจียแมนจู และดำเนินการวิเคราะห์คุณค่าของพิธีกรรมดังกล่าวในยุคปัจจุบัน

และ โทวชินตง (2018) ได้ดำเนินการตรวจสอบและไต่ตรองเกี่ยวกับเอกลักษณ์ของวัฒนธรรมแมนจูในอู่ลาเจีย

3) การวิจัยการพัฒนาทรัพยากรการท่องเที่ยวในตำบลอู่ลาเจียแมนจู

สถาปัตยกรรมโบราณและซากปรักหักพังอันมากมายในตำบลอู่ลาเจียแมนจูเป็นทรัพยากรสำคัญสำหรับการพัฒนาด้านการท่องเที่ยว ซึ่งมีนักวิชาการมากมายได้นำเสนอแนวทางการปฏิบัติที่เกี่ยวข้องเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวของตำบลอู่ลาเจียแมนจู ตัวอย่างเช่น โทวเยียนเพย และ ตีจิ่งหยวน (2010) และซุนซู่(2015) นักวิชาการทั้งสามท่านได้อภิปรายถึงแนวทางที่เป็นไปได้สำหรับการพัฒนาทรัพยากรการท่องเที่ยวที่มีอยู่มากมายในตำบลอู่ลาเจียแมนจู และนำเสนอมาตรการพัฒนาการท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้อง หลิว เสี่ยวหลิน (2012) ได้เสนอวิธีการคุ้มครองและสืบทอดวัฒนธรรมอู่ลาและแนวทางส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมในท้องถิ่น จากการสำรวจกลยุทธ์การออกแบบภูมิทัศน์การท่องเที่ยวในตำบลอู่ลาเจียแมนจู หยวนฟาง (2016) ได้ดำเนินการวิเคราะห์อย่างเป็นระบบเกี่ยวกับปัญหาและความยากลำบากในการคุ้มครองและการวางแผนที่เกี่ยวข้องของตำบลอู่ลาเจียแมนจู โดยมุ่งเน้นไปที่การทำให้กลายเป็นเมืองท่องเที่ยว พร้อมทั้งเสนอแนวทางการปฏิบัติและข้อเสนอแนะเฉพาะจากมุมมองการผังภูมิทัศน์เมือง การปกป้องพื้นที่พิเศษ และการวางแผนคุ้มครองมรดกทางวัฒนธรรม เป็นต้น หลี เซียง (2018) ได้วิเคราะห์สภาพแวดล้อมทั่วไป ปัจจัยที่มีอิทธิพลและปัญหาที่มีอยู่ของตลาดท่องเที่ยวในตำบลอู่ลาเจียแมนจู โดยเริ่มต้นจากทฤษฎีการตลาดสำหรับตลาดท่องเที่ยว และในตอนท้าย เขาได้นำเสนอกลยุทธ์การพัฒนาด้านการตลาดสำหรับตลาดท่องเที่ยวของตำบลอู่ลาเจียแมนจู โดยอ้างอิงทฤษฎี 4P

2. ความคิดเห็นเกี่ยวกับการวิจัย

จากการวิเคราะห์เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องข้างต้นจะเห็นได้ว่า การวิจัยเกี่ยวกับตำบลอู่ลาเจียแมนจูของเหล่านักวิชาการข้างต้น มีความสำคัญในการอ้างอิงระดับหนึ่ง ทั้งทางทฤษฎีและทางปฏิบัติสำหรับการพัฒนาทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของตำบลอู่ลาเจียแมนจู และมีความสำคัญอย่างมากต่อการวิจัยครั้งนี้คือ

- (1) ได้วางรากฐานสำคัญสำหรับการศึกษาวิจัยในครั้งนี้
- (2) ได้ให้ข้อมูลการสำรวจและวิธีการวิจัยที่หลากหลายและละเอียดซึ่งสามารถนำไปใช้อ้างอิงได้

อ้างอิงได้

- (3) ช่วยให้การวิจัยนี้สามารถกำหนดทิศทางการวิจัยได้ในระดับหนึ่ง

อย่างไรก็ตาม เนื่องจากการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในประเทศจีนเพิ่งเกิดขึ้นได้ไม่นาน ดังนั้นการวิจัยที่สนับสนุนและส่งเสริมการพัฒนาทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของตำบลอู่ลาเจียแมนจู จึงยังคงมีข้อจำกัดและความบกพร่องบางประการ เช่น

(1) จากมุมมองด้านการวิจัย งานวิจัยส่วนมากเป็นการศึกษาจากมุมมองด้านประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม ลักษณะเด่นของสถาปัตยกรรม วัฒนธรรมแมนจู ตลอดจนการพัฒนา มรดกทางวัฒนธรรมและการวางแผนภูมิทัศน์การท่องเที่ยวเท่านั้น ไม่มีการวิจัยใดที่ศึกษาเกี่ยวกับ การพัฒนาทรัพยากรทางวัฒนธรรมของตำบลอู่ลาเจียแมนจูจากมุมมองด้านการท่องเที่ยวเชิง วัฒนธรรมโดยเฉพาะ

(2) จากมุมมองด้านระบบการวิจัยการท่องเที่ยว เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาการ ท่องเที่ยว ส่วนใหญ่มุ่งเน้นไปที่ประเด็นซากปรักหักพังหรือภูมิทัศน์ทางสถาปัตยกรรมบางส่วนเท่านั้น ไม่มีแนวคิดที่จะพัฒนาทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของเมืองและการพัฒนาการท่องเที่ยว ทั่วภูมิภาคอย่างเป็นระบบ

(3) จากมุมมองของวิธีการวิจัย งานวิจัยในปัจจุบันเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยว ส่วนใหญ่ใช้วิธีการทบทวนวรรณกรรมและการสำรวจภาคสนามเป็นหลัก ซึ่งงานวิจัยที่ใช้วิธีการวิจัย แบบผสมผสานระหว่างวิธีการวิจัยเชิงคุณภาพและวิธีการวิจัยเชิงปริมาณมีจำนวนค่อนข้างน้อย

(4) จากมุมมองด้านคุณค่าทางการปฏิบัติของการวิจัย งานวิจัยที่ผ่านมาเกี่ยวกับการ ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมยังคงขาดความเจาะจงและการปฏิบัติจริง ในขณะที่การวิจัยนี้ได้นำเสนอแนว ปฏิบัติสำหรับการสร้างผลิตภัณฑ์และแบรนด์การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมโดยเฉพาะอย่างเป็นระบบ ซึ่งจะมีส่วนช่วยในการปฏิบัติการพัฒนาทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของตำบลอู่ลาเจียแมนจู

การวิจัยสภาพการประยุกต์ใช้แผนการท่องเที่ยวในชนบทในปัจจุบัน

1. สภาพการพัฒนาแผนการท่องเที่ยวในชนบทในแต่ละช่วงเวลา

(1) ช่วงแรกท่อน

การท่องเที่ยวในชนบทของประเทศจีนเริ่มต้นขึ้นในช่วงแรกของการปฏิรูปเศรษฐกิจจีน กิจกรรมการท่องเที่ยวในสมัยนั้นเรียบง่ายมาก มีเพียงเทศกาลพื้นบ้านที่จัดขึ้นโดยเกษตรกรไม่กี่คนใน เมืองใกล้เคียงและสถานที่ท่องเที่ยว ตัวอย่างเช่น เทศกาลลำไย เทศกาลกล้วยหอม ฯลฯ โดยมีจุดประสงค์หลัก เพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวในเมืองให้มาซื้อและชิมผลผลิตทางการเกษตร และเน้นการขายผลิตภัณฑ์พื้นเมืองเป็นหลัก และเสริมด้วยการการท่องเที่ยวชมสถานที่ต่างๆ

(2) ช่วงเริ่มต้น

ขนาดของการท่องเที่ยวในชนบทเริ่มแพร่หลายมากขึ้นในช่วงทศวรรษปี 1990 โดยมีนักพัฒนาที่ทรงพลังบางส่วนเข้ามาแทรกแซงและลงทุนในหมู่บ้านบางแห่งที่อยู่ใกล้กับเมืองใหญ่ และสร้างหมู่บ้านท่องเที่ยวในธัมมการท่องเที่ยวธรรมชาติและการท่องเที่ยวพื้นบ้าน โดยอาศัย ทรัพยากรธรรมชาติทางนิเวศวิทยาที่มีเอกลักษณ์ของท้องถิ่นและผลิตภัณฑ์พิเศษทางการเกษตรของ

ท้องถิ่น ซึ่งในช่วงเวลานี้ การท่องเที่ยวในชนบทเริ่มขยายตัวใหญ่ขึ้น มีความหลากหลายมากขึ้น และมีความเป็นพาณิชย์มากขึ้น

(3) ช่วงพัฒนา

ปีค.ศ.1998 ด้วยการช่วยเหลือของรัฐบาล ส่งผลให้ “การท่องเที่ยวในเมืองและชนบทของจีน” เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว และกลายเป็นกระแสการท่องเที่ยวชนบทภายในประเทศ และด้วยพลังการขับเคลื่อนนี้ ทำให้การท่องเที่ยวในชนบทเข้าสู่ช่วงใหม่ ในช่วงเวลานี้ ขนาดของการท่องเที่ยวในชนบทยังคงเติบโตและพัฒนาอย่างต่อเนื่อง โครงสร้างเศรษฐกิจของชนบทบางแห่งเริ่มเปลี่ยนไป เป็นผลให้การท่องเที่ยวที่มีมูลค่าเพิ่มสูงเข้ามาแทนที่อุตสาหกรรมที่เน้นการใช้แรงงานซึ่งมีมูลค่าเพิ่มต่ำ การท่องเที่ยวในชนบทได้กลายเป็นอุตสาหกรรมหลักของเศรษฐกิจในพื้นที่ชนบทบางแห่ง แม้ว่าการท่องเที่ยวในชนบทในระยะนี้จะเริ่มให้ความสนใจกับการสร้างความแตกต่างให้กับผลิตภัณฑ์ในชนบทมากขึ้น และยังมีรูปแบบใหม่ ๆ เกิดขึ้นด้วย ตัวอย่างเช่น การท่องเที่ยวเชิงนิเวศในชนบทที่ใช้สภาพแวดล้อมทางธรรมชาติในชนบทและภูมิทัศน์ทางวัฒนธรรมเป็นทรัพยากรการท่องเที่ยว และการท่องเที่ยวเชิงประสบการณ์ในชนบทที่รวมการท่องเที่ยวเชิงเกษตร การเที่ยวชมธรรมชาติ และการผจญภัยกลางแจ้งเข้าด้วยกัน เป็นต้น แต่สิ่งเหล่านี้ไม่สามารถเปลี่ยนโครงสร้างผลิตภัณฑ์ที่เป็นเอกภาพของการท่องเที่ยวในชนบทได้ เช่น ที่การท่องเที่ยวเชิงเกษตร และการจำหน่ายผลิตภัณฑ์ทางการเกษตร ซึ่งความเป็นเอกภาพของโครงสร้างผลิตภัณฑ์ ท้ายที่สุดแล้วจะนำไปสู่การแสวงหาผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจที่ไร้แบบแผน และละเลยการคุ้มครองทรัพยากรธรรมชาติและทรัพยากรมนุษย์

(4) ช่วงการปฏิรูป

ในการประชุมงานชนบทกลางในปี 2013 เลขาธิการใหญ่สีจิ้นผิง ได้เสนอแนะว่า “หากต้องการสร้างประเทศจีนที่งดงาม เราต้องสร้างหมู่บ้านที่สวยงาม” และยังเสนอแนวทางแก้ไขปัญหาการพัฒนาการท่องเที่ยวในชนบทอีกมากมาย เช่น ระบุว่าที่เราพยายามมุ่งเน้นไปที่การเติบโตทางเศรษฐกิจ เราจะต้องประสานความสัมพันธ์กับชาวบ้านในท้องถิ่น นักท่องเที่ยวต่างชาติ ทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรม และสร้างการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในชนบทอันเป็นศูนย์รวมของทรัพยากรธรรมชาติและทรัพยากรวัฒนธรรม และในระยะนี้เอง การท่องเที่ยวในชนบทก็เริ่มสำรวจลักษณะทางวัฒนธรรมของการท่องเที่ยวในชนบท บนพื้นฐานของการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงเกษตร การพักผ่อนในฟาร์ม การท่องเที่ยวเชิงสาดิตเกษตรสมัยใหม่ และการท่องเที่ยวเยี่ยมชมเกษตรกรรม

ปัจจุบัน การท่องเที่ยวในชนบทในพื้นที่ชนกลุ่มน้อยของจีนกำลังพัฒนาอย่างรวดเร็ว และปรากฏหมู่บ้านวัฒนธรรมที่มุ่งเน้นเอกลักษณ์ของชาติพันธุ์ขึ้นหลายแห่ง ซึ่งรวมถึงธุรกิจรูปแบบต่างๆ มากมาย เช่น คอมเพล็กซ์ชนบท สวนสนุกธีมเกษตร โฮมสเตย์ไฮคลาส และเมืองขนาดเล็กที่มีเอกลักษณ์ เป็นต้น ซึ่งไม่เพียงแต่ขยายความหลากหลายของโครงสร้างผลิตภัณฑ์เท่านั้น แต่ยังช่วย

แก้ปัญหาการปกป้องทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรมในท้องถิ่นขั้นพื้นฐานอีกด้วย ทำให้สามารถสืบทอดทรัพยากรวัฒนธรรมดั้งเดิมในท้องถิ่นและเพิ่มผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจ จนสามารถบรรลุการพัฒนาที่ยั่งยืนได้

2. สถานการณ์การใช้แผนการท่องเที่ยวในหมู่บ้านของแต่ละชาติพันธุ์

หมู่บ้านบางแห่งใช้ความโดดเด่นของวัฒนธรรมท้องถิ่นในการพัฒนาการท่องเที่ยวในชนบท ซึ่งก็ทำให้เกิดผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจอย่างมีนัยสำคัญในระยะสั้น และทำให้สภาพเศรษฐกิจและสังคมในท้องถิ่นดีขึ้นมาก แต่ก็เกิดปัญหาบางอย่างขึ้นภายใต้กระแสการทำให้เป็นตลาดเช่นกัน ซึ่งสามารถสังเกตได้จากสองด้าน ได้แก่ ด้านที่หนึ่ง เนื่องจากการแสวงหาผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจมากเกินไป และละเลยการคุ้มครองวัฒนธรรมประจำชาติในท้องถิ่น ส่งผลให้เกิดการทำลายทรัพยากรวัฒนธรรม ด้านที่สอง การวางแผนการท่องเที่ยวในชนบทกลายเป็นเนื้อเดียวกัน กลายเป็นสัญลักษณ์ และกลายเป็นพาณิชย์มากขึ้น ซึ่งมีความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมดั้งเดิมของท้องถิ่นเพียงผิวเผิน และไม่สามารถสำรวจและประยุกต์ใช้อย่างเหมาะสม ทั้งยังไม่สามารถนำเสนอเสน่ห์ทางวัฒนธรรมประจำชาติได้ในการท่องเที่ยวในชนบท อย่างไรก็ตาม ก็มีตัวอย่างที่ได้รับการแก้ไขปัญหาทั้งสองเรียบร้อยแล้ว ดังตัวอย่างต่อไปนี้ที่จะใช้อ้างอิงในการวิจัยครั้งนี้

(1) วัฒนธรรมเอ๋หลุนซุน

ยกตัวอย่าง เขตปกครองตนเองเอ๋หลุนซุนในมองโกเลียใน ได้ทำให้การล่าสัตว์แบบโบราณกลายเป็นธรมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมประจำชาติ ด้วยการจำลองพื้นที่ล่าสัตว์แบบโบราณ และจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมแบบโบราณ เช่น ชีม้า ยิงธนู พายเรือคายัคและเล่นสกี และยังจัดเทศกาลการล่าสัตว์ ค่ายวัฒนธรรมการล่าสัตว์ฤดูร้อนและฤดูหนาว เป็นต้น กิจกรรมเหล่านี้เต็มไปด้วยความสนุกสนาน และสามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวให้มีส่วนร่วมและสัมผัสประสบการณ์การเล่นกีฬาแบบดั้งเดิมของชาวเอ๋หลุนซุน

(2) วัฒนธรรมเซอ

ยกตัวอย่าง หมู่บ้านเผ่าเซอในเมืองจิ่งหนิง มณฑลเจ้อเจียง หมู่บ้านดังกล่าวอาศัยข้อได้เปรียบด้านวัฒนธรรมประจำชาติ สร้างอุตสาหกรรมที่มีความหลากหลาย คิดค้นนวัตกรรมและปรับปรุงวัฒนธรรมประจำชาติอย่างต่อเนื่อง เช่นการเปิดตัวการท่องเที่ยวตามประเพณีพื้นบ้านโดยใช้ประโยชน์จากเทศกาลตามวัฒนธรรม งานเย็บปักถักร้อย การไหว้บรรพบุรุษที่เป็นเอกลักษณ์ของชนเผ่าอี และส่งเสริมการพัฒนาอุตสาหกรรมวัฒนธรรม ซึ่งในบรรดานี้ เทศกาล " สามเดือนสาม" อันเป็นตัวแทนของกลุ่มชาติพันธุ์ดั้งเดิม ยังถูกล้อมรวมเข้ากับองค์ประกอบทางวัฒนธรรมใหม่ เช่น การแสดงพิธีแต่งงาน การแสดงเต้นรำ การแสดงเครื่องแต่งกาย และการแสดงพิธีชงชาของเผ่าเซอ เป็นต้น

(3) วัฒนธรรมจ้วง

หญิงสาวจ้วงชุดดำมีความได้เปรียบกว่าในการแสดงเสน่ห์ของวัฒนธรรมจ้วงโบราณ ยกตัวอย่างเขตการท่องเที่ยวเฮยยี้จ้วง(จ้วงชุดดำ) ในมณฑลกว่างซี ความโดดเด่นของการท่องเที่ยวในพื้นที่ดังกล่าวขึ้นอยู่กับการพัฒนาความกระตือรือร้นของหญิงสาวชาวจ้วงชุดดำ โดยใช้หญิงสาวเป็นสื่อกลางในการถ่ายทอดอารยธรรมทางวัตถุและอารยธรรมทางจิตวิญญาณของชาติพันธุ์ ตัวอย่างเช่น การใช้หญิงสาวเป็นพิธีเซนต์วัฒนธรรมดั้งเดิมของจ้วงชุดดำและภาพลักษณ์ของกลุ่มชาติพันธุ์นี้ ทั้งด้านการร้องและเต้นรำ การแสดงเครื่องแต่งกายแบบดั้งเดิม การแสดงเทคนิคการทอผ้าและการย้อมคราม ตลอดจนอาหารแบบดั้งเดิมของชาวจ้วงชุดดำ ซึ่งทำให้ค้นพบเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมได้ดียิ่งขึ้น

3. สถานการณ์การใช้แผนการท่องเที่ยวในชนบทของแต่ละภูมิภาค

วัฒนธรรมภูมิภาค เป็นธรรมชาติ สังคม การเมือง เศรษฐกิจ วัฒนธรรม ศิลปะ และแง่มุมอื่นๆ ที่จำกัดอยู่ในพื้นที่ทางภูมิศาสตร์บางแห่ง ความเป็นภูมิภาคเป็นลักษณะสำคัญของวัฒนธรรมประจำชาติ หลายชาติพันธุ์ที่อาศัยอยู่ในพื้นที่เดียวกันย่อมมีการแสดงออกที่คล้ายกันทั้งด้านอารยธรรมทางจิตวิญญาณและอารยธรรมทางวัตถุ แต่ก็มี ความแตกต่างระหว่างกลุ่มชาติพันธุ์เช่นกัน ดังนั้นการศึกษาวิจัยลักษณะภูมิภาคในวัฒนธรรมประจำชาติ จึงช่วยจัดหาวัสดุและแนวคิดเพิ่มเติมสำหรับการวางแผนและออกแบบการท่องเที่ยวในชนบท และเพิ่มความลึกซึ้งในการถ่ายทอดวัฒนธรรมชนบทด้วย

(1) วัฒนธรรมภูมิภาคของภูมิภาคกวางจงในมณฑลसानซี

ท้องถิ่นนี้ให้ความสำคัญอย่างยิ่งต่อการจัดแสดงและการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมท้องถิ่น โดยมีการบูรณะและปรับปรุงที่อยู่อาศัยในถ้ำเก่าแก่หลายสิบแห่งในท้องถิ่น สร้างห้องนิทรรศการวัฒนธรรมพื้นบ้าน และจัดแสดงหนังสือชุดประวัติศาสตร์ท้องถิ่นและประติมากรรมดินเหนียวกวางจง ทั้งยังเสริมด้วยเครื่องมือการเกษตรในท้องถิ่น เพื่อสะท้อนถึงวัฒนธรรมเกษตรกรรมในท้องถิ่น นอกจากนี้ ยังจัดแสดงวัฒนธรรมพื้นบ้านดั้งเดิมในท้องถิ่น ในรูปแบบของการจำลองหมู่บ้านโบราณ ตัวอย่างเช่น การเปิดพิพิธภัณฑ์เชิงสัมผัสประสบการณ์วัฒนธรรมพื้นบ้าน ทำให้นักท่องเที่ยวได้มีส่วนร่วมโดยตรงในการผลิตและวิถีชีวิตพื้นบ้าน เช่น การตัดกระดาษ ทอผ้าพื้นเมือง การบดพริก เป็นต้น

(2) วัฒนธรรมภูมิภาคของภูมิภาคที่ราบสูงหวงถู่

พื้นที่ดังกล่าวเริ่มต้นจากการฟื้นฟูวัฒนธรรมด้านสถาปัตยกรรมในท้องถิ่น บนพื้นฐานของการคุ้มครองสถาปัตยกรรมทางประวัติศาสตร์ เพื่อฟื้นฟูรูปแบบประวัติศาสตร์ทั้งในด้านประเภทอาคาร รูปร่าง การตกแต่ง วัสดุ ฯลฯ โดยการสำรวจความหมายแฝงทางวัฒนธรรม และการวิเคราะห์รูปแบบพื้นฐาน รูปแบบโดยรวม และลักษณะประจำชาติของสถาปัตยกรรมทางประวัติศาสตร์ ซึ่งโดยหลักการแล้ว พวกเขาได้ควบคุมขนาดของถนนในท้องถิ่นอย่างเข้มงวด และรักษาความดั้งเดิม

ของพื้นผิวถนนเอาไว้ และใช้การบูรณะ การซ่อมแซม และการปรับปรุงพื้นที่โดยรอบ เพื่อปกป้อง อาคารสถานที่สำคัญในท้องถิ่น เช่น วัด โถงบรรพบุรุษ ฯลฯ อย่างเคร่งครัด ตลอดจนควบคุมการ ปรับปรุงถนนในบริเวณใกล้เคียง รวมถึงขนาดและวัสดุของอาคารอย่างเข้มงวดด้วย นอกจากนี้ ยังมี การเปิดร้านค้าชื่อดังหลายแห่งเพื่อกระตุ้นการท่องเที่ยวในชนบท และจัดแสดง “วัฒนธรรมการค้า” ในท้องถิ่น ทั้งยังจัดตั้งพิพิธภัณฑ์หัตถกรรมพื้นบ้านในบริเวณใกล้เคียง ปรับปรุงสิ่งอำนวยความสะดวก สำหรับนิทรรศการและการแสดง ตลอดจนเผยแพร่ทักษะการทำเครื่องหนังแบบดั้งเดิมอันเป็น เอกลักษณ์ในท้องถิ่นด้วย

(3) วัฒนธรรมภูมิภาคอุยกูร์ซินเจียง

แนวคิดหลักของแผนนี้คือ การนำเสนอความโดดเด่นทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของ ภาคตะวันตกในด้านต่าง ๆ เช่น ด้านการค้า และด้านศาสนา เป็นต้น โดยตั้งอยู่บนพื้นฐานของ วัฒนธรรมพระราชวัง วัฒนธรรมการค้า และวัฒนธรรมทางศาสนาของภูมิภาคตะวันตก และใช้เส้นทาง วัฒนธรรมอันเป็นเอกลักษณ์เหล่านี้ดึงดูดนักท่องเที่ยวให้เข้ามาท่องเที่ยวในภูมิภาค ซึ่งในการ วางแผนตามภูมิภาคประเทศ พวกเขาใช้ “การรำตีตีผาเหินฟ้า” เป็นรูปทรง และใช้ป่าหุหยางกับ ภูมิภาคแบบหย่าตันเป็นเงื่อนไขทางธรรมชาติของภาคเหนือ โดยมุ่งเน้นที่การถ่ายทอดวัฒนธรรม ประจำชาติและวัฒนธรรมทางศาสนา ขณะที่ สถาปัตยกรรมภาคใต้นั้นมีการจัดวางแบบกระจุกตัว และจำลองย่านประเพณีประจำชาติแบบตะวันตกโบราณ

ความสัมพันธ์ระหว่างวัฒนธรรมประจำชาติและการท่องเที่ยวในชนบท

1. ความสำคัญของวัฒนธรรมประจำชาติในการท่องเที่ยวในชนบท

วัฒนธรรมประจำชาติเป็นหนึ่งในหัวใจสำคัญทางวัฒนธรรมของการท่องเที่ยวในชนบท และให้การสนับสนุนทรัพยากรสำหรับการท่องเที่ยวในชนบท ในแง่หนึ่ง สะท้อนให้เห็นใน ผลประโยชน์ทางวัฒนธรรม นั่นคือ ความเป็นท้องถิ่นและความเป็นภูมิภาคในการท่องเที่ยวในชนบท สามารถรวมเข้ากับวัฒนธรรมประจำชาติได้ง่ายกว่า ดังนั้นวัฒนธรรมประจำชาติจึงควรเป็นหัวใจ สำคัญทางวัฒนธรรมของการท่องเที่ยวในชนบท เสริมสร้างจิตสำนึกและความเข้าใจเกี่ยวกับ วัฒนธรรมประจำชาติด้วยการท่องเที่ยวในชนบท เพื่อปรับปรุงความหมายแฝงทางวัฒนธรรมของการ ท่องเที่ยวในชนบท ในอีกแง่หนึ่ง สะท้อนให้เห็นในผลประโยชน์ทางสังคมและเศรษฐกิจ กล่าวคือ การท่องเที่ยวในชนบทที่อิงตามวัฒนธรรมประจำชาติ สามารถสำรวจความหมายแฝงของวัฒนธรรม ประจำชาติได้ดียิ่งขึ้น ซึ่งจะทำให้เกิดการสืบทอดและคุ้มครองวัฒนธรรมประจำชาติ ป้องกันปัญหา เรื่องการทำลายวัฒนธรรมเนื่องจากการทำให้เป็นพาณิชย์ ทั้งยังช่วยให้การท่องเที่ยวในชนบท

สามารถเริ่มต้นจากมุมมองของการฟื้นฟูวัฒนธรรม และบรรลุเป้าหมายในการสร้างผลประโยชน์ร่วมกันระหว่างวัฒนธรรมและเศรษฐกิจ

2. ปัญหาที่วัฒนธรรมประจำชาติต้องเผชิญในการท่องเที่ยวในชนบท

ประการแรก คือการพัฒนาเชิงพาณิชย์ที่มากเกินไปในหมู่บ้านชนกลุ่มน้อย และละเลยการใช้ประโยชน์จากสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติและทรัพยากรที่เป็นประโยชน์อย่างสมเหตุสมผล ประการที่สอง คือการสำรวจข้อได้เปรียบด้านสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติในภูมิภาคแบบด้านเดียว และละเลยการแสดงออกของวัฒนธรรมภูมิภาคและวัฒนธรรมประจำชาติ ประการที่สาม คือการทำลายระบบนิเวศที่เกิดจากการพัฒนาสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติในภูมิภาคมากเกินไป ซึ่งสะท้อนให้เห็นในกระบวนการวางแผนการท่องเที่ยวในชนบท ประการที่สี่ คือ ประชาชนในท้องถิ่นไม่สามารถเข้าร่วมโครงการท่องเที่ยวในท้องถิ่นได้ ซึ่งไม่เป็นประโยชน์ต่อชาวบ้านและไม่เอื้อต่อการพัฒนาเศรษฐกิจที่ดีในชนบท

3. การคุ้มครองและการสืบสานวัฒนธรรมประจำชาติในการท่องเที่ยวในชนบท

การพัฒนาเชิงพาณิชย์ควรมีบทบาทเชิงบวกในการส่งเสริมการพัฒนาวัฒนธรรมประจำชาติ ยึดมั่นในหลักการสืบทอดเป็นหลัก และการพัฒนาเป็นรอง การสืบทอดในที่นี้หมายถึง การอนุรักษ์วัฒนธรรมดั้งเดิมในการท่องเที่ยวในชนบท ซึ่งการวางแผนการท่องเที่ยวในชนบทมีจุดมุ่งหมายเพื่อส่งเสริมวัฒนธรรมประจำชาติและซึมซับสาระสำคัญของวัฒนธรรมดั้งเดิมในท้องถิ่น บูรณาการร่วมกับการดำเนินงานเชิงพาณิชย์ เพื่อทำหน้าที่ในการปกป้องและสืบสานวัฒนธรรมประจำชาติ นี่คือการกระบวนการที่ทำให้ความหลากหลายและความเป็นวัฒนธรรมในวัฒนธรรมประจำชาติ กลายเป็นพลังและแรงดึงดูดของการท่องเที่ยวในชนบท ซึ่งตั้งอยู่บนพื้นฐานการพัฒนาเชิงพาณิชย์ที่เน้นการอนุรักษ์วัฒนธรรมประจำชาติ และยังสะท้อนถึงความเคารพต่อวัฒนธรรมดั้งเดิมด้วย ส่วนการพัฒนาในที่นี้หมายถึง การสืบสานวัฒนธรรมดั้งเดิมในการท่องเที่ยวในชนบท ในระหว่างการทำให้วัฒนธรรมทางวัตถุมากมายของชาติพันธุ์กลายเป็นผลิตภัณฑ์ทางการค้า เราควรสำรวจ วัฒนธรรมทางวัตถุที่มีเอกลักษณ์ของชาติพันธุ์ด้วยการวางแผนการท่องเที่ยว และใช้ความหลากหลาย และความเป็นวัฒนธรรมของวัฒนธรรมประจำชาติ ในการวางแผนและออกแบบหมู่บ้านทั้งหมด เพื่อสร้างสภาพแวดล้อมทางสังคมที่เหมาะสมแก่การเจริญเติบโตของวัฒนธรรมประจำชาติ ทั้งนี้ สินค้าทางวัฒนธรรมที่มีมูลค่าเพิ่มสูง ไม่เพียงแต่สามารถสะท้อนคุณค่าทางวัฒนธรรมได้ดีเท่านั้น แต่ยังสามารถเพิ่มความเจริญมาสู่เศรษฐกิจในชนบทด้วย ทำให้ให้ชาวบ้านตระหนักถึงความสำคัญและคุณค่าทางเศรษฐกิจของวัฒนธรรมประจำชาติของตน และอุทิศตนเพื่อการสำรวจ พัฒนา อนุรักษ์ และสืบสานวัฒนธรรมประจำชาติด้วยตนเอง

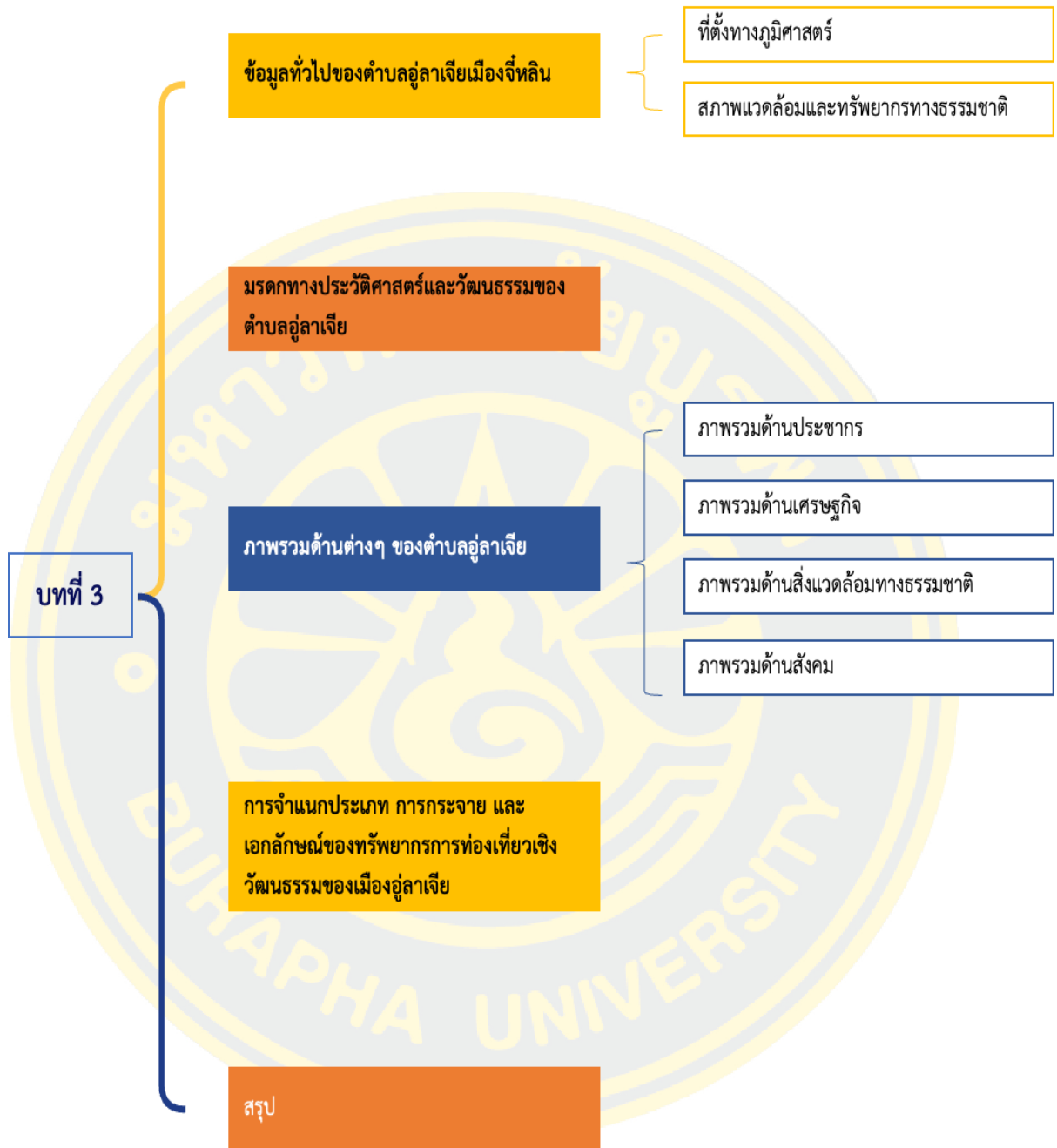
สรุป

บทความนี้เป็นการศึกษาภาพรวมของภูมิหลังทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของตำบลอุลาเมืองจันทลิน เพื่อจัดทำเป็นข้อมูลพื้นฐานสำหรับการวิจัยในกระบวนการถัดไป ซึ่งประกอบไปด้วยการสำรวจพื้นฐานทางทฤษฎีและแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการสร้างวัฒนธรรมพื้นบ้านของชนกลุ่มน้อย เช่น แนวคิดการสร้างวัฒนธรรมของนักเขียนในลัทธิมากซ์และแนวคิดเกี่ยวกับการสร้างวัฒนธรรมประจำชาติของลัทธิมากซ์แบบปรับตัวให้กลายเป็นจีน การชี้แจงแนวคิดและหลักการทางทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง เช่น แนวคิดวัฒนธรรมประจำชาติ แนวคิดวัฒนธรรมแมนจู แนวคิดของแผนการท่องเที่ยวในชนบท หลักการคุ้มครองและสร้างสรรค์วัฒนธรรม หลักการเชิงภูมิภาค หลักการปรับให้เข้ากับสภาพท้องถิ่น และหลักการพัฒนาที่ยั่งยืน เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีการศึกษาสภาพการประยุกต์ใช้แผนการท่องเที่ยวในชนบทในปัจจุบัน เช่น สภาพการพัฒนาแผนการท่องเที่ยวในชนบทในแต่ละช่วงเวลาของแต่ละชาติพันธุ์และแต่ละภูมิภาค ตลอดจนการอภิปรายเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างวัฒนธรรมประจำชาติกับการท่องเที่ยวในชนบท เช่น ความสำคัญของวัฒนธรรมประจำชาติในการท่องเที่ยวในชนบท ปัญหาที่วัฒนธรรมประจำชาติต้องเผชิญด้านการท่องเที่ยวในชนบท และการคุ้มครองและการสืบสานวัฒนธรรมประจำชาติ

บทที่ 3

ภาพรวมและการพัฒนาทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของตำบลอุลลา

ตำบลอุลลา เป็นสถานที่ที่มีทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมที่อุดมสมบูรณ์อย่างยิ่งรอให้เราได้ไปสำรวจ สำหรับบทความวิจัยบทนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการสำรวจศึกษาเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของตำบลอุลลา เช่น ที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ สภาพแวดล้อมและทรัพยากรทางธรรมชาติ เพื่อสัมผัสเสน่ห์อันเป็นเอกลักษณ์ไม่เหมือนใคร ตลอดจนสำรวจมรดกทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของตำบลอุลลา เพื่อซึมซับวัฒนธรรมอันล้ำลึกของเมืองนี้ ขณะเดียวกัน ผู้วิจัยก็ให้ความสนใจและความสำคัญต่อการศึกษารวมสภาพแวดล้อมด้านต่าง ๆ ของตำบลอุลลาด้วย เช่น ด้านประชากร ด้านเศรษฐกิจ ด้านสิ่งแวดล้อม และด้านสังคม เป็นต้น เพื่อทำความเข้าใจสภาพการพัฒนาในปัจจุบันของตำบลอุลลาอย่างรอบด้าน และจากการศึกษาการจำแนกประเภท การกระจาย และเอกลักษณ์ของทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ยังทำให้ผู้วิจัยสามารถให้การสนับสนุนและคำแนะนำที่เป็นประโยชน์สำหรับการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของตำบลอุลลาได้ด้วย

ภาพที่ 3-1 แบบแผนการวิจัยบทที่ 3

ข้อมูลทั่วไปของตำบลอุ๋ลา

1. ที่ตั้งทางภูมิศาสตร์

ตำบลอุ๋ลาแมนจูตั้งอยู่ในเขตหลวงถานเมืองจีหลินทางภาคกลางของมณฑลจีหลิน ห่างจากเมืองจีหลินประมาณ 30 กิโลเมตร เมืองหันหน้าไปทางต้นน้ำซงฮวาไปทางทิศตะวันตก มีพื้นที่รวมประมาณ 188 ตารางกิโลเมตร (รูปที่ 3.1) ตำบลอุ๋ลาแมนจูมีลักษณะภูมิประเทศเป็นที่ราบสูงทางทิศตะวันออกและต่ำลงไปทางทิศตะวันตก และมีทางหลวงย่วนต้าเป็นเส้นแบ่งเขตแดน จากข้อมูลทางสถิติที่ไม่เป็นทางการ ทิศตะวันออกเฉียงใต้ของทางหลวงแบ่งออกเป็นพื้นที่เนินเขาของภูเขาฉางไปประมาณ 47 ตารางกิโลเมตร และทิศตะวันตกของทางหลวงเป็นที่ราบลุ่มน้ำลุ่มของแม่น้ำซงฮวา 2 ซึ่งมีพื้นที่ประมาณ 141 ตารางกิโลเมตร

ในสมัยราชวงศ์ชิง ตำบลอุ๋ลาแมนจูเป็นพื้นที่และจุดเชื่อมต่อที่สำคัญของถนนสายซงฮวาเจียงในช่วงเวลานั้น และปัจจุบันก็ยังเป็นพื้นที่สำคัญที่เชื่อมต่อระหว่างเมืองจีหลินและเกาะอู๋ซงของมณฑลจีหลิน มีทางรถไฟจีฮวาและทางหลวงย่วนต้าวิ่งผ่านเขตเมืองตำบลอุ๋ลาแมนจู ทำให้การคมนาคมของที่นี่สะดวกสบายมาก

ภาพที่ 3-2 ที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ของตำบลอุ๋ลาเจี้ยนแมนจู (Lin Zhu, 2023)

2. สภาพแวดล้อมและทรัพยากรทางธรรมชาติ

เนื่องจากตำบลอุลาแมนตั้งอยู่ในเขตซีกโลกเหนือ จึงมีสภาพภูมิอากาศแบบกึ่งชื้นภาคพื้นทวีป อุณหภูมิกลางวันและกลางคืนมีความแตกต่างกันค่อนข้างมาก ตลอดทั้งปีจะมีช่วงเวลาที่ไม่มีน้ำค้างแข็งประมาณ 130 วันถึง 140 วัน และโดยทั่วไป ฤดูฝนและฤดูร้อนจะถูกรวมเป็นฤดูเดียวคือช่วงเดือนกรกฎาคม

จากการศึกษาสำรวจสามารถสรุปได้ว่า ตำบลอุลาแมนภูมิพันธุ์ไม้มากมายหลากหลายชนิด โดยเฉพาะต้นเอล์มเป็นต้นไม้โบราณและต้นไม้ที่มีชื่อเสียงของที่นี่ ซึ่งขึ้นเป็นแนวป่าสวยสดงดงาม และมีเกาะที่มีลักษณะเฉพาะ 6 เกาะตามแนวแม่น้ำ รวมพื้นที่ประมาณ 15 ตารางกิโลเมตร ได้แก่ เกาะกวนทง เกาะกงทง เกาะอู๋ซง เกาะฉาหลี่ และเกาะอื่นๆ อย่างไรก็ตาม แม่น้ำ เกาะ ป่า และทุ่งนาของตำบลอุลาแมนอุดมแล้วอาจรู้สึกขัดหูขัดตาบ้าง แต่เมื่อรวมกันแล้วก็กลายเป็นภูมิทัศน์ทางธรรมชาติที่หายากและเป็นเอกลักษณ์ของทางตอนเหนือ ไม่เพียงเท่านั้น ยังเป็นส่วนสำคัญในการพัฒนาโครงการท่องเที่ยวของเมืองจีหลินด้วย เขตเมืองของตำบลอุลาแมนยังมีลักษณะภูมิประเทศเป็นที่ราบ กว้าง และอุดมสมบูรณ์ มีพื้นที่เพาะปลูกในปัจจุบันทั้งหมด 9,330 เฮกตาร์โดยประมาณ

มรดกทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของตำบลอุลา

ตำบลอุลาแมนเป็นพื้นที่ที่รายล้อมไปด้วยภูเขาและแม่น้ำ และเป็นจุดเชื่อมต่อสำคัญของการขนส่งทางน้ำและทางบกระหว่างภาคเหนือและภาคใต้ เคยเป็นป้อมปราการการจราจรทางทหาร โดยได้รักษารูปแบบภูมิทัศน์ที่สมบูรณ์และมรดกทางวัฒนธรรมทางวัตถุมากมายในประวัติศาสตร์อันยาวนาน รวมถึงซากปรักหักพังโบราณ 5 แห่ง สระน้ำเมืองโบราณ 6 แห่ง แหล่งมรดกทางสถาปัตยกรรม 4 แห่งและอาคารโบราณจำนวนมาก ต้นไม้โบราณและวัตถุโบราณ เป็นต้น สำหรับซากปรักหักพังที่สำคัญของตำบลอุลาแมน คือซากปรักหักพังของเมืองโบราณอุลาสมัยราชวงศ์หมิง เมืองอุลาสมัยราชวงศ์ชิง และกลุ่มอาคารสมัยราชวงศ์ชิงชิงเขตเมืองตำบลอุลาแมน

เมืองโบราณอุลาสมัยราชวงศ์หมิงเป็นหน่วยพิทักษ์วัฒนธรรมประจำจังหวัด ตั้งอยู่ในหมู่บ้านเป่ย์ปู้จิวเจียวใจกลางตำบลอุลาในปัจจุบัน เป็นเมืองหลวงของกองกำลังให้ซินูร์ประจำเขตอุลา เมืองโบราณนี้มีพื้นที่ครอบคลุมกว่า 103 เฮกตาร์ ซึ่งประกอบด้วย 3 ส่วน คือ เมืองชั้นใน เมืองชั้นกลาง และเมืองชั้นนอก กำแพงเมืองส่วนใหญ่สร้างด้วยดินอัด มีคูน้ำล้อมรอบกำแพงเมืองแต่ละชั้น และมีแท่นดินอีกตั้งอยู่ใจกลางเมืองชั้นใน แท่นดังกล่าวสร้างขึ้นในสมัยราชวงศ์ชิง เป็นที่ตั้งของวัดเนียงเนียงอันเป็นหนึ่งในแปดจุดชมวิวที่มีชื่อเสียงของตำบลอุลา แต่น่าเสียดายที่ถูกไฟไหม้ในช่วงการปฏิวัติคอมมิวนิสต์จีน ปัจจุบัน แท่นดังกล่าวได้กลายเป็นอนุสาวรีย์วีรบุรุษแห่งการปฏิวัติ

ตามข้อมูลในพงศาวดารท้องถิ่นเมืองต้าเจิ้งอู่ลา บันทึกไว้ว่า ในรัชศกของจักรพรรดิคังซี แห่งราชวงศ์ชิง เมืองโบราณมักถูกน้ำท่วมและบ้านเรือนถูกเผาทำลายบ่อยครั้ง ดังนั้นจึงย้ายเมือง หลวงไปยังศูนย์กลางของเมืองอู่ลาในปัจจุบัน ตามบันทึกระบุว่า เมืองโบราณสมัยราชวงศ์ชิงล้อมรอบ ด้วยกำแพงดินอัดแข็งและมีประตูเมืองตั้งอยู่ทุกๆ สองไมล์ แต่ในปัจจุบัน กำแพงและประตูเมือง โบราณเหล่านี้ถูกทำลายไปเกือบหมด เหลือไว้เพียงโครงสร้างบางส่วน ซึ่งยังสามารถระบุตำแหน่ง โดยประมาณของประตูและกำแพงเมืองได้ ขณะที่พื้นผิวดินทั้งสามสายดิ่งและแปดสายขวางได้รับการอนุรักษ์ไว้อย่างสมบูรณ์

อู่ลาเป็นหนึ่งในสามฐานบรรณาการที่สำคัญสมัยราชวงศ์ชิง มีความเจริญรุ่งเรืองทั้งทาง เศรษฐกิจและวัฒนธรรม รวมถึงด้านสถาปัตยกรรมก็มีความรุ่งโรจน์ไม่แพ้กัน ตามบันทึกทาง ประวัติศาสตร์ระบุว่า อู่ลามีศาลาที่ว่าการ 4 แห่ง ศาลาสน์(สถานที่ราชการ) 4 แห่ง วัด 8 แห่ง และ ถนน 1 สาย หลังจากประเทศจีนเข้าสู่ยุคสาธารณรัฐจีน สถานที่เหล่านี้ได้ถูกทำลายเนื่องจากการ ปฏิวัติวัฒนธรรมและความหายนะต่างๆ มีเพียงสถานที่ราชการ 3 แห่ง และวัด 1 แห่งที่ได้รับการ คุ้มครองและอนุรักษ์ไว้

ภาพที่ 3-3 ชูยฝู่ (คฤหาสน์ชุย) เมืองอู่ลาเจีย ที่มาของภาพ: ถ่ายภาพโดยผู้วิจัย (Lin Zhu, 2023)

ชุยฝู่ ตั้งอยู่ทางด้านตะวันตกของรัฐบาลเมืองต้าบลอูลาแมนจู มีพื้นที่ทั้งหมด 0.16 เฮกตาร์ แบ่งเป็นพื้นที่ก่อสร้างอาคาร 466 ตารางเมตร เป็นอาคารชื่อเหอเยว่น (เรือนสี่ประสานชื่อเหอเยว่น) ที่มีสองส่วนสมัยปลายราชวงศ์ชิงซึ่งได้รับการอนุรักษ์ไว้ค่อนข้างดี (รูปที่ 3-3) สร้างขึ้นเมื่อปี ค.ศ. 1899 เพื่อเป็นที่พักของแม่ทัพหวังชุยฝู่แห่งชืออัน รูปแบบของสถาปัตยกรรมมีความโดดเด่นมาก โดยเฉพาะการออกแบบของ “เหมินฝาง” (ห้องยามที่ประตูใหญ่) ที่ได้รับอิทธิพลมาจาก

สถาปัตยกรรมตะวันตกอย่างเห็นได้ชัด แสดงถึง “การผสมผสานระหว่างจีนและตะวันตก” อย่างโดดเด่น ทางเข้าใช้เทคนิคซุ้มโค้งเป็นรูปทรงพื้นฐานเพื่อรับน้ำหนักของหลังคา

ภาพที่ 3-4 ซาฝู่ (คฤหาสน์ซา) เมืองอู่ลาเจีย ที่มาของภาพ: สืบค้นจากเว็บไซต์
แหล่งที่มา: <https://weibo.com/1575256813>

ซาฝู่ (รูปที่ 3-4) ตั้งอยู่ในโรงเรียนมัธยมต้นจีหลิน 3 ตำบลอูลา มีพื้นที่ทั้งหมด 0.27 เฮกตาร์ แบ่งเป็นพื้นที่ก่อสร้างอาคารประมาณ 491 ตารางเมตร ประกอบด้วย เหมินฝาง (ห้องยามที่ประตูใหญ่) และเจิ้งฝาง (ห้องหลัก) อย่างละ 3 ห้อง แบ่งเป็นปีกตะวันออกและปีกตะวันตก รวมทั้งหมด 6 ห้อง “ซาฝู่” สร้างขึ้นในรัชศกจักรพรรดิเฉียนหลงแห่งราชวงศ์ชิง เดิมเป็นที่พักอาศัยของ ซัวจู้ ข้าราชการท้องถิ่น ดังนั้นคฤหาสน์หลังนี้จึงเคยเป็นที่อยู่อาศัยของ ซาอิงเอ๋อ และถูกตั้งชื่อตามชื่อของเขาว่า “ซาฝู่” เมื่อเปรียบเทียบกับ “โฮ้วฝู่” และ “ซุยฝู่” คฤหาสน์หลังนี้มีรูปแบบสถาปัตยกรรมที่เรียบง่ายและสง่างาม มีการตกแต่งประดับตกแต่งค่อนข้างน้อย ประตูใหญ่ตั้งอยู่ตรงกลางระหว่างเหมินฝางทั้งสามห้อง ดูมีความองอาจอย่างยิ่ง

ภาพที่ 3-5 โห้วฝู (คฤหาสน์โห้ว) เมืองอู่ลาเจีย ที่มาของภาพ: ถ่ายภาพโดยผู้วิจัย
แหล่งที่มา: <https://baijiahao.baidu.com/s?id=1619812923282762277&wfr=spider&for=pc>

โห้วฝู เป็นหน่วยคุ้มครองมรดกวัฒนธรรมระดับจังหวัด (รูปที่ 3-5) ตั้งอยู่ทาง
ตะวันออกเฉียงเหนือของถนนเหล่าสี่จื่อตำบลอูลาแมนจู มีพื้นที่ทั้งหมด 0.2 เฮกตาร์ แบ่งเป็นพื้นที่
ก่อสร้างอาคารประมาณ 190 ตารางเมตร ตามบันทึกทางประวัติศาสตร์ระบุว่า โห้วฝูเป็นคฤหาสน์ที่
มีทางเข้าทั้งด้านหน้าและด้านหลัง และเป็นคฤหาสน์ที่มีความวิจิตรงดงามที่สุดในบรรดา
สถาปัตยกรรมสมัยราชวงศ์ชิงในเมืองอูลา โห้วฝูถูกสร้างขึ้นในปี ค.ศ. 1884 เดิมเป็นที่พักอาศัย
ส่วนตัวของเจ้าอวี่นเซิง จักรกวนคนที่ 31 ของนายกรัฐมนตรีนองต้าเซิงอูลา ปัจจุบันเหลือเพียงอาคาร
สองหลัง ได้แก่ เจิ้งฝาง(ห้องหลัก) และซีเฟียงฝาง (เรือนปีกตะวันตก) ซึ่งได้รับการอนุรักษ์ไว้ค่อนข้าง
สมบูรณ์

ภาพที่ 3-6 วัดชิงเงิน ตำบลอุลู่ลา ที่มาของภาพ: สืบค้นจากเว็บไซต์

แหล่งที่มา: <https://baijiahao.baidu.com/s?id=1619812923282762277&wfr=spider&for=pc>

วัดชิงเงิน เป็นหน่วยคุ้มครองมรดกวัฒนธรรมระดับจังหวัด (รูปที่ 3-6) สร้างขึ้นในปี ค.ศ.1692 ตั้งอยู่ทางทิศใต้ สุดถนนเหล่าจื่อซือ ตำบลอุลู่ลาแมนจู โครงสร้างทั้งหมดยังคงได้รับการอนุรักษ์ไว้ค่อนข้างสมบูรณ์ ห้องโถงใหญ่หันหน้าไปทางทิศตะวันออกและทิศตะวันตก ส่วนห้องโถงด้านข้างทั้งสองด้านก็มีลักษณะสมมาตร

ภาพที่ 3-7 กู่เฉิงเจีย (ถนนเมืองโบราณ) ที่มาของภาพ: สืบค้นจากเว็บไซต์

แหล่งที่มา: http://www.360doc.com/content/16/1031/20/4217304_602869189.shtml

คู่มือเจีย (ถนนเมืองโบราณ) (รูปที่ 3-7) ในช่วงราชวงศ์หมิงตอนต้น จำนวนประชากรของที่นี่ค่อยๆ เพิ่มขึ้นหลังจากที่นาราชชื่อจู่บู๊ก่อตั้งฝายอุลาคันที่เมืองอุลา การแลกเปลี่ยนทางการค้าบนคู่มือเจียมีความเจริญรุ่งเรืองมากขึ้นเรื่อยๆ ทั้งยังมีตลาดเกิดขึ้นที่ประตูทิศใต้ของหงหลี่หลัว (คู่มือหนาน และคู่มือเจีย ในปัจจุบัน) มีธุรกิจเล็กใหญ่มากมายปรากฏ เช่น ร้านชา เวิร์คช็อปงานหัตถกรรม ร้านอาหาร โรงแรม และพ่อค้าขายข้าวตามท้องถนน และนับตั้งแต่ราชวงศ์ชิงได้ก่อตั้ง “สำนักงานบริหารต้าเซิงอุลาจกวน” ขึ้นที่อุลา จำนวนประชากรในท้องถิ่นก็เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วและเริ่มอาศัยอยู่อย่างหนาแน่น เมื่อความมั่นคงในด้านต่างๆ ของอุลาเพิ่มขึ้น เศรษฐกิจก็เติบโตได้อย่างมั่นคงยิ่งขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง หลังจากสร้างเมืองใหม่ในปีค.ศ.1706 รัฐบาลได้ขยายทางแยกและตลาดนัดอุลาจนกลายเป็นถนนการค้า ที่มีความยาวประมาณ 1 กิโลเมตร ในปีค.ศ. 1885 ร้านค้าเล็กใหญ่ในอุลามีมากกว่า 300 ร้าน และคู่มือเจีย(ถนนเมืองโบราณ) ก็ได้รับการอนุรักษ์ไว้ค่อนข้างสมบูรณ์ สำหรับร้านค้าและบ้านเรือนส่วนใหญ่บนถนนเมืองโบราณที่ได้รับการอนุรักษ์เอาไว้ในระดับหนึ่ง ได้สะท้อนถึงความรุ่งเรืองของอุลาในสมัยราชวงศ์ชิง เอกลักษณ์ของยุคสาธารณรัฐจีน ซึ่งมีคุณค่าทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมที่สำคัญ อย่างไรก็ตาม ในช่วงก่อนสาธารณรัฐจีน บ้านเรือนของชาวบ้านที่อาศัยอยู่ในเขตเมืองอุลา ส่วนใหญ่จะมีเพียงสองชั้น ขนาดตัวบ้านค่อนข้างเล็ก และมักสร้างร้านค้าไว้ด้านหน้าส่วนด้านหลังจะเป็นที่พักของเจ้าของบ้าน ต่อมาเมื่อเข้าสู่ยุคสาธารณรัฐประชาชนจีน เจิ้นซิงเจีย(ถนนเจิ้นซิง) ที่อยู่บนถนนเจี้ยนเซ่อ(ถนนสายหลัก) ในเขตเมืองประวัติศาสตร์ ได้รับการขยายให้กว้างขึ้น ทำให้แนวโน้มการเติบโตทางเศรษฐกิจค่อยๆ ย้ายเข้าไปใกล้กับถนนเจิ้นซิง และร้านค้าริมถนนส่วนใหญ่ที่มีอยู่ในอดีต ปัจจุบันกลายเป็นห้องว่างเปล่าหรือถูกดัดแปลงเป็นที่อยู่อาศัย อุลามีประวัติความเป็นมาที่ยาวนานบนผืนแผ่นดินนี้ ซึ่งไม่เพียงแต่ทิ้งมรดกทางวัฒนธรรมมากมายให้คนรุ่นหลังได้ซาบซึ้ง แต่ยังมีทั้งวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ไว้อีกมากมายนับไม่ถ้วน

“ตำนานชาวแมนจู” เป็นศิลปะการพูดร้อง(แร็ป) ที่สืบทอดกันมาตั้งแต่บรรพบุรุษของชาวแมนจู ปัจจุบันถูกเพิ่มไว้ในรายการมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ระดับประเทศ ศิลปะการพูดร้องประเภทนี้ที่มาจากชาวบ้านมีคุณค่าอย่างยิ่งต่อการศึกษาวิจัยทางประวัติศาสตร์และมีความสำเร็จทางศิลปะในระดับสูง บทเพลงที่มีความเป็นตัวแทนของศิลปะประเภทนี้ ได้แก่ ตำนานองค์หญิงไปฮวา ตำนานฮู้หลุน และเพลงอื่นๆ สำหรับมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ระดับประเทศ จะประกอบด้วยรายการพื้นบ้าน 4 รายการ หัตถกรรมแบบดั้งเดิม 2 รายการ การแสดงผาดโผนและกีฬา 2 รายการ การเต้นรำพื้นบ้าน 2 รายการและดนตรีพื้นบ้าน 2 รายการ

ภาพรวมด้านต่างๆ ของตำบลอุลลา

1. ภาพรวมด้านประชากร

ตำบลอุลลาแมนจูมีประชากรทั้งหมด 71,000 คน แบ่งเป็นเกษตรกร 62,000 คน และอาชีพอื่นๆ 9,000 คน โดยประมาณ เมื่อพิจารณาถึงการบรรจุของพื้นที่และการรองรับของสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติในภูมิภาคนี้ ประกอบกับสภาพการพัฒนาในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา คาดการณ์ว่าจำนวนประชากรทั้งหมดของเมืองจะสูงถึง 80,000 คนภายในปีค.ศ. 2020 ซึ่งแบ่งเป็นเกษตรกร 42,000 คน และอาชีพอื่นๆ 38,000 คน จากข้อมูล ณ สิ้นปีค.ศ. 2016 ประชากรที่อาศัยอยู่ในเมืองมีทั้งหมด 19,000 คน แบ่งเป็นเกษตรกร 11,000 คน และอาชีพอื่นๆ 8,000 คน และคาดว่าจำนวนประชากรที่อาศัยอยู่ในเมือง ตามแผนแล้วจะสูงถึง 23,000 คนภายในปีค.ศ. 2020

2. ภาพรวมด้านเศรษฐกิจ

เนื่องจากตำบลอุลลาแมนจูตั้งอยู่ทางตอนเหนือของเมืองจีหลิน และค่อนข้างใกล้กับเมืองจีหลิน ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงวิเคราะห์สภาพเศรษฐกิจโดยรวมของเมืองจีหลินเพื่อศึกษาสภาพเศรษฐกิจของตำบลอุลลา โดยมีรายละเอียดดังนี้

(1) เศรษฐกิจประจำเมือง (เศรษฐกิจโดยรวม)

เศรษฐกิจประจำเมืองของเมืองจีหลินยังคงเติบโตอย่างต่อเนื่อง โดยในปีค.ศ.2016 เมืองจีหลินสามารถสร้างผลิตในภูมิภาคได้มากถึง 253.13 พันล้านหยวน ซึ่งเพิ่มขึ้น 6.9% เมื่อเทียบกับปีที่ผ่านมา แบ่งเป็นผลผลิตจากอุตสาหกรรมที่ 1 จำนวน 24.03 พันล้านหยวน เพิ่มขึ้น 4.3% ผลผลิตจากอุตสาหกรรมที่ 2 จำนวน 113.6 พันล้านหยวน เพิ่มขึ้น 6.4% ผลผลิตจากอุตสาหกรรมที่ 3 จำนวน 1.155 แสนล้านหยวน เพิ่มขึ้น 8.2% ทั้งนี้อัตราส่วนโครงสร้างอุตสาหกรรมทั้งสามแห่งปรับจาก 10.5:45.4:44.1 ของปีที่แล้วเป็น 9.5:44.9:45.6 สัดส่วนของอุตสาหกรรมที่ 3 เพิ่มขึ้น 1.5 คะแนนเปอร์เซ็นต์ ทำให้เกิดรูปแบบอุตสาหกรรมแบบใหม่ “3 2 1” และโครงสร้างทางอุตสาหกรรมก็ได้รับการปรับปรุงประสิทธิภาพยิ่งขึ้น นอกจากนี้ GDP ของเมืองจีหลินก็อยู่ที่ 59,652.4 หยวน

(2) อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว

ในปีค.ศ. 2016 เพื่อตอบสนองเป้าหมายการพัฒนา “เมืองขึ้นชื่อด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม” และข้อกำหนดสำหรับการสร้างระบบอุตสาหกรรม “6411” จึงได้มีการพยายามสร้างเขตสาธิตการท่องเที่ยวแบบเต็มภูมิภาค เพื่อให้อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของเมืองเติบโตไปในทางที่ดีอย่างต่อเนื่อง จากข้อมูลทางสถิติพบว่า เมืองจีหลินมีจำนวนนักท่องเที่ยวที่เข้ามาตลอดทั้งปีอยู่ที่ 44.768 ล้านคน ซึ่งเพิ่มขึ้น 17.5% เมื่อเทียบกับปีที่ผ่านมา และคิดเป็น 27% ของทั้งหมด ทำให้เมืองจีหลินมีรายได้จากการท่องเที่ยวกว่า 67.82 พันล้านหยวน ซึ่งเพิ่มขึ้น 25.1% เมื่อเทียบกับปีที่ผ่านมา และคิดเป็น 23% ของรายได้ทั้งหมดของมณฑล

สรุปสภาพเศรษฐกิจของเมืองจีหลิน ตำบลลูลาแมนจูได้ยื่นหยักที่จะดำเนินการตามแนวคิดการพัฒนาประเทศด้วยการสร้างเมืองขนาดเล็กที่มีเอกลักษณ์เพื่อดึงดูดนักลงทุนมากมาย โดยได้ก่อตั้งและปรับปรุงระบบกลไกการทำงานต่างๆ เช่น การรับประกัน สามารถชักนำบริษัททั้งเล็กและใหญ่ให้เข้ามาทำธุรกิจในพื้นที่ได้สำเร็จ ซึ่งเป็นกำลังหลักที่จะขับเคลื่อนการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างรวดเร็ว

(3) ภาพรวมด้านสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ

ตำบลลูลาแมนจูตั้งอยู่ทางตอนเหนือของเมืองจีหลิน (เขตเปลี่ยนสภาพที่ราบขงเนินในเทือกเขาฉางไป) มีสภาพภูมิอากาศแบบมรสุมภาคพื้นทวีป อุณหภูมิเฉลี่ยทั้งปีอยู่ที่ 3°C - 5°C ปริมาณน้ำฝน 650-7501 มม. และช่วงเวลาที่ไม่มีน้ำค้างแข็ง 130 วัน นอกจากนี้ ยังมีอัตราส่วนของพื้นที่สีเขียวทั่วภูมิภาค รวมถึงคุณภาพอากาศที่ดีเยี่ยม ล้อมรอบแม่น้ำซงฮวาทางฝั่งตะวันตก และมีเกาะอู๋ซงอยู่กลางแม่น้ำ ฝั่งตะวันออกทั้งหมดของเขตหลงถาน เป็นพื้นที่ภูเขาเตี้ยและเนินเขาที่อุดมไปด้วยทรัพยากรป่าของภูเขาฉางไป และฝั่งตะวันออกเป็นที่ราบลุ่มน้ำที่อุดมสมบูรณ์ ตำบลลูลาแมนจูเป็นเพียงเส้นทางเดียวจากเมืองจีหลินไปยังเกาะอู๋ซง และยังคงเต็มไปด้วยอนุสรณ์สถานทางวัฒนธรรมจีหลินมากมาย สำหรับเกาะอู๋ซงเมืองจีหลิน เป็นหนึ่งใน 4 สิ่งมหัศจรรย์ทางธรรมชาติของจีน ที่มีชื่อเสียงมากเช่นเดียวกับ ภูมิทัศน์ภูเขาและแม่น้ำกู่หลิน ป่าหินยูนาน และสามผาของแม่น้ำแยงซีเกียง เกาะอู๋ซงและตำบลลูลาก็กลายเป็นสวรรค์แห่งการถ่ายภาพสำหรับช่างภาพมากมาย

ฤดูหนาวในตำบลลูลาแมนจู มีอุณหภูมิเฉลี่ยอยู่ที่ประมาณ -15 องศา สภาพอากาศหนาวเย็นมาก แต่ก็ด้วยเหตุนี้ จึงทำให้การเที่ยวชมน้ำแข็งและหิมะ และการถ่ายภาพกลายเป็นกิจกรรมที่ได้รับความนิยมรับจากนักท่องเที่ยวมากขึ้นโดยเฉพาะนักท่องเที่ยวจากภาคใต้

(4) ภาพรวมด้านสังคมและวัฒนธรรม

สภาพแวดล้อมทางสังคมและวัฒนธรรม เป็นปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมระดับมหภาคที่ซับซ้อนที่สุด และมีสภาพแวดล้อมแบบตลาดอยู่ตลอดเวลา สภาพแวดล้อมทางสังคมและวัฒนธรรม ประกอบด้วย การศึกษา ภาษา วัฒนธรรมพื้นบ้าน ความเชื่อทางศาสนา และแนวคิดเกี่ยวกับสุนทรียภาพ เป็นต้น

ประชากรชาวตำบลลูลาแมนจูส่วนใหญ่ได้รับการศึกษาในระดับปานกลาง ตามที่ข้อมูลที่ได้รับ ประชากรถาวรของเมืองที่จบการศึกษาระดับปริญญาและระดับอนุปริญญา มีเพียง 10% เท่านั้น ขณะที่ผู้ที่จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและปวช. มี 50% และผู้ที่จบการศึกษาระดับประถมศึกษาและผู้ที่ไม่ได้รับการศึกษามีถึง 40% อย่างไรก็ตาม ระดับการศึกษาของประชากรในท้องถิ่นก็ส่งผลให้ขาดแคลนผู้มีความสามารถในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวด้วยเช่นกัน

ภาษาแมนจูเป็นการดัดแปลงของวัฒนธรรมแมนจู เขียนด้วยตัวอักษรแมนจูที่พัฒนามาจากอักษรมองโกล ในปีค.ศ.1599 ซึ่งพัฒนาขึ้นโดย Paul Georg von Möllendorff ในสมัยพระเจ้าหนูเออร์ฮาชื่อแห่งราชวงศ์ชิง ในปีค.ศ.1632 จักรพรรดิหวิง ไทจี แห่งราชวงศ์ชิง ได้สั่งให้ ต๋าไห่ แก้วไข และสร้างตัวอักษรนำหน้าของการสะกดคำภาษาต่างประเทศ ภาษาแมนจูจัดอยู่ในตระกูลภาษาอัลไต กลุ่มภาษาตุงกูซิก สาขาแมนจู เนื่องจากวัฒนธรรมแมนจูได้รับอิทธิพลจากวัฒนธรรมฮั่น จึงมีคำศัพท์มากมายที่เลียนแบบรูปแบบและโครงสร้างภาษาของภาษาจีนกลาง ปัจจุบันนี้ ตำบลอูลามีโรงเรียนมัธยมต้นแห่งหนึ่งที่เน้นการสอนภาษาแมนจูเป็นหลัก และรัฐบาลก็สนับสนุนการสืบทอดวัฒนธรรมของชนกลุ่มน้อย โดยเฉพาะการสืบทอดภาษาและวัฒนธรรมของตนเองเพื่อป้องกันการสูญเสียด้านภาษา

นอกจากนี้ วัฒนธรรมการล่าสัตว์แมนจู วัฒนธรรมอาหารอูลาแมนจู (เช่น หม้อไฟอูลา งานเลี้ยงแมนจูฮั่น ฯลฯ) วัฒนธรรมกีฬา และวัฒนธรรมอื่นๆ ต่างก็สะท้อนให้เห็นถึงวัฒนธรรมทางสังคมของชาวแมนจูอย่างชัดเจนเช่นกัน

การจำแนกประเภท การกระจายและเอกลักษณ์ของทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของตำบลอูลาแมนจู

1. การจำแนกประเภททรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของตำบลอูลาแมนจู

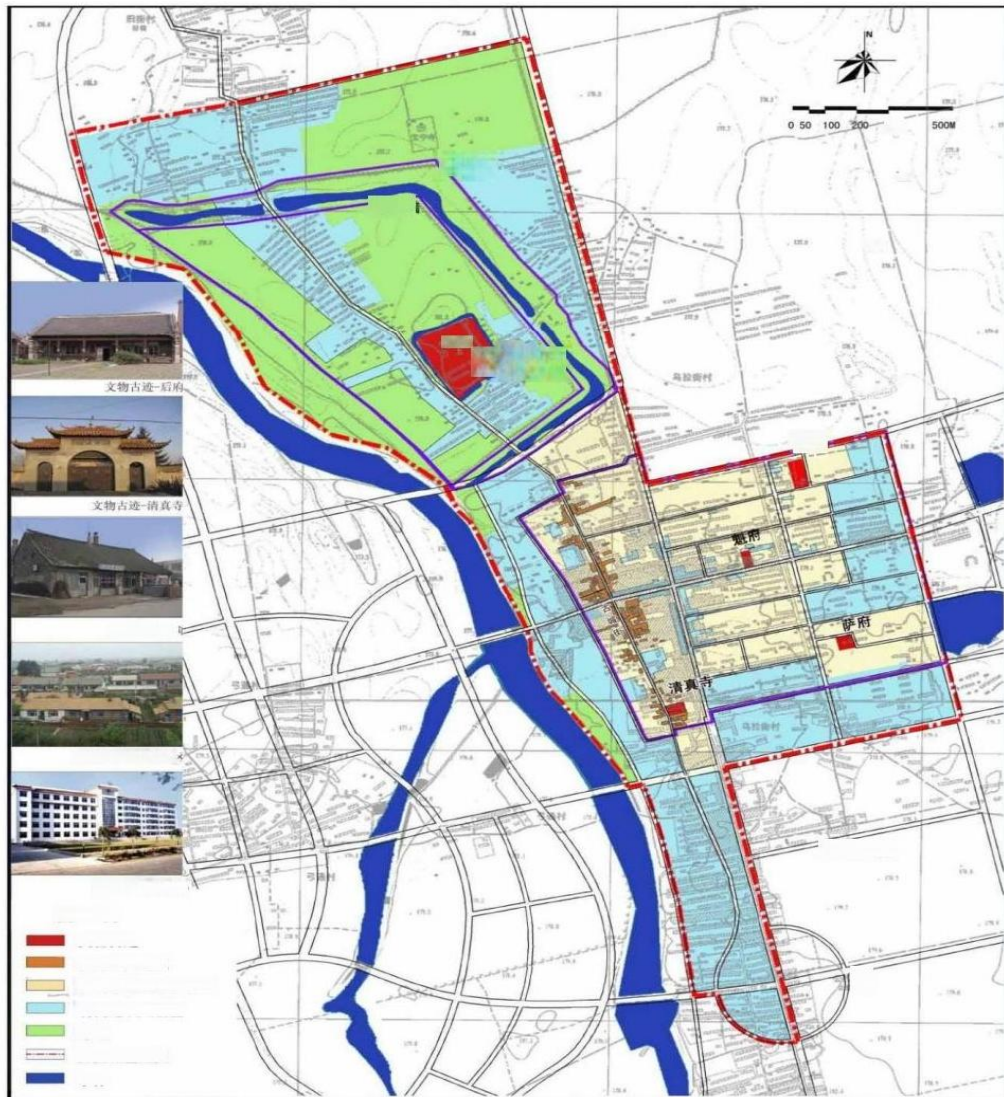
(1) ประเภทเมืองโบราณในประวัติศาสตร์

ในที่นี้ หมายถึงพื้นที่รวมตัวขนาดใหญ่ เช่นเมืองโบราณอูลา ซึ่งยังคงรักษาลักษณะพื้นฐานเอาไว้จนถึงปัจจุบันนี้ นอกจากนี้ยังมี “ซากเมืองโบราณริมแม่น้ำในอูลา” ซึ่งประกอบด้วย เมืองโบราณฟูเออร์ฮา เมืองโบราณต้าฉาง และเมืองโบราณซานเจียจื่อ ที่ช่วยให้เราสามารถตรวจสอบทางโบราณคดีได้

“เมืองโบราณอูลา” เรียกอีกอย่างว่า “เมืองเก่าแห่งอูลาบู” เมืองโบราณจีวเจีย รัฐอูลา เมืองอูลา “เมืองบูจันไท่” ฯลฯ ในอดีต เมืองอูลาเป็นเมืองหลวงของชนเผ่าไห่ซินูร์เจิน ตั้งอยู่ในหมู่บ้านจีวเจียตำบลอูลาแมนจูในปัจจุบัน และมีแท่นที่สร้างด้วยดินอัดแข็งภายในเมืองโบราณอูลา เป็นแท่นสูงที่องค์หญิงไปฮวาใช้เพื่อ “เลือกแม่ทัพ” เดิมทีบนแท่นสูงมีระฆังขนาดใหญ่ใบหนึ่ง และครั้งหนึ่งก็เคยมี “วัดเหนียงเหนียง” หอคอยหยวนทง และพระพุทธรูปสำริดอีกมากมายตั้งอยู่บนแท่นนี้ด้วย นอกจากนี้ เมืองอูลายังล้อมรอบด้วยกำแพงเมืองสามชั้น ได้แก่ กำแพงชั้นใน กำแพงชั้นกลาง และกำแพงชั้นนอก และสร้างคูน้ำล้อมรอบเมืองเอาไว้ (Zhan Xiangxuan, 2012) แต่ปัจจุบันเหลือเพียงซากปรักหักพังเอาไว้ดูต่างหน้าเท่านั้น

“เมืองโบราณริมแม่น้ำในอุลา” เป็นหน่วยคุ้มครองโบราณวัตถุของชาติชุดที่ 7 ประกอบด้วย เมืองโบราณฟูเออร์ธา เมืองโบราณต้าผาง และเมืองโบราณซานเจียจื่อ ซากเมืองโบราณเก่าแก่ทั้งสามแห่งนี้ ล้วนตั้งอยู่ริมแม่น้ำซงฮวา จึงถูกเรียกรวมกันว่า เมืองโบราณริมแม่น้ำในอุลา แต่ในปัจจุบันนี้ เมืองโบราณริมแม่น้ำส่วนใหญ่เหลือเพียงซากปรักหักพังเท่านั้น

“เมืองต้าเซิงอุลา” หมายถึงเมืองใหม่ที่สร้างขึ้นทางตะวันออกของเมืองโบราณอุลาโดยรัฐบาลชิง ซึ่งปัจจุบันเป็นเมืองหลักของตำบลอุลาแมนจู และเป็นพื้นที่ส่วนใหญ่ของ “เมืองโบราณอุลา” ตามบันทึกทางประวัติศาสตร์ที่เกี่ยวข้องระบุว่า ในปีที่ 45 รัชศกของจักรพรรดิคังซี (ค.ศ. 1706) สำนักงานบริหารต้าเซิงอุลาจางกวนได้ย้ายไปยังเมืองที่สร้างขึ้นใหม่ซึ่งตั้งอยู่ในพื้นที่ตะวันออกเฉียงใต้ของเมืองโบราณจีวเจีย และมีขนาดใหญ่กว่าเมืองโบราณจีวเจียมาก ในอดีตเมืองต้าเซิงอุลามีถนนสามสายที่มีความกว้างถึงแปดเมตรจากเหนือจรดใต้ มีตรอกซอกมากมายทั้งสองฝั่งของถนน และมีประตูทางทิศตะวันออก ทิศตะวันตก และทิศใต้ของเมือง ซึ่งแต่ละประตูมีชื่อดังนี้ ประตูทางทิศใต้ชื่อว่า “หย่งจีเหมิน” ประตูทางทิศเหนือชื่อว่า “หย่งอันเหมิน” ประตูทางทิศตะวันออกชื่อว่า “ต้าตงเหมิน” และประตูทางทิศตะวันตกชื่อว่า “ซีเหมิน”

ภาพที่ 3-8 กลุ่มสถาปัตยกรรมโบราณสมัยราชวงศ์ซิง สถานที่ทางประวัติศาสตร์ และเขตเมืองประวัติศาสตร์ในตำบลลูฉาแมนจู (Lin Zhu, 2023)

(2) ประเภทสถาปัตยกรรมโบราณในประวัติศาสตร์

หมายถึง อาคารสถาปัตยกรรมโบราณที่มีประวัติความเป็นมายาวนานระดับหนึ่ง ซึ่งอาคารโบราณที่ยังหลงเหลืออยู่ในตำบลลูฉาแมนจูในปัจจุบันนี้จะเป็นอาคารโบราณสมัยราชวงศ์ซิงเป็นส่วนใหญ่ (รูปที่ 3-8) เช่น สำนักงานบริหารต้าเซิงอู่ลาจ้งกวน แทนไปฮวาเตียนเจียง และบ้านโบราณที่เกี่ยวข้อง

สถาปัตยกรรมโบราณสมัยราชวงศ์ซิงได้รับเลือกให้เป็นหน่วยคุ้มครองโบราณวัตถุที่สำคัญของประเทศ ตัวอย่างเช่น “โหว่ฝู” (คฤหาสน์โหว่) ที่พักส่วนตัวที่มีพื้นที่รวมกว่า 10,000 ตารางเมตร และเป็นอาคารแบบชื้อเหอเยว่น(เรือนสี่ประธานชื้อเหอเยว่น) ที่มีสองส่วน แต่เดิมภายในประกอบไปด้วยลานบ้าน สวนดอกไม้ กำแพงดอกไม้ และอาคารรูปแบบต่างๆ และประติมาบนอาคารมากมาย ปัจจุบันเหลือเพียงเจิ้งฝาง(ห้องหลัก)และซีเซียงฝาง (เรือนปีกตะวันตก) “ซุยฝู” (คฤหาสน์ซุย) ก็เป็นอาคารที่พักแบบชื้อเหอเยว่นเช่นกัน และเป็นหนึ่งอาคารใน “ซานฝู”(สามคฤหาสน์) ที่ได้รับการอนุรักษ์ไว้ค่อนข้างสมบูรณ์ มีความโดดเด่นทางสถาปัตยกรรม เช่น อี้งปี้ (ภาพกำแพง) ฮวาปี้ (กำแพงดอกไม้) และฉุยฮวาเหมิน (ประตูทับหลังลายดอกไม้) เป็นต้น ซุยฝู ตั้งอยู่ทางตะวันออกของตำบลลูลาในปัจจุบัน ถัดมาคือกลุ่ม “ซาฝู” (คฤหาสน์ซา) เป็นที่พักส่วนตัวของจิ่งกวนซิวจู้ ที่ 13 ของสำนักบริหารต้าเซิงอู่ลาจิ่งกวนสมัยราชวงศ์ซิง อาคารเดิมนั้นมีขนาดค่อนข้างใหญ่ แต่ปัจจุบันเหลือเพียงเจิ้งฝาง(อาคารหลักที่มีห้าห้อง) และอีกสถานที่หนึ่งคือ "วัดชิงเจิน" วัดแห่งนี้ถูกสร้างขึ้นในปีที่ 31 รัชศกของจักรพรรดิคังซีแห่งราชวงศ์ซิง (ค.ศ. 1692) เป็น โหลวเก้อ (เจวนของขุนนาง) ที่มีรูปแบบเดียวกับวัง ในปีค.ศ.2018 รัฐบาลตำบลลูลาแมนจูได้ทำการบูรณะวัดชิงเจิน และฟื้นฟูกำแพงและสิ่งอำนวยความสะดวกอื่น ๆ ทำให้ขอบเขตการอนุรักษ์ขยายกว้างขึ้น

สำนักบริหารต้าเซิงอู่ลาจิ่งกวน แต่เดิมประกอบด้วยต้าเหมิน (ประตูใหญ่หรือประตูหลัก) อี้เหมิน (ประตูพิธีกรรม) ชวนถั่ง (โถงรับแขก) และต้าถั่งอู่เจียน (อาคารหลักที่มีห้าห้อง) และก็มีโรงพิมพ์ โกดังเงิน ห้องของหน่วยลาดตระเวน คลังเก็บสิ่งของ สำนักงาน ฯลฯ นอกจากนี้ ยังมีอาคารและสิ่งก่อสร้างต่อขยายอื่นๆซึ่งมีรูปแบบหลากหลายและมีมีขนาดค่อนข้างใหญ่ (จินเอนฮุย, 1988) แต่ปัจจุบันนี้ เหลือเพียงสำนักบริหารสามห้อง ส่วนโครงสร้างเดิมนั้นถูกทำลายไปจนหมด ทั้งนี้ สำนักบริหารต้าเซิงอู่ลาจิ่งกวน ยังเป็นสถานที่ที่ "เพาะเลี้ยง รวบรวม และถวายเครื่องบรรณาการสัตว์มากกว่า 800 สายพันธุ์แก่ราชสำนักซิง ไม่ว่าจะเป็นสัตว์ที่บินอยู่บนท้องฟ้า สัตว์อาศัยอยู่ในน้ำ สัตว์ที่เติบโตบนโขดหิน สัตว์ที่เติบโตในทุ่งหญ้า หรือเครื่องบรรณาการอื่นๆ เช่น ไช่เม็ก ปลาหวงอวี ไพน่นัท ปลาแห้ง กวางปักกิ่ง น้ำผึ้ง ฯลฯ รวมเวลาทั้งสิ้น 254 ปี

บ้านโบราณ ส่วนเป็นที่อยู่อาศัยของชาวบ้าน สำหรับบ้านโบราณในตำบลลูลาแมนจูที่ได้รับการระบุไว้ในเอกสารราชการของหน่วยงานภาครัฐมีทั้งหมด 100 หลัง และหลังที่มีชื่อเสียงที่สุดได้แก่ บ้านตระกูลหลี่ บ้านโบราณหลังนี้สร้างด้วยอิฐสีน้ำเงินและกระเบื้องโบราณ สิ่งที่หลงเหลือจากอดีตคือชื่อทางการค้าและซากปรักหักพัง ซึ่งล้วนเป็นทรัพยากรสถาปัตยกรรมและวัฒนธรรมที่สำคัญ

“ชื่อจื่อปาเมี่ยว” (สี่ศาลเจ้าและแปดวัด) ตำบลอุลาแมนจู่มีสมญานามอีกอย่างว่า “ชื่อจื่อปาเมี่ยว” คำว่า ชื่อจื่อ (สี่ศาลเจ้า) หมายถึงศาลเจียงจวิน ศาลซางเสิน ศาลถู่ตี้ และศาลอี่จิง ส่วนคำว่า ปาเมี่ยว (แปดวัด) หมายถึง วัดเหนียงเหนียง วัดกวนตี้ วัดไฉ่เสิน วัดเย้าหวัง วัดเฉิงหวาง วัดกวนอิน และวัดซางเสิน การที่ตำบลนี้มีวัดและศาลเจ้ามากมาย สะท้อนให้เห็นว่าเศรษฐกิจและสังคมในยุคสมัยนั้นมีความเจริญรุ่งเรืองอย่างยิ่ง

ประเภทสถาปัตยกรรมโบราณอื่นๆ ตัวอย่างเช่น ในรัชศกของจักรพรรดิถังซวี่แห่งราชวงศ์ชิง มีนักกวีท่านหนึ่งได้ประพันธ์บทกวีที่มีชื่อว่า “อุ่ลาปาจิ่ง” และในเนื้อหาของบทกวีนี้ก็กล่าวถึง “กุ่ทาดานสิง” (ซากเจดีย์โบราณ) “หนานชื้อเฉินจง” (ระฆังวัดหนานชื้อ) และ “เฟิงเก๋อซุนฉิง” (ความหลงใหลในฤดูใบไม้ผลิแห่งเฟิงเก๋อ) ซึ่งหมายถึง เจดีย์ไป๋ หอกวนอิน และศาลาเฟิงเก๋อ ตามลำดับ สถาปัตยกรรมเหล่านี้ล้วนมีอยู่ในประวัติศาสตร์ของตำบลอุลาแมนจู่ และยังเป็นสถานที่ที่มีความหมายแฝงทางวัฒนธรรมและมีเอกลักษณ์มาก

(3) ประเภทถนนคนเดินในประวัติศาสตร์

หมายถึงถนนเก่าแก่ ในอดีตเรียกถนนประเภทนี้ว่า “ซ่างอี่เจีย” แต่ปัจจุบันเรียกกันว่า ซางเจีย (ถนนคนเดินโบราณ) และ กูเฉิงเจีย (ถนนเมืองโบราณ) เป็นต้น ถนนโบราณตั้งอยู่นอกประตูทิศตะวันตกของเมืองต้าเซิงอู่ลา หรือก็คือ ซิเหมินอู่ชื้อ (ตลาดกลางวันซีเหมิน) ซึ่งเป็นหนึ่งในแปดจุดชมวิวชื่อดังของอู่ลา และยังเป็นที่ตั้งของร้านค้าเก่าแก่หลายร้านด้วย (ดูตารางที่ 3-1) แต่ตอนนี้ร้านค้าส่วนใหญ่ได้ปิดตัวไปหมดแล้ว (จากการสำรวจภาคสนามและคำบอกเล่าของผู้ให้สัมภาษณ์ ในยุคที่การค้าของอู่ลาเจริญรุ่งเรืองสูงสุด เขตเมืองของตำบลอุลาแมนจู่มีร้านค้ามากกว่า 300 ร้าน แต่ก็ถูกโจรปล้นนับครั้งไม่ถ้วน) แม้แต่วัดชิงเงิน วัดใหญ่และบ้านเรือนของชาวบ้านก็ล้วนตั้งอยู่บนถนนเก่าแก่นี้ อย่างไรก็ตาม วัดชิงเงินที่ถูกทำลายไปเมื่อไม่กี่ปีก่อน ตอนนี้ได้รับการบูรณะใหม่แล้ว แต่บ้านเรือนและวัดเก่าแก่มากมาย เช่น วัดไฉ่เสิน วัดเย้าหวัง หอสมุดเล่อซู่ และหินดาวตก (“ไข่มุกดาวตก” ที่กล่าวถึงในบทกวี “อุ่ลาปาจิ่ง”) ฯลฯ กลับถูกทำลายไปในยุคสมัยใหม่ รวมถึงบ้านเรือนมากมายที่อยู่สองข้างทางของถนนสายนี้ก็ชำรุดและทรุดโทรมไปมาก เนื่องจากการถมพื้นผิวถนน ระยะเวลาอันยาวนาน และขาดการซ่อมแซม

ตารางที่ 3-1 รายชื่อร้านค้าเก่าบางส่วนในตำบลอุลลาแมนจูโดยแบ่งตามช่วงเวลาทางประวัติศาสตร์

ช่วงเวลาโดยประมาณ	ชื่อร้านค้าเก่า	เนื้อหาธุรกิจ
ปีที่ 17 ของจักรพรรดิคังซี (ค.ศ. 1678)	ร้านต้าซิงห้าว	ผลิตและจำหน่ายซีอิ้วและน้ำส้มสายชู
รัชศกของจักรพรรดิคังซี	ร้านขายยาต้าซิง	จำหน่ายยาจีน
รัชศกของจักรพรรดิคังซี	โกดังสินค้าต้าซิง	จัดเก็บและจัดส่งสินค้า
ก่อนและหลังรัชศกของจักรพรรดิคังซี	โรงรับจำนำต้าโหย่วตัง	โรงรับจำนำ
ก่อนและหลังรัชศกของจักรพรรดิคังซี	ธนาคารต้าโหย่วห้าว	แลกเปลี่ยนเงินตรา ฝากเงิน ฯลฯ
ปีที่ 5 ของจักรพรรดิคังซี (ค.ศ. 1879)	ร้านหม้อไฟเฟิงจี้หยวนเจียเจีย (ยังมีอยู่)	หม้อไฟโบราณของแมนจู
ไม่ทราบรายละเอียด	เฟิงหมิงโหลว	ผลไม้
ไม่ทราบรายละเอียด	ฟู่ซิงหยวน	ผลไม้

(4) มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้และประเพณีพื้นบ้านอื่นๆ

จุดเด่นอีกประการหนึ่งของตำบลอุลลาแมนจู ก็คือมรดกทางวัฒนธรรมที่สืบทอดมาตั้งแต่สมัยราชวงศ์ชิง ซึ่งดำรงอยู่ในเขตปกครองตนเองแมนจูทั้ง 13 เขตทั่วประเทศ นอกจากนี้ยังดำรงอยู่ในเมืองและจังหวัดที่ไม่ใช่เขตปกครองตนเองแมนจูด้วย (Yin Yushan, 2017) มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของตำบลอุลลาแมนจูส่วนใหญ่จะอยู่ในรูปแบบของธรรมเนียมประเพณีประจำชาติแมนจู เช่น ชุดประจำชาติและเครื่องประดับ สถาปัตยกรรม บ้านเรือน พิธีกรรม การแต่งงาน การละเล่น ตำนานเรื่องเล่า อาหาร และตำนานอื่นๆ จากข้อมูลทางสถิติ พบว่ามรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของตำบลอุลลาแมนจูมีมากกว่า 40 รายการ (Hou Xintong, 2018) และในจำนวนนี้มีมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ระดับชาติ 3 รายการ ได้แก่ ตำนานชาวแมนจู การแข่งขันลูกบอลไข่มุกแมนจู และระบำกลองเดี่ยวอุลลาเงินฮั่นจวิน และมีมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ระดับมณฑลอีก 10 กว่ารายการ นอกจากนี้ยังมีขนบธรรมเนียมและประเพณีพื้นบ้านที่เกี่ยวข้องอีกมากมายที่ไม่รวมอยู่ในมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ เช่น "เทศกาลปีใหม่ของแมนจู" พิธีแต่งงานของชาวแมนจู และอื่นๆ

ตารางที่ 3-2 รายการมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของตำบลอุลาแมนจู

รายการ	ประเภทและเนื้อหา
ตำนานชาวแมนจู(ระดับชาติ)	ประเพณีวรรณกรรมพื้นบ้าน คล้ายกับมหากาพย์มุขปาฐะ
การแข่งขันลูกบอลไข่มุกแมนจู (ระดับชาติ)	ประเภทการแสดงผาดโผนและกรีฑา ซึ่งเป็นเกมบอลแบบโบราณที่พัฒนามาจากไฉ่ตงจู(ไข่มุกไฉ่ตง)
ระบำกลองเดี่ยวอู่ลาฉินอันจวิน (ระดับชาติ)	ประเภทการเต้นรำพื้นบ้าน เป็นแสดงเต้นระบำในพิธีกรรมของตระกูล
หม้อไฟงี้หยวนเจียเจียของชาวแมนจูในอู่ลา	ประเภทงานฝีมือแบบดั้งเดิม เป็นหม้อไฟโบราณของชาวแมนจูที่ทำจากวัตถุดิบที่ใช้เป็นเครื่องบรรณาการ
ระบำยางเกออู่ลาเจียแมนจู (ระดับมณฑล)	ประเภทการเต้นรำพื้นบ้าน การเต้นรำของชาวแมนจู
แมนจูชิวกาลาฮา (ระดับมณฑล)	ประเภทการแสดงผาดโผนและกรีฑา เป็นการละเล่น "กาฮาฮา" แบบดั้งเดิมของชาวแมนจู
ประเพณีการล่าเหยี่ยวของชาวแมนจูในอู่ลา (ระดับมณฑล)	ประเพณีพื้นบ้าน ประกอบด้วย การล่าเหยี่ยว การฝึกเหยี่ยว การปล่อยเหยี่ยว เป็นต้น
ประเพณีชวีซูของอู่ลาฉินอันจวิน (ระดับมณฑล)	ประเพณีของชาวแมนจู เป็นการกราบไหว้บรรพบุรุษอย่างหนึ่ง และเป็นการแสดงศิลปะที่สร้างความบันเทิงให้กับเทพเจ้าและมนุษย์
กูเออร์ซื่อเจียจี้ของชาวแมนจูในอู่ลา (ระดับมณฑล)	ประเพณีของชาวแมนจู เป็นการแสดงที่กลองเพลง การเต้นรำประกอบตำนาน นิทาน เพลง และเนื้อหาการบูชาต่างๆ
เพลงฉีเซียงของอู่ลาฉินอันจวิน (ระดับมณฑล)	ประเภทเพลงพื้นบ้าน เป็นเพลงศักดิ์สิทธิ์และดนตรีกลองที่ใช้ในพิธีกรรมฉีเซียง
เทคนิคการก่อสร้างที่อยู่อาศัยของชาวแมนจูในอู่ลา (ระดับมณฑล)	ประเภทหัตถกรรมแบบดั้งเดิม ซึ่งเทคนิค โครงสร้าง และรูปแบบของบ้านเรือนของชาวแมนจูค่อนข้างมีความเป็นเอกลักษณ์
ตำนานองค์หญิงไปฮวาเลือกแม่ทัพ (ระดับมณฑล)	ประเพณีวรรณกรรมพื้นบ้าน เป็นตำนานเรื่องเล่าเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่องค์หญิงไปฮวาคัดเลือกแม่ทัพ
ตำนานดาววิโหลว (ระดับมณฑล)	ประเพณีวรรณกรรมพื้นบ้าน เป็นตำนานเรื่องเล่าเกี่ยวกับหวงเหินยงเหินยง(แม่นางหวง)

ตำนานการสืบทอดแทนบูชาของอุ้งลา เงินฮั่นจวิน(ระดับมณฑล)	ประเพณีวรรณกรรมพื้นบ้าน เป็นตำนานเรื่องเล่าเกี่ยวกับการ สืบทอดแทนบูชา
การตัดกระดาษพื้นเมืองแมนจูของชาว หวงในอุ้งลา (ระดับมณฑล)	ประเพณีศิลปะพื้นบ้าน เป็นศิลปะการตัดกระดาษสำหรับบูชา บรรพบุรุษและการบูชาโทเทมชาหมั่น
การแกะสลักและตัดกระดาษของชาว เฮ้อเซ่อหลี่ในอุ้งลาแมนจู (ระดับมณฑล)	ประเพณีศิลปะพื้นบ้าน เป็นศิลปะการตัดกระดาษแมนจูที่เป็น เอกลักษณ์เฉพาะถิ่น
การตัดกระดาษในประเพณีพื้นบ้านของ ชาวจีหลินซ่ง(ระดับมณฑล)	ประเพณีศิลปะพื้นบ้าน เทคนิคการตัดกระดาษ
การแกะสลักกระดาษของชาวเงินในอุ้งลา (ระดับมณฑล)	ประเพณีศิลปะพื้นบ้าน เทคนิคการแกะสลักกระดาษ
เทคนิคการตัดเย็บชุดกีฬาแมนจู (ระดับมณฑล)	ประเพณีหัตถกรรมพื้นบ้านแบบดั้งเดิม เครื่องแต่งกายแมนจู
ดนตรีพื้นบ้านของชาวแมนจูในอุ้งลา (ระดับมณฑล)	ประเพณีดนตรีพื้นบ้าน ประกอบด้วย เพลงภูเขา เพลงแรงงาน เพลงสำหรับเด็ก และเพลงศักดิ์สิทธิ์ เป็นต้น
เทคนิคการทำกลองศักดิ์สิทธิ์อุ้งลา (ระดับมณฑล)	ประเพณีทักษะดั้งเดิม การทำกลองศักดิ์สิทธิ์
ประเพณีชาหมั่นของเงินฮั่นจวิน (ระดับจังหวัด)	ประเพณีประเพณีพื้นบ้าน ประเพณีชาหมั่น
ประเพณีเจียจี้ชวีผู้ของชาวฟูฉานในอุ้งลา (ระดับจังหวัด)	ประเพณีประเพณีพื้นบ้าน พิธีกรรมไหว้บรรพบุรุษ
ตำนานจักรพรรดิคังซีห้องแดนตะวันออก (ระดับจังหวัด)	ประเพณีวรรณกรรมพื้นบ้าน ตำนานเกี่ยวกับการท่องเที่ยวแดน ตะวันออกทั้งสองครั้งของจักรพรรดิคังซี
ภาษาแมนจูแมนจูของชาวแมนจูในอุ้งลา เมืองจีหลิน (ระดับจังหวัด)	ประเพณีวรรณกรรมพื้นบ้าน ภาษาแมนจู

(5) หมู่บ้านอันเป็นเอกลักษณ์

ตำบลอุลาแมนจู เป็นตำบลที่มีประชากรมากที่สุดในมณฑลจีหลิน และยังเป็นตำบลที่มี
หมู่บ้านมากที่สุด ซึ่งมีทั้งหมด 98 แห่ง (แบ่งเป็นหมู่บ้านอย่างเป็นทางการ 28 แห่ง และหมู่บ้านตาม
ธรรมชาติ 70 แห่ง) หมู่บ้านชาติพันธุ์ก็เป็น “ชนเผ่า” พื้นบ้าน ที่ได้มีไปด้วยขนบธรรมเนียมที่น่าสนใจ
มากมาย สำหรับหมู่บ้านที่มีทรัพยากรอันทรงคุณค่าด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมมากที่สุด
ส่วนใหญ่จะเป็นหมู่บ้านที่อยู่ตามริมแม่น้ำซงฮวา เช่น อันต้ามู่ หนานหลัน ฟูเออร์ กงลาหม่า จิวเจีย

กงทง กวนทง เกาะเอ้อร์ทง เล็งทง หานถุน เปยหลัน อวีโหลว จิวจ้าน ฉาหลี่ ซานเจียจื่อ ฯลฯ และหมู่บ้านชาติพันธุ์อย่าง หมู่บ้านอาลาตี ก็เช่นกัน หมู่บ้านเหล่านี้ทำให้นักท่องเที่ยวได้เห็นและสัมผัสถึงความงดงามของเครื่องแต่งกายประจำชาติ บทเพลงและการเต้นรำ ประเพณีการแต่งงาน ประเพณีในชีวิตประจำวัน และประเพณีอื่น ๆ ตลอดจนองค์ประกอบด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมมากมาย เช่น ภูมิทัศน์ทางธรรมชาติที่สวยงามของหมู่บ้าน (ตารางที่ 3-3)

ตารางที่ 3-3 หมู่บ้านที่โดดเด่นของตำบลอุลาแมนจูและองค์ประกอบด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

ชื่อหมู่บ้าน(บางส่วน)	องค์ประกอบด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมที่โดดเด่น
กลางทง (กวนทง)	ตำนานเทพเจ้าชาหมั่น
กงทง	วัฒนธรรมฉีเซียงของเงินฮั่นจวิน(มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้) ตันเอล์มโบราณ และหมู่เกาะ
อาลาตี	"แหล่งเรียนรู้ด้านการเกษตร" หมู่บ้านเกาหลี่ มีกลุ่มคนและประเทศมากกว่า 30 แห่งมาเยี่ยมชม
หानถุน	เกาะอุ้งซงและภูมิทัศน์ทางธรรมชาติภูเขาและแม่น้ำ น้ำพุร้อน การเล่นสกี ฯลฯ และรูป "โหลวเซียงจี้" อันลึกลับ
อวีโหลว	ซากปรักหักพังของหอดอกปลา ตาอวีโหลว ในบทกวีเรื่อง "อวีโหลวเซียวจิง" หนึ่งในผลงานประพันธ์ "อู่ลาปาจิง"
เล็งทง	ทิวทัศน์อุ้งซงของเกาะเล็งทง บ้านชาวมานจู และอาหารแมนจู
กวนทง	ทิวทัศน์หมู่เกาะของแม่น้ำซงฮวา คฤหาสน์ฟูเจียงจวิน เมืองโบราณกวนทง ต้าเซ็งและวัฒนธรรมต้าเซ็งติง ฯลฯ
ฉาหลี่	ซากปรักหักพังของเขื่อนฉาหลี่ เกาะฉาหลี่ ฯลฯ
ซานเจียจื่อ	เมืองโบราณซานเจียจื่อ ชนบท ทิวทัศน์จางเหล่าเหอ
กงลาหมา	ท่าเรือข้ามฟากกงลาหมาเซียวโหว่
ฟูเอ้อร์	เมืองโบราณจินไต้ฟูเอ้อร์ฮา การไหว้บรรพบุรุษของชาวฟูฉา ตันเอล์มโบราณ ฯลฯ
จิวจ้าน	ท่าเรือข้ามฟากสมัยราชวงศ์หมิงของจิวจ้าน และวงปลาการ์พ ฯลฯ
ต้าฉาง	เมืองโบราณต้าฉาง วงปลาการ์พ ฯลฯ
เปยหลัน	แหล่งสืบทอดประเพณีล่าเหยี่ยวของชาวมานจูในอู่ลา

(6) ประเภททิวทัศน์ทางธรรมชาติ

เมื่อพิจารณาจากมุมมองด้านลักษณะภูมิประเทศ ตำบลอุลาแมนจู่ยังคงเป็นเขตแดนของที่เชื่อมต่อระหว่างแนวภูเขาทางไปซานและที่ราบชงเนิ่น ซึ่งมีธรรมชาติที่อุดมสมบูรณ์อย่างยิ่ง ทิวทัศน์ทางธรรมชาติสวยงามและโดดเด่น จนอาจเรียกได้ว่าเป็น “ขุมสมบัติแห่งภูเขาและแม่น้ำ” ทั้งนี้ คำว่า “จีหลินอู่ลา” หมายถึง “เมืองที่ตั้งอยู่ริมแม่น้ำ” ภายในเมืองมีแม่น้ำชงฮวาไหลผ่าน ซึ่งเป็นแม่น้ำที่ไม่รู้จักแข็งแม่น้ำในช่วงฤดูหนาว ขณะที่แม่น้ำจากเหล่าเหอซึ่งเป็นสาขาของแม่น้ำชงฮวาก็โอบล้อมตัวเมืองเอาไว้ นอกจากนี้เมื่อมองจากมุมมองโดยรวมจะเห็นว่า เป็นดินแดนที่โอบล้อมไปด้วยภูเขาและแม่น้ำอย่างแท้จริง ดังนั้น ผู้คนในสมัยโบราณจึงบรรยายโครงสร้างของตำบลอุลาแมนจูตามลักษณะดังกล่าวว่า “เหลียนซานตั้งอยู่ทางทิศเหนือ มังกรและนกฟีนิกซ์ปรากฏเป็นไข่มุก แม่น้ำทั้งสองไหลมาบรรจบ มีพญาคู่ครองทิศตะวันออก และพระโคลากเวียน ทั้งยังเห็นหุบเขามังกรยืนต้อนรับแต่ไกล” (Liu Xiaolin, 2012) ซึ่งในบรรดานี้ ทิวทัศน์ “อู่ซง” ของของเกาะอู่ซงหมู่บ้านหนานถูได้รับการยกย่องให้เป็น “1 ใน 4 สิ่งมหัศจรรย์ทางธรรมชาติของจีน” เมื่อต้นเอล์มผลิใบในฤดูหนาว เขตชมวิวของอู่ซงก็กลายเป็นสถานที่รวมตัวของผู้ชื่นชอบการถ่ายภาพ และเป็นสถานที่ที่มีชื่อเสียงมากทั้งในประเทศและต่างประเทศ นอกจากนี้ เมืองโบราณและหมู่บ้านโดยรอบก็มีทิวทัศน์ทางธรรมชาติมากมายที่มีความโดดเด่นด้านพืชพรรณเช่นกัน ตัวอย่างเช่น ซากกำแพงเมืองโบราณอู่ลากี้มีต้นเอล์มที่มีอายุหลายร้อยปีเช่นกัน ต้นไม้เหล่านี้ค่อนข้างเก่าแก่และมีลักษณะเฉพาะต้นสูง และยังมีตำนานเกี่ยวกับต้นไม้เหล่านี้สู้บทยอดกันมาด้วย และหมู่บ้านอื่นๆ ก็มีต้นไม้อายุหลายร้อยปีกระจายอยู่ตามที่ต่างๆ เช่นกัน

(7) ประเภททิวทัศน์ทางการเกษตรและการประมงและทรัพยากรธรรมชาติ

ตำบลอุลาแมนจูมีระบบน้ำที่ค่อนข้างเจริญ ดินมีความอุดมสมบูรณ์ และยังมีภูมิประเทศที่ดี เช่น ภูเขา เนินเขา และที่ราบ เหมาะแก่การทำเกษตร ทำให้ด้านเกษตรกรรมของที่นี่มีความโดดเด่นตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน กระจ่าง ต้นหอม และผักกาดขาวที่ผลิตในภูมิภาคนี้จะถูกส่งไปยังเมืองจีหลิน และบางส่วนก็ขายไปยังที่อื่น (Chang Le, 2013) ส่วน “ข้าวฟ่างอู่ลา” นั้นเป็นของบรรณาการตั้งแต่สมัยราชวงศ์ชิง เนื่องจากเมล็ดอวบใหญ่ เงามาม รสชาติอร่อย และเหนียวนุ่มมากเมื่อหุงสุกแล้ว นอกจากนี้ เนื่องจากตำบลอุลาแมนจูเป็นแหล่งบรรณาการมายาวนาน จึงมีการก่อสร้างโครงการเกษตรกรรมและการประมง เช่น วงปลาการ์พ ทำเรือประมงและลำสัตว์ และโครงการอื่นๆ อีกมากมาย ซึ่งก็ถือเป็นความโดดเด่นอย่างหนึ่งของที่นี่ เมื่อนำรูปแบบภูมิทัศน์ที่เป็นเอกลักษณ์ของตำบลอุลาแมนจู บวกกับทิวทัศน์ทางการเกษตรและการประมง จึงทำให้เกิดภูมิทัศน์ทางการเกษตรและแหล่งผลิตอันอุดมสมบูรณ์อย่างที่เปรียบไม่ได้ และยังเป็นปัจจัยสนับสนุนสำคัญสำหรับการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของตำบลอุลาแมนจูด้วย

(8) ทรัพยากรด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมอื่นๆ

ตัวอย่างเช่น "เม็งหุยอุลลา" (ฝันว่ากลับไปอุลลา) ละครร่าต้นฉบับที่ออกแบบและสร้างโดยคณะเต็นรำเมืองจีหลิน ละครร่าเรื่อง "งานแต่งงานที่อุลลา" และคุณฉวี(เพลงกลอนชนิดหนึ่ง) เรื่อง "ภูเขาพีนิกซ์ องค์กรหญิงไปฮวามอบกระบี่" และอื่นๆ ทั้งนี้ การแสดง "เม็งหุยอุลลา" (ฝันว่ากลับไปอุลลา) มีการสร้างฉากหลังโดยใช้ภาพ "ต้นไม้และแม่น้ำของภูเขาไปซาน" และใช้การเต้นรำชาหมั่นกับเพลงแมนจู และรูปแบบการร้องรำต่างๆ ในการบอกเล่าเรื่องราวชีวิตขององค์กรหญิงแห่งอุลลา(อาปาไฮ) ที่ต้องผ่านมรสุมชีวิตมากมาย และสะท้อนให้เห็นถึงความรู้สึกนึกคิดของชาติพันธุ์ และเสียงเรียกแห่งความรักของมนุษย์

2. รูปแบบการกระจายทรัพยากรด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของตำบลอุลลาแมนจู

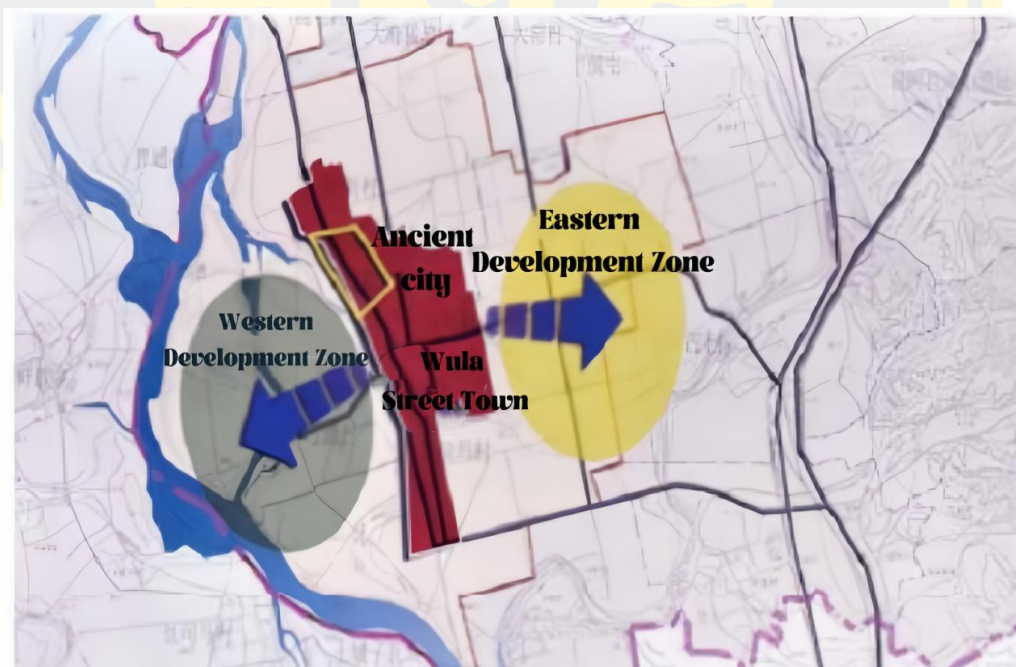
(1) ตำบลอุลลาแมนจูมีการกระจายทรัพยากรทางวัฒนธรรมที่ค่อนข้างกระจุกตัว

ซึ่งตำบลอุลลาแมนจูนั้นประกอบไปด้วยเขตเมือง (เมืองต้าเซิงอุลลาหรือเมืองโบราณอุลลา) หมู่บ้านริมแม่น้ำและหมู่บ้านเกษตรกรรมทางทิศตะวันออก โดยในเขตเมืองจะประกอบด้วยเมืองโบราณอุลลา ในสมัยราชวงศ์หมิงและเมืองต้าเซิงอุลลา ซึ่งมีทรัพยากรทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมกระจุกตัวอยู่เป็นจำนวนมาก ระยะทางระหว่างทั้งสองแห่งก็ไม่ไกลกันมากนัก และมีอาคารสถาปัตยกรรมที่อยู่ใกล้ค่อนข้างน้อย ดังนั้นจึงมีพื้นที่กว้างพอสำหรับการพัฒนาและการขยายตัวในอนาคต และยังเป็นพื้นที่สำคัญในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของตำบลอุลลาแมนจูในอนาคตด้วย ส่วนนิเวศวิทยาของหมู่บ้านโดยรอบและประเพณีพื้นบ้านแมนจู ส่วนใหญ่กระจายอยู่ในเขตทางตะวันออกและเขตทางตอนเหนือของเมืองต้าเซิงอุลลา หรือก็คือบริเวณริมแม่น้ำซงฮวาและแม่น้ำจางเหล่า ซึ่งมีการแบ่งแยกกันอย่างชัดเจน นอกจากนี้ภายในรัศมี 10 กิโลเมตรรอบตัวเมือง โดยทั่วไปแล้วมันได้ครอบคลุมทรัพยากรทางวัฒนธรรมของตำบลอุลลาแมนจูเกือบทั้งหมด โดยเฉพาะในรัศมีไม่เกิน 5 กิโลเมตร

(2) ลักษณะการกระจายตัวแบบเป็นแนวค่อนข้างชัดเจน เมื่อพิจารณาจากภาพรวมแล้วมันสามารถครอบคลุมรูปแบบการกระจายตัวทั้งหมดของทรัพยากรทางวัฒนธรรมในตำบลอุลลาแมนจู นั่นคือแบ่งออกเป็นเขตเหนือและเขตใต้ ส่วนฝั่งตะวันตกของตัวเมืองมีหมู่บ้านกระจายตัวอยู่ตามริมแม่น้ำซงฮวา และศูนย์กลางกับฝั่งตะวันตกของตัวเมืองเป็นที่ราบเมืองโบราณ หรือก็คือตัวเมืองของตำบลอุลลาแมนจู ขณะที่ฝั่งตะวันออกของตัวเมือง จะเป็นพื้นที่เกษตรกรรม ป่าและภูเขาเป็นส่วนใหญ่ อย่างไรก็ตาม เมื่อเทียบกับการกระจายตัวแบบเป็นจุดแล้ว รูปแบบในปัจจุบันของตำบลอุลลาแมนจูเอื้อต่อการวางแผนเส้นทางท่องเที่ยวมากกว่า โดยเฉพาะสามารถแบ่งออกเป็น “1 ใจ 1 แนว 2 เขต” สำหรับคำว่า “1 ใจ” ในที่นี้ หมายถึงพื้นที่สำคัญของตัวเมือง ซึ่งเป็นขอบเขตของตัวเมืองต้าเซิงอุลลาที่อ้างถึงในบทความนี้ คำว่า “1 แนว” หมายถึง เส้นทางท่องเที่ยวตามแนวแม่น้ำซงฮวา ซึ่งรวมถึงหมู่บ้านต่างๆ ริมแม่น้ำซงฮวาและบริเวณริมแม่น้ำฝั่งตะวันตก เช่น เกาะอู๋ซัง เป็นต้น ส่วนคำว่า

"2 เขต" คือการแบ่งเขตพื้นที่สำคัญ โดยเขตที่ 1 จะเป็นพื้นที่เกษตรกรรมผลิตเครื่องบรรณาการ ตั้งอยู่ทางฝั่งตะวันออกและศูนย์กลางของตัวเมือง โดยเฉพาะหมู่บ้านที่ตั้งอยู่บริเวณจุดศูนย์กลางเมือง เช่น หมู่บ้านจางเหล่า หมู่บ้านต้าฉาง เป็นต้น และเขตที่ 2 ก็คือพื้นที่ท่องเที่ยวเชิงนิเวศทางฝั่งตะวันออก เช่น หมู่บ้านไต้ผิงซาน และพื้นที่อื่นๆ

(3) "หนึ่งกายสองปีก" คือคำที่ใช้แสดงถึงความสามารถในการรวมพื้นที่กระจายตัวทรัพยากร (รูปที่ 3.8) คำว่า "หนึ่งกาย" คือพื้นที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของตำบลอุลาแมนจู ซึ่งเป็นพื้นที่ใจกลางเมือง และมีการกระจุกตัวของเมืองโบราณ อาคารโบราณ และอนุสรณ์สถานทางวัฒนธรรมค่อนข้างมาก มีสิ่งอำนวยความสะดวกเชิงพาณิชย์ครบครันและกิจกรรมพื้นบ้านนานาชาติ ขณะที่คำว่า "สองปีก" หมายถึงทรัพยากรทางวัฒนธรรม เช่น ประเพณีพื้นบ้านริมแม่น้ำฝิ่งทิส ตะวันตก และระบบนิเวศเชิงเกษตรกรรมในฝั่งตะวันออก รูปแบบการกระจายนี้ทำให้เกิดการผสมผสานระหว่างพลวัตและอพลวัต กายและใจ วัฒนธรรมและธรรมชาติ ซึ่งมีการแบ่งชั้นและการหลอมรวมที่ยอดเยี่ยม อีกตัวอย่างหนึ่งก็คือ พื้นที่ตามแนวริมแม่น้ำฝิ่งตะวันออก ซึ่งนักท่องเที่ยวไม่เพียงแต่สามารถเพลิดเพลินกับบรรยากาศอันงดงามของเกาะอู่ซง ทิวทัศน์แม่น้ำ หมู่เกาะ และการท่องเที่ยวด้วยเรือประมง แต่ยังสามารถสัมผัสกับวัฒนธรรมแมนจูได้อย่างเต็มที่ด้วย

ภาพที่ 3-9 รูปแบบการกระจายตัวของพื้นที่ที่มีทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของตำบลอุลาแมนจู (Lin Zhu, 2023)

3. ลักษณะเด่นของทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของตำบลอุลาแมงจู่

(1) ประวัติความเป็นมายาวนาน วัฒนธรรมหลายระดับ

จากมุมมองด้านวิธีการผลิตหรือประเภทของวัฒนธรรม จะเห็นว่ามีหลายวัฒนธรรมที่เคยอยู่ร่วมกันที่นี่เป็นเวลานาน เช่น วัฒนธรรมกลุ่มชนเร่ร่อน วัฒนธรรมการล่าสัตว์ วัฒนธรรมเกษตรกรรม เป็นต้น เนื่องจากมีชนกลุ่มน้อยจำนวนมากอาศัยอยู่ที่นี่มาตั้งแต่สมัยโบราณ และพวกเขาไม่เพียงแต่สร้างวัฒนธรรมการผลิตที่เจิดจรัสและน่าสนใจ เอกลักษณ์ประจำถิ่นที่แปลกใหม่ ตลอดทั้งวัฒนธรรมในชีวิตที่หลากหลาย แต่หลายชนเผ่ายังได้พัฒนารากฐานทางประวัติศาสตร์ร่วมกันด้วย แสดงให้เห็นถึงคุณสมบัติในการยอมรับวัฒนธรรมของพวกเขาอย่างโดดเด่น และจากมุมมองด้านการพัฒนาวัฒนธรรมหรือต้นแบบวัฒนธรรมที่สำคัญ จะเห็นได้ว่า วัฒนธรรมต้นกำเนิดของชาวแมงจู่ วัฒนธรรมอู่ลา ไปจนถึงวัฒนธรรมเจิ้งกุง(การส่งเครื่องบรรณาการ) ล้วนมีความเกี่ยวพันกันอยู่ที่นี่ มีเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์และการพาดพิงถึงวัฒนธรรมมากมาย จากมุมมองของการจัดประเภททรัพยากร จะเห็นได้ว่า มีทรัพยากรหลายประเภท เช่น ทรัพยากรทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม ทรัพยากรพื้นบ้าน ทรัพยากรการเกษตร ทรัพยากรระบบนิเวศ ฯลฯ ล้วนมีศักยภาพในการพัฒนามหาศาล และจากมุมมองของการจำแนกคุณสมบัติของทรัพยากร ก็มีการจำแนกประเภทมากมายเช่นกัน ตัวอย่างเช่น เมืองโบราณ สถาปัตยกรรมโบราณ ถนนโบราณ มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ หมู่บ้านที่มีเอกลักษณ์ ประเพณีพื้นบ้านที่มีเอกลักษณ์ ทิวทัศน์ทางการเกษตรและทรัพยากร ทิวทัศน์ทางธรรมชาติ และทุกสิ่งทุกอย่าง นอกจากนี้ นอกจากนี้ ในสมัยโบราณ แม้ว่าจะมีพื้นที่มากมายที่พระเจ้าแผ่นดินไปเยี่ยมเยียนไม่ถึง แต่จักรพรรดิโบราณหลายพระองค์ อย่างเช่น พระเจ้าหนูเออร์ฮาซือ จักรพรรดิหวังไท่จี และจักรพรรดิดังซี ก็เข้ามายังดินแดนนี้ ทั้งยังทิ้งบทกวีอันทรงคุณค่าไว้ที่นี่ด้วย

(2) สัญลักษณ์หลากหลาย และทรงคุณค่ามหาศาล

ตำบลอุลาแมงจู่มีเรื่องราวทางประวัติศาสตร์ วัฒนธรรมประจำชาติ แลกระบวนการพัฒนาอารยธรรมมากมาย วัฒนธรรมของที่นี่จึงมีความหลากหลายและมีระบบการเติบโตทางวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์ โบราณวัตถุ โบราณสถานและทรัพยากรอื่นๆ ล้วนมีความน่าเชื่อถือและสื่อถึงสัญลักษณ์ทางวัฒนธรรมหลายระดับ ทั้งนี้ สัญลักษณ์ทางวัฒนธรรมเป็นสื่อกลางแห่งความทรงจำ และเป็นศูนย์รวมของข้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์ ดังนั้นตำนานเรื่องเล่าจึงมีความหมายแฝงที่โดดเด่น ตัวอย่างเช่น ตำนานโบราณมากมายที่เกี่ยวข้องกับ "อู่ลา" สามารถพบได้ในหนังสือหลายเล่ม เช่น "ไปฮวาจุง"(องค์หญิงไปฮวา) "ซัวฮว่าอู่ลา"(เมื่อเอ่ยถึงอู่ลา) และ"อู่ลาสื่อเล"(ประวัติศาสตร์อู่ลา) เป็นต้น นอกจากนี้ ขนบธรรมเนียมที่แข็งแกร่งของชนกลุ่มน้อยอย่างชาวแมงจู่และชาวเกาหลี ก็กลายมาเป็นศูนย์รวมสำคัญของสัญลักษณ์ที่หลากหลายเช่นกัน คุณค่าของมันอยู่ที่การมีข้อมูลทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมอันยาวนานในระบบสัญลักษณ์ที่สร้างขึ้นเองโดย

พหุวัฒนธรรมเอง ปัจจุบัน ข้อมูลเหล่านี้ได้รับการอนุรักษ์ไว้และกลายเป็นส่วนหนึ่งของการเชื่อมโยง บทสนทนาและการเชื่อมโยงทางภูมิศาสตร์ ตัวอย่างเช่น " 3 คฤหาสน์และ 1 แท่น" ต้าไห่เหมิง เสวียกู่ตงซาน ภูเขาอาลาหนานในอดีต และโบราณสถานอื่นๆ ซึ่งเราจำเป็นต้องเจาะลึกเข้าไปใน บริบททางวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องในอดีต เพื่อค้นหาอีกแง่มุมหนึ่งของคุณค่าที่หายาก ซึ่งมีเพียง "อู่ล่า" เพียงแห่งเดียวเท่านั้น ที่ประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมมีเอกลักษณ์ไม่เหมือนใคร ทั้งยังมีความ แตกต่างจากจุดท่องเที่ยวที่อยู่โดยรอบด้วย

(3) เอกลักษณ์แปลกใหม่ และมี IP ที่แข็งแกร่ง

IP คือทรัพย์สินทางปัญญา แต่ด้วยการพัฒนาของอุตสาหกรรมวัฒนธรรม ความหมายของ IP จึงเกิดการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ ศาสตราจารย์หู เหว่ยเกอ ได้กล่าวว่า " IP ในบริบทของ อุตสาหกรรมวัฒนธรรม หมายถึง ต้นกำเนิดวัฒนธรรมที่สามารถพัฒนาได้สองครั้งหรือหลายครั้ง" (หูเหว่ยเกอ , 2018) ดังนั้น อาจกล่าวได้ว่า IP คือ "แหล่งความคิดสร้างสรรค์" และ "จุดพัฒนา" หากจะพูดอย่างตรงไปตรงมา ก็คือเอกลักษณ์ของมัน หรือก็คือ คุณสมบัติพิเศษ หรือที่เรียกกันทั่วไป ว่า จุดขาย ซึ่งอาจเป็นเพลงบทหนึ่ง สิ่งประดิษฐ์ชิ้นหนึ่ง นิทานเรื่องหนึ่ง หรือตำนานเรื่องเล่า ซึ่งเราสามารถสร้างผลิตภัณฑ์ทางวัฒนธรรมหลากหลายชนิดขึ้นมาโดยใช้สิ่งเหล่านี้ได้ ดังนั้นจึงอาจ กล่าวได้ว่า IP เป็นทรัพยากรที่สามารถกลายเป็นทรัพยากรทางวัฒนธรรมได้

ตำบลอูลาแมนจู มักตั้งชื่อสิ่งต่างๆ โดยใช้คำว่า "อู่ล่า" ตัวอย่างเช่น มรดกวัฒนธรรมที่จับ ต้องไม่ได้มากมายมักตั้งชื่อโดยมีคำว่า "อู่ล่า" อยู่ในนั้น คำว่า "อู่ล่า" เป็นการระบุเอกลักษณ์ของ ตำบลนี้ ซึ่งมีการผูกขาด การสร้างความแตกต่างระหว่างภูมิภาค การจดจำภาพลักษณ์ และเป็น เครื่องหมายประจำตัวที่มีเพียงหนึ่งเดียว ไม่เพียงเท่านั้น คำดังกล่าวยังมีความจริงแท้ ตลอดจนเป็น ตัวแทนของ "ความเชื่อ" และการสืบทอด ในทำนองเดียวกันนี้ ประวัติศาสตร์(ตำแหน่ง) วัฒนธรรม หรือบุคคลสำคัญ เช่น อาณาจักรอู่ล่า เมืองบรรณาการ วัฒนธรรมชาหมั่น พระเจ้าหนูเออร์ฮาชื่อ จักรพรรดิคังซี และหนึ่งในสถานที่กำเนิดของชาวแมนจู ล้วนมีคุณสมบัติในการระบุตัวตนที่เป็น เอกลักษณ์ไม่เหมือนใคร ดังนั้นจะเห็นได้ว่า ตำบลอูลาแมนจูมีคุณสมบัติด้าน IP ที่แข็งแกร่งอย่างยิ่ง

IP เหล่านี้ไม่เพียงแต่เอกลักษณ์โดดเด่นและการกระจุกตัวเท่านั้น แต่ยังมีความแตกต่างกัน มากด้วย เช่น เมืองโบราณ สถาปัตยกรรมโบราณ ถนนโบราณ มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ หมู่บ้านที่มีเอกลักษณ์ ประเพณีพื้นบ้านที่มีเอกลักษณ์ ทิวทัศน์ทางการเกษตรและทรัพยากร ทิวทัศน์ ทางธรรมชาติ และทุกสิ่งทุกอย่าง คุณสมบัติด้าน IP ที่ทรงพลังเหล่านี้ แสดงให้เราเห็นว่าตำบลอูลา แมนจูมีพื้นที่พัฒนาทรัพยากรขนาดใหญ่ ขอบเขตการพัฒนากว้าง นอกจากนี้ยังมีศักยภาพในการ ขยายตัวอย่างมากในอนาคตด้วย

สรุป

บทความนี้เป็นการศึกษาภาพรวมของและการพัฒนาทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในตำบลอุลา โดยผู้วิจัยได้เริ่มศึกษาจากที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ สภาพแวดล้อมทางธรรมชาติ และทรัพยากรของตำบลอุลา รวมถึงมรดกทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม จากนั้นจึงวิเคราะห์ข้อมูลด้านต่างๆ เช่น ประชากรเศรษฐกิจ สภาพแวดล้อมทางธรรมชาติและสังคมของตำบลอุลา และสุดท้ายเป็นการสรุปการจำแนก การกระจาย และเอกลักษณ์ของทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในตำบลอุลา

บทที่ 4

การสืบสานอดีตสู่ปัจจุบัน : การวิเคราะห์อัตลักษณ์วัฒนธรรมของชนเผ่าแมนจู จู่ในตำบลอุลา

ตำบลอุลาเป็นแหล่งกำเนิดสำคัญของชนเผ่าแมนจู และเป็นสัญลักษณ์สำคัญของ วัฒนธรรมและประวัติศาสตร์ของชนเผ่าแมนจู ในประวัติศาสตร์อันยาวนาน ที่ได้หล่อหลอมลักษณะ ทางชาติพันธุ์ที่โดดเด่น บทที่สี่จะต่อยอดจากการศึกษาของบทที่สองและสาม โดยมุ่งเน้นการสำรวจ เชิงปฏิบัติที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้น

บทนี้มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาวัฒนธรรมพื้นบ้านของชนเผ่าแมนจูในตำบลอุลาอย่างเจาะลึก โดยมุ่งเน้นการวิเคราะห์อัตลักษณ์ทางวัฒนธรรม สภาพการพัฒนาในปัจจุบัน และการวิเคราะห์กรณี ตัวอย่าง โดยในบทนี้จะเริ่มต้นศึกษาจากสามแกนหลัก อันได้แก่ วัฒนธรรมพื้นบ้านด้านวัตถุ วัฒนธรรมพื้นบ้านด้านจิตวิญญาณ และวัฒนธรรมพื้นบ้านด้านสังคม โดยอาศัยการสำรวจภาคสนาม และการสัมภาษณ์ เพื่อวิเคราะห์ภูมิปัญญาในการดำเนินชีวิต ความเชื่อทางจิตวิญญาณ กิจกรรมใน เทศกาลต่าง ๆ และการสืบทอดภาษาของวัฒนธรรมชนเผ่าแมนจูตำบลอุลาอย่างละเอียด พร้อมทั้ง สรุปลผลเป็นระบบองค์ความรู้ที่ครอบคลุม และในขณะเดียวกัน ผสมผสานกับผลการวิจัยสภาพการ พัฒนาในปัจจุบันของตำบลอุลา เพื่อสำรวจเส้นทางการปรับตัวและสืบทอดวัฒนธรรมชนเผ่าแมนจูใน สังคมยุคใหม่ โดยอาศัยการสัมภาษณ์กลุ่มคนหลากหลายประเภท เพื่อรวบรวมมุมมองที่หลากหลาย ด้านการอนุรักษ์วัฒนธรรมและการผสมผสานรวมกับการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม เพื่อให้เกิดความเข้าใจ ในอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมของชนเผ่าแมนจูตำบลอุลาแบบองค์รวมโดยมีหลักฐานเชิงวิทยาศาสตร์ที่ น่าเชื่อถือ ยังได้วางรากฐานที่มั่นคงทั้งทางด้านทฤษฎีและเชิงปฏิบัติสำหรับการวางแผนการจัดการ ด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของชนเผ่าแมนจูที่ตำบลอุลาในบทที่ห้า เนื้อหาและวิธีการวิจัยในบทนี้ จะเป็นข้อมูลสำคัญในการกำหนดและดำเนินกลยุทธ์ในบทถัดไป

ภาพที่ 4-1 แบบแผนการวิจัยบทที่ 4

รากฐานแห่งวัตถุ — วัฒนธรรมพื้นบ้านด้านวัตถุของชนเผ่าแมนจูตำบลอุลา

“รากฐานแห่งวัตถุ” มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมของวัฒนธรรมพื้นบ้านด้านวัตถุในชนเผ่าแมนจูตำบลอุลา ซึ่งเป็นผลลัพธ์จากภูมิปัญญาที่ชนเผ่าแมนจูได้พัฒนาขึ้นเพื่อปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติและ การดำรงชีวิต ตั้งแต่รูปแบบที่อยู่อาศัยไปจนถึงการแต่งกาย อาหาร และการดำรงชีวิต วัฒนธรรมพื้นบ้านด้านวัตถุเหล่านี้ไม่เพียงสะท้อนถึงแนวคิดการอยู่ร่วมกันอย่างสมดุระหว่างมนุษย์กับธรรมชาติ ยังสะท้อนถึงการสืบทอดตรรกะและความทรงจำทางประวัติศาสตร์ของวัฒนธรรมชนเผ่า ในย่อหน้านี้จะวิเคราะห์ความเป็นเอกลักษณ์ของวัฒนธรรมพื้นบ้านด้านวัตถุของชนเผ่าแมนจูตำบลอุลาจาก 4 แง่มุม ได้แก่ ที่อยู่อาศัย การเก็บรวบรวมเครื่องแต่งกาย และอาหารการกินอยู่ โดยอาศัยการสำรวจภาคสนามและการสัมภาษณ์เพื่อเผยให้เห็นถึงรากฐานทางวัฒนธรรมและความเชื่อมโยงกับวิถีชีวิตอันลึกซึ้ง ทั้งนี้เพื่อเป็นแนวทางทางทฤษฎีสำหรับการอนุรักษ์วัฒนธรรมและการพัฒนาการท่องเที่ยวในอนาคต

1. ภูมิปัญญาการอยู่อาศัยเพื่อป้องกันความหนาว

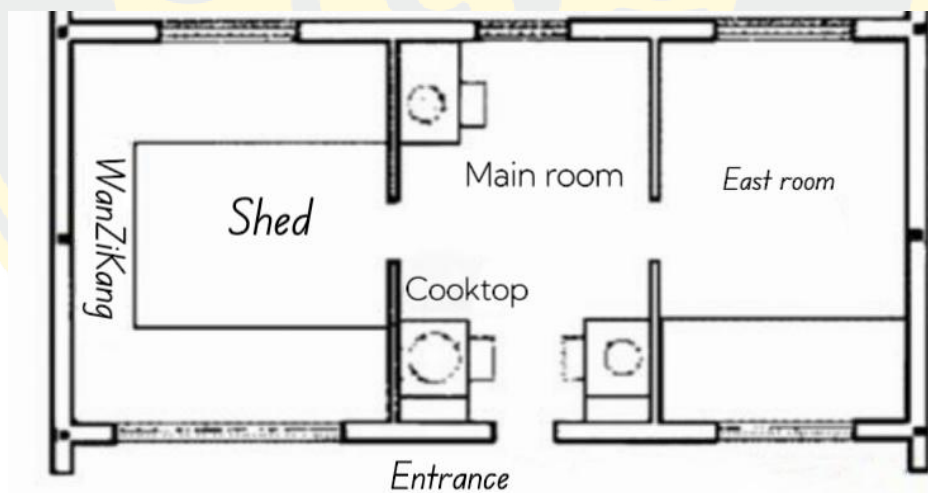
จากการสำรวจพื้นที่ในตำบลอุลา บ้านเรือนดั้งเดิมของชนเผ่าแมนจูสะท้อนให้เห็นถึงความสามารถในการปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมและแสดงถึงความลึกซึ้งทางวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์ ในตำบลอุลาและพื้นที่โดยรอบ สภาพอากาศที่หนาวเย็นมีผลโดยตรงต่อรูปแบบที่อยู่อาศัยและการจัดวางพื้นที่ของชนเผ่าแมนจู บ้านเรือนดั้งเดิมไม่ได้แค่แสดงถึงการปรับตัวให้เข้ากับธรรมชาติ แต่ยังสะท้อนถึงจริยธรรมครอบครัวและความเชื่อทางวัฒนธรรมที่หลากหลายอีกด้วย

ในพื้นที่ตำบลอุลา ยังคงมีบ้านเรือนแบบดั้งเดิมที่มีลักษณะเฉพาะของชนเผ่าแมนจูบางส่วนเหลืออยู่ โดยที่โดดเด่นที่สุดคือ "บ้านทรงกระเป่า(KouDaiFang)" (ภาพที่ 4.1) บ้านลักษณะนี้ได้ชื่อมาจากรูปทรงภายนอกที่คล้ายกับกระเป่ากางเกงใบใหญ่ที่มีปากค่อนข้างเล็ก ซึ่งมีคุณสมบัติในการรักษาความอบอุ่นได้ดีเยี่ยม จากการลงพื้นที่สำรวจพบว่า การออกแบบ บ้านทรงกระเป่า(KouDaiFang) สะท้อนให้เห็นถึงภูมิปัญญาที่สั่งสมมาของบรรพบุรุษชนเผ่าแมนจูในสภาพแวดล้อมที่หนาวเย็น การจัดวางผังบ้านมีความกะทัดรัด โดยพื้นที่ภายในถูกแบ่งอย่างชัดเจนและเป็นระบบ : พื้นที่ด้านบนของบ้าน ถูกใช้เป็นพื้นที่สำหรับบูชาและที่อยู่อาศัยของผู้สูงอายุ โดยมีการติดตั้งเตียงเตาแบบพิเศษที่เรียกว่า "ว่านจื่อคัง (WanZiKang)" ซึ่งเป็นเอกลักษณ์ของชนเผ่าแมนจู (ภาพที่ 4.3) บนเตียงเตามีการตั้งแท่นบูชาบรรพบุรุษ ส่วนเตียงเตาทางทิศตะวันตกมีพื้นที่แคบ ใช้เฉพาะสำหรับการประกอบพิธีกรรมบูชาเท่านั้น โดยไม่มีการวางโต๊ะและเก้าอี้ ส่วนห้องโถงกลางเป็นศูนย์กลางของการใช้ชีวิตในครอบครัว โดยมีเตียงเตาและเตาไฟที่เชื่อมต่อกัน ทำให้สามารถใช้ทำอาหารและให้ความอบอุ่นแก่บ้านได้พร้อมกัน ส่วนห้องทางทิศตะวันออกเป็นที่พักอาศัยสำหรับรุ่นหลัง แสดงให้เห็นถึงการแบ่งหน้าที่และความสัมพันธ์ตามลำดับวงศ์ตระกูลในครอบครัวของชนเผ่าแมนจู การออกแบบเหล่านี้ นอกจากจะเน้นที่การใช้งานแล้ว ยังสะท้อนให้เห็นถึงความหมายทางวัฒนธรรมที่ลึกซึ้ง เช่น การจัดตั้งเตียงเตาทางทิศตะวันตกที่สะท้อนถึงแนวคิดดั้งเดิมของชนเผ่าแมนจู ในการให้ความสำคัญกับทิศตะวันตก ซึ่งผสมผสานความเชื่อทางศาสนากับพื้นที่ใช้สอยในชีวิตประจำวันเข้าด้วยกันอย่างกลมกลืน

ภาพที่ 4-2 บ้านทรงกระเป๋้า(KouDaiFang)

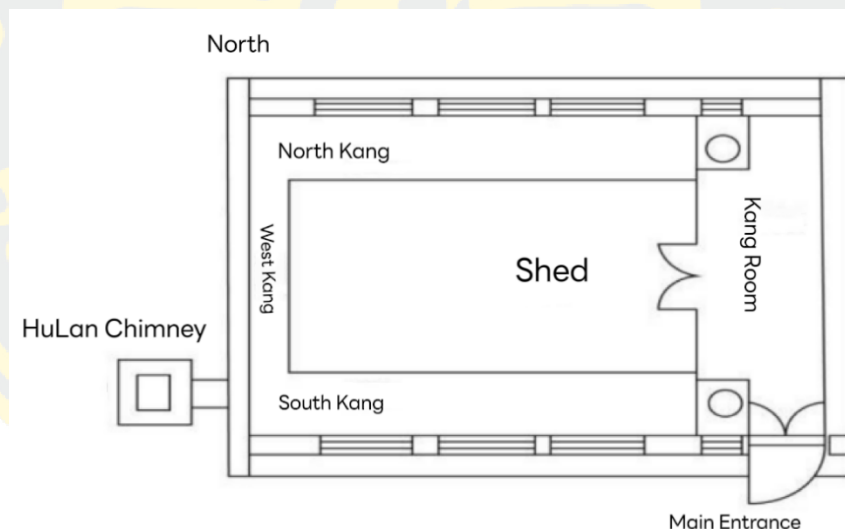
https://ishare.ifeng.com/c/s/v002kv7BmeEZrlqiXahdXxSNqclQ--lssICTqWL2lHlft6iY__

ภาพที่ 4-3 แผนผังของ บ้านทรงกระเป๋้า (KouDaiFang) ผู้วิจัยวาดเอง

ภาพที่ 4-4 ว่างจื่อคัง(WanZiKang) https://www.sohu.com/a/409761171_100210781

ภาพที่ 4-5 แผนผังของว่างจื่อคัง(WanZiKang) ผู้วิจัยวาดเอง

นอกจากนี้ ในบ้านเรือนแบบดั้งเดิมของตำบลอุลา ยังพบสถาปัตยกรรมพิเศษ นั่นคือมี ปล่องควันแบบ"หูลาน"(HuLanYanTong) ภายในลานบ้าน(ภาพที่ 4.5) ปล่องควันหูลาน (HuLanYanTong)เป็นปล่องควันที่ฝังอยู่กับพื้น โดยใช้ประโยชน์จากความร้อนที่เหลือเพื่อเพิ่ม ประสิทธิภาพในการรักษาความอบอุ่นของเตียงเตาภายในบ้าน ผู้เฒ่าในท้องถิ่นเล่าว่า "ปล่องควันหูลาน(HuLanYanTong)ไม่เพียงช่วยระบายควันจากเตียงเตาออกไปได้อย่างราบรื่น แต่ยังช่วยเก็บ ความอุ่นไว้ในบ้าน ทำให้บ้านทั้งอบอุ่นและแห้ง นี่เป็นภูมิปัญญาสำคัญของชาวแมนจูโบราณในการ

ป้องกันความหนาวในฤดูหนาว สถาปัตยกรรมโบราณของโฮ่วฝู่(HouFu)ในตำบลลูลาได้รับการอนุรักษ์ไว้อย่างดี และที่นั่นยังมีปล่องควันหูลาน(HuLanYanTong)แบบดั้งเดิมให้เห็น หากมีเวลาก็ลองไปชมดูได้" ผู้เฒ่าได้กล่าวอีกว่า"ปล่องควันในปัจจุบัน(ภาพที่ 4.6) ส่วนใหญ่ได้เพิ่มความสูงถึงหลังคาขึ้นไปเพื่อช่วยในการระบายควันได้ดียิ่งขึ้น หลีกเลี่ยงการที่ควันย้อนกลับเข้ามาในตัวบ้าน และยังช่วยป้องกันไม่ให้เถ้าควันปลิวตกลงมาสร้างความสกปรกในบริเวณลานบ้านอีกด้วย"

ตามคำบอกเล่าของผู้เฒ่า ผู้วิจัยได้ลงพื้นที่สำรวจ "โฮ่วฝู่(HouFu)" ในตำบลลูลา ซึ่งเป็นหนึ่งในสถาปัตยกรรมโบราณของชนเผ่าแมนจูที่ยังคงหลงเหลืออยู่ในปัจจุบัน ตัวอาคารมีสไตล์ที่สง่างามและเรียบง่าย อีกทั้งยังมีสภาพสมบูรณ์พอสมควร จึงมีคุณค่าทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมสูง การจัดวางพื้นที่ของโฮ่วฝู่(HouFu)ยังคงใช้เอกลักษณ์ของบ้านเรือนแบบดั้งเดิมของชนเผ่าแมนจูภายในมีเตียงเตาและปล่องควันหูลาน(HuLanYanTong) ซึ่งสะท้อนถึงภูมิปัญญาของชนเผ่าแมนจูในการปรับตัวให้เข้ากับสภาพอากาศหนาวเย็น การตกแต่งภายนอกและการจัดวางภายในแสดงให้เห็นถึงความสำคัญของศาสนาและจริยธรรมครอบครัวในวัฒนธรรมแมนจู โฮ่วฝู่(HouFu)จึงเป็นกรณีตัวอย่างอันล้ำค่าของการศึกษาวัฒนธรรมและสถาปัตยกรรมพื้นบ้านของชนเผ่าแมนจู

ภาพที่ 4-6 ปล่องไฟหูลาน (HuLanYanTong) ของโฮ่วฝู่ (HouFu)

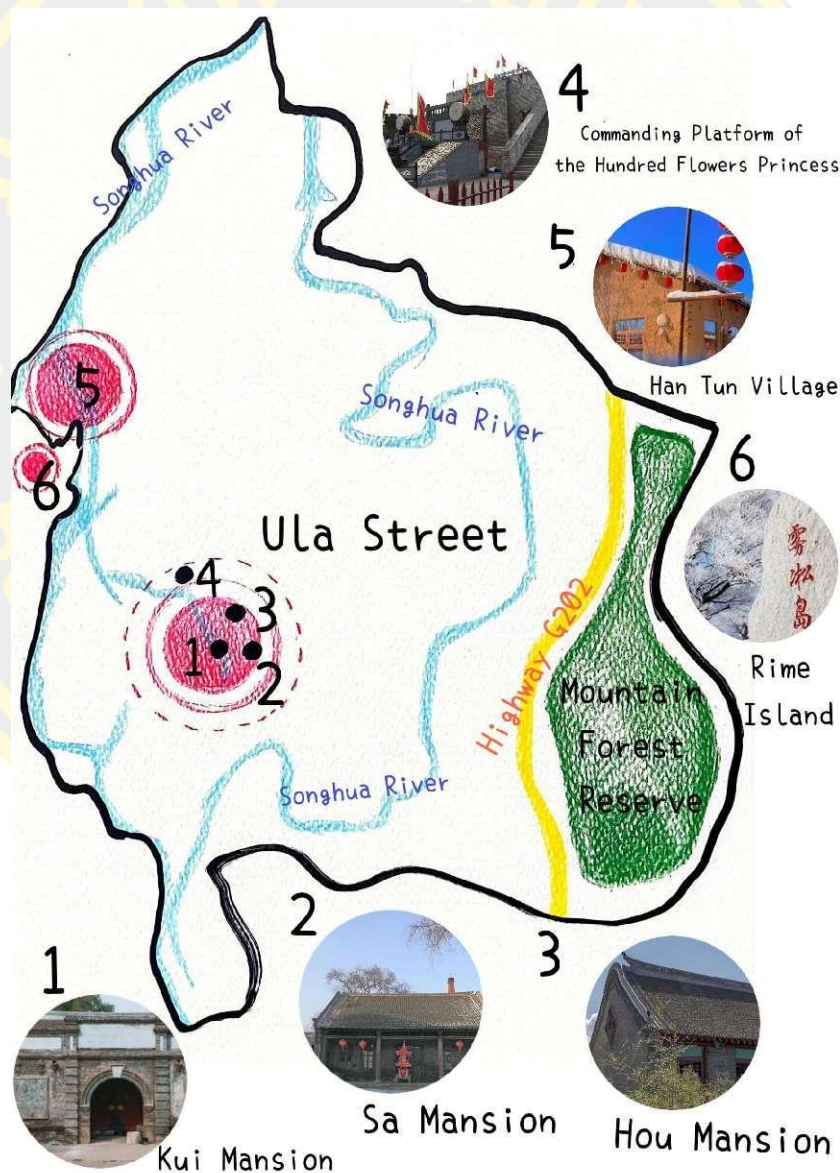

ภาพที่ 4-7 ปล่องไฟในปัจจุบัน

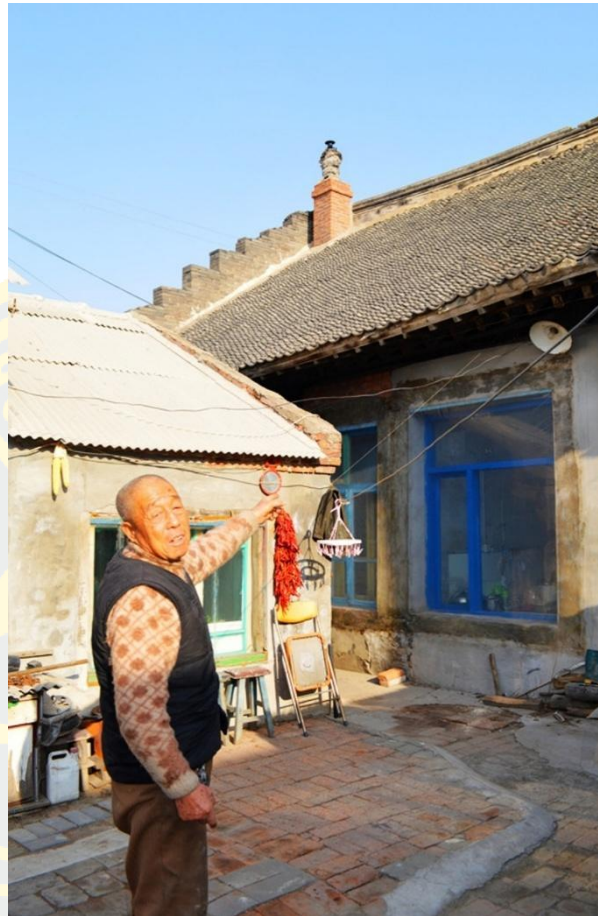
ในระหว่างการสำรวจภาคสนาม ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์ผู้เฒ่าวัย 86 ปี เขาเล่าว่า“ฤดูหนาวหนาวมาก ที่บ้านของเราจะใช้เตาเพียงเตาทั้งวัน เตายิ่งเตาอบอุ่นมาก สมัยเด็ก ครอบครัวเราจะนั่งล้อมรอบเตาเพื่อรับประทานอาหาร ทั้งอบอุ่นและครีกริ้น” ผู้เฒ่ายังแสดงความกังวลเกี่ยวกับการหายตัวของบ้านเรือนแบบดั้งเดิม โดยกล่าวว่า“ปัจจุบันคนหนุ่มสาวจำนวนมากย้ายไปอยู่ในอาคารสมัยใหม่ และไม่ได้ใช้เตาอีกต่อไปแล้ว บ้านเก่าแม้จะเหลือไม่มาก แต่ก็เป็นที่บรรจุความทรงจำเกี่ยวกับวิถีชีวิตของชนเผ่าแมนจูไว้ เราหวังว่าจะสามารถสืบสานสิ่งเหล่านี้ผ่านกิจกรรมวัฒนธรรมพื้นบ้านและโครงการอนุรักษ์ภายในชุมชนได้ ไม่เช่นนั้นในอนาคตอาจไม่มีใครจดจำได้แล้ว” อาจารย์ยังได้กล่าวในส่วนท้ายว่า“น้องชายของเขาอาศัยอยู่ที่หมู่บ้านทานถุน(HanTunCun)ที่นั่นยังคงมีบ้านทรงกระเป่า(KouDaiFang)หลงเหลืออยู่ พวกคุณสามารถไปเยี่ยมชมได้”

ตามคำบอกเล่าของผู้เฒ่า ผู้วิจัยเดินทางมาถึงหมู่บ้านทานถุน(HanTunCun)หมู่บ้านทานถุน (HanTunCun) (ภาพที่ 4.6) ตั้งอยู่ใจกลางตำบลอุลาของเมืองจีหลิน หมู่บ้านทานถุน (HanTunCun)ในฐานะที่เป็นหมู่บ้านสำคัญในพื้นที่โดยรอบของตำบลอุลา ได้อนุรักษ์สถาปัตยกรรมบ้านเรือนแบบดั้งเดิมของชนเผ่าแมนจูไว้เป็นจำนวนมาก ในระหว่างการสำรวจวิจัยที่หมู่บ้านทานถุน (HanTunCun)เจ้าหน้าที่หมู่บ้านได้เล่าว่า บ้านทรงกระเป่า(KouDaiFang)บางส่วนในหมู่บ้านปัจจุบันยังคงใช้งานอยู่(ภาพที่ 4.7) โดยเฉพาะอย่างยิ่งการออกแบบว่านจื่อคัง(WanZiKang)และเตายุ่นในห้องโถงกลาง ได้รับการขบอบอย่างมากจากชาวบ้าน สถาปัตยกรรมดั้งเดิมเหล่านี้ไม่เพียงตอบสนองความต้องการด้านความอบอุ่นในฤดูหนาว แต่ยังมีบทบาทสำคัญในพิธีกรรมทางศาสนาและกิจกรรมทางสังคมของครอบครัวชาวแมนจูอีกด้วย จากการสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่หมู่บ้านพบว่า ในช่วงหลายปีที่ผ่านมา ชาวบ้านเริ่มตระหนักถึงคุณค่าทางวัฒนธรรมและคุณค่าทางเศรษฐกิจของ

สถาปัตยกรรมเหล่านี้ พวกเขาหวังว่าจะสามารถพัฒนาหมู่บ้านให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม โดยปรับปรุงบ้านเรือนแบบดั้งเดิมให้เป็นที่พักเชิงวัฒนธรรม ซึ่งจะช่วยอนุรักษ์ประเพณีดั้งเดิมและสร้างรายได้ใหม่ให้กับชุมชน ชาวบ้านคนหนึ่งกล่าวในระหว่างการสัมภาษณ์ว่า “พวกเราอาศัยอยู่ในบ้านเหล่านี้มารุ่นสู่รุ่น ไม่อยากให้กลายเป็นเพียงอนุสรณ์ทางประวัติศาสตร์ แต่ต้องการให้คนอื่นได้รู้จักวัฒนธรรมนี้มากขึ้น” ความคิดเห็นนี้จึงกลายเป็นข้อมูลอ้างอิงที่สำคัญสำหรับการอนุรักษ์ วัฒนธรรมและการพัฒนาการท่องเที่ยวในอนาคต

ภาพที่ 4-8 ตำแหน่งทางภูมิศาสตร์ของหมู่บ้านทานตุน (HanTunCun)

ภาพที่ 4-9 บ้านทรงกระเป่า (KouDaifang) ของหมู่บ้านทานถุน (HanTunCun) และผู้เฒ่าที่ถูกสัมภาษณ์

จากการสำรวจภาคสนามและการสัมภาษณ์ในพื้นที่ตำบลอุลาพบว่า ที่อยู่อาศัยแบบดั้งเดิมของชนเผ่าแมนจูมีคุณค่าที่โดดเด่นในด้านการปรับตัวเข้ากับภูมิภาค ความหมายแฝงทางวัฒนธรรมและบทบาททางสังคม บ้านเรือนเหล่านี้ไม่เพียงแต่สะท้อนถึงภูมิปัญญาของชาวแมนจูในการใช้ประโยชน์จากสิ่งแวดล้อมธรรมชาติ แต่ยังเป็นพาหะของวัฒนธรรมที่หลากหลาย ทั้งด้านศาสนา ครอบครัวยุค และชุมชน อย่างไรก็ตาม ในกระบวนการพัฒนาของสมัยใหม่ สถาปัตยกรรมแบบดั้งเดิมและสัญลักษณ์ทางวัฒนธรรมเหล่านี้กำลังเผชิญกับความเสี่ยงที่จะเลือนหายไป ดังนั้น การอนุรักษ์วัฒนธรรมและการนำไปปรับใช้ในรูปแบบที่สร้างสรรค์เพื่อผสานเข้ากับสังคมร่วมสมัยจึงกลายเป็นปัญหาที่ต้องเร่งหาทางแก้ไข

2. วิถีชีวิตที่เชี่ยวชาญด้านการเก็บเกี่ยว

ทรัพยากรธรรมชาติที่อุดมสมบูรณ์ของตำบลอุลา ไม่เพียงแต่หล่อหลอมวิถีชีวิตแบบดั้งเดิมของชนเผ่าแมนจู แต่ยังมีบทบาทสำคัญในวัฒนธรรมท้องถิ่นอีกด้วย วิถีชีวิตที่เน้นการล่าสัตว์ จับปลา และการเก็บเกี่ยว แสดงให้เห็นถึงภูมิปัญญาของชนเผ่าแมนจูในการอยู่ร่วมกับธรรมชาติอย่างกลมกลืน และยังเป็นรากฐานสำคัญของการสืบทอดวัฒนธรรมทางวัตถุ ในการสำรวจภาคสนามที่ตำบลอุลาและพื้นที่โดยรอบ ผู้วิจัยพบว่าชาวบ้านในท้องถิ่นยังคงรักษานิสัยดั้งเดิมบางอย่างในการเก็บเกี่ยวและใช้ทรัพยากรตามธรรมชาติ โดยเฉพาะการใช้ทรัพยากรท้องถิ่น เช่น หญ้าอูลา(WuLaCao)และโสม ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงเอกลักษณ์เฉพาะถิ่นและคุณค่าทางวัฒนธรรมที่โดดเด่น

หญ้าอูลา(WuLaCao)(ภาพที่4.8) ในฐานะทรัพยากรที่เป็นสัญลักษณ์ของตำบลอุลา หญ้าอูลาไม่เพียงแต่สะท้อนถึงภูมิปัญญาในการดำรงชีวิตของชนเผ่าแมนจู แต่ยังสื่อถึงความทรงจำทางวัฒนธรรมอีกด้วย ด้วยคุณสมบัติที่สามารถปรับตัวเข้ากับสภาพอากาศหนาวเย็น หญ้าอูลา(WuLaCao)จึงถูกนำไปใช้ในการผลิตของใช้ในชีวิตประจำวัน เช่น เบาะรองนั่งและเบาะรองหลัง หญ้าชนิดนี้มีความยืดหยุ่น ทนความหนาวเย็น เส้นใยธรรมชาติของหญ้าชนิดนี้ไม่เพียงแต่ให้ความอบอุ่นเป็นพิเศษ แต่ยังได้รับความนิยมเพราะคุณสมบัติในการดูดซับความชื้นและต้านเชื้อแบคทีเรีย ในบ้านเรือนแบบดั้งเดิมของตำบลอุลา ผลิตภัณฑ์จากหญ้าอูลา(WuLaCao)เคยเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการดำรงชีวิตในฤดูหนาว จากการสัมภาษณ์ชาวบ้านในตำบลอุลา พบว่าหญ้าอูลา(WuLaCao)ในวิถีชีวิตแบบดั้งเดิมถูกมองว่าเป็น"ของขวัญจากธรรมชาติ" ซึ่งแฝงไปด้วยความหมายทางวัฒนธรรม

ในระหว่างการสัมภาษณ์ ผู้เฒ่าคนหนึ่งของตำบลอุลากล่าวว่า"หญ้าอูลา(WuLaCao)ไม่ได้เพียงแค่มอบความอบอุ่นให้กับชีวิตของเราเท่านั้น แต่ยังเชื่อมโยงกับความทรงจำทางวัฒนธรรมของเราอีกด้วย ในสมัยเด็ก ทุกบ้านต่างใช้หญ้าอูลา(WuLaCao)ในการสานแผ่นรองเท้า เสื่อ และทำรองเท้าบูตสำหรับหน้าหนาว ทำให้เท้าของเราอบอุ่นเสมอ หญ้าอูลา(WuLaCao)ยังสามารถใช้รองเตียงเตาหรือถักเชือกได้ ถือเป็นหญ้าที่มีคุณค่าอย่างแท้จริง" เขายังพูดเสริมว่า"หญ้าอูลา(WuLaCao)ไม่เพียงแต่เป็นวัสดุที่ใช้งานได้จริงในชีวิตประจำวัน แต่ยังเป็นสัญลักษณ์ของการอยู่ร่วมกันอย่างกลมกลืนระหว่างชนเผ่าแมนจูและธรรมชาติ อีกทั้งยังเป็นผลพวงจากภูมิปัญญาของชนเผ่าของเรา เมื่อก่อนคนในหมู่บ้านล้วนใช้หญ้าอูลา(WuLaCao)สานแผ่นรองเท้า หรือเบาะรองนั่ง แต่ในปัจจุบันคนหนุ่มสาวแทบไม่มีใครรู้จักวิธีการนี้แล้ว เราเลยหวังว่าจะสามารถถ่ายทอดทักษะการสานหญ้าอูลา(WuLaCao)ผ่านกิจกรรมในชุมชนหรือโครงการวัฒนธรรมต่าง ๆ อีกทั้งยังสามารถพัฒนางานฝีมือใหม่ ๆ เช่น เครื่องประดับหรือของใช้ในบ้านจากการสานหญ้าอูลา(WuLaCao) เพื่อให้คนทั่วไปได้เห็นถึงคุณค่า และช่วยสร้างรายได้ให้กับหมู่บ้านของเราอีกด้วย"

ภาพที่ 4-10 หญ้าอูลา(WuLaCao) ถ่ายโดยผู้วิจัย

ลูกชายของผู้เฒ่าพูดเสริมอยู่ข้าง ๆ "ถึงตอนนี้รุ่นผมसानแผ่นรองเท้าไม่เป็นแล้ว แต่ตั้งแต่เด็กเราก็ได้ยืนผู้ใหญ่พูดถึงการใช้ประโยชน์จากหญ้าอูลา(WuLaCao)หลายอย่าง ซึ่งมีประโยชน์มากมายจริง ๆ ได้ข่าวว่า หญ้าอูลา(WuLaCao)ยังมีคุณค่าทางยาด้วย เส้นใยที่สกัดจากหญ้ายังมีคุณสมบัติต้านเชื้อแบคทีเรีย ตอนเด็ก ๆ ได้ยืนผู้ใหญ่เล่าถึงบ่อยมาก"เขาพูดต่อว่า"ในพิพิธภัณฑ์ประวัติศาสตร์อูลาในเกาะอู่ซง(WuSongDao) หมู่บ้านทานถุน(HanTunCun) ตำบลอูลอส ยังจัดแสดงหญ้าอูลา(WuLaCao)และรองเท้าอูลา(WuLaXie)ของเมื่อก่อน(ภาพที่4.9) (เป็นรองเท้ากันหนาวแบบดั้งเดิมของภูมิภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งมาจากการถอดเสียงคำว่า"รองเท้าหนัง"ในภาษาแมนจู ทำจากหนังสัตว์ ภายในรองเท้าจะบรรจุหญ้าอูลา(WuLaCao) ช่วยรักษาความอบอุ่นและกันหนาวได้ดีมาก) เสียหายที่ตอนนี้มีคนมาเยี่ยมชมไม่มาก ส่วนใหญ่จะไปเพื่อไปชมหมอกน้ำแข็ง แต่พิพิธภัณฑ์กลับมักจะถูกมองข้าม"

ภาพที่ 4-11 หวีงอูลา(WuLaCao)และรองเท้าอูลา(WuLaXie) ถ่ายโดยผู้วิจัย

โสม (ภาพที่ 4.11) เป็นอีกหนึ่งทรัพยากรสำคัญของตำบลอูลา ซึ่งสะท้อนถึงการพึ่งพาและเคารพธรรมชาติในวิธีการเก็บเกี่ยวแบบดั้งเดิมของชนเผ่าแมนจู ในระหว่างการสำรวจภาคสนาม ผู้วิจัยสังเกตว่าโสมป่าของตำบลอูลาได้รับความนิยมนในตลาดอย่างกว้างขวางในเรื่องคุณภาพที่สูง เนื่องจากตั้งอยู่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือซึ่งเป็นพื้นที่หนาวเย็น สภาพอากาศและดินในตำบลอูลาทำให้ระยะเวลาในการเจริญเติบโตของโสมยาวนานกว่าและมีคุณค่าทางโภชนาการมากกว่า โดยเฉพาะในเรื่องของสารไซโคไซด์ที่มีปริมาณสูงกว่าพันธุ์ที่เพาะปลูก ทรัพยากรชนิดนี้ในชีวิตประจำวันแบบดั้งเดิมของชนเผ่าแมนจูหลัก ๆ ใช้เพื่อบำรุงร่างกายและทางการแพทย์ วิธีใช้ที่พบได้บ่อย ได้แก่ การแช่เหล้าและการต้มชุป เมื่อไปเยี่ยมร้านยาจีนเก่าแห่งหนึ่งในท้องถิ่น เจ้าของร้านกล่าวว่า"โสมของตำบลอูลาเป็นแก่นแท้ของผืนดินนี้ ไม่ใช่แค่สมุนไพรเท่านั้น แต่ยังเป็นสัญลักษณ์ทางวัฒนธรรม" มุมมองนี้ยิ่งยกระดับความสำคัญของโสมในวัฒนธรรมชนเผ่าแมนจูและแพทย์แผนโบราณ

ภาพที่ 4-12 โสม ผู้วิจัยถ่ายเอง

นอกจากนี้แล้ว โสม(4.12) ในฐานะที่เป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมการเก็บเกี่ยวในตำบลดูลา ซึ่งมีคุณค่าทางเศรษฐกิจและคุณค่าทางวัฒนธรรมที่โดดเด่น เขากวางของกวางซิกาในภาค ตะวันออกเฉียงเหนือมีคุณภาพสูงและถูกนำไปใช้ในการผลิตสมุนไพรแผนจีนอย่างแพร่หลาย เมื่อเปรียบเทียบกับเขากวางของพื้นที่อุณหภูมิลดลงทางตอนใต้ของจีนแล้ว เขากวางของตำบลดูลามี ปริมาณคอลลาเจนและแร่ธาตุที่สูงขึ้น ในวัฒนธรรมแมนจูแบบดั้งเดิม เขากวางถูกมองว่าเป็นสมบัติที่ ช่วยเสริมสร้างความแข็งแรงให้กับร่างกาย เป็นสัญลักษณ์ของความแข็งแรงและอายุยืน จากการ สัมภาษณ์กับร้านค้าบตำบลดูลา ผู้วิจัยศึกษาและทราบว่า ผลิตภัณฑ์จากเขากวางยังคงมีความ ต้องการสูงในตลาดปัจจุบัน และกลายเป็นจุดเริ่มต้นที่นักท่องเที่ยวใช้ในการทำความเข้าใจเกี่ยวกับ วัฒนธรรมแพทย์แผนดั้งเดิมของชนเผ่าแมนจู

ภาพที่ 4-13 เขากวาง ถ่ายโดยผู้วิจัย

ทรัพยากรธรรมชาติที่หลากหลายเหล่านี้ได้ร่วมกันสร้างองค์ประกอบที่สำคัญของวัฒนธรรมวัตถุของตำบลอุลา โดยเฉพาะหญ้าอูลา(WuLaCao) ซึ่งมีความหมายทางภูมิศาสตร์และสัญลักษณ์ทางวัฒนธรรมสูง ไม่ว่าจะเป็นการใช้งานที่แพร่หลายในชีวิตประจำวันแบบดั้งเดิม หรือการใช้ชื่อของหญ้าตั้งชื่อพื้นที่ ล้วนทำให้หญ้าอูลา(WuLaCao)เป็นการสะท้อนความสัมพันธ์ระหว่างชนเผ่าแมนจูและธรรมชาติได้ดีที่สุดในขณะเดียวกัน โสม เขากวาง และทรัพยากรอื่น ๆ ยังแสดงให้เห็นถึงความหลากหลายและความลึกซึ้งของชีวิตการเก็บเกี่ยวแบบดั้งเดิมของชนเผ่าแมนจู ทรัพยากรเหล่านี้ไม่เพียงแต่ตอบสนองความต้องการในการดำรงชีวิตของชนเผ่าแมนจูในสภาพแวดล้อมที่หนาวเย็น แต่ยังมีอิทธิพลอันลึกซึ้งในระดับวัฒนธรรมและเศรษฐกิจอีกด้วย

จากการสำรวจภาคสนามและการสัมภาษณ์พบว่า วัฒนธรรมการเก็บเกี่ยวที่มีหญ้าอูลา(WuLaCao)เป็นตัวแทนของตำบลอุลา ไม่เพียงแต่สะท้อนถึงการพึ่งพาและการปรับตัวของชนเผ่าแมนจูต่อทรัพยากรธรรมชาติแล้ว แต่ยังแสดงให้เห็นถึงเอกลักษณ์และการสืบทอดของวัฒนธรรมท้องถิ่น ทรัพยากรเหล่านี้เป็นสัญลักษณ์สำคัญของวัฒนธรรมด้านวัตถุของชนเผ่าแมนจู และยังเป็นทรัพยากรที่มีศักยภาพสำคัญในการบูรณาการวัฒนธรรมและการท่องเที่ยวในปัจจุบัน ซึ่งให้ฐานข้อมูลเชิงประจักษ์ที่หลากหลายสำหรับการศึกษาและการเผยแพร่วัฒนธรรมชนเผ่าแมนจู

3. เครื่องแต่งกายของชนเผ่าแมนจูที่ทนทานต่อการใช้งาน

ในการสำรวจภาคสนามที่พิพิธภัณฑ์วัฒนธรรมชนเผ่าแมนจูในตำบลอุลา ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์ผู้บรรยายที่มีประสบการณ์(ภาพที่ 4.13) เพื่อเข้าใจในความหมายแฝงทางวัฒนธรรมและสถานะการสืบทอดของเครื่องแต่งกายชนเผ่าแมนจู ผู้บรรยายคนนี้อธิบายว่า เครื่องแต่งกายของชนเผ่าแมนจูมีลักษณะเด่นสามประการหลัก ประการแรกคือด้านฟังก์ชันการใช้งาน โดยทั่วไปแล้วเครื่องแต่งกายชนเผ่าแมนจูจะใช้วัสดุที่มีคุณสมบัติในการกันหนาวและรักษาความอบอุ่นได้ดีเยี่ยม และยังเสริมประสิทธิภาพการต้านทานความหนาวเย็นด้วยโครงสร้างหลายชั้น เพื่อให้เหมาะสมกับสภาพอากาศหนาวเย็นในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เช่น รองเท้าบูทยาว (ภาพที่ 4.14) ที่ไม่เพียงแต่ช่วยรักษาความอบอุ่น แต่ยังมีคุณสมบัติในการกันน้ำได้ดี เหมาะสมอย่างยิ่งสำหรับสภาพอากาศที่มีหิมะ ประการที่สองคือด้านสุนทรียภาพ เครื่องแต่งกายของผู้หญิง ลวดลายการปักบนชุดก็แพ้า(ภาพที่ 4.15) ได้รับแรงบันดาลใจจากองค์ประกอบธรรมชาติ เช่น ดอกโบตั๋น นกกระเรียน และลวดลายเมฆ ซึ่งไม่เพียงแต่สะท้อนถึงความเคารพของชนเผ่าแมนจูที่มีต่อธรรมชาติ แต่ยังแฝงไปด้วยความหมายของการขอพรและความเป็นสิริมงคล ประการสุดท้ายคือความเป็นสัญลักษณ์ การออกแบบเครื่องแต่งกายในโอกาสที่แตกต่างกันและรายละเอียดการตกแต่งที่อุดมไปด้วยความหมายแฝงทางวัฒนธรรม เช่น แขนเสื้อลูกธนู(JianXiu)(ภาพที่4.16) ซึ่งสื่อถึงอำนาจและการอนุรักษ์

ภาพที่ 4-14 การบรรยายของเจ้าหน้าที่ในพิพิธภัณฑ์ ถ่ายโดยผู้วิจัย

ภาพที่ 4-15 รองเท้าบูทยาว ถ่ายโดยผู้วิจัย

ภาพที่ 4-16 ชุดกี่เพ้า ถ่ายโดยผู้วิจัย

ภาพที่ 4-17 แขนเสื้อลูกธนู(JianXiu) ถ่ายโดยผู้วิจัย (ขยายแขนเสื้อลูกธนู)

วิทยากรยังก็แนะนำรองเท้าส้นกระถาง(QiXie)คู่หนึ่งที่จัดแสดงในพิพิธภัณฑ์(ภาพที่ 4.17) โดยเขาได้กล่าวว่า รองเท้าส้นกระถาง(QiXie)เป็นส่วนสำคัญของเครื่องแต่งกายแบบดั้งเดิมของชนเผ่าแมนจู ซึ่งไม่เพียงแต่ให้ความสำคัญกับการใช้งาน เช่น การออกแบบพื้นรองเท้าที่สูงเพื่อป้องกันความชื้นและให้ความอบอุ่น แต่ลวดลายปักบนหน้ารองเท้ายังมีคุณค่าทางสุนทรียภาพอย่างมาก โดยลวดลายที่พบเห็นบ่อย ได้แก่ ดอกไม้ ผีเสื้อ และลายเมฆ ซึ่งองค์ประกอบเหล่านี้สะท้อนถึงความปรารถนาของชนเผ่าแมนจูที่มีต่อความมงคลและชีวิตที่มีความสุข เธอยังชี้ให้เห็นว่า รองเท้าส้นกระถาง(QiXie)ที่ใช้สวมใส่ในชีวิตประจำวันจะเน้นที่ความสะดวกสบายและความทนทานเป็นหลัก ในขณะที่รองเท้าส้นกระถาง(QiXie)สำหรับงานเฉลิมฉลองจะให้ความสำคัญกับความสวยงามและความเป็นพิธีการมากขึ้น การออกแบบจึงมีความหรูหราว่า และลวดลายปักก็มีความซับซ้อนมากขึ้น ซึ่งสะท้อนถึงการผสมผสานอย่างลงตัวระหว่างพิธีกรรมและสุนทรียภาพในวัฒนธรรมของชนเผ่าแมนจู วิทยากรของพิพิธภัณฑ์ได้แนะนำรองเท้าคู่ที่ได้จัดแสดงในพิพิธภัณฑ์ : เป็นรองเท้าพื้นทรงเกือกม้า ทำจากผ้าซาตินสีชมพู ตัวรองเท้าทำจากผ้าสองชั้นเย็บเข้าด้วยกัน ส่วนบนของหน้ารองเท้าเป็นผ้าซาตินสีดำ ประดับด้วยลวดลายผีเสื้อและดอกไม้ที่ทำจากหินประดับสีต่าง ๆ ส่วนล่างเป็นผ้าซาตินสีชมพู ประดับด้วยหินสีเหลือง เขียว และน้ำเงินสลักกันอย่างลงตัว ภายใต้การลายคลื่นน้ำที่ทำจากไหมทอง รองเท้าดูราวกับริ้วผ้าที่สีสดใส พื้นรองเท้าทำจากไม้ หุ้มด้วยผ้าขาวด้านนอกและเคลือบด้วยน้ำยาง ส่วนส้นรองเท้าตกแต่งด้วยหินประดับเป็นลวดลายตะกร้าดอกไม้และผีเสื้อ ช่วยให้รองเท้าดู

กลมกลืนและโดดเด่น รองเท้าส้นกระถาง(QiXie)ประเภทนี้มักสวมใสในโอกาสสำคัญ เช่น เทศกาล หรือพิธีแต่งงาน ซึ่งไม่เพียงแสดงถึงสถานะทางสังคม แต่ยังสะท้อนถึงสุนทรียภาพและภูมิปัญญาด้านหัตถศิลป์ของสตรีในชนเผ่าแมนจู

ภาพที่ 4-18 รองเท้าส้นกระถาง(QiXie)ในพิพิธภัณฑ์ ถ่ายโดยผู้วิจัย

เครื่องแต่งกายของชนเผ่าแมนจูเป็นส่วนสำคัญที่ขาดไม่ได้ในวัฒนธรรมของชนเผ่าแมนจู ไม่เพียงแต่สะท้อนถึงการผสมผสานระหว่างประโยชน์ใช้สอยและสุนทรียภาพอย่างลงตัว แต่ยังแฝงไปด้วยความหมายทางวัฒนธรรมที่ลึกซึ้งและสัญลักษณ์ที่เป็นเอกลักษณ์ จากการลงพื้นที่สำรวจและสัมภาษณ์ในพิพิธภัณฑ์ชนเผ่าแมนจูที่ตำบลอุลา ผู้วิจัยได้เรียนรู้เชิงลึกเกี่ยวกับประวัติศาสตร์และลักษณะเด่นของเครื่องแต่งกายชนเผ่าแมนจู รวมถึงได้สังเกตเห็นเสน่ห์เฉพาะตัวของเครื่องแต่งกายเหล่านี้ในบริบทของการเผยแพร่วัฒนธรรมสมัยใหม่ ไม่ว่าจะเป็นลวดลายปักที่งดงามของรองเท้าส้นกระถาง(QiXie) หรือลวดลายธรรมชาติบนชุดปักผ้า ล้วนสะท้อนถึงความเคารพต่อธรรมชาติและแสวงหาชีวิตที่งดงามของชนเผ่าแมนจู และในขณะเดียวกัน ความกระตือรือร้นของผู้เข้าชมที่ได้ทดลองสวมเครื่องแต่งกายของชนเผ่าแมนจู ยังสะท้อนให้เห็นถึงเสน่ห์ของวัฒนธรรมดั้งเดิมนี้ในยุค

ปัจจุบัน รวมถึงศักยภาพในการเผยแพร่อย่างกว้างขวาง การลงพื้นที่สำรวจครั้งนี้ได้มอบคุณภาพทางวัฒนธรรมที่แข็งแกร่งสำหรับการจัดทำแนวทางบริหารจัดการในบทที่ห้าเกี่ยวกับการท่องเที่ยวผ่านประสบการณ์สัมผัสเครื่องแต่งกาย ทั้งยังเน้นย้ำถึงความสำคัญของเครื่องแต่งกายชนเผ่าแมนจูในคุณค่าของการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

4. วัฒนธรรมการกินที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัว

วัฒนธรรมการกินของตำบลอุลาได้รับอิทธิพลอย่างลึกซึ้งจากประเพณีของชนเผ่าแมนจู ซึ่งเป็นส่วนสำคัญของวิถีชีวิตในท้องถิ่น จากการลงพื้นที่สำรวจและสัมภาษณ์ ผู้วิจัยพบว่าอาหารพื้นเมือง เช่น เหนียนโบโป(NianBoBo)(4.18) ผักดอง(4.19) เนื้อขาวและไส้กรอกเลือด(4.21) หม้อไฟชนเผ่าแมนจู(4.22) และอาหารดั้งเดิมอื่น ๆ ไม่เพียงแสดงถึงความหลากหลายของวัฒนธรรมการกินของชนเผ่าแมนจู แต่ยังสะท้อนถึงความหมายทางวัฒนธรรมและการสืบทอดทางประวัติศาสตร์ที่เป็นเอกลักษณ์

ภาพที่ 4-19 เหนียนโบโป (NianBoBo)

ภาพที่ 4-20 ผักดอง

ภาพที่ 4-21 เนื้อขาวและไส้กรอกเลือด

ภาพที่ 4-22 หม้อไฟชนเผ่าแมนจู

เหนียนโบโป(NianBoBo)ในฐานะที่เป็นอาหารที่เป็นตัวแทนของวัฒนธรรมการกินของชนเผ่าแมนจู มีบทบาทสำคัญทั้งในกิจกรรมพิธีกรรมและชีวิตประจำวัน อาหารนี้ที่ทำจากข้าวฟ่าง ข้าวโพด ข้าวสาลี และธัญพืชอื่น ๆ นี้ เนื่องจากมีคุณสมบัติในการอิมท้องและสามารถเก็บรักษาได้ง่าย จึงกลายเป็นเสบียงสำคัญสำหรับชนเผ่าแมนจูในระหว่างการตกปลาและล่าสัตว์เป็นระยะยาว ชาวบ้านคนหนึ่งกล่าวในการสัมภาษณ์ว่า"เหนียนโบโป(NianBoBo)ในงานแต่งงานหมายถึงความหวานชื่นและความยั่งยืน ส่วนในพิธีกรรมทางศาสนาก็เป็นสัญลักษณ์ของความเคารพและความศรัทธาต่อเทพเจ้า" ความหลากหลายในการใช้งานของอาหารชนิดนี้ทำให้กลายเป็นสัญลักษณ์หลักของวัฒนธรรมการกินของชนเผ่าแมนจู

ส่วนเนื้อขาวและไส้กรอกเลือดเป็นอาหารคลาสสิกในอาหารของชนเผ่าแมนจู ทำจากหมูสามชั้น (เนื้อขาว)(ภาพที่4.23) ผักกาดดอง (ผักดอง)(ภาพที่4.24) และไส้กรอกที่ทำจากเลือดหมู โดยนำมาต้มรวมกัน ซึ่งเนื่องจากมีสรรพคุณในการป้องกันความหนาวและสามารถเก็บความร้อนได้นาน จึงกลายเป็นอาหารสำคัญสำหรับชนเผ่าแมนจูในฤดูหนาวที่หนาวเย็น อาหารนี้มักจะถูกนำมาใช้เป็นของบูชาในพิธีกรรมบูชาเซมันและพิธีกรรมบูชาบรรพบุรุษ เพื่อบูชาเทพเจ้าและเป็นสัญลักษณ์ของการเก็บเกี่ยวที่อุดมสมบูรณ์และความเคารพ

ภาพที่ 4-23 เนื้อขาว

ภาพที่ 4-24 ไส้กรอกเลือด

ภาพที่ 4-25 ผักดอง

ด้วยคุณสมบัติในการช่วยขจัดความหนาวเย็นและการแบ่งปันกันบริโภค จึงทำให้หม้อไฟ
 ขนเผ่าแมนจูกลายเป็นอีกส่วนสำคัญของวัฒนธรรมการกินในตำบลอุลา

ในระหว่างที่ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมเอกสารเกี่ยวกับตำบลอุลา พบว่าเฟิ่งจี๋หยวน หม้อไฟเจี๋ย
 เจี๋ย (FengjiYuanJiaJiaHuoGuo) (ภาพที่ 4.26) เป็นร้านอาหารเก่าแก่ที่มีประวัติยาวนานกว่าร้อยปี
 ในท้องถิ่น จึงได้ลงพื้นที่สำรวจและมีโอกาสได้สัมภาษณ์ผู้เฒ่าชุยซิวฉิน (CuiXiuQin) (ภาพที่ 4.27)
 ซึ่งเป็นผู้สืบทอดรุ่นที่ 4 ของร้าน ผู้เฒ่าเล่าว่า"ร้านอาหารร้อยปีนี้ก่อตั้งโดยทวดของเขาที่ชื่อเจี๋ยฝู
 (JiaFu) และตั้งชื่อว่า"เฟิ่งจี๋หยวน (FengjiYuan)" โดยคนท้องถิ่นเรียกอย่างสนิทสนมว่า
 "เจี๋ยเจี๋ยก่วนจื่อ (JiaJiaGuanZi)" ในฐานะร้านหม้อไฟสไตล์แมนจูที่มีประวัติศาสตร์อันยาวนาน
 เฟิ่งจี๋หยวน (FengjiYuan)ไม่เพียงแต่สะท้อนให้เห็นถึงแก่นแท้ของวัฒนธรรมการกินของชนเผ่าแมนจู
 แต่ยังเทคนิคการปรุงอาหารอันเป็นเอกลักษณ์และรสชาติแบบดั้งเดิม จึงทำให้กลายเป็นหนึ่งใน
 สัญลักษณ์สำคัญของอาหารในตำบลอุลา

ภาพที่ 4-26 เฟิงจีหยวน(FengJiYuan) ถ่ายโดยผู้วิจัย

ภาพที่ 4-27 ผู้เฒ่าชุยซิ่วฉิน(CuiXiuQin) ถ่ายโดยผู้วิจัย

จากการบอกเล่าของผู้เฒ่า ผู้วิจัยได้ทราบว่า วัตถุประสงค์หลักของหม้อไฟเฟิ่งจีหยวน (FengjiYuan) ได้แก่ เนื้อขาว ไส้กรอกเลือด และผักตอง โดยมีเทคนิคการปรุงที่สืบทอดทางวัฒนธรรมมาอย่างยาวนาน เพื่อศึกษากระบวนการทำหม้อไฟให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น ผู้วิจัยได้ตามผู้เฒ่า ชุยซิ่วฉิน(CuiXiuQin)เข้าไปในครัวและสัมภาษณ์เชฟของร้าน เชฟท่านนี้ได้อธิบายถึงเทคนิคการทำ เนื้อขาวและไส้กรอกเลือดแบบดั้งเดิมอย่างละเอียด เขาเล่าว่า"ในการทำเนื้อขาว เราใช้วิธีเผาและลนไฟที่สืบทอดกันมาหลายรุ่น(ภาพที่ 4.28) โดยการเผาด้วยอุณหภูมิสูงเพื่อกำจัดขนและไขมันส่วนเกิน บนชั้นหนังของหมูสามชั้น ทำให้เนื้อสะอาดบริสุทธิ์และนุ่มหอมมากยิ่งขึ้น จากนั้นนำเนื้อที่เตรียมไว้มา ต้มในน้ำสะอาดจนสุกทั่วทั้งชิ้น เนื้อขาวที่ได้จะมีรสชาติที่หลากหลาย ส่วนการทำไส้กรอกเลือด ต้องนำเลือดหมูมาผสมกับเครื่องเทศสูตรพิเศษ แล้วใส่ลงไปไส้กรอก จากนั้นต้มด้วยไฟอ่อนจน ไส้กรอกเลือดมีความนุ่มเต่งและชิมรสชาตಿಯ่างลงตัว หม้อไฟดั้งเดิมของชนเผ่าแมนจูในยุคแรกเริ่ม จึงเกิดจากการรวมวัตถุดิบคลาสสิกเหล่านี้เข้าด้วยกัน"

ภาพที่ 4-28 วิธีการเผาและลนไฟ ถ่ายโดยผู้วิจัย

เชฟยังพูดเสริมว่า"ผักตองเป็นส่วนที่ขาดไม่ได้ในหม้อไฟ หลังจากผ่านการหมักตอง ผักตอง ไม่เพียงแต่เพิ่มรสชาติเท่านั้น แต่ยังช่วยเพิ่มความเข้มข้นให้กับน้ำซุปรอีกด้วย การจับคู่ระหว่างเนื้อขาว ไส้กรอกเลือด และผักตองนี้ แสดงให้เห็นถึงเสน่ห์ของหม้อไฟแบบดั้งเดิมของชนเผ่าแมนจู อีกทั้งยัง สะท้อนถึงความมุ่งมั่นของเราในการรักษาฝีมือดั้งเดิมไว้อย่างดี"

ซูยซิวฉิน(CuiXiuQin)ยังกล่าวในระหว่างสัมภาษณ์ว่า เทคนิคการทำอาหารของเฟิงจีหยวน (FengJiYuan)ไม่ได้เป็นที่นิยมเฉพาะในท้องถิ่นเท่านั้น ยังเคยเข้าสู่ครัวหลวง กลายเป็นเมนูอาหารสำหรับราชวงศ์อีกด้วย เขากล่าวอย่างภาคภูมิใจว่า"หม้อไฟน้ำใสของปักกิ่ง จริง ๆ แล้วมีต้นกำเนิดมาจากการสืบทอดเทคนิคหม้อไฟของชนเผ่าแมนจู เฟิงจีหยวน(FengJiYuan)ได้รับการยกย่องให้เป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของมณฑลจี๋หลินในปี ค.ศ. 2008 และในปี ค.ศ. 2009 ก็ได้รับการยกย่องให้เป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของมณฑลจี๋หลินอีกครั้ง นี่ไม่เพียงแต่เป็นการยอมรับในฝีมือเท่านั้น ยังเป็นการยกย่องวัฒนธรรมอาหารของชนเผ่าแมนจูในระดับสูงอีกด้วย"

ปัจจุบัน ท่ามกลางการเปลี่ยนแปลงของยุคสมัย แม้ว่าซูยซิวฉิน(CuiXiuQin)จะมีอายุมากแล้ว แต่เขายังคงยึดมั่นในการสืบทอด"รสชาติแบบดั้งเดิม"และ "เทคนิคโบราณ" โดยหวังว่าการอนุรักษ์และส่งเสริมเทคนิคการทำอาหารแบบดั้งเดิมเหล่านี้ จะช่วยให้ผู้คนได้เข้าใจถึงแก่นลึกของวัฒนธรรมอาหารชนเผ่าแมนจูมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ เขายังวางแผนที่จะบูรณะเฟิงจีหยวน (FengJiYuan)ให้กลับมามีรูปลักษณ์เหมือนในอดีต(ภาพที่ 4.29) เพื่อให้นักท่องเที่ยวได้สัมผัสกับบรรยากาศของเฟิงจีหยวน(FengJiYuan)เมื่อร้อยปีก่อน และให้ที่นี่ได้กลายเป็นจุดสำคัญทางวัฒนธรรมและการท่องเที่ยวของตำบลลูลาอีกด้วย

ภาพที่ 4-29 ร้านเก่าของเฟิงจีหยวน (FengJiYuan)

จากการสำรวจภาคสนามครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สัมผัสถึงบทบาทที่สำคัญของเฟิงจีหยวน (FengJiYuan) ซึ่งเป็นร้านอาหารเก่าแก่กว่า 100 ปีในการสืบสานวัฒนธรรมการรับประทานอาหารของชนเผ่าแมนจู รสชาติแบบดั้งเดิมที่ส่งต่อกันมาหลายรุ่นนี้ไม่เพียงแสดงถึงแก่นแท้ของวัฒนธรรมการรับประทานอาหารของชนเผ่าแมนจู แต่ยังสะท้อนถึงวัฒนธรรมอันลึกซึ้งของอำเภออุลาอีกด้วย สัญลักษณ์ทางวัฒนธรรมนี้ได้ให้การสนับสนุนทางทฤษฎีและหลักฐานที่สำคัญสำหรับการออกแบบแผนการจัดการวัฒนธรรมการรับประทานอาหารของชนเผ่าแมนจูในบทที่ห้า ดังที่ซุ่ยซิวฉิน (CuiXiuQin) กล่าวไว้ว่า "หม้อทองแดงหนึ่งใบรวมรสชาติมากมายในหนึ่งเดียว ซึ่งเป็นรสชาติที่สืบทอดมานานกว่าร้อยปี" เฟิงจีหยวน(FengJiYuan) ได้กลายเป็นสัญลักษณ์ที่สำคัญของวัฒนธรรมการรับประทานอาหารของตำบลอุลาและการพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว

แหล่งกำเนิดของจิตวิญญาณ — ประเพณีและจิตวิญญาณของชนเผ่าแมนจูตำบลอุลา

1. พิธีบูชาเซมัน

วัฒนธรรมประเพณีและจิตวิญญาณของชนเผ่าแมนจูที่ตำบลอุลามีรากฐานจากความเคารพธรรมชาติและความเชื่อในเซมัน พิธีกรรมเหล่านี้สะท้อนถึงวิถีที่ชนเผ่าแมนจูมีปฏิสัมพันธ์กับธรรมชาติและความเชื่อที่ว่าทุกสรรพสิ่งมีจิตวิญญาณ พิธีกรรมทางจิตวิญญาณเหล่านี้ไม่เพียงแต่แสดงถึงความเคารพต่อธรรมชาติของชนเผ่าแมนจู แต่ยังสะท้อนถึงการเข้าใจชีวิตและพลังธรรมชาติในรูปแบบเฉพาะตัว อย่างไรก็ตาม ด้วยการพัฒนาที่ทันสมัยมากขึ้น การจัดพิธีเซมันในปัจจุบันในอำเภออุลาจึงพบได้น้อยลง โดยจะมีการจัดขึ้นในโอกาสพิเศษเท่านั้น

ในระหว่างการสำรวจภาคสนาม ผู้วิจัยมีโอกาสร่วมกิจกรรมบูชาในเทศกาลตรุษจีนที่จัดโดยพิพิธภัณฑสถานชนเผ่าแมนจูตำบลอุลา และการบูชาในฤดูเก็บเกี่ยวที่จัดโดยนายกเทศมนตรี กิจกรรมทั้งสองนี้ไม่เพียงแสดงให้เห็นถึงองค์ประกอบสำคัญของวัฒนธรรมเซมัน แต่ยังเป็นโอกาสอันล้ำค่าที่ช่วยให้ผู้วิจัยเข้าใจลึกซึ้งเกี่ยวกับจิตวิญญาณและประเพณีของชนเผ่าแมนจูอีกด้วย

กิจกรรมบูชาในเทศกาลตรุษจีนจัดขึ้นในช่วงเดือนมกราคม ณ ลานบ้านของพิพิธภัณฑสถานชนเผ่าแมนจูตำบลอุลา โดยเจ้าหน้าที่ของพิพิธภัณฑสถานและชาวชุมชนร่วมกันจัดกิจกรรม และเชิญคุณสีอวหวา(ShiGuangHua) ซึ่งเป็นผู้สืบทอดเซมันรุ่นเยาว์ที่สุดในตำบลอุลามาร่วมเป็นประธานในพิธี (ตามที่ได้เห็นในภาพที่ 4.30) กิจกรรมนี้ได้จำลองกระบวนการบูชาเซมันแบบดั้งเดิม โดยมีการจัดแท่นบูชาให้สว่างและศักดิ์สิทธิ์ พร้อมด้วยป้ายบูชาบรรพบุรุษ กระถางธูป รวมถึงเทียนโบโบ (NianBoBo) เนื้อสัตว์ เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ขนมเค้ก และอาหารอื่น ๆ เป็นเครื่องเซ่นไหว้ ซึ่งสื่อถึงการเคารพและขอบคุณบรรพบุรุษและเทพเจ้า

ตอนเริ่มพิธี คุณสื่อกวงฮวา(ShiGuangHua)ทำหน้าที่เป็นผู้ดำเนินพิธีจุดธูป เพื่อแสดงถึงความเคารพและความขอบคุณต่อบรรพบุรุษและเทพเจ้า ในขณะที่ควันธูปลอยฟุ้ง เขาได้กล่าวคำอธิษฐาน (ภาพที่ 4.31) ผู้เข้าร่วมทุกคนยืนอย่างสงบ จากนั้นทุกคนร่วมกันคุกเข่าขอพร พิธีการทั้งหมดเคร่งขรึมและศักดิ์สิทธิ์ แสดงให้เห็นถึงพิธีกรรมของชนเผ่าอันลึกซึ้ง

หลังจากพิธีเสร็จสิ้น ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์คุณสื่อกวงฮวา(ShiGuangHua) ซึ่งเขาได้กล่าวถึงความสำคัญของพิธี"แลกเปลี่ยนกุญแจ" ในพิธีบูชาในเทศกาลตรุษจีนว่า "พิธีแลกเปลี่ยนกุญแจเป็นส่วนสำคัญในพิธีบูชาในเทศกาลตรุษจีน กุญแจขอพร(ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของเครื่องประดับนำโชค) จะถูกวางไว้บนแท่นบูชา(ภาพที่ 4.32) โดยเซมันจะทำหน้าที่เป็นผู้นำพิธีการอธิษฐาน โดยการสวดคำอธิษฐานเพื่อให้พรแก่กุญแจขอพรเหล่านี้ จากนั้น กุญแจขอพรจะถูกแจกให้กับผู้เข้าร่วม และเซมันจะผูกเชือกขอพรที่เป็นสัญลักษณ์ของความโชคดีที่ข้อมือของผู้เข้าร่วม โดยมีความหมายว่าเป็นการผูกมัดความปลอดภัยและความสุข" เขากล่าวเสริมว่า"หลังจากทำพิธี'แลกเปลี่ยนกุญแจ'นี้ เราหวังว่าพรจากบรรพบุรุษจะถูกส่งถึงทุกคนที่อยู่ในงาน และขอให้ทุกคนมีความสุขภาพดีและเจริญรุ่งเรืองในปีใหม่ที่จะมาถึงนี้"

คุณสื่อกวงฮวา(ShiGuangHua)เน้นว่า พิธีบูชาในเทศกาลตรุษจีนไม่เพียงแต่เป็นพิธีขอพรให้ปีใหม่ปลอดภัย แต่ยังเป็นวิธีสำคัญในการรวมตัวและสืบทอดวัฒนธรรมของชนเผ่าแมนจู กิจกรรมนี้สะท้อนให้เห็นถึงความหมายแฝงทางจิตวิญญาณและประเพณีอันลึกซึ้งของชนเผ่าแมนจู และยังมอบประสบการณ์ทางวัฒนธรรมที่หายากให้กับผู้เข้าร่วม ซึ่งช่วยเสริมสร้างการยอมรับและตระหนักรู้ในวัฒนธรรมดั้งเดิมของชุมชน

ภาพที่ 4-30 เริ่มพิธีการ ถ่ายโดยผู้วิจัย

ภาพที่ 4-31 สวดคำอธิษฐาน ถ่ายโดยผู้วิจัย

ภาพที่ 4-32 วางกุญแจขอพร ถ่ายโดยผู้วิจัย

หลังจากจบการสัมภาษณ์กับคุณสื่อแล้ว บังเอิญว่ามีอาจารย์จากสาขาประวัติศาสตร์ของมหาวิทยาลัยเป่ย์ฮัว(BeihuaUniversity)ร่วมงานดังกล่าว ผู้วิจัยจึงได้สัมภาษณ์อาจารย์ท่านนี้ด้วย อาจารย์กล่าวว่า"กิจกรรมครั้งนี้ทำให้ผมรู้สึกถึงเสน่ห์เฉพาะตัวของวัฒนธรรมชนเผ่าแมนจู ผมหวังว่านักเรียนของผมจะได้มีโอกาสเข้าใจประวัติศาสตร์แมนจูผ่านโอกาสเช่นนี้ และอาจมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์และสืบทอดวัฒนธรรมนี้ด้วย" ซึ่งมุมมองนี้ได้ให้แนวคิดใหม่แก่ผู้วิจัย ที่จะสามารถใช้ทรัพยากรที่มีอยู่ในมือเพื่อส่งเสริม เผยแพร่และสืบทอดวัฒนธรรมชนเผ่าแมนจูได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ผ่านการเข้าร่วมพิธีบูชาในเทศกาลตรุษจีน ผู้วิจัยได้สัมผัสถึงความสำคัญของจิตวิญญาณและประเพณีของชนเผ่าแมนจูในการสืบสานและนวัตกรรม โดยมีคุณสื่อกวงฮวา(ShiGuangHua) เข็ม้นของตระกูลสื่อรับหน้าที่เป็นประธานในพิธี ไม่เพียงแต่สืบทอดแก่นแท้ของวัฒนธรรมดั้งเดิมของชนเผ่าแมนจู ยังได้เสริมสร้างความเห็นด้วยทางวัฒนธรรมและความสามัคคีของชุมชนผ่านการมีส่วนร่วมจากประสบการณ์ตรงของผู้เข้าร่วม

กิจกรรมนี้ได้แสดงให้เห็นถึงความยั่งยืนและการปรับตัวของวัฒนธรรมเข็ม้นในสังคมสมัยใหม่ และได้ให้แรงบันดาลใจและการสนับสนุนทางทฤษฎีที่สำคัญสำหรับการออกแบบโครงการท่องเที่ยววัฒนธรรมตำบลอุลา

ส่วนพิธีบูชาในฤดูเก็บเกี่ยว(ดังที่เห็นในภาพที่ 4.33)จัดขึ้นที่ริมทุ่งนา โดยมีนายกเทศมนตรีเป็นผู้นำในการจัดงาน สถานที่จัดงานมีการตั้งแทนบูชาอย่างเรียบง่าย พร้อมด้วยของเซ่นไหว้ เช่น ธัญพืชที่เก็บเกี่ยวใหม่ ผัก และสัตว์เลี้ยง โดยในพิธี ช่วงที่ดึงดูดความสนใจมากที่สุดคือช่วงของการฆ่าสัตว์ ซึ่งทำโดยเข็ม้นผู้มีประสบการณ์ และใช้มีดแบบดั้งเดิมประกอบกับการท่องคาถาโบราณ เพื่ออธิษฐานขอให้ปีถัดไปอุดมสมบูรณ์ ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์ชาวบ้านคนหนึ่งเข้าร่วมกิจกรรม เขากล่าวว่า"แม้ว่าปัจจุบันวิถีชีวิตของเราจะทันสมัยแล้ว แต่พิธีบูชาในช่วงฤดูเก็บเกี่ยวยังคงเป็นการเตือนใจให้เรารู้สึกขอบคุณต่อธรรมชาติและเคารพผืนดิน ประเพณีดั้งเดิมเหล่านี้ยังคงมีความสำคัญที่ไม่สามารถทดแทนได้ในวัฒนธรรมของเรา" ในช่วงสุดท้ายของกิจกรรมต้นที่นำโดยเข็ม้น นักเต้นได้เลียนแบบการเติบโตและการเก็บเกี่ยวของพืชผล ซึ่งแสดงถึงความดีใจต่อความอุดมสมบูรณ์และความเคารพต่อวัฏจักรของธรรมชาติ

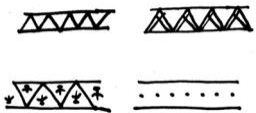
ภาพที่ 4-33 พิธีบูชาในฤดูเก็บเกี่ยว ถ่ายโดยผู้วิจัย

จากการมีส่วนร่วมในพิธีกรรมเซมัน ผู้วิจัยได้เข้าใจได้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น ถึงแม้พิธีกรรมเซมันจะมีการปรับรูปแบบให้เรียบง่ายลง แต่แก่นแท้ของจิตวิญญาณยังคงได้รับการสืบทอดลงมา พิธีกรรมเหล่านี้ไม่เพียงเป็นการแสดงออกถึงความเคารพในธรรมชาติของชนเผ่าแมนจู แต่ยังสะท้อนถึงความสัมพันธ์ในสังคมและครอบครัว ในพิธีกรรมบูชา ไฟ เครื่องบูชา และการเดินรำ เป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึงความเคารพในพลังแห่งธรรมชาติ อีกทั้งยังสะท้อนถึงปรัชญาการใช้ชีวิตที่เป็นเอกลักษณ์ของพวกเขา

จากการสนทนากับชาวบ้านที่เข้าร่วมกิจกรรม พบว่า : กลองศักดิ์สิทธิ์ของเซมัน เป็นหนึ่งในเครื่องมือทางพิธีกรรมที่มีความสำคัญอย่างยิ่งในศาสนาเซมันของชนเผ่าแมนจู บนหน้ากลองมีการวาดสัญลักษณ์โทเทมต่าง ๆ ซึ่งโทเทมเหล่านี้ไม่ได้มีเพียงความหมายเชิงสัญลักษณ์เท่านั้น แต่ยังเป็นตัวแทนของเทพเจ้าในศาสนาเซมัน พลังแห่งธรรมชาติ และวิญญาณของบรรพบุรุษ โทเทมบนกลองเซมันแต่ละใบอาจแตกต่างกันไป แต่โดยทั่วไปจะมีโทเทมที่พบเห็นได้บ่อยพร้อมความหมายที่เกี่ยวข้องดังประเภทที่เห็นในข้างใต้นี้ ซึ่งผู้วิจัยได้จัดทำไว้ในตารางที่ 4-1

ตารางที่ 4-1 หมายความว่าของโทเทมในกลองเซมัน

หมายความว่าของโทเทมในกลองเซมัน		
พระอาทิตย์		ส่วนใหญ่จะปรากฏเป็นรูปทรงกลม ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของความสว่างและแหล่งกำเนิดชีวิต ตั้งอยู่ตรงกลางของพื้นผิวกลองหรือเอียงไปทางด้านบน เพื่อแสดงถึงพลังศูนย์กลางของจักรวาล
พระจันทร์		ส่วนใหญ่จะปรากฏเป็นรูปทรงพระจันทร์เสี้ยวหรือพระจันทร์เต็มดวง เป็นสัญลักษณ์ของความสมดุล และพลังลึกลับแห่งยามราตรี
นกอินทรี/ไต่ตงชิง (HaiDongQing)		ส่วนใหญ่จะปรากฏเป็นนกใหญ่ตัวหนึ่งที่กำลังกางปีกบินอยู่ เป็นตัวแทนของผู้ส่งสารของเทพเจ้า ความกล้าหาญ และอิสรภาพ
ต้นไม้		ปรากฏเป็นต้นไม้ต้นหนึ่ง รากฝังลึกลงในดิน และยอดมุ่งสู่ท้องฟ้า เป็นสัญลักษณ์ของการเชื่อมโยงระหว่างฟ้าดิน
งู		ส่วนใหญ่จะปรากฏเป็นงูที่ขดตัวหรือเส้นที่หมุนวนขึ้นไป เป็นสัญลักษณ์ของการเยียวยาและการเปลี่ยนแปลงของจิตวิญญาณ
ม้า		ถือว่าเป็น"ม้าบิน"ของเซมัน ที่สามารถพาเซมันข้ามจักรวาล ลายม้ามักจะแสดงภาพของคนที่กำลังทำกิจกรรมบนหลังม้า เป็นหนึ่งในลวดลายที่พบบ่อยบนกลองศักดิ์สิทธิ์ของเซมัน

กวาง		เขากวางเป็นสัญลักษณ์ของพลังศักดิ์สิทธิ์ สามารถช่วยให้เข้มนขึ้นสู่สวรรค์ได้
ลวดลายอื่น ๆ		ลวดลายเหล่านี้มักใช้ในการแบ่งภาพในองค์ประกอบ และมีหน้าที่ในการตกแต่ง

2. ศิลปะการตัดกระดาษที่ใช้ในพิธีบูชา

ในตำบลลูลา ศิลปะการตัดกระดาษของชนเผ่าแมนจู ซึ่งเป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ ได้สะท้อนให้เห็นถึงความหมายทางวัฒนธรรมอันลึกซึ้ง ในบรรดางานตัดกระดาษเหล่านี้ "โมโมเหริน(MoMoRen)"(ภาพที่ 4.34) ถือเป็นผลงานที่มีความโดดเด่นอย่างยิ่ง โดยในอดีตเคยใช้ในพิธีกรรมบูชา เพื่อแสดงความเคารพต่อเทพเจ้าและสื่อถึงความคาดหวังต่อชีวิตอันงดงาม

เพื่อทำความเข้าใจศิลปะดั้งเดิมนี้ให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์คุณเถาเจี้ยนเหว่ย (TaoJianWei) ซึ่งเป็นผู้สืบทอดมรดกภูมิปัญญาการตัดกระดาษแห่งพิพิธภัณฑ์ชนเผ่าแมนจูตำบลลูลา (ภาพที่ 4.35) คุณเถาได้อธิบายให้ฟังว่า"ศิลปะการตัดกระดาษโมโมเหริน(MoMoRen) มีต้นกำเนิดมาจากความเชื่อใน "เทพโมโม" (MoMoShen)" ซึ่งถือเป็นเทพผู้ปกป้องด้านการสืบพันธุ์ของวงศ์ตระกูลและความสุขในครอบครัว ในประเพณีดั้งเดิม ผู้ใหญ่ในบ้านจะตัดกระดาษเป็นรูป"เทพโมโม" (MoMoShen)" และวางไว้ในบ้านเพื่อขอพรให้วงศ์ตระกูลเจริญรุ่งเรือง ตัวละครที่ตัดจากกระดาษแบบนี้มักเป็นภาพคนในท่ายืนตรง ด้านหน้าสวมชุดดั้งเดิมของชนเผ่าแมนจู โดยมีเครื่องประดับศีรษะหลากหลายแบบ ซึ่งสะท้อนถึงเอกลักษณ์เฉพาะตัวของศิลปะการตัดกระดาษของชนเผ่าแมนจู

ภาพที่ 4-34 การตัดกระดาษ"โมโมเหริน (MoMoRen)"

ภาพที่ 4-35 คุณเถาเจี้ยนเหวย(TaoJianWei) ถ่ายโดยผู้วิจัย

คุณเถายังได้กล่าวว่า ด้วยการพัฒนาของยุคสมัย ฟังก์ชันของศิลปะการตัดกระดาษของชนเผ่าแมนจูได้เปลี่ยนจากการเป็นเพียงเครื่องบูชาไปสู่การเป็นศิลปะการตกแต่ง ในตำบลลูลา การตัดกระดาษไม่ได้ใช้แค่ในพิธีกรรมบูชาเท่านั้น แต่ยังถูกนำมาใช้ตกแต่งหน้าต่าง ผนัง และอื่น ๆ เพื่อเพิ่มความงดงามในชีวิตประจำวัน เขาย้ำว่าการสืบสานและอนุรักษ์ศิลปะนี้เป็นสิ่งสำคัญ และหวังว่าจะสามารถใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ เพื่อช่วยให้ผู้คนรู้จักและชื่นชอบศิลปะการตัดกระดาษของชนเผ่าแมนจูมากขึ้น

จากการสัมภาษณ์ในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ตระหนักถึงความสำคัญของศิลปะการตัดกระดาษ "โมโมเหริน (MoMoRen)" ในวัฒนธรรมของชนเผ่าแมนจูอย่างลึกซึ้ง รวมถึงความมุ่งมั่นของผู้สืบทอดมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ในด้านการอนุรักษ์วัฒนธรรม สิ่งนี้ได้เป็นข้อมูลปฐมภูมิที่ล้ำค่า สำหรับการศึกษาด้านการสืบสานและพัฒนาศิลปะการตัดกระดาษของชนเผ่าแมนจูในอนาคตอีกด้วย

3. เรื่องเล่าพื้นบ้านที่สนุกสนาน

ตำนานพื้นบ้านของตำบลลูลาเป็นส่วนสำคัญของวัฒนธรรมชนเผ่าแมนจู เรื่องเล่าเหล่านี้ถูกส่งต่อจากรุ่นสู่รุ่น ซึ่งเต็มไปด้วยความสนุกสนานและสติปัญญา โดยไม่เพียงแต่สะท้อนความสัมพันธ์อันลึกซึ้งระหว่างชาวแมนจูกับธรรมชาติและประวัติศาสตร์เท่านั้น แต่ยังเพิ่มเสน่ห์อันเป็นเอกลักษณ์ให้กับวัฒนธรรมท้องถิ่นอีกด้วย ในการสำรวจภาคสนาม ผู้วิจัยได้ศึกษาเรื่องเล่าตำนานเกี่ยวกับไห่ตงชิง(HaiDongQing)และศาลาไปฮวาเตียนเจียง(BaiHuaDianJiangTai)อย่างลึกซึ้งผ่านเอกสารและบันทึกการสัมภาษณ์

ตำนานของไต้ตงซิง(HaiDongQing)(ภาพที่4.36)——ความกล้าหาญและการปกป้อง
 เรื่องราวเกี่ยวกับไต้ตงซิง(HaiDongQing)ถูกเล่าขานอย่างแพร่หลายในวัฒนธรรมชนเผ่า
 แมนจู โดยมีภาพลักษณ์ที่เป็นสัญลักษณ์ของพลังและความกล้าหาญ ตามบันทึกในวรรณกรรม"เปลว
 ไฟเจ็ดสี : ตำนานพื้นบ้านของชนเผ่าแมนจู" ระบุว่าไต้ตงซิง(HaiDongQing)(ชื่อทางวิทยาศาสตร์คือ
 อินทรีทะเลหาขาว) เป็นนกล่าเหยื่อที่ดุร้ายและได้รับการยกย่องว่าเป็นนกกศักดิ์สิทธิ์ มีเรื่องเล่ากันว่า
 ในการล่าสัตว์ ผู้กล้าหาญของชนเผ่าแมนจูมักนำไต้ตงซิง(HaiDongQing)ไปด้วยเพื่อเป็นผู้ช่วย ด้วย
 สายตาที่เฉียบคมและความเร็วในการบิน ไต้ตงซิง(HaiDongQing)จึงสามารถล่าเหยื่อได้อย่างรวดเร็ว
 ช่วยให้นักล่าสามารถได้รับอาหาร ในการล่าสัตว์ขนาดใหญ่ครั้งหนึ่ง ผู้กล้าหาญชนเผ่าแมนจูถูกสัตว์ป่า
 ที่ดุร้ายล้อมกรอบ ทว่าไต้ตงซิง(HaiDongQing)ได้บินลงมาฟ้าและไล่สัตว์ป่าออกไป ช่วยชีวิตผู้กล้า
 หาญไว้ จากนั้นไต้ตงซิง(HaiDongQing)ได้รับการเคารพนับถือว่าเป็นเทพผู้ปกป้องตระกูลจากผู้กล้า
 หาญ ทุกครั้งที่มีเทศกาลสำคัญจะมีการจัดพิธีบูชา เพื่อขอให้ปลอดภัยและมีผลผลิตที่ดี

ภาพที่ 4-36 ไต้ตงซิง <https://mt.sohu.com/20160428/n446631503.shtml>

ในสมัยราชวงศ์ชิง ความหมายเชิงสัญลักษณ์ของไต้ตงซิง(HaiDongQing)ได้รับการ
 ยกกระดับขึ้นอีก โดยได้กลายเป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึงอำนาจของราชวงศ์ ตามบันทึกทางประวัติศาสตร์
 ลักษณะของไต้ตงซิง(HaiDongQing)ถูกนำไปใช้บนธงของราชวงศ์และเครื่องแต่งกายของชนชั้นสูง
 เพื่อเป็นสัญลักษณ์แห่งพลังอำนาจของราชวงศ์ชิง ในการสำรวจภาคสนาม ผู้วิจัยได้พบกับรูปปั้นไต้ตง
 ซิง(HaiDongQing)ที่พิพิธภัณฑ์ชนเผ่าแมนจูตำบลอูลา(ภาพที่ 4.37) ซึ่งลักษณะของรูปปั้นดูแข็งแรง
 และเหมือนสะท้อนถึงความเคารพของชนเผ่าแมนจูที่มีต่อธรรมชาติและพลัง ตามที่เจ้าหน้าที่

พิพิธภัณฑท์กล่าวว่า"ไห่ตงชิง (HaiDongQing) ไม่เพียงแต่เป็นสัญลักษณ์ของธรรมชาติ แต่ยังเป็นสัญลักษณ์ทางจิตวิญญาณของวัฒนธรรมชนเผ่าแมนจู เป็นตัวแทนแห่งความกล้าหาญและภูมิปัญญาของบรรพบุรุษของเรา อีกทั้งยังสะท้อนถึงปรัชญาการอยู่ร่วมกันอย่างกลมกลืนระหว่างธรรมชาติและชนเผ่าแมนจู"

ภาพที่ 4-37 รูปปั้นไห่ตงชิง(HaiDongQing)ในพิพิธภัณฑท์ชนเผ่าแมนจูตำบลอุลา ถ่ายโดยผู้วิจัย

ตำนานขององค์หญิงไปฮั่ว (BaiHuaGongZhu)——ความภักดีและสติปัญญา

ตำนานที่เกี่ยวกับศาลาไปฮวาเตียนเจียง (BaiHuaDianJiangTai) ผู้วิจัยได้มีโอกาสสัมภาษณ์ผู้เฒ่าคนหนึ่งที่อยู่อาศัยอยู่ในตำบลอุลา(ภาพที่ 4.38)ตั้งแต่เด็ก ผู้เฒ่าท่านนี้ได้เล่าถึงเรื่องราวนี้ อย่างมีชีวิตชีวาให้ผู้วิจัยฟังด้วยน้ำเสียงที่เต็มไปด้วยความเคารพและภาคภูมิใจ"องค์หญิงไปฮั่ว (BaiHuaGongZhu) เป็นพระราชธิดาของราชาอาณาจักรไต่ตู (HaiDuGuo) แห่งราชวงศ์จิน ทั้งฉลาดและกล้าหาญ หลังจากบ้านเกิดของพระองค์ท่านถูกทหารมองโกลบุกรุก พระองค์ท่านได้พาประชาชนหนีมาที่ตำบลอุลา และได้สั่งให้ทุกคนพกดินของบ้านเกิดไปคนละถุง เพื่อนำดินเหล่านี้มาสร้างศาลาเตียนเจียง (DianJiangTai) และกำแพงเมือง ซึ่งเป็นแสดงให้เห็นถึงความระลึกที่มีต่อบ้านเกิด องค์หญิงไปฮั่ว (BaiHuaGongZhu) ฝึกทหารที่ศาลาเตียนเจียง (DianJiangTai) เพื่อเตรียมการโจมตีกลับ และพระองค์ท่านได้ใช้สติปัญญาจับแผนการกบฏของแม่ทัพเหียะโถวป่าลี่ (TieTouBaLi) จนได้ และได้ประหารชีวิตผู้ทรยศต่อหน้าศาลาเตียนเจียง (DianJiangTai) เพื่อเสริมสร้างขวัญกำลังใจให้กับทหาร ในสงครามหลังจากนั้น องค์หญิงไปฮั่ว (BaiHuaGongZhu) ได้นำกองทัพขับไล่กองทัพ

ศัตรู แต่ในที่สุดกลับได้เสียสละชีวิตไป"ผู้เฒ่ากล่าวด้วยความเศร้าใจ"พระองค์ท่านเหมือนกับนางฟ้า
นกกระเรียนขาวที่ลงมาจากสวรรค์ เพื่อปกป้องบ้านเกิดจนเสียสละชีวิตไป ความภักดีและความกล้า
หาญของพระองค์ท่านยังคงเป็นแรงบันดาลใจให้กับพวกเราจนถึงทุกวันนี้"

ตามที่คุณเฒ่าแนะนำ"ปัจจุบัน ศาลาไปฮวาเตียนเจียง(BaiHuaDianJiangTai)ได้ถูก
ปรับเปลี่ยนเป็นสุสานวีรชน(ดังที่เห็นในภาพที่ 4.39) ซึ่งเป็นที่หลับสนิทของวีรบุรุษที่เสียชีวิตระหว่าง
การปลดแอกตำบลดูลา ประวัติศาสตร์ของศาลาเตียนเจียง(DianJiangTai)นี้ได้เชื่อมโยงกับการปลด
แอกของสาธารณรัฐประชาชนจีน ที่นี้ไม่เพียงเป็นแหล่งโบราณสถานเท่านั้น แต่ยังเป็นสถานที่
สำหรับบรรดาคณรุ่นหลังในการระลึกถึงวีรบุรุษ" ในช่วงท้ายของการสัมภาษณ์ ผู้เฒ่าได้แสดงความ
ปรารถนาไว้ว่า"หวังว่าศาลาเตียนเจียง(DianJiangTai)จะได้รับการฟื้นฟูและสร้างใหม่โดยเร็ว เพราะ
สถานที่นี้ไม่เพียงเป็นแหล่งโบราณสถานที่เป็นพยานแห่งการเปลี่ยนแปลงของประวัติศาสตร์เท่านั้น
แต่ยังเป็นสัญลักษณ์ของการส่งต่อพลังทางจิตวิญญาณของวัฒนธรรมชนเผ่าแมนจูอีกด้วย"

ภาพที่ 4-38 ผู้เฒ่าของตำบลดูลา ถ่ายโดยผู้วิจัย

ภาพที่ 4-39 ศาลาไปฮวาเตียนเจียง(BaiHuaDianJiangTai)ในปัจจุบัน——สุสานวีรชน

สืบสานประเพณี – ขนบธรรมเนียมและวิถีชีวิตสังคมของชนเผ่าแมนจูตำบลอุลลา

1. กิจกรรมบันเทิงพื้นบ้าน

กีฬาลูกบอลไข่มุก

วัฒนธรรมประเพณีสังคมของชุมชนอุลลามีลักษณะโดดเด่นในด้านความเรียบง่ายและความครึกครื้น โดยมีกิจกรรมบันเทิงพื้นบ้านเป็นส่วนประกอบสำคัญในการใช้ชีวิตของคนในท้องถิ่น โดยกิจกรรมเหล่านี้ไม่เพียงสะท้อนให้เห็นถึงเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมดั้งเดิมของชนเผ่าแมนจู แต่ยังทำหน้าที่เป็นสื่อกลางสำคัญในการถ่ายทอดมรดกทางวัฒนธรรมอีกด้วย จากการสำรวจภาคสนามและการสัมภาษณ์ ผู้วิจัยได้ทำเข้าใจกีฬา"ลูกบอลไข่มุก"อย่างเจาะลึก(ภาพที่ 4.40) ซึ่งเป็นกีฬาพื้นบ้านแบบดั้งเดิมของชนเผ่าแมนจู ตลอดจนการสืบทอดและพัฒนาของกีฬานี้ในยุคปัจจุบัน

ลูกบอลไข่มุก ในภาษาแมนจูเรียกว่า"นีฉู่เหอ(NiChuHe)" เดิมเป็นเกมที่ผู้ทำหน้าที่เก็บไข่มุกคิดค้นขึ้นระหว่างการทำงาน(ภาพที่ 4.41) โดยมีประวัติย้อนไปถึงสมัยราชวงศ์หมิงและชิง ในยุคนั้น แม่น้ำซงฮวาเจียง(SongHuajiang)อุดมไปด้วยไข่มุก เป็นเครื่องราชบรรณาการที่ส่งให้ราชวงศ์ชิง ผู้เก็บไข่มุกจำเป็นต้องดำน้ำลงไปใต้แม่น้ำในช่วงฤดูใบไม้ร่วงเพื่อเก็บไข่มุกที่อยู่ในหอยมุก ซึ่งต้องใช้เวลานานถึงครึ่งปีโดยไม่สามารถกลับบ้านได้ เพื่อคลายความเหนื่อยล้าและความเหงา พวกเขาจึงคิดค้นเกมเก็บไข่มุกนี้ขึ้นมา และต่อมาได้พัฒนาเป็นกีฬาพื้นบ้านชิงแข่งขันอันเป็นเอกลักษณ์ของชนเผ่าแมนจู

ภาพที่ 4-40 ไม้ตีและลูกบอลไข่มุกและ ถ่ายโดยผู้วิจัย

ภาพที่ 4-41 ลูกบอลไข่มุกของสมัยโบราณ ถ่ายโดยผู้วิจัย

กติกากการแข่งขันของกีฬาลูกบอลไข่มุก มีความคล้ายคลึงกับกีฬาบาสเกตบอล แต่เพิ่มเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมเข้าไปมากขึ้น โดยผู้เล่นจากสองทีมต้องร่วมมือและแข่งขันกันเพื่อโยนลูกบอลให้เข้าตาข่ายคะแนนของฝ่ายตน การเปลี่ยนระหว่างฝ่ายรุกและฝ่ายรับอย่างคล่องแคล่ว แสดงให้เห็นถึงความคิดที่เฉียบแหลมและความสามารถในการทำงานร่วมกันของชนเผ่าแมนจู จากการลงพื้นที่สำรวจของผู้วิจัยพบว่าลูกบอลไข่มุกไม่เพียงแต่เป็นส่วนสำคัญของวัฒนธรรมกีฬาพื้นบ้านของชนเผ่า

แมนจูเท่านั้น แต่ยังสามารถบรรจุเป็นหนึ่งในประเภทการแข่งขันกีฬาของงานมหกรรมกีฬาชนเผ่าพื้นเมืองแห่งชาติ และกลายเป็นตัวแทนที่สำคัญของมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้อีกด้วย

ในการสัมภาษณ์นายกเทศมนตรีตำบลอุลา เขากล่าวว่า"กีฬาลูกบอลไข่มุก เป็นกีฬาที่มีความหมายทางวัฒนธรรมอย่างมาก ไม่ใช่แค่กิจกรรมทางกีฬาเท่านั้น แต่ยังเป็นพาหนะในการสืบทอดวัฒนธรรมของชนเผ่าแมนจูอีกด้วย ผ่านกีฬาลูกบอลไข่มุกนี้ เราหวังว่าคนรุ่นใหม่จะได้เรียนรู้และสืบทอดประเพณีนี้ต่อไป" เขายังกล่าวเพิ่มเติมว่า เพื่อส่งเสริมกีฬาลูกบอลไข่มุกให้ดียิ่งขึ้น โรงเรียนประถมศึกษาใจกลางตำบลอุลาได้จัดตั้งชมรมกีฬาลูกบอลไข่มุกขึ้นตั้งแต่ปี 2010 โดยนำโครงการกีฬาแบบดั้งเดิมนี้เข้าสู่ระบบการศึกษาในโรงเรียนผ่านวิชาพลศึกษา

ผู้วิจัยได้เยี่ยมชมสถานที่ฝึกซ้อมของชมรมกีฬาลูกบอลไข่มุกที่โรงเรียนประถมศึกษา ศูนย์กลางตำบลอุลา ซึ่งจัดขึ้นตามคำแนะนำของนายกเทศมนตรี และได้ชมการฝึกซ้อมประจำวันของนักเรียน(ภาพที่ 4.42) การฝึกซ้อมนั้นมีครูพลของโรงเรียนทำหน้าที่เป็นโค้ช โดยได้นำเทคนิคของกีฬาบาสเกตบอลมาประยุกต์ใช้ผ่านการฝึกซ้อมอย่างเป็นระบบ เพื่อช่วยให้นักเรียนสามารถเรียนรู้ทักษะพื้นฐานของกีฬาลูกบอลไข่มุกได้ เช่น เทคนิคการเลี้ยงลูก ส่งลูก และการขว้างลูก ซึ่งโค้ชได้ให้สัมภาษณ์ว่า"ลูกบอลไข่มุกมีความคล้ายคลึงกันหลายประการกับบาสเกตบอล วิธีการฝึกแบบนี้ นอกจากจะช่วยพัฒนาความสามารถทางการกีฬาให้กับนักเรียนแล้ว ยังช่วยให้การเผยแพร่กีฬานิดนี้ทำได้ง่ายขึ้นอีกด้วย ระหว่างการฝึก เราจะสอดแทรกเรื่องราวเกี่ยวกับประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของกีฬาลูกบอลไข่มุก เพื่อให้นักเรียนได้สัมผัสถึงเสน่ห์ของวัฒนธรรมชนเผ่าไปพร้อมกันกับการเล่นกีฬา"

ภาพที่ 4-42 การฝึกซ้อมกีฬาลูกบอลไข่มุกในประจำวัน ถ่ายโดยผู้วิจัย

ในสนามฝึกซ้อม นักเรียนต่างตั้งใจฝึกซ้อมอย่างเต็มที่ แสดงให้เห็นถึงความกระตือรือร้น และความมีชีวิตชีวา ชมรมได้จัดการแข่งขันกีฬาลูกบอลไข่มุกภายในโรงเรียน เพื่อให้นักเรียนได้สัมผัส และมีส่วนร่วมไปกับกีฬา นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังพบว่าโรงเรียนมีการจัดกิจกรรมเผยแพร่วัฒนธรรมกีฬา ลูกบอลไข่มุกเป็นประจำ เช่น งานบรรยายและนิทรรศการ เพื่อแนะนำให้นักเรียนรู้จักที่มาและ พัฒนาการของกีฬานี้ ซึ่งช่วยเสริมสร้างความภาคภูมิใจและความตระหนักในวัฒนธรรมของชน เผ่าตนเองมากยิ่งขึ้น

จากการสำรวจภาคสนามและการสัมภาษณ์ ผู้วิจัยตระหนักว่ากีฬาลูกบอลไข่มุก ในฐานะที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ กำลังได้รับการสืบทอดและส่งเสริมอย่างมีประสิทธิภาพใน โรงเรียนของตำบลอุลาชนเผ่าแมนจู กิจกรรมกีฬานี้ไม่เพียงแต่สร้างความหลากหลายให้กับกิจกรรม นอกหลักสูตรของนักเรียนเท่านั้น แต่ยังกลายเป็นการปฏิบัติที่สำคัญในการฟื้นฟูวัฒนธรรมดั้งเดิมของ ชนเผ่าแมนจูในยุคสมัยใหม่อีกด้วย ครูผู้เข้าร่วมกิจกรรมกล่าวว่า "การสืบสานวัฒนธรรมควรเริ่มต้น ตั้งแต่วัยเด็ก เพื่อให้เด็ก ๆ ค่อย ๆ เรียนรู้และซึมซับวัฒนธรรมของชนเผ่าตนเองผ่านการเรียนรู้และ การปฏิบัติ" ความเห็นนี้ได้สร้างแรงบันดาลใจให้กับผู้วิจัย ในการเสนอแนะให้จัดกิจกรรมสืบสาน วัฒนธรรมให้มากขึ้น เพื่อปลูกฝังความสนใจและความรับผิดชอบต่อวัฒนธรรมดั้งเดิมในหมู่เยาวชนรุ่น ต่อไป

ระบำหยางเกอ(YangGe)ของชนเผ่าแมนจู

จากการศึกษาข้อมูล ผู้วิจัยพบว่าระบำหยางเกอ(YangGe)ของชาวแมนจูตำบลอุลา เป็น ศิลปะการแสดงพื้นบ้านที่มีความโดดเด่นและเป็นตัวแทนทางวัฒนธรรมของชนเผ่าแมนจู โดยมีจุด กำเนิดย้อนกลับไปถึงรูปแบบการร้องรำทำเพลงพื้นเมืองที่เรียกว่า "ถ้ำฉวย(TaChui)" ซึ่งแพร่หลายใน แคว้นโบไห่(BoHaiGuo)แห่งสมัยราชวงศ์ถัง แต่เพื่อให้เข้าใจรูปแบบวัฒนธรรมนี้ด้านการสืบทอดและ พัฒนาในยุคปัจจุบันอย่างรอบด้าน ผู้วิจัยจึงได้เดินทางไปยังตำบลอุลา เพื่อทำการสำรวจภาคสนาม และได้มีการพูดคุยเชิงลึกกับสมาชิกในทีมการแสดงและผู้รับผิดชอบ

ในการสำรวจภาคสนาม ผู้วิจัยมีโอกาสดูชมการแสดงระบำหยางเกอ(YangGe)ของชนเผ่า แมนจูตำบลอุลาอย่างใกล้ชิด เมื่อเสียงเครื่องดนตรีพื้นบ้าน เช่น แตรจีน ข้อง ฉาบ และเครื่องดนตรี อื่น ๆ ดังขึ้น นักแสดงก็ค่อย ๆ เดินเข้ามาด้วย "ก้าวแห่งสิริมงคล"(ภาพที่ 4.43) ซึ่งเป็นสัญลักษณ์แห่ง ความมงคล ก้าวเหล่านี้เป็นท่าพื้นฐานที่ใช้ตลอดการแสดง และผสมผสานกับท่าอื่น ๆ อย่าง 'เหย่นกอินทรี (DouYing)'(ภาพที่ 4.44) 'ปล่อยนกอินทรี(FangYing)' (ภาพที่ 4.45) และ 'ตีม้า(DaMa) (ภาพที่ 4.46)' ที่ถ่ายทอดฉากการล่าสัตว์และการขี่ม้ายิงธนูของชนเผ่าแมนจูออกมาได้อย่างสมจริง หัวหน้าที่มีการ แสดงหยางหญู่ฟาน(YangYuFan)แนะนำว่า "ท่าเหล่านี้มีต้นกำเนิดมาจากชีวิตของบรรพบุรุษ เช่น ท่าตีม้า' เป็นการเลียนแบบท่าของการขี่ม้าระหว่างทำสงคราม ส่วน 'เหย่นกอินทรี(DouYing)

'แสดงถึงทักษะการอ่านกอินทรีของชนเผ่าแมนจู นี่ไม่ใช่เพียงระบำ แต่ยังเป็นผลผลิตของภูมิปัญญาของชนเผ่าเรา'

ภาพที่ 4-43 ก้าวแห่งสิริมงคล ถ่ายโดยผู้วิจัย

ภาพที่ 4-44 แหย่นกอินทรี(DouYing) ถ่ายโดยผู้วิจัย

ภาพที่ 4-45 ปลอยนกอินทรี(FangYing) ถ่ายโดยผู้วิจัย

ภาพที่ 4-46 ตีม้า(DaMa) ถ่ายโดยผู้วิจัย

นอกจากการแสดงถึงจิตวิญญาณแห่งการต่อสู้ของชนเผ่าแมนจูแล้ว การแสดงระบำหยางเกอ(Yangge) ยังได้ผสมผสานองค์ประกอบทางอารมณ์ที่ลึกซึ้งเข้าไปด้วย ในระบำ ฉากที่แสดงถึงการรำลาของคู่รักก่อนที่ฝ่ายหนึ่งจะออกรบ(ภาพที่ 4.47) ทำให้การแสดงดูซาบซึ้งมากขึ้น นักแสดงจ้าวจินฮวา(ZhaoJinhua)ได้กล่าวในการสัมภาษณ์ว่า"การออกแบบเนื้อเรื่องแบบนี้ไม่เพียงแค่เพิ่มมิติให้การแสดง แต่ยังทำให้ผู้ชมสัมผัสได้ถึงความอ่อนโยนและการดูแลเอาใจใส่ในวัฒนธรรมของชนเผ่าแมนจู ระบำไม่ใช่เพียงการเคลื่อนไหวร่างกาย แต่คือการถ่ายทอดความทรงจำทางวัฒนธรรม"

ภาพที่ 4-47 การรำลาก่อนจะออกไปรบ ถ่ายโดยผู้วิจัย

การออกแบบเครื่องแต่งกายในการแสดงก็เป็นสิ่งที่น่าสนใจไม่แพ้กัน ทั้งแสดงออกถึงสุนทรียภาพของชนเผ่าและมอบความรู้สึกทางพิธีกรรมที่เป็นเอกลักษณ์ให้กับการแสดง นักแสดงชาย (ภาพที่ 4.48) สวมเสื้อคลุมแขนยาว ใส่หมวกทรงสูงและรองเท้าผ้าใบ ใช้ท่าเต้นเต็มไปด้วยความมั่นคง เพื่อแสดงออกถึงบุคลิกที่แข็งแกร่งของชนเผ่า ส่วนนักแสดงหญิง (ภาพที่ 4.49) ทำทรงผมแบบเจียจื่อโถว (JiaZiTou) หรือเสี่ยวเกาเหลียงโถว (XiaoGaoLiangTou) แต่งกายด้วยชุดกี่เพ้า สวมรองเท้าปักลายและถือผ้าลินินในมือ ท่าเต้นที่งดงามเผยให้เห็นความอ่อนโยนของวัฒนธรรมชนเผ่าแมนจู นักแสดงรุ่นเก๋าชื่อหลี่หย่ง (LiYong) ที่มีส่วนร่วมในการออกแบบเครื่องแต่งกายกล่าวไว้ว่า "สีสันของเครื่องแต่งกายโดดเด่น ลวดลายละเอียดประณีต ซึ่งแสดงถึงความรักในชีวิตและความใฝ่หาความงามของชนเผ่าแมนจู ทุกเข็มทุกเส้นที่เย็บล้วนเป็นการบรรจุคุณค่าทางอารยธรรมของชนเผ่าแมนจูเอาไว้"

ภาพที่ 4-48 นักแสดงชาย

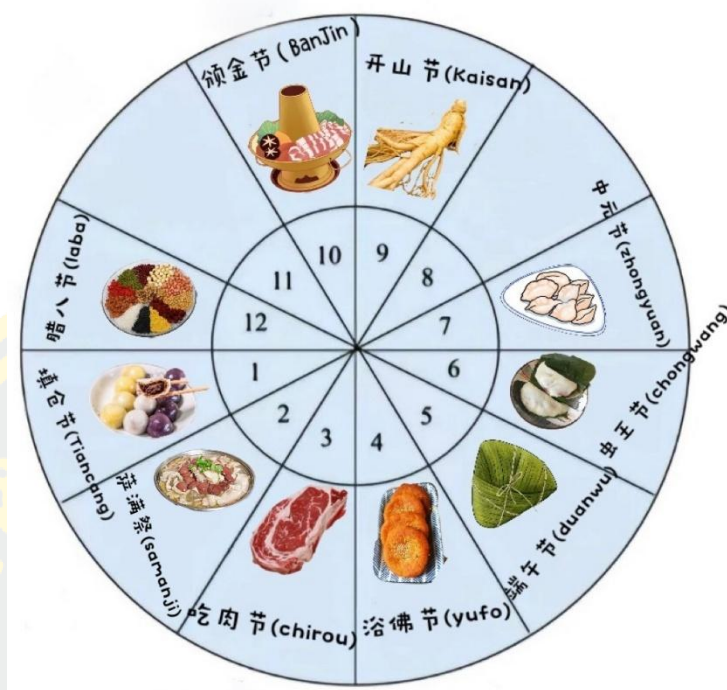
ภาพที่ 4-49 นักแสดงหญิง

ผ่านการสัมภาษณ์ ผู้วิจัยได้ทราบว่าในประวัติศาสตร์การพัฒนาของระบำหยางเกอ (YangGe) ในชนเผ่าแมนจูตำบลอุลา ได้ดูดซับองค์ประกอบทางดนตรีและการเต้นรำจากระบำหยางเกอ (YangGe) ดั้งเดิม แต่ส่วนสำคัญยังคงรักษาสไตล์การเต้น "มั่งช็องคังฉี (ManShiKongQi)" และการเต้นรำแบบเขมร ซึ่งแสดงถึงเสน่ห์เฉพาะของวัฒนธรรมชนเผ่าแมนจู หัวหน้าทีมแสดงคุณหยางหยู่ซง (YangYuSong) กล่าวว่า ตั้งแต่ปี ค.ศ. 2006 ทีมแสดงระบำหยางเกอ (YangGe) ของพวกเขาได้ค่อย ๆ ก่อตัวขึ้นและในช่วงหลายปีที่ผ่านมา ได้รับความสำเร็จมากมาย ในปี ค.ศ. 2021 ระบำหยางเกอ (YangGe) ในตำบลอุลาได้รับการขึ้นทะเบียนเป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ระดับชาติ เกียรตินี้ไม่เพียงแต่เพิ่มอิทธิพลทางสังคมให้การแสดงระบำหยางเกอ (YangGe) แต่ยังเพิ่มความภาคภูมิใจให้กับนักแสดง เขากล่าวด้วยความตื่นเต็นว่า "นี่ไม่ใช่เพียงสมบัติทางวัฒนธรรมของเรา แต่ยังเป็นเกียรติของชนเผ่า ด้วยการแสดงเหล่านี้ เราหวังว่าจะทำให้ผู้คนจำนวนมากขึ้นเข้าใจ วัฒนธรรมชนเผ่าแมนจูและรู้สึกถึงพลังและความงามของสิ่งนี้"

ปัจจุบัน ตำบลอุลามีทีมการแสดงระบำหยางเกอ (YangGe) สองทีมที่มีขนาดร้อยละคน ซึ่งเข้าร่วมกิจกรรมทางวัฒนธรรมทั้งในและนอกมณฑลเป็นประจำทุกปี ที่ตำบลอุลา จะมีการจัดการแข่งขันระบำหยางเกอ (YangGe) ที่ยิ่งใหญ่ทุกปี ซึ่งดึงดูดผู้ชมและนักท่องเที่ยวจำนวนมาก การจัดกิจกรรมเหล่านี้ไม่เพียงแต่เพิ่มความมีชีวิตชีวาให้กับวัฒนธรรมท้องถิ่น แต่ยังช่วยเสริมสร้างความรู้สึกเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันและความภาคภูมิใจในวัฒนธรรมของประชาชน ผ่านการสำรวจภาคสนามครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สัมผัสถึงคุณค่าที่เป็นเอกลักษณ์ของระบำหยางเกอ (YangGe) ชนเผ่าแมนจูตำบลอุลา ในฐานะพาหนะทางวัฒนธรรมของชนเผ่า ซึ่งไม่ว่าจะเป็นการออกแบบท่าเต้น การเลือกชุด อารมณ์หรือความทรงจำทางประวัติศาสตร์ที่อยู่เบื้องหลังการแสดง ต่างก็สะท้อนถึงความลึกซึ้งของรูปแบบวัฒนธรรมนี้ ในยุคใหม่ ระบำหยางเกอ (YangGe) ชนเผ่าแมนจูตำบลอุลาได้แสดงพลังชีวิตใหม่และกลายเป็นสะพานสำคัญที่เชื่อมโยงระหว่างประเพณีและยุคสมัย ชนเผ่าและโลก ระบำหยางเกอ (YangGe) ชนเผ่าแมนจูตำบลอุลาเป็นหน้าต่างทางวัฒนธรรมที่น่าเสนอประวัติศาสตร์ ศิลปะ และวิถีชีวิตของชนเผ่าแมนจูให้กับทั่วโลก นี่ไม่ใช่แค่การแสดง แต่คือการสืบทอดและความศรัทธาอย่างหนึ่ง

2. เทศกาล

วัฒนธรรมเทศกาลของชนเผ่าแมนจูตำบลอุลาเต็มไปด้วยความหลากหลาย โดยเทศกาลมอบทองและเทศกาลเติมคลังข้าวเป็นเทศกาลสำคัญที่สะท้อนความทรงจำทางประวัติศาสตร์และการสืบทอดวัฒนธรรมของชนเผ่าแมนจู เทศกาลเหล่านี้จัดขึ้นในรูปแบบของการบูชา การเต้นรำและการรวมตัวของครอบครัว ซึ่งแฝงไปด้วยความเคารพที่มีต่อบรรพบุรุษ ความเคารพต่อธรรมชาติ และการอธิษฐานขอให้ชีวิตดีขึ้น ในระหว่างการสำรวจภาคสนามและการสัมภาษณ์ ผู้วิจัยได้เรียนรู้เกี่ยวกับประเพณีและความหมายทางวัฒนธรรมของเทศกาลทั้งสองนี้อย่างละเอียด

ภาพที่ 4-50 เทศกาลชนเผ่าแมนจูและตารางรวบรวมอาหาร ทำโดยผู้วิจัย

เทศกาลมอบทอง

เทศกาลมอบทองเป็นเทศกาลประจำปีของชนเผ่าแมนจูที่จัดขึ้นเพื่อระลึกถึงพระเจ้าหนูเออร์ฮาชื่อ(NuErHaChi) ซึ่งเป็นผู้ก่อตั้งราชวงศ์ชิง โดยจะจัดขึ้นในวันที่ 13 เดือนตุลาคมตามปฏิทินจันทรคติ ตำนานกล่าวว่าในวันดังกล่าว พระเจ้าหนูเออร์ฮาชื่อ(NuErHaChi)ได้รับเหรียญทองจากเทพเจ้าซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของการมอบหมายจากฟ้าดิน และเริ่มต้นการรวมแผ่นดินชนเผ่าแมนจู ซึ่งทำให้เทศกาลมอบทองกลายเป็นวันสำคัญของชนเผ่าแมนจู ในตำบลลูลา การเฉลิมฉลองเทศกาลมอบทองจะรวมถึงพิธีบูชาบรรพบุรุษ บูชาฟ้า และพิธีรำลึกถึงพระเจ้าหนูเออร์ฮาชื่อ(NuErHaChi) ในระหว่างการสัมภาษณ์ ผู้เชี่ยวชาญด้านประเพณีท้องถิ่นของตำบลลูลากล่าวว่า"เทศกาลมอบทองเป็นช่วงเวลาสำคัญสำหรับชนเผ่าแมนจูในการระลึกถึงประวัติศาสตร์และการสืบทอดจิตวิญญาณของชนเผ่า ผ่านการบูชาและการแสดงระบำ ผู้คนแสดงความเคารพต่อพระเจ้าหนูเออร์ฮาชื่อ(NuErHaChi) และเสริมสร้างความรู้สึกเป็นหนึ่งเดียวกันกับวัฒนธรรมชนเผ่า" ในช่วงเทศกาล ชนเผ่าแมนจูจะตั้งแท่นบูชาที่ศาลเจ้าครอบครัวหรือกลางแจ้ง โดยมีเซมันเป็นผู้นำพิธีกรรมการบูชา โดยนำอาหาร เครื่องดื่ม และของเซ่นไหว้ต่าง ๆ มาไหว้บรรพบุรุษและเทพเจ้า นอกจากนี้แล้ว การแสดงระบำและการร้องเพลงแบบดั้งเดิมของชนเผ่าแมนจูก็กลายเป็นส่วนสำคัญของกิจกรรมในเทศกาลนี้อีกด้วย แสดงให้เห็นถึงเอกลักษณ์ของชนเผ่าแมนจู

เมื่อวันที่ 9 พฤศจิกายน ปี ค.ศ. 2024 ผู้วิจัยได้เดินทางไปร่วมงานเฉลิมฉลองครบรอบ 389 ปีของเทศกาลมอบทอง ที่จัดขึ้นในตำบลอุลา(ภาพที่ 4.51) โดยกิจกรรมในงานมีความหลากหลายและน่าสนใจ ไม่ว่าจะเป็นการแสดงระบำและร้องเพลงพื้นเมืองของชนแมนจู(ภาพที่ 4.52) หมอชนเผ่าแมนจูรักษาโรคให้ฟรี(ภาพ) รวมถึงการชิมอาหารพื้นบ้านที่เป็นเอกลักษณ์ฟรีด้วย(ภาพที่ 4.53 ภาพที่ 4.54) เป็นต้น ชาวบ้านที่เข้าร่วมกิจกรรมคนหนึ่งได้ให้สัมภาษณ์ว่า"เทศกาลมอบทองในแต่ละปีถือเป็นงานทางวัฒนธรรมที่ยิ่งใหญ่สำหรับพวกเรา ไม่เพียงแต่จะได้ชมการแสดงระบำพื้นบ้านแบบดั้งเดิมเท่านั้น แต่ยังสามารถลิ้มลองอาหารพื้นเมือง และได้สัมผัสบรรยากาศแห่งเทศกาลที่อบอุ่นไปด้วยความสุขอีกด้วย" ปีนี้เทศกาลมอบทองดูคึกคักเป็นพิเศษ และขนาดกิจกรรมก็ขยายใหญ่ยิ่งขึ้นอีกด้วย ชาวบ้านผู้นี้ยังเสริมด้วยความคาดหวังว่า"หวังว่าในอนาคตจะมีผู้คนมากมายมาร่วมเทศกาลของเรา เพื่อสัมผัสเสน่ห์อันเป็นเอกลักษณ์ของวัฒนธรรมชนเผ่าแมนจูไปพร้อม ๆ กัน"

ภาพที่ 4-51 หน่วยงานกิจกรรมเทศกาลมอบทอง

ภาพที่ 4-52 การแสดงระบำและการร้องเพลงของชนเผ่าแมนจู

ภาพที่ 4-53 หมอชนเผ่าแมนจูรักษาโรคให้ฟรี ถ่ายโดยผู้วิจัย

ภาพที่ 4-54 อาหารของชนเผ่าแมนจู ถ่ายโดยผู้วิจัย

ภาพที่ 4-55 อาหารของชนเผ่าแมนจู ถ่ายโดยผู้วิจัย

นายเหรินฝูเซียง(RenFuXiang) รองผู้อำนวยการพรรคประชาธิปไตยเพื่อการสร้างชาติแห่งมณฑลจี๋หลิน กล่าวในระหว่างการถูกสัมภาษณ์ว่า"การจัดกิจกรรมครั้งนี้มีเป้าหมายเพื่อยึดมั่นแนวคิดการสร้างความเป็นหนึ่งเดียวของประชาชนชาติจีน ถ่ายทอดและส่งเสริมวัฒนธรรมดั้งเดิมอันทรงคุณค่าของจีน สัมผัสเสน่ห์อันโดดเด่นของวัฒนธรรมชนเผ่า และร่วมกันสร้างพลังเพื่อความสามัคคีและความเจริญรุ่งเรืองของประชาชนชาติจีน"เขาเน้นย้ำว่า วัฒนธรรมของชนเผ่าแมนจูตำบลอูลูลาเป็นส่วนสำคัญ

ของวัฒนธรรมดั้งเดิมอันทรงคุณค่าของจีน ซึ่งมีเนื้อหาทางวัฒนธรรมที่หลากหลาย และไม่เพียงแต่เป็นสมบัติของท้องถิ่นเท่านั้น แต่ยังเป็นสัญลักษณ์แห่งความสามัคคีของชนเผ่าอีกด้วย

คุณเหรินยังหวังว่าการจัดกิจกรรมอย่างต่อเนื่องจะดึงดูดให้ผู้อยู่อาศัย องค์กรทางสังคม และหลังจากทุกภาคส่วนเข้ามามีส่วนร่วมในการอนุรักษ์และพัฒนาวัฒนธรรมของชนเผ่าแมนจูตำบล อูลาร่วมกัน เขากล่าวว่า "มีเพียงการรวมพลังจากหลายฝ่าย นำการสืบทอดทางวัฒนธรรมมาผสานกับการพัฒนาสมัยใหม่เท่านั้น จึงจะทำให้วัฒนธรรมของชนเผ่าแมนจูตำบลอูลามีชีวิตชีวาขึ้นมาใหม่ และบรรลุทั้งการพัฒนาทางวัฒนธรรมและเศรษฐกิจไปพร้อมกัน" แนวคิดการพัฒนาาร่วมกันจากหลายฝ่ายนี้ ไม่เพียงแสดงให้เห็นถึงความสำคัญต่อมรดกทางวัฒนธรรม แต่ยังเป็นการสนับสนุนที่แข็งแกร่งสำหรับการพัฒนาที่ยั่งยืนของวัฒนธรรมอีกด้วย

เทศกาลเดิมคลังข้าว

ในระหว่างการลงพื้นที่สำรวจเทศกาลมอบทองที่ตำบลอูลา ผู้วิจัยได้พูดคุยกับชาวบ้านในท้องถิ่น เพื่อทำความเข้าใจเกี่ยวกับเทศกาลดั้งเดิมของชนเผ่าแมนจูมากขึ้น ชาวบ้านคนหนึ่งซึ่งมีส่วนร่วมในกิจกรรมชุมชนมาอย่างยาวนานได้อธิบายว่า "นอกจากเทศกาลมอบทองแล้ว เรายังมีเทศกาลสำคัญอีกงานหนึ่งที่เรียกว่า เทศกาลเดิมคลังข้าว เทศกาลนี้จัดขึ้นในวันที่ 25 เดือนมกราคมตามปฏิทินจันทรคติ ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของการอธิษฐานขอความอุดมสมบูรณ์และแสดงความขอบคุณต่อธรรมชาติ" นอกจากนี้เขายังได้นำภาพถ่ายหลายภาพของเทศกาลเดิมคลังข้าวในอดีตออกมาให้คุณซึ่งเผยให้เห็นถึงบรรยากาศอันคึกคักของงานเทศกาล

จากการสัมภาษณ์เพิ่มเติม ผู้วิจัยได้ทราบว่า กิจกรรมหลักของเทศกาลเดิมคลังข้าวคือพิธี "เดิมคลังข้าว" ซึ่งเป็นพิธีที่เต็มไปด้วยความหมายที่แสดงถึงความหวังให้คลังข้าวเต็มเต็ม และครอบครัวมีความสุขในปีถัดไป ชาวบ้านจะนำธัญพืชหลากหลายชนิดมาโปรยใส่คลังข้าวเป็นพิธีในวันดังกล่าว เพื่อแสดงถึงความเคารพต่อธรรมชาติและ ความคาดหวังต่อการเก็บเกี่ยวที่อุดมสมบูรณ์ ผู้เฒ่าคนหนึ่งได้กล่าวในระหว่างการสัมภาษณ์ว่า "นี่คือภูมิปัญญาที่สืบทอดมาจากบรรพบุรุษ หลังจากทำพิธีกรรมนี้แล้ว เราไม่เพียงแต่จะอธิษฐานให้ฝนตกตามฤดูกาลและ แต่ยังเป็นการเตือนตัวเองให้เห็นคุณค่าของอาหารและไม่ใช้อย่างสิ้นเปลืองด้วย"

หลังเสร็จสิ้นพิธี แต่ละบ้านจะตั้งแท่นบูชาในบ้าน เพื่อนำธัญพืช เนื้อสัตว์ และสุรามาคือเครื่องสักการะ พร้อมจัดกิจกรรมอธิษฐานขอพร เจ้าหน้าที่หมู่บ้านคนหนึ่งพูดเสริมว่า "พวกเราจะถวายสุราและเครื่องบูชาที่หน้าแท่นบูชา พร้อมทั้งครอบครัวร่วมกันอธิษฐานขอให้ปีหน้ามีโชคดีและมีการเก็บเกี่ยวที่อุดมสมบูรณ์ สิ่งนี้ไม่เพียงแต่เป็นการขอบคุณธรรมชาติ แต่ยังเป็นช่วงเวลาแห่งการรวมตัวของครอบครัวอีกด้วย"

อีกหนึ่งจุดเด่นของเทศกาลคืออาหารพื้นบ้านแบบดั้งเดิมที่เรียกว่า"เหนียนโต้วเปา (NianDouBao)"(ภาพที่ 4.56) การทำเหนียนโต้วเปา(NianDouBao)เป็นส่วนสำคัญที่ขาดไม่ได้ในเทศกาลเดิมคลังข้าว ในระหว่างการสัมภาษณ์ ชาวบ้านหลายคนเล่าว่า ก่อนถึงวันเทศกาล ผู้หญิงในหมู่บ้านจะมารวมตัวกันเพื่อเตรียมวัตถุดิบและช่วยกันทำเหนียนโต้วเปา(NianDouBao)ด้วยกัน ในระหว่างกิจกรรม ทุกคนต่างทำไปคุยไป บรรยากาศเต็มไปด้วยความคึกคักและสนุกสนาน ชาวบ้านคนหนึ่งซึ่งร่วมกิจกรรมกล่าวพร้อมรอยยิ้มว่า"เหนียนโต้วเปา(NianDouBao)ไม่เพียงแต่อร่อย แต่ยังเป็นสัญลักษณ์ของครอบครัวอยู่กันพร้อมหน้าพร้อมตาและความหวัง การได้ทำและแบ่งปันร่วมกัน(ภาพที่ 4.57) ทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนบ้านใกล้ชิดกันมากยิ่งขึ้น"

จากภาพที่ผู้สื่อข่าวเสนอให้(ภาพที่ 4.58) ผู้วิจัยเห็นว่าในวันเทศกาล หมู่บ้านเต็มไปด้วยบรรยากาศเทศกาลที่ครึกครื้น ผู้ชายและผู้หญิงในทุกวัยล้วนสวมใส่เครื่องแต่งกายพื้นเมืองเข้าร่วมในพิธีและกิจกรรม สถานการณ์อบอุ่นและคึกคัก แสดงถึงเสน่ห์อันเป็นเอกลักษณ์ของวัฒนธรรมแมนจูอย่างเต็มที่

ภาพที่ 4-56 เหนียนโต้วเปา (NianDouBao) ถ่ายโดยผู้วิจัย

ภาพที่ 4-57 ทำเหนียนโต้วเปาด้วยกัน ภาพมาจากชาวบ้านของตำบลอุลา

ภาพที่ 4-58 กิจกรรมเติมคลังข้าว ภาพมาจากชาวบ้านของตำบลอุลา

3. ภาษา

ภาษาแมนจูในฐานะที่เป็นภาษาราชการของราชวงศ์ชิง เป็นภาษาที่มีอิทธิพลอย่างมากในประวัติศาสตร์จีน หลังจากการล่มสลายของราชวงศ์ชิงและการเปลี่ยนแปลงทางประวัติศาสตร์ การใช้ภาษาแมนจูก็ลดลงอย่างรวดเร็วและเกือบจะสูญพันธุ์(แหล่งที่มา) ตำบลอุลาในฐานะที่เป็นสถานที่สำคัญในการสืบทอดวัฒนธรรมแมนจู และการอนุรักษ์ภาษาแมนจูที่มีความสำคัญเป็นแบบอย่างที่ดีโดดเด่น ผ่านการสำรวจภาคสนามและการสัมภาษณ์ในตำบลอุลา ผู้วิจัยได้เข้าใจถึงสถานการณ์การอนุรักษ์และการสืบทอดภาษาแมนจูในท้องถิ่น ซึ่งได้สนับสนุนทางทฤษฎีสำหรับแผนการสืบทอดภาษาและการฟื้นฟูวัฒนธรรมในบทที่ 5

ในการสำรวจภาคสนามที่ตำบลอุลา ผู้วิจัยได้เดินตามถนนใจกลางตำบล และสิ่งที่เห็นคือป้ายถนนที่มีการเขียนทั้งภาษาแมนจูและภาษาจีนกลาง สัญลักษณ์เหล่านี้ไม่เพียงแสดงให้เห็นความงดงามเฉพาะของตัวอักษรภาษาแมนจู แต่ยังสะท้อนให้เห็นถึงชีวิตชีวาของภาษาแมนจูที่ยังคงมีอยู่ในดินแดนแห่งนี้ นายกเทศมนตรีได้กล่าวในการสัมภาษณ์กับผู้วิจัยว่า "มหาวิทยาลัยครุมนชวลจีหลินได้จัดตั้งศูนย์วิจัยวัฒนธรรมชนเผ่าแมนจูที่ตำบลอุลา(ภาพที่ 4.59) พวกเขากล่าวว่า "การติดตั้งป้ายสองภาษานี้เป็นส่วนหนึ่งของการสืบทอดวัฒนธรรมชนเผ่าแมนจู" นายกเทศมนตรียังได้กล่าวเพิ่มเติมว่า "ชื่อ'อุลา'เป็นภาษาแมนจู หมายถึง 'เมืองที่ตั้งอยู่ริมแม่น้ำ' เขายังเน้นย้ำว่า การอนุรักษ์ภาษาไม่จำกัดแค่ในห้องเรียน แต่ควรผสมผสานเข้าไปในทุกด้านของชีวิตประจำวัน" ให้ภาษาได้ใช้ในทุกที่ เช่นนั้นภาษาแมนจูถึงจะสามารถผสมผสานเข้าเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตเราได้"

ภาพที่ 4-59 ศูนย์วิจัยวัฒนธรรมแมนจู

ด้วยความสนใจในการอนุรักษ์ภาษาแมนจู ผู้วิจัยได้เดินทางไปพร้อมกับนายกเทศมนตรีเพื่อเยี่ยมชมภาคประถมของโรงเรียนมัธยมชนเผ่าแมนจูตำบลอุลา(ภาพที่ 4.60) ซึ่งภาคประถมของโรงเรียนแห่งนี้ได้เปิดสอนภาษาแมนจูตั้งแต่ปี ค.ศ. 2015 และกลายเป็นฐานสำคัญในการสืบทอดภาษาแมนจู หลังจากที่ได้ชมการเรียนการสอนภาษาแมนจู(ภาพที่ 4.61)แล้ว ผู้วิจัยพบว่า นักเรียนกำลังเรียนรู้คำศัพท์ภาษาแมนจูพื้นฐานและการพูดคุยในชีวิตประจำวันภายใต้การสอนของครูผู้สอนครูภาษาแมนจูได้กล่าวในระหว่างการสัมภาษณ์ว่า "วิธีการสอนของเราคือการผสมผสานการเรียนรู้กับความสนุก เช่น การแต่งเพลงจากคำที่ทักทายแบบดั้งเดิมของชนเผ่าแมนจู เด็ก ๆ เรียนรู้ได้เร็วและสนุกสนานมาก" ในห้องเรียนยังมีการเล่นเกมของชนเผ่าแมนจูดั้งเดิมที่ชื่อ "กาลาฮา"(เกมดั้งเดิมของชนเผ่าแมนจู) ซึ่งช่วยให้นักเรียนเข้าใจภาษาแมนจูได้ดีขึ้นผ่านการมีปฏิสัมพันธ์จริง ครูได้เสริมว่า

"เป้าหมายของเราไม่เพียงแต่สอนภาษาหนึ่งให้กับเด็ก ๆ เท่านั้น แต่ยังจะสอนให้พวกเขาารู้สึกถึงความภาคภูมิใจในการสืบทอดวัฒนธรรมชนเผ่าแมนจู" ครูที่อายุมากหน่อยท่านหนึ่งกล่าวว่า"คำเช่นโปลิงไกเออร์(BolengGaiEr)(หัวเช่า) หรือ 'ฮาลา(HaLa)(เสื้อมสภาพ) เราใช้มาตั้งแต่เด็ก คำเหล่านี้ล้วนเป็นภาษาแมนจู" แม้ว่าปัจจุบันภาษาแมนจูจะไม่ถูกใช้ในชีวิตประจำวันมากนัก แต่คำเหล่านี้เหมือนรอยประทับของวัฒนธรรมที่ยังคงอยู่ในชีวิตประจำวัน เขายังกล่าวอีกว่า"เห็นเด็ก ๆ ในปัจจุบันสามารถเรียนภาษาแมนจูที่โรงเรียน รู้สึกดีใจมาก หวังว่าภาษานี้จะถูกส่งต่อจากรุ่นสู่รุ่นต่อไป"

ภาพที่ 4-60 โรงเรียนมัธยมชนเผ่าแมนจูตำบลอุลา

ภาพที่ 4-61 ห้องเรียนภาษาแมนจู

หลังจากการสนทนา ผู้วิจัยได้เสนอแนะว่า : ติดต่อกับชุมชนเพื่อจัดกิจกรรม"ภาษาแมนจู เข้าสู่ชุมชน" โดยให้โอกาสแก่ผู้อยู่อาศัยในการเรียนภาษาแมนจู เพื่อให้การสืบทอดภาษาขยายจาก ห้องเรียนในโรงเรียนไปสู่ชีวิตในชุมชน แต่ในระหว่างการสนทนากับครูสอนภาษาแมนจู ผู้วิจัยได้ทราบว่า เนื่องจากภาระงานการสอนที่หนักหน่วงของครู ทำให้เวลาที่จะเข้าร่วมการสอนในชุมชนโดยตรงจึง มีจำกัด ครูแนะนำให้เจ้าหน้าที่ของพิพิธภัณฑสถานแมนจูตำบลอุลาเป็นผู้รับผิดชอบงานการสอนในชุมชน ผู้วิจัยวางแผนที่จะนำข้อเสนอนี้ไปใช้ในแผนการดำเนินงานในบทที่ 5 โดยสำรวจรูปแบบความร่วมมือที่ใช้ "ชุมชนเป็นจุดเริ่มต้น และพิพิธภัณฑสถานเป็นฝ่ายสนับสนุน" เพื่อส่งเสริมการสืบทอดและพัฒนาภาษาแมนจูในชุมชน

การผสมผสานอย่างกลมกลืน——การวิเคราะห์และอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมของชนเผ่าแมนจูตำบลอุลา

วัฒนธรรมแมนจูตำบลอุลาได้แสดงถึงเสน่ห์อันเป็นเอกลักษณ์ของวัฒนธรรมชนเผ่าด้วยการผสมผสานประวัติศาสตร์อันลึกซึ้งและรูปแบบการแสดงออกที่หลากหลาย ผ่านการสำรวจภาคสนามและการสัมภาษณ์เกี่ยวกับประเพณีและวัฒนธรรมท้องถิ่นทั้งในด้านวัตถุ วิญญาณ สังคม และภาษา ผู้วิจัยได้สรุปคำสำคัญสืบคำที่สะท้อนวัฒนธรรมแมนจูจากมุมมองการสืบทอดและการผสมผสาน ได้แก่ ความแข็งแกร่ง ความงาม ความอบอุ่น ความสนุกสนาน การรวมตัว ความชำนาญ ความอโรย ความสุข ความโดดเด่น เสน่ห์ และได้สร้างระบบความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมแมนจูของตำบลอุลาภายใต้ชื่อ"การผสมผสานอย่างกลมกลืน สืบคำนี้ได้บรรยายภาพรวมของวัฒนธรรมแมนจูตำบลอุลาจากหลายมุมมอง เช่น ธรรมชาติ ประวัติศาสตร์ ศิลปะ ความบันเทิง อาหาร ครอบครัว เทศกาล และภาษา ไม่เพียงแต่เป็นการสรุปความหมายของวัฒนธรรมในระดับสูง แต่ยังเป็นการแสดงออกอย่างครบถ้วนของลักษณะเฉพาะของวัฒนธรรม ซึ่งให้การสนับสนุนทางทฤษฎีที่มั่นคงสำหรับแผนการจัดการการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมของตำบลอุลาในบทที่ 5 โดยบทที่ 5 จะใช้ระบบความรู้นี้เป็นฐานในการออกแบบแผนการจัดการวัฒนธรรมของตำบลอุลา และจะนำไปใช้ในทางปฏิบัติผ่านการผสมผสานด้านวัฒนธรรมและการท่องเที่ยว การส่งเสริมการศึกษา และการมีส่วนร่วมของชุมชน เป็นต้น ด้านล่างนี้คือการอธิบายรายละเอียดของระบบความรู้ที่เกี่ยวกับวัฒนธรรมแมนจูตำบลอุลาและการนำไปใช้ในบทที่ 5 (ตารางที่ 4-2)

1. “雄” ความแข็งแกร่ง(สยง) : ไหว่ตงชิง(HaiDongQing)เป็นสัญลักษณ์แห่งความแข็งแกร่งที่สะท้อนถึงวัฒนธรรมการล่าสัตว์และจิตวิญญาณแห่งความกล้าหาญของชนเผ่าแมนจู

ไหว่ตงชิง(HaiDongQing)เป็นสัญลักษณ์ของพลังและความกล้าหาญในวัฒนธรรมชนเผ่าแมนจู ซึ่งตำนานผสมผสานกันกับความจริง แสดงถึงจิตวิญญาณหลักของวัฒนธรรมการล่าสัตว์ของบรรพบุรุษชนเผ่าแมนจู ในประวัติศาสตร์ของชนเผ่าแมนจู ไหว่ตงชิง(HaiDongQing)ไม่เพียงเป็นผู้ช่วยในการล่าสัตว์ แต่ยังคงกลายเป็นเทพพิทักษ์ของนักรบชนเผ่าแมนจู ในวัฒนธรรมสมัยใหม่ สัญลักษณ์นี้ยังคงสะท้อนให้เห็นถึงความฉลาดและพลังของชนเผ่าแมนจูที่อยู่ร่วมกับธรรมชาติ พร้อมทั้งแสดงให้เห็นถึงจิตวิญญาณความกล้าหาญและความไม่ย่อท้อของพวกเขา

2. “美” ความงาม(เหม่ย) : ตำนานองค์หญิงไปฮัว(BaiHuaGongZhu)สะท้อนถึงสะท้อนถึงความงามทางชาติพันธุ์และวัฒนธรรมทางอารมณ์

เรื่องราวขององค์หญิงไปฮัว(BaiHuaGongZhu)สะท้อนถึงสุนทรียศาสตร์ของชนเผ่าแมนจูและวัฒนธรรมทางอารมณ์อันลึกซึ้ง ภาพลักษณ์ขององค์หญิงที่ซื่อสัตย์ กล้าหาญ และเปี่ยมด้วยสติปัญญาไม่เพียงสร้างสัญลักษณ์แห่งความงามในวัฒนธรรมแมนจู แต่ยังสะท้อนถึงความผูกพันของชาวแมนจูกับแผ่นดินเกิดและความเคารพต่อจิตวิญญาณของวีรบุรุษ ด้วยการผสมผสานระหว่างตำนานและชีวิตจริง เรื่องราวขององค์หญิงไปฮัว(BaiHuaGongZhu)ได้กลายเป็นดั่งประกายทางจิตวิญญาณในวัฒนธรรมแมนจู

3. “暖” ความอบอุ่น(หน่วน) : หล้าอูลา(WuLaCao)สะท้อนถึงการใส่ประโยชน์จากธรรมชาติและภูมิปัญญาในการดำเนินชีวิต

หล้าอูลา(WuLaCao)ในฐานะทรัพยากรอันเป็นเอกลักษณ์ของตำบล หล้าอูลา(WuLaCao)แสดงถึงการใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างมีประสิทธิภาพและภูมิปัญญาในการดำรงชีวิตของชนเผ่าแมนจู ตั้งแต่ร่องเท้าอูลาไปจนถึงเสื่อหญ้า หล้าอูลา(WuLaCao)ไม่เพียงเป็นสิ่งจำเป็นในฤดูหนาวที่หนาวเย็น แต่ยังเป็นสิ่งแฝงไปด้วยความรู้สึกขอบคุณของชนเผ่าแมนจูที่มีต่อของขวัญจากธรรมชาติ ภูมิปัญญาในการใช้ทรัพยากรนี้ไม่เพียงแสดงถึงความสามารถในการปรับตัวของวัฒนธรรมชนเผ่าจู่ต่อระบบนิเวศ แต่ยังถ่ายทอดปรัชญาแห่งความกลมกลืนระหว่างมนุษย์กับธรรมชาติ

4. “乐” ความสนุกสนาน(เล่อ) : การเล่นกีฬาลูกบอลไข่มุกและระบำหยางเกอ(YangGe)สะท้อนถึงจิตวิญญาณแห่งกีฬาและความสามัคคีในชุมชน

กีฬาลูกบอลไข่มุกและระบำหยางเกอ(YangGe)เป็นส่วนสำคัญของขนบธรรมเนียมทางสังคมของชนเผ่าแมนจูในตำบลอูลา ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงจิตวิญญาณด้านกีฬาและความหลากหลายในการแสดงออกทางศิลปะของชนเผ่าแมนจู ลูกบอลไข่มุกเน้นความสามัคคีของชุมชนผ่านการแข่งขันและความร่วมมือ ส่วนระบำหยางเกอ(YangGe)แสดงถึงภูมิปัญญาในการดำเนินชีวิตและการถ่ายทอด

อารมณ์ผ่านการร่ายรำและดนตรี กิจกรรมเหล่านี้ไม่เพียงสร้างความเพลิดเพลินให้กับชีวิตวัฒนธรรมของคนในท้องถิ่น แต่ยังเป็นสื่อสำคัญในการสืบทอดวัฒนธรรมอีกด้วย

5. “聚” การรวมตัว(จวี) : ว่างจี้คัง(WanZikang)สะท้อนถึงความอบอุ่นของครอบครัวและศีลธรรมทางสังคม

ว่างจี้คัง(WanZikang)ในฐานะที่เป็นอัตลักษณ์สำคัญของบ้านเรือนแบบดั้งเดิมของชนเผ่าแมนจู สะท้อนถึงความอบอุ่นในวัฒนธรรมครอบครัวและจริยธรรมของชนเผ่าแมนจู โดยเป็นทั้งศูนย์กลางในการใช้ชีวิตของครอบครัว และยังเป็นพื้นที่สำหรับประกอบพิธีบูชาทางศาสนา สื่อถึงความสัมพันธ์ระหว่างครอบครัวและความเชื่อทางวัฒนธรรม สัญลักษณ์ทางวัฒนธรรมนี้แสดงถึงความสำคัญที่ชนเผ่าแมนจูให้กับครอบครัว และสะท้อนให้เห็นถึงจริยธรรมทางสังคมที่ถูกออกแบบไว้ในพื้นที่การอยู่อาศัย

6. “巧” ความชำนาญ (เฉียว) : ศิลปะการตัดกระดาษสะท้อนถึงความประณีตในงานหัตถกรรมของชนเผ่า

ศิลปะการตัดกระดาษชนเผ่าแมนจู ได้กลายเป็นตัวแทนของงานฝีมือชนเผ่าด้วยสไตล์อันเป็นเอกลักษณ์และความลึกซึ้งทางวัฒนธรรม การตัดกระดาษ"โมโมเหริน(MoMoRen)"ที่เริ่มต้นจากการเป็นของใช้ในพิธีกรรม ได้พัฒนาเป็นศิลปะการตกแต่ง สะท้อนถึงนวัตกรรมและการสืบทอดงานฝีมือของชนเผ่าแมนจู ศิลปะการตัดกระดาษนี้ไม่เพียงรักษาสัญลักษณ์ทางวัฒนธรรมดั้งเดิมไว้ แต่ยังถ่ายทอดความรักและภูมิปัญญาในการใช้ชีวิตของชนเผ่าผ่านการแสดงออกทางสุนทรียศาสตร์

7. “香” ความอร่อย(เซียง) : หม้อไฟชนเผ่าแมนจูสะท้อนวัฒนธรรมการกินและแนวคิดการแบ่งปัน

หม้อไฟชนเผ่าแมนจูได้กลายเป็นสัญลักษณ์ของวัฒนธรรมการกินของชนเผ่าแมนจู ด้วยเทคนิคการทำที่เป็นเอกลักษณ์และรากฐานทางประวัติศาสตร์อันลึกซึ้ง เริ่มต้นจากเนื้อหมูขาวและไส้กรอกเลือดแบบดั้งเดิมจนถึงอาหารหม้อไฟสมัยใหม่ แสดงถึงความใช้งานได้จริงและการสื่อสารทางสังคมในวัฒนธรรมการกินของชนเผ่าแมนจู ผ่านอาหาร วัฒนธรรมแมนจูแสดงให้เห็นถึงแนวคิดการแบ่งปันและการเชื่อมต่อทางอารมณ์ระหว่างผู้คน

8. “喜” ความสุข (ลี) : เทศกาลมอบทองแสดงถึงความสามัคคีของชนเผ่าและ
ชนบรรมนิยมดั้งเดิมของเทศกาล

เทศกาลมอบทอง ในฐานะเทศกาลสำคัญของชนเผ่าแมนจูที่จัดขึ้นเพื่อรำลึกถึงบรรพบุรุษ
และสืบทอดวัฒนธรรม ไม่เพียงแสดงถึงความสามัคคีของชนเผ่าแมนจูและความทรงจำทาง
ประวัติศาสตร์ แต่ยังเสริมสร้างความสามัคคีในชุมชนผ่านพิธีกรรม การเต้นระบำ การร้องเพลง และ
การรวมตัวของครอบครัว เทศกาลนี้กลายเป็นสื่อสำคัญในการสืบทอดวัฒนธรรมชนเผ่าแมนจู และ
ช่วยเติมชีวิตชีวาให้กับชนบรรมนิยมดั้งเดิมในบริบทสมัยใหม่

9. “靛” ความโดดเด่น(เลียง) : เครื่องแต่งกายชนเผ่าสะท้อนถึงคุณค่าทางสุนทรียศาสตร์
และเป็นสัญลักษณ์ประจำชนเผ่า

ผ่านงานปักอันประณีตและการออกแบบที่เป็นเอกลักษณ์ เครื่องแต่งกายแมนจูสะท้อนถึง
คุณค่าทางสุนทรียศาสตร์และความเป็นสัญลักษณ์ของชนเผ่าแมนจู เริ่มต้นจากชุดกีฬาไปจนถึง
รองเท้าสั้นกระถาง(QiXie) ความลงตัวระหว่างความงามและการใช้งานได้จริงของเครื่องแต่งกาย
แสดงถึงความเคารพต่อธรรมชาติและความมุ่งมั่นในวิถีชีวิตที่งดงามของชนเผ่าแมนจู

10. “韵” เสน่ห์(ยวีน) : ภาษาแมนจูสะท้อนถึงความทรงจำทางวัฒนธรรมและความงดงาม
ของตัวอักษร

ภาษาแมนจูในฐานะสื่อสำคัญของวัฒนธรรมชนเผ่าแมนจู ได้สืบทอดความทรงจำทาง
ประวัติศาสตร์และสัญลักษณ์ทางวัฒนธรรมอันล้ำค่า ในตำบลบงแล การถ่ายทอดภาษาแมนจูเกิดขึ้น
ผ่านการเรียนการสอนในห้องเรียนและป้ายสัญลักษณ์สองภาษา ภาษาแมนจูไม่ใช่เพียงแค่ภาษา แต่ยังเป็น
ความงดงามในวัฒนธรรมและหลักฐานทางประวัติศาสตร์ของชนเผ่าแมนจูอีกด้วย

ตารางที่ 4-2 การประยุกต์ใช้ระบบความรู้ในบทที่ห้า

ตารางที่ 4.2 การประยุกต์ใช้ระบบความรู้ในบทที่ห้า		
ความแข็งแกร่ง (สยง)	ไห่ตงชิง(HaiDongQing)เป็นสัญลักษณ์แห่ง ความแข็งแกร่งที่สะท้อนถึงวัฒนธรรมการล่า สัตว์และจิตวิญญาณแห่งความกล้าหาญของชน เผ่าแมนจู	ประยุกต์ใช้ในการพัฒนาของบท ที่ห้า: การออกแบบสัญลักษณ์
ความงาม(เหม่ย)	ตำนาน องค์หญิงไปฮัว(BaiHuaGongZhu)สะท้อนถึง สะท้อนถึงความงามทางชาติพันธุ์และ วัฒนธรรมทางอารมณ์	ประยุกต์ใช้ในการฟื้นฟูของบทที่ ห้า : การฟื้นฟูศาลาเตียนเจียง (DianJiangTai)

ความอบอุ่น (หน่วน)	หลัวอูลา(WuLaCao)สะท้อนถึงการใช้ ประโยชน์จากธรรมชาติและภูมิปัญญาในการ ดำเนินชีวิต	ประยุกต์ใช้ในการพัฒนาของบท ที่ห้า: ตลาดมรดกทาง วัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้
ความสนุกสนาน (เล่อ)	การเล่นกีฬาลูกบอลไข่มุกและระบำหยางเกอ (YangGe)สะท้อนถึงจิตวิญญาณแห่งกีฬาและ ความสามัคคีในชุมชน	ประยุกต์ใช้ในการพัฒนาของบท ที่ห้า: กิจกรรมการสัมผัส ประสบการณ์พื้นบ้าน
การรวมตัว(จวี)	วานจี้คัง(WanZikang)สะท้อนถึงความอบอุ่น ของครอบครัวและศีลธรรมทางสังคม	ประยุกต์ใช้ในการฟื้นฟูของบทที่ ห้า : การปรับปรุงที่พักแบบ โฮมสเตย์
ความชำนาญ (เฉี่ยว)	ศิลปะการตัดกระดาษสะท้อนถึงความประณีต ในงานหัตถกรรมของชนเผ่า	ประยุกต์ใช้ในการพัฒนาของบท ที่ห้า: ตลาดมรดกทางวัฒนธรรม ที่จับต้องไม่ได้และกิจกรรมการ เรียนรู้ทางวิจัย
ความออร่อย (เซียง)	หม้อไฟชนเผ่าแมนจูสะท้อนวัฒนธรรมการกิน และแนวคิดการแบ่งปัน	ประยุกต์ใช้ในการพัฒนาของบท ที่ห้า: หม้อไฟเฟิงจีหยวน (FengJiYuan)กลายเป็นจุดเช็คอิน
ความสุข (ลี่)	เทศกาลมอบทองแสดงถึงความสามัคคีของชน เผ่าและขนบธรรมเนียมดั้งเดิมของเทศกาล	ประยุกต์ใช้ในการพัฒนาของบท ที่ห้า: สัมผัสประสบการณ์ กิจกรรมพื้นบ้าน
ความโดดเด่น (เลียง)	เครื่องแต่งกายชนเผ่าสะท้อนถึงคุณค่าทาง สุนทรียศาสตร์และเป็นสัญลักษณ์ประจำชนเผ่า	ประยุกต์ใช้ในการฟื้นฟูของบท ที่ห้า : เปลี่ยนชุดและถ่ายภาพคู่ กับสถาปัตยกรรมโบราณ
เสน่ห์(ยวิน)	ภาษาแมนจูสะท้อนถึงความทรงจำทาง วัฒนธรรมและความงามของตัวอักษร	ประยุกต์ใช้ในการสืบทอดของ บทที่ห้า : คลาสการสอนภาษา แมนจูในชุมชน

การเดินทางแห่งการสืบทอด : สถานการณ์พัฒนาของตำบลอุลา

เพื่อทำความเข้าใจพัฒนาการด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของตำบลอุลาอย่างลึกซึ้ง และเพื่อวางรากฐานสำหรับข้อเสนอแนะในบทที่ 5 ผู้วิจัยได้ใช้แนวคิด"การเดินทางแห่งการสืบทอด" เป็นแกนหลัก โดยดำเนินการสำรวจพื้นที่และสัมภาษณ์จากหลายฝ่าย เพื่อจัดระบบลักษณะสำคัญในแต่ละช่วงของการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในตำบลอุลา "การเดินทางแห่งการสืบทอด"มีเป้าหมายเพื่อเน้นย้ำการสำรวจแนวทางปฏิบัติของตำบลอุลาในการสืบทอดวัฒนธรรมควบคู่กับการพัฒนาการท่องเที่ยว โดยแสดงให้เห็นเส้นทางที่โดดเด่นระหว่างการอนุรักษ์และนวัตกรรม โดยในแต่ละช่วง ตำบลอุลาได้ประสบความสำเร็จอย่างมากภายใต้การชี้นำเชิงนโยบาย แต่ยังมีประเด็นบางประการที่จำเป็นต้องปรับปรุงเพิ่มเติม โดยต่อไปนี้จะนำเสนอผลสำเร็จและข้อบกพร่องของการพัฒนาตำบลอุลาผ่านการสัมภาษณ์และการวิเคราะห์อย่างเจาะลึก

ปี ค.ศ. 1950-1970 ระยะเริ่มต้นของการฟื้นฟูวัฒนธรรมและการอนุรักษ์โบราณวัตถุ หลังการก่อตั้งสาธารณรัฐประชาชนจีน นโยบายของรัฐบาลเริ่มให้ความสำคัญกับการอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมของชนกลุ่มน้อย ตำบลอุลาจึงเริ่มดำเนินการซ่อมแซมอาคารที่มีเอกลักษณ์ของชนเผ่าแมนจูและการลงทะเลเปียนเป็นโบราณวัตถุในช่วงเวลานี้ ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์ผู้สูงอายุอายุ 80 กว่าปีท่านหนึ่ง ท่านได้ระลึกถึงว่าในช่วงปี ค.ศ. 1950 รัฐบาลเริ่มซ่อมแซมศาลเจ้าและบ้านเรือนแบบดั้งเดิมบางแห่ง ซึ่งในตอนนั้นสถานที่เหล่านั้นเกือบจะถูกทิ้งร้าง แต่หลังจากการซ่อมแซม ชาวบ้านในชุมชนเริ่มใช้พื้นที่เหล่านั้นในพิธีบูชาอีกครั้ง ทำให้บรรยากาศทางวัฒนธรรมของชนเผ่าแมนจูกลับคืนมา" ผลสำเร็จในช่วงนี้คือการอนุรักษ์ที่มุ่งเน้นการฟื้นฟู ซึ่งทำให้มรดกทางวัฒนธรรมบางส่วนที่ใกล้สูญหายได้ถูกเก็บรักษาไว้ และได้วางรากฐานสำหรับการพัฒนาต่อไปในอนาคต

แต่ในช่วงเวลานี้ก็ยังมีข้อบกพร่องอยู่ หนึ่งในผู้สูงอายุที่มีอายุมากกล่าวว่า"ถึงแม้จะมีการบูรณะอาคารที่สำคัญบางแห่ง แต่บ้านเรือนทั่วไปของชนเผ่าแมนจูไม่ได้รับการอนุรักษ์เป็นจำนวนมาก จึงค่อย ๆ หายไป นอกจากนี้ในช่วงนั้นการอนุรักษ์ส่วนใหญ่เป็นการดำเนินการโดยรัฐบาล ซึ่งผู้สูงอายุมีส่วนร่วมไม่มากนัก" ช่วงเวลานี้การอนุรักษ์มีขอบเขตที่จำกัด การเชื่อมโยงระหว่างวัฒนธรรมและชุมชนยังคงค่อนข้างน้อย และยังไม่สามารถสร้างความเห็นด้วยอย่างเผยแพร่ในหมู่ประชาชนได้

ปี ค.ศ. 1980-1990 : รูปแบบเบื้องต้นของการวางแผนการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

หลังการปฏิรูปและเปิดประเทศ รัฐบาลเริ่มนำทรัพยากรวัฒนธรรมเข้าสู่การวางแผนกลยุทธ์ด้านการพัฒนาเศรษฐกิจ ตำบลอุลาได้สร้าง"แผนภาพรวมตำบลอุลา"ฉบับแรก ซึ่งได้ระบุเป้าหมายในการอนุรักษ์วัฒนธรรมชนเผ่าแมนจูและการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม นักวิจัยได้สัมภาษณ์เจ้าหน้าที่รัฐบาลที่เกี่ยวข้องแล้ว ท่านกล่าวว่า"การวางแผนในตอนนั้นทำให้ตำบลอุลาเริ่มมีทิศทางในการพัฒนาวัฒนธรรมของตนเอง เทศกาลหลายอย่างและพิธีกรรมของชนเผ่าแมนจูได้

กลับมาฟื้นฟู และคนหนุ่มสาวก็เริ่มมีส่วนร่วมในการแสดงระบำและร้องเพลงของชนเผ่าแมนจู ทำให้วัฒนธรรมชนเผ่าแมนจูกลับมามีชีวิตชีวาอีกครั้ง" ผลสำเร็จในช่วงนี้คือการสร้างกรอบการวางแผนการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมขึ้นมาเบื้องต้น และกระตุ้นกิจกรรมวัฒนธรรมดั้งเดิมบางอย่าง

แต่ในช่วงเวลานี้ก็เผชิญกับปัญหาการดำเนินการที่ล่าช้าเช่นกัน ชาวบ้านคนหนึ่งกล่าวว่า" ตอนนั้นการคมนาคมและสาธารณูปโภคยังไม่ดี คนต่างถิ่นอยากมาแต่เดินทางไม่สะดวก และถึงแม้จะมีแผนที่นำเสนอไว้ แต่กิจกรรมและโครงการที่ถูกดำเนินการจริงค่อนข้างน้อย หลายที่ยังคงเป็นเหมือนเดิม" ดังนั้น ความไม่สอดคล้องระหว่างการวางแผนและการดำเนินการจริงจึงกลายเป็นปัญหาหลักในช่วงนี้

ปี ค.ศ. 2000-2010 : การพัฒนาและการสร้างแบรนด์การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมอย่างครบวงจร

หลังจากเข้าสู่ศตวรรษที่ 21 การพัฒนาและการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของตำบลอูลาได้เข้าสู่ช่วงพัฒนาอย่างรวดเร็ว โดยมุ่งเน้นการสร้างแบรนด์ใหญ่ ได้แก่"ชนบทธรรมเนียมประเพณีชนเผ่าแมนจู ร่องรอยประวัติศาสตร์ตำบลอูลา เทศกาลอู่ซิงปิงเสว(WuSongBingXue) การเกษตรเชิงท่องเที่ยว" และในปี ค.ศ. 2008 ได้รับการยกย่องให้เป็น"เมืองเก่าแก่ที่มีชื่อเสียงทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของจีน" (Xiao 2014) ในการสัมภาษณ์ ชาวบ้านท้องถิ่นที่ทำงานสื่อใหม่ (ภาพที่ 4.62) กล่าวไว้ว่า"ประเพณีแมนจูและเทศกาลอู่ซิงปิงเสว(WuSongBingXue)ดึงดูดนักท่องเที่ยวมากมาย โดยเฉพาะในช่วงเทศกาลอู่ซิงปิงเสว(WuSongBingXue) หมู่บ้านจะคึกคักอย่างมาก กิจกรรมเหล่านี้ไม่เพียงแต่ช่วยให้คนรู้จักตำบลอูลามากขึ้น แต่ยังให้รายได้ใหม่แก่ชาวบ้านอีกด้วย" การพัฒนาเชิงแบรนด์ได้ช่วยเพิ่มความนิยมและประสิทธิภาพทางเศรษฐกิจของตำบลอูลาอย่างเห็นได้ชัด

ภาพที่ 4-62 คนท้องถิ่นที่ทำงานสื่อใหม่

"แต่ในขณะเดียวกัน ปัญหาบางอย่างก็เริ่มปรากฏขึ้น นักแสดงที่ทำงานด้านการแสดงที่บ้านกล่าวว่า"ถึงแม้ว่าจะมีกิจกรรมมากขึ้น แต่บางครั้งเนื้อหาการแสดงกลับกลายเป็นการเอาใจนักท่องเที่ยว ซึ่งทำให้วัฒนธรรมดั้งเดิมของชนเผ่าแมนจูถูกมองข้ามไป และบางหมู่บ้านที่อยู่ห่างไกลก็มีนักท่องเที่ยวไปถึงน้อยมาก" ข้อบกพร่องในช่วงนี้ส่วนใหญ่สะท้อนในด้านเนื้อหาวัฒนธรรมที่ไม่ได้เจาะลึก และการกระจายแหล่งท่องเที่ยวที่ไม่สม่ำเสมอในแต่ละพื้นที่

ปี ค.ศ. 2010-2020 : การผสมผสานอย่างลงตัวของระหว่างการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและอุตสาหกรรม

ตามกรอบการพัฒนาที่ว่า"หนึ่งแม่น้ำ สามเมือง เจ็ดเกาะ" ตำบลอูลูลาได้ผลักดันการพัฒนา ระหว่างการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและอุตสาหกรรมอย่างเข้มข้น โดยได้พัฒนาโครงการสำคัญ เช่น หมู่บ้านสไตล์ชนเผ่าแมนจูและถนนการค้าที่มีบรรยากาศเฉพาะตัว (Jilin Municipal Government 2017) โครงการเหล่านี้ได้ส่งผลให้เศรษฐกิจการท่องเที่ยวเติบโตอย่างรวดเร็ว นักธุรกิจที่เข้าร่วมการก่อสร้างตำบล (ภาพที่ 4.63) ได้นำผู้วิจัยไปยังสถานที่ที่เคยเตรียมพัฒนาในปีนั้น แต่จนถึงปัจจุบันยังไม่เริ่มการพัฒนา ในระหว่างทางเขาได้กล่าวว่า"หลายปีนี้ ตำบลอูลูลามีการเปลี่ยนแปลงอย่างมาก วัฒนธรรมชนเผ่าแมนจูไม่เพียงแต่จะเห็นได้ในเทศกาลเท่านั้น ตอนนี้นักท่องเที่ยวสามารถสัมผัสบนถนนได้ทุกเมื่อ" ผลสำเร็จในช่วงนี้ขึ้นอยู่กับการผสมผสานทรัพยากรทางวัฒนธรรมและอุตสาหกรรมสมัยใหม่อย่างลึกซึ้ง ทำให้การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมมีความยั่งยืนมากยิ่งขึ้น

ภาพที่ 4-63 ฉินเหยียนเจีย(QinYanJie)ผู้รับผิดชอบโครงการ

แต่จุดที่ยังมีข้อบกพร่องก็ไม่อาจมองข้ามได้ ชาวบ้านท้องถิ่นคนหนึ่งกล่าวว่า"แม้ว่าโครงการจะเพิ่มขึ้น แต่บางโครงการที่พัฒนาก็ไม่เกี่ยวข้องกับชีวิตของผู้อยู่อาศัยทั่วไป บางคนถึงกับไม่รู้จักเนื้อหาของโครงการเหล่านี้" โกดท้องถิ่นที่ทำงานด้านการต้อนรับนักท่องเที่ยวก็กล่าวไว้ว่า"บางแหล่งท่องเที่ยวหลังจากสร้างเสร็จแล้ว การบำรุงรักษายังไม่ดีพอ ทำให้ประสบการณ์ของนักท่องเที่ยวแย่ลง" ปัญหาหลักในช่วงนี้มุ่งเน้นที่การมีส่วนร่วมของประชาชนที่ไม่เพียงพอ และปัญหาการดำเนินงานของโครงการบางอย่างหลังจากเริ่มดำเนินการแล้ว

ปี ค.ศ. 2020 จนถึงปัจจุบัน : การส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมอย่างครบวงจรและการพัฒนาที่ยั่งยืน

หลายปีที่ผ่านมา การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของตำบลลูตาได้ให้ความสำคัญกับความครอบคลุมและความยั่งยืนมากขึ้น โดยได้เสนอแผนการอนุรักษ์เมืองสำคัญที่มีชื่อเสียงด้านประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมและแผนการสร้างเมืองท่องเที่ยวที่มีเอกลักษณ์ระดับชาติ (Longtan District People's Government 2021) ในระหว่างการสัมภาษณ์ คุณหูเหยียน(HuYan) เลขาธิการพรรคหมู่บ้านทานถุน(HanTunCun)(ภาพที่ 4.64) กล่าวไว้ว่า"ในปัจจุบัน นักท่องเที่ยวมีจำนวนมากขึ้น เป้าหมายของเราคือการผสมผสานวัฒนธรรมและระบบนิเวศเพื่อสร้างเมืองลูตาให้เป็นจุดหมายปลายทางการท่องเที่ยววัฒนธรรมแมนจูอย่างแท้จริง" สิ่งอำนวยความสะดวกในการต้อนรับนักท่องเที่ยวในเมืองนี้ได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง เช่น การเพิ่มที่จอดรถและศูนย์บริการนักท่องเที่ยว ซึ่งช่วยยกระดับประสบการณ์การท่องเที่ยวอย่างมาก

ภาพที่ 4-64 สัมภาษณ์คุณหูเหียน(HuYan) เลขธิการพรรคหมู่บ้านทานถุน(HanTunCun) ถ่ายโดยผู้วิจัย

ในการสำรวจภาคสนาม ผู้วิจัยได้ติดตามเลขธิการพรรคหมู่บ้านทานถุน (HanTunCun) ไปเยี่ยมเยียนผู้ประกอบการโฮมสเตย์หลายราย เพื่อศึกษาสภาพปัจจุบันและความท้าทายของการพัฒนาการท่องเที่ยวในท้องถิ่น ผู้ประกอบการโฮมสเตย์รายหนึ่ง (ภาพที่ 4.65) ได้กล่าวโดยตรงในการสัมภาษณ์ว่า"เทศกาลอุ้งซง (WuSongJie) ในฤดูหนาวดึงดูดนักท่องเที่ยวจำนวนมาก แต่ในช่วงฤดูร้อน ปริมาณนักท่องเที่ยวลดลงอย่างเห็นได้ชัด ทำให้เกิดปัญหาความไม่สมดุลระหว่างช่วงฤดูท่องเที่ยวและช่วงนอกฤดูท่องเที่ยว อีกทั้งยังมีความคิดเห็นจากนักท่องเที่ยวจำนวนมากว่า จุดแสดงวัฒนธรรมชนเผ่าแมนจูกระจุกกระจายเกินไป ไม่ค่อยสะดวกสบาย จึงหวังว่าจะมีพื้นที่ทางวัฒนธรรมที่อยู่ติดกันมากขึ้น" ในประเด็นนี้ ผู้วิจัยได้เสนอแนวทางเบื้องต้นในการพัฒนาโฮมสเตย์ให้เป็นพื้นที่ที่มีบทบาททั้งในด้านที่พักและการสร้างประสบการณ์ทางวัฒนธรรม โดยการบูรณาการกิจกรรมที่สะท้อนวัฒนธรรมของชนเผ่าแมนจู เพื่อยกระดับประสบการณ์ของนักท่องเที่ยว ข้อเสนอแนวทางการดังกล่าวได้รับการเห็นด้วยจากทั้งเลขธิการพรรคและผู้ประกอบการโฮมสเตย์ ซึ่งสามารถนำไปใช้เป็นกรอบแนวคิดเชิงทฤษฎีสำหรับการพัฒนาข้อเสนอด้านการบริหารจัดการตำบลอุลาในบพทที่ห้า

ภาพที่ 4-65 คุณหลี่เหมย(HuLiMei) ผู้ประกอบการโฮมสเตย์ ถ่ายโดยผู้วิจัย

การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของตำบลอุลาในแต่ละช่วงได้ประสบความสำเร็จอย่างเด่นชัด พร้อมทั้งเผยให้เห็นปัญหาที่แตกต่างกันไปในแต่ละระยะ ตั้งแต่การอนุรักษ์และฟื้นฟูโบราณวัตถุ ไปจนถึงการสร้างแบรนด์วัฒนธรรม จากการบูรณาการอุตสาหกรรมสู่การผลักดันในระดับที่ครอบคลุมมากขึ้น การพัฒนาด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของตำบลอุลามีการปรับเปลี่ยนทิศทางอยู่เสมอในกระบวนการดำเนินงาน ผลลัพธ์และข้อบกพร่องที่ได้จากการสัมภาษณ์ได้เสนอแนวทางที่ชัดเจนสำหรับบทที่ 5 การพัฒนาในอนาคตจำเป็นต้องเสริมสร้างการผสมผสานระหว่างวัฒนธรรมกับชุมชนมากยิ่งขึ้น เจาะลึกด้านเนื้อหาทางวัฒนธรรม และปรับปรุงระบบบริการและการจัดการการท่องเที่ยวให้มีประสิทธิภาพ เพื่อให้เกิดความสมดุลระหว่างการสืบทอดวัฒนธรรมและการพัฒนาเศรษฐกิจ

การสืบสานภูมิปัญญา——สัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญที่มีกรณีศึกษาที่เกี่ยวข้อง

เพื่อสนับสนุนแนวทางการจัดการด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมตำบลอุลาด้วยทฤษฎีและแนวทางปฏิบัติที่เป็นรูปธรรม ผู้วิจัยได้ใช้หัวข้อ"การสืบสานภูมิปัญญา"เป็นจุดเริ่มต้น โดยได้สัมภาษณ์เชิงลึกกับนักวางแผนการท่องเที่ยวระดับสูง 3 ท่าน (ภาพที่ 4.66) เพื่อสรุปประสบการณ์สำคัญในด้านการอนุรักษ์วัฒนธรรม การพัฒนาเชิงนิเวศการท่องเที่ยว และการมีส่วนร่วมของชุมชน "การสืบสานภูมิปัญญา"มีเป้าหมายเพื่อเรียนรู้และนำภูมิปัญญาและประสบการณ์จากภายนอกมาประยุกต์ใช้ในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของตำบลอุลาอย่างมีหลักการ ประเด็นเหล่านี้มุ่งเน้นไปที่การ

สร้างสมดุลระหว่างการอนุรักษ์วัฒนธรรม การพัฒนาการท่องเที่ยว การสืบทอดและนวัตกรรม ซึ่งช่วยชี้แนะทางการออกแบบแผนจัดการสำหรับตำบลอย่างชัดเจน เนื้อหาต่อไปนี้จะจัดทำขึ้นจากบันทึกการสัมภาษณ์ ซึ่งสะท้อนถึงมุมมองหลักของผู้เชี่ยวชาญ

ภาพที่ 4-66 การสัมภาษณ์นักวางแผนการท่องเที่ยวสามท่าน

สัมภาษณ์กับผู้เชี่ยวชาญท่านแรก : การสำรวจเชิงลึกเกี่ยวกับการผสมผสานระหว่างวัฒนธรรมและการท่องเที่ยว

ผู้เชี่ยวชาญท่านแรกมีประสบการณ์ยาวนานในการวางแผนโครงการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม โดยเฉพาะเชี่ยวชาญในการผสมผสานองค์ประกอบวัฒนธรรมดั้งเดิมเข้ากับผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวสมัยใหม่ ในระหว่างการสัมภาษณ์เขากล่าวว่า"จากหมู่บ้านซีเจียงเซียงฮูซันเผ่าเหมียว (XiJiangQianHuMiaoZhai)(ภาพ)ไปจนถึงเมืองโบราณไปซาเมืองลี่เจียง (LiJiangBaiShaGuZhen)(ภาพ) ความสำเร็จร่วมกันของสถานที่เหล่านี้อยู่ที่การผสมผสานวัฒนธรรมและการท่องเที่ยวโยเชิงลึก การนำเทศกาลดั้งเดิม งานหัตถกรรม และการแสดงระบำและร้องเพลงมาผสมผสานกับประสบการณ์การท่องเที่ยว ซึ่งไม่เพียงแต่จะทำให้นักท่องเที่ยวสัมผัสถึงวัฒนธรรมท้องถิ่นที่มีเอกลักษณ์ แต่ยังช่วยเสริมสร้างความสามารถในการสืบทอดมรดกทางวัฒนธรรมอีกด้วย"

เขาได้เน้นย้ำถึงโครงการด้านวัฒนธรรมของหมู่บ้านซีเจียงเซียงฮูซุ่นเผ่าเหมียว (XiJiangQianHuMiaoZhai)ว่า"เทศกาลดั้งเดิมและหัตถกรรมพื้นบ้านของชนเผ่าเหมียวซีเจียงได้ถูกเปลี่ยนแปลงเป็นทรัพยากรการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมอย่างสำเร็จ โครงการเหล่านี้ดึงดูดนักท่องเที่ยวจำนวนมาก และยังสร้างรายได้ที่ยั่งยืนให้กับชุมชนในท้องถิ่น" เขาแนะนำว่า ตำบลอูลาสามารถเรียนรู้จากรูปแบบนี้ โดยนำเอาเอกลักษณ์วัฒนธรรมชนเผ่าแมนจู เช่น เทศกาลมอบทองหม้อไฟชนเผ่าแมนจู ระบายหยางเกอชนเผ่าแมนจู ฯลฯ มาพัฒนาเป็นผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวที่สามารถสัมผัสประสบการณ์เชิงลึกได้

นอกจากนี้ เขายังชี้ให้เห็นว่าการแสดงออกทางวัฒนธรรมไม่ควรเพียงแค่อวดอวด แต่ควรซุ่มซ่อนถึงเนื้อหาทางจิตวิญญาณภายใน"เมืองโบราณไปซา(BaiShaGuZhen)ได้ผ่านการฟื้นฟูวัฒนธรรมตงปา (Dongba Culture) ทำให้ได้ยกระดับการอนุรักษ์วัฒนธรรม และยังเสริมสร้างการมีส่วนร่วมและความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว โมเดลนี้มี ความหมายเชิงอ้างอิงสำคัญสำหรับวิธีที่ตำบลอูลาจะสามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวมากขึ้นด้วยการนวัตกรรมทางวัฒนธรรม"และในขณะเดียวกัน เขายังเน้นย้ำถึงความสำคัญของคุยฟู(KuiFu)ในฐานะมรดกทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมที่สำคัญของตำบลอูลา และมีศักยภาพในการพัฒนา เขาแนะนำว่า ควรปรับปรุงให้เป็นพื้นที่ที่รวมการจัดแสดงวัฒนธรรมและประสบการณ์เชิงโต้ตอบอยู่ด้วยกัน โดยคำนึงถึงการอนุรักษ์ลักษณะทางประวัติศาสตร์เดิมของอาคาร เพื่อให้เป็นสัญลักษณ์หลักของวัฒนธรรมตำบลอูลา และเป็นการเติมเต็มความมีชีวิตชีวาให้กับการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและเศรษฐกิจร่วมกัน

สัมภาษณ์กับผู้เชี่ยวชาญท่านที่ 2 : การรักษาสีงแวดล้อมและการพัฒนาการท่องเที่ยวให้สมดุล

ผู้เชี่ยวชาญท่านที่ 2 มุ่งเน้นไปที่การวางแผนและการจัดการโครงการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ และเขาได้กล่าวในระหว่างการสัมภาษณ์ว่า"ในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม การอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและการใช้ประโยชน์อย่างเหมาะสมเป็นสิ่งสำคัญในการประสบความสำเร็จ ตัวอย่างเช่น นาซันบันไดหลงจี(LongjiTiTian)และเมืองนิเวศหลู่หล่าง(LuLangXiaoZhen)แสดงให้เห็นถึงวิธีการหาจุดสมดุลระหว่างการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและการพัฒนาการท่องเที่ยว"

เขาได้กล่าวถึงรูปแบบ"การผสมผสานเกษตรกรรมและการท่องเที่ยว"ของนาซันบันไดหลงจี(LongjiTiTian)อย่างเฉพาะเจาะจงว่า"ผ่านการรักษาวิธีการเกษตรแบบดั้งเดิมไว้ และในขณะเดียวกันก็พัฒนาเทศกาลข้าวฟ่างและประสบการณ์การเกษตรต่าง ๆ ซึ่งจะส่งเสริมการสืบทอดวัฒนธรรมได้ และยังสร้างรายได้ทางเศรษฐกิจที่ยั่งยืนอีกด้วย" สำหรับเมืองอูลา เขาแนะนำว่า สามารถใช้ทรัพยากรธรรมชาติของแม่น้ำซงฮวา(SongHuaJiang)และภูมิปัญญาด้านนิเวศของชนเผ่าแมนจูมาพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่ผสมผสานกับวัฒนธรรมของชนเผ่าแมนจู เช่น การสร้างผลงาน

หัตถกรรมจากหญ้าอูลา(WuLaCao)หรือกิจกรรมตกปลา ซึ่งไม่เพียงแต่สามารถปกป้องสิ่งแวดล้อมธรรมชาติได้ แต่ยังสามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวให้เข้ามามีส่วนร่วมได้

สำหรับเมืองนิเวศหลู่หล่าง(LuLangXiaoZhen) เขาเน้นย้ำว่า "การออกแบบสิ่งอำนวยความสะดวกด้านกิจการท่องเที่ยวควรให้ความสำคัญกับการประสานกับสิ่งแวดล้อมธรรมชาติ การพัฒนาในรูปแบบนี้ไม่เพียงแต่สามารถลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมได้ แต่ยังช่วยเพิ่มความสะดวกสบายและประสบการณ์ที่ดีให้กับนักท่องเที่ยว" เขาแนะนำว่าในการวางแผนจุดชมวิวมอกและถนนวัฒนธรรมชนเผ่าแมนจูตำบลอูลา สามารถนำแนวคิดการออกแบบของเมืองนิเวศหลู่หล่าง (LuLangXiaoZhen) มาเป็นแนวทางในการสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกด้านกิจการท่องเที่ยวที่มีประสิทธิภาพ มีความกลมกลืนและเป็นธรรมชาติ

สัมภาษณ์กับผู้เชี่ยวชาญท่านที่ 3 : การมีส่วนร่วมในชุมชนและการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมอย่างยั่งยืน

ผู้เชี่ยวชาญท่านที่ 3 ที่ปรึกษาของโครงการที่มุ่งเน้นการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของชนกลุ่มน้อย เขาเน้นย้ำถึงความสำคัญของการมีส่วนร่วมของชุมชนในความยั่งยืนของการท่องเที่ยวว่า "ความสำเร็จของเมืองโบราณคาสือ(KaShiLaoCheng)แสดงให้เห็นว่าการมีส่วนร่วมของชุมชนเป็นพลังหลักในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม เมื่อไหร่ที่ชาวบ้านกลายเป็นตัวเอกของกิจกรรมการท่องเที่ยว พวกเขาจึงจะมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมอย่างเต็มใจ"

เขายกตัวอย่างอธิบายว่า ในเมืองโบราณคาสือ(KaShiLaoCheng) ผ่านการทำงานฝีมือและการเปิดที่พักแบบโฮมสเตย์ ชาวบ้านไม่เพียงแต่ได้รับรายได้ที่ดีขึ้นเท่านั้น แต่ยังเสริมสร้างภาคภูมิใจและการยอมรับในวัฒนธรรมท้องถิ่น "โมเดลนี้สามารถเป็นตัวอย่างอ้างอิงที่ดีให้กับตำบลอูลา" เขากล่าวว่า "ชุมชนชนเผ่าแมนจูสามารถมีส่วนร่วมในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมได้ในลักษณะเดียวกัน เช่น การส่งเสริมให้ชาวบ้านใช้ทักษะดั้งเดิมในการแผ่นรองรองเท้าจากหญ้าอูลา (WuLaCao) หรือการทำการตัดกระดาษชนเผ่าแมนจูเพื่อทำการขาย หรือเปิดที่พักโฮมสเตย์ โปรโมตอาหารของชนเผ่าแมนจู"

เขายังชี้ให้เห็นอีกว่า "การมีส่วนร่วมในชุมชนไม่เพียงแต่มีผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจเท่านั้น แต่สิ่งที่สำคัญยิ่งกว่าคือการเสริมสร้างพลังใหม่ในการสืบต่อวัฒนธรรม ชาวบ้านคือผู้สร้างและผู้อนุรักษ์วัฒนธรรม หากการพัฒนาการท่องเที่ยวสามารถกระตุ้นความมั่นใจในวัฒนธรรมของพวกเขา วัฒนธรรมชนเผ่าแมนจูจะสามารถค้นพบพลังใหม่ในสังคมสมัยใหม่ได้"

ผ่านการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญสามท่าน ผู้วิจัยได้สรุปข้อเสนอแนะสำคัญที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของตำบลอูลา ท่านแรกเน้นการเชื่อมโยงระหว่างวัฒนธรรมและการท่องเที่ยวในเชิงลึก โดยให้ทิศทางการขุดค้นลักษณะเฉพาะของวัฒนธรรมชนเผ่าแมนจูและการเปลี่ยนแปลงให้กลายเป็นทรัพยากรการท่องเที่ยว ท่านที่สองเสนอแนวคิดเกี่ยวกับการรักษาความ

สมดุระหว่างสิ่งแวดล้อมและการพัฒนาการท่องเที่ยว ซึ่งเป็นการชี้แนะแนวทางในการพัฒนาโครงการท่องเที่ยวเชิงนิเวศสำหรับตำบลอุลาในอนาคต และท่านที่สามมุ่งเน้นความสำคัญของการมีส่วนร่วมของชุมชน โดยแนะนำให้ใช้พลังของชุมชนเพื่อส่งเสริมการสืบทอดวัฒนธรรมและการพัฒนาเศรษฐกิจ

ข้อเสนอแนะเหล่านี้ไม่เพียงแต่ให้การสนับสนุนทางทฤษฎีสำหรับการออกแบบแผนการจัดการการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของตำบลอุลาเท่านั้น แต่ยังเสนอแนวทางปฏิบัติที่เป็นไปได้ในการหาความสมดุลระหว่างการสืบทอดวัฒนธรรมและการพัฒนาสมัยใหม่ เพื่อให้มั่นใจว่าวัฒนธรรมจะถูกสืบทอดและพัฒนาอย่างยั่งยืน

สรุป

บทที่สี่ได้สรุปและเรียบเรียงลักษณะหลักของวัฒนธรรมประเพณีชนเผ่าแมนจูอย่างครบถ้วน โดยนำเสนอเนื้อหาของวัฒนธรรมแมนจูในด้านต่าง ๆ ได้แก่ วัฒนธรรมทางวัตถุ วัฒนธรรมทางจิตวิญญาณ วัฒนธรรมทางสังคม สถานการณ์การพัฒนา และการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ ทั้งหมดห้าด้าน ทั้งนี้ได้สรุปคำสำคัญสืบคำจากการวิเคราะห์วัฒนธรรมทางวัตถุ วัฒนธรรมทางจิตวิญญาณ วัฒนธรรมทางสังคมทั้งสามด้าน เพื่อสร้างระบบความรู้"เครือข่ายการสืบทอดและการผสมผสาน" ขึ้น นอกจากนี้ ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์สถานการณ์การพัฒนาวัฒนธรรมชนเผ่าแมนจูตำบลอุลาในเชิงลึกโดยการสำรวจภาคสนามและสัมภาษณ์ พร้อมทั้งชี้ให้เห็นถึงโอกาสและความท้าทายในการอนุรักษ์และเผยแพร่วัฒนธรรม และได้รวบรวมข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติจากการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญด้านการท่องเที่ยว การวิจัยในบทนี้ได้กำหนดเส้นทางการผสมผสานระหว่างการสืบทอดวัฒนธรรมและการพัฒนาในยุคสมัยใหม่ ซึ่งเป็นการวางรากฐานสำหรับการออกแบบแผนการบริหารการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมในบทที่ห้า บทที่ห้าจะนำเสนอกลยุทธ์เฉพาะในการรวบรวมทรัพยากรการสร้างแบรนด์ การมีส่วนร่วมในชุมชน และการเผยแพร่วัฒนธรรม เพื่อส่งเสริมการพัฒนาที่ยั่งยืนของวัฒนธรรมชนเผ่าแมนจูตำบลอุลา และบรรลุผลลัพธ์ที่เป็นประโยชน์ทั้งในด้านการอนุรักษ์วัฒนธรรมและการพัฒนาการท่องเที่ยว

บทที่ 5

แผนการจัดการการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมชนเผ่าแมนจู ตำบลอุลลา

บทนี้นำเสนอแนวคิดหลัก ได้แก่ “ระลึกถึงอดีต (nianjiu) ระลึกถึงรากเหง้า (niangen) ระลึกถึงความผูกพัน (niannian) และระลึกถึงอนาคต (nianyuan)” เพื่อใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาแผนการจัดการที่มุ่งเน้นอัตลักษณ์ท้องถิ่นของตำบลอุลลา รวมถึงการอนุรักษ์และพัฒนาวัฒนธรรมของชนเผ่าแมนจู โดยมีการดำเนินการตั้งแต่การฟื้นฟูและอนุรักษ์สถาปัตยกรรมเก่าในตำบลอุลลา การสืบทอดและส่งเสริมวัฒนธรรมชนเผ่าแมนจู การเผยแพร่และประชาสัมพันธ์อันเป็นเอกลักษณ์ของตำบลอุลลา ไปจนถึงการพัฒนาและฟื้นฟูเศรษฐกิจของตำบลอุลลา ในบทนี้ได้สร้างกรอบการจัดการแบบบูรณาการ 4 ด้าน โดยมีเป้าหมายเพื่อ “สร้างผลประโยชน์ร่วมกันระหว่างวัฒนธรรมและเศรษฐกิจ” การวางแผนอย่างรอบด้านและการดำเนินงานที่มีประสิทธิภาพ ตลอดจนการบูรณาการทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของตำบลอุลลา ทำให้ได้แนวทางที่ชัดเจนและแผนการปฏิบัติที่สามารถดำเนินการได้จริงสำหรับการอนุรักษ์ สืบทอด เผยแพร่ และพัฒนาวัฒนธรรมชนเผ่าแมนจู ทั้งนี้ยังช่วยยกระดับและพัฒนาแบรนด์ทางวัฒนธรรมและการท่องเที่ยวของตำบลอุลลาอย่างครอบคลุมและยั่งยืน

บทที่ 5

5.1 ระลึกถึงอดีต(念旧): การคิดถึงร่องรอยแห่งประวัติศาสตร์—การฟื้นฟูสถาปัตยกรรมและทรัพยากรทางนิเวศของชนเผ่าแมนจูในตำบลอุลา)

5.2 ระลึกถึงรากเหง้า(念根): (การคิดถึงต้นกำเนิดของวัฒนธรรม—การสืบทอดมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของชนเผ่าแมนจูในตำบลอุลา)

5.3 ระลึกถึงความผูกพัน(念念): การคิดถึงอารมณ์ความรู้สึกของผู้คน—การเผยแพร่จิตวิญญาณของวัฒนธรรมแมนจูในตำบลอุลา

5.4 ระลึกถึงอนาคต(念远): การคิดถึงแนวทางในอนาคต—การพัฒนาเศรษฐกิจชนบทของชนเผ่าแมนจูในตำบลอุลา

ภาพที่ 5-1 แบบแผนการวิจัยบทที่ 5

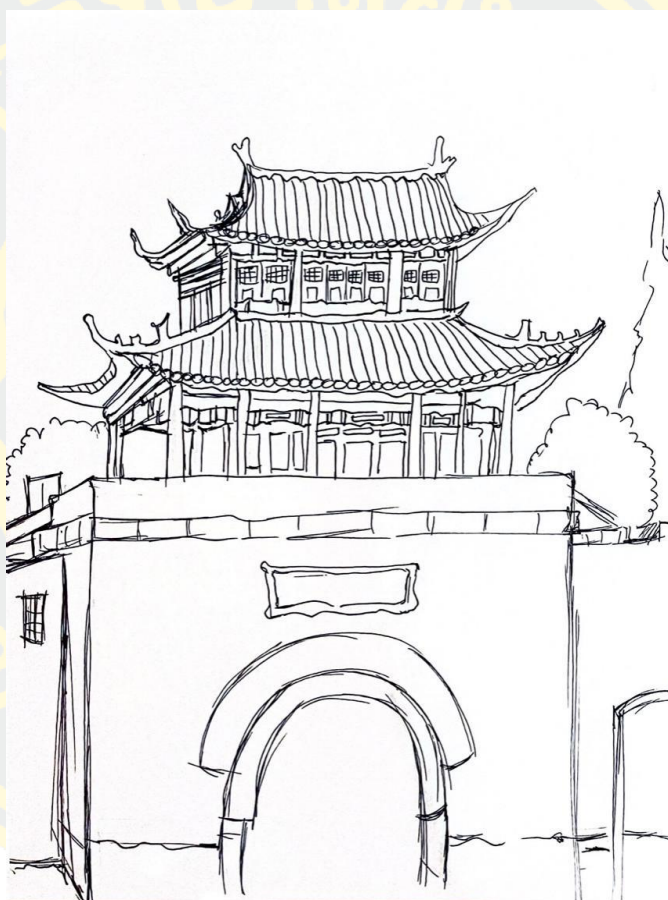
ระลึกถึงอดีต (nianjiu) : การคิดถึงร่องรอยแห่งประวัติศาสตร์—การฟื้นฟูสถาปัตยกรรมและทรัพยากรทางนิเวศของชนเผ่าแมนจูในตำบลอุลา)

จากการศึกษาและวิเคราะห์ในบทที่ 4 การฟื้นฟูถือเป็นขั้นตอนสำคัญในการพัฒนาแหล่งทรัพยากรวัฒนธรรมชนเผ่าแมนจูในตำบลอุลา ไม่เพียงแต่มุ่งเน้นที่การบูรณะสถาปัตยกรรมเก่า แต่ยังคงครอบคลุมถึงการปรับปรุงและยกระดับย่านประวัติศาสตร์ บ้านพักโฮมสเตย์ (Home Stay) และแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติ การดำเนินงานฟื้นฟูมรดกทางวัฒนธรรมและทรัพยากรธรรมชาติอย่างเป็นระบบจะทำให้ตำบลอุลาก้าวไปอีกขั้นสำคัญในการผสมผสานความทรงจำทางประวัติศาสตร์เข้ากับการท่องเที่ยวสมัยใหม่ พร้อมทั้งเสริมพลังใหม่ให้การสืบทอดและพัฒนาวัฒนธรรมชนเผ่าแมนจูอย่างสร้างสรรค์

1. การบูรณะและพัฒนาสถาปัตยกรรมเก่าในตำบลอุลา

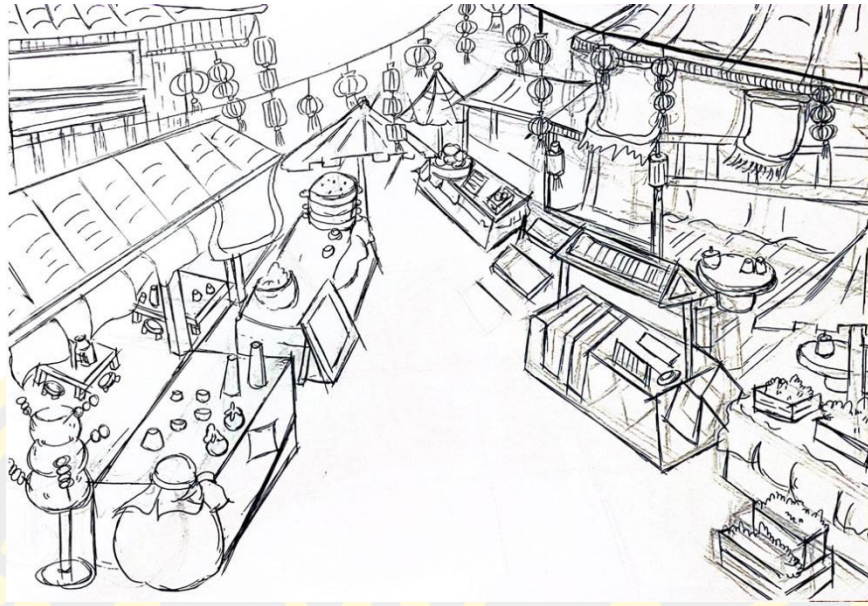
1) เมืองเก่าอุลา: พื้นฟูรูปแบบดั้งเดิมของเมืองเก่าอุลา รวมถึงการบูรณะประตูเมืองและกำแพงเมือง ภายในเมืองจัดเวลาเปิดและปิดเมืองตามเวลาที่กำหนดในแต่ละวัน เพื่อนำเสนอให้นักท่องเที่ยวเห็นถึงประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของชนเผ่าแมนจู

2) ประตูเมือง (ภาพที่ 5-2): พื้นฟูประตูเมืองพร้อมกำหนดเวลาเข้าออก เพื่อเพิ่มบรรยากาศทางวัฒนธรรมและความเป็นระเบียบ

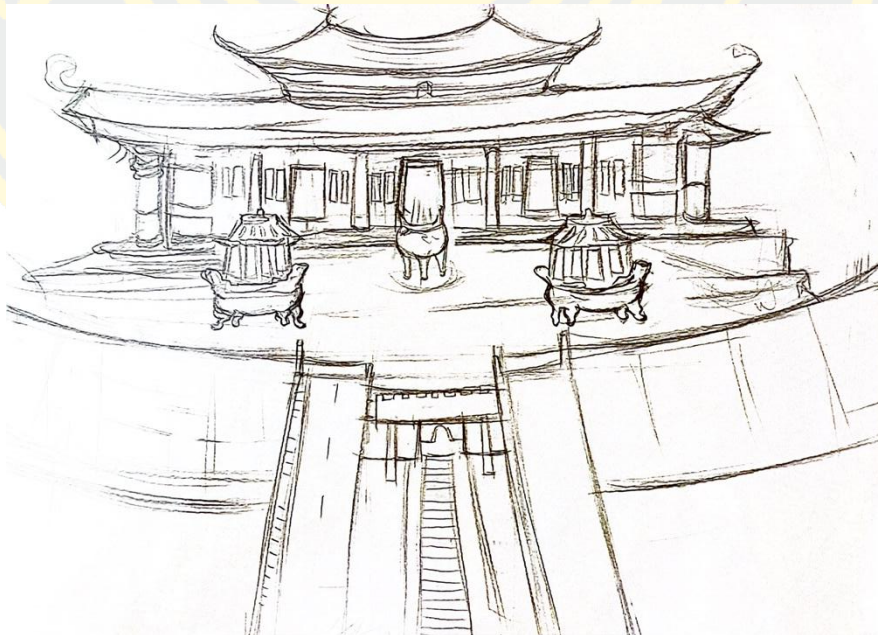
ภาพที่ 5-2 ประตูเมือง (Lin Zhu, 2024)

3) ย่านเก่า (ภาพที่ 5-3): สร้างย่านการค้าที่มีลักษณะเด่นจากสถาปัตยกรรมโบราณ โดยรักษารูปแบบของสถาปัตยกรรมแบบดั้งเดิมไว้ และนำโครงการการค้าสมัยใหม่เข้ามา เช่น ร้านกาแฟ ร้านหนังสือ เป็นต้น เพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวในช่วงอายุต่างๆ

ภาพที่ 5-3 ย่านเก่า (Lin Zhu, 2024)

4) การบูรณะสถาปัตยกรรมเก่า: บูรณะสถาปัตยกรรมสำคัญ เช่น แทนบัญชาการองค์หญิงไปฮัว (ภาพที่ 5-4) และสถาปัตยกรรมอื่น ๆ เพื่อฟื้นฟูรูปลักษณ์ทางประวัติศาสตร์ของสถาปัตยกรรมดั้งเดิม เพื่อให้นักท่องเที่ยวได้เยี่ยมชม

ภาพที่ 5-4 แทนบัญชาการองค์หญิงไปฮัว (Lin Zhu, 2024)

5) การถ่ายภาพที่สถาปัตยกรรมเก่า: ให้ความร่วมมือกับสตูดิโอถ่ายภาพเพื่อพัฒนาโครงการ “การถ่ายภาพที่สถาปัตยกรรมเก่า” โดยนำสถานที่สถาปัตยกรรมเก่ามาใช้ในการถ่ายภาพสร้างสรรค์ การถ่ายภาพตามแนวคิด (Theme) ต่างๆ ไม่เพียงแต่ช่วยอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรม แต่ยังเพิ่มองค์ประกอบสมัยใหม่และมูลค่าทางธุรกิจให้กับสถานที่อีกด้วย

ผู้วิจัยได้ติดต่อกับสตูดิโอถ่ายภาพหลายแห่งในท้องถิ่น เพื่อหารือเกี่ยวกับรูปแบบความร่วมมือ และได้บรรลุข้อตกลงกับผู้รับผิดชอบสถาปัตยกรรมเก่าชู่ฝู (kuifu) ในตำบลอูลา (ที่ทำการของผู้นำชนเผ่าแมนจูในอดีต) มีการเปิดตัวกิจกรรม “ใช้ชีวิตเป็นองค์หญิง (gege) หนึ่งวันที่อูลา” (ภาพที่ 5-5) กิจกรรมนี้ใช้สถาปัตยกรรมเก่าชู่ฝู (kuifu) เป็นฉากหลัง และผสมผสานเข้ากับเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมของชนเผ่าแมนจู นักท่องเที่ยวสามารถสวมใส่ชุดประจำชาติแมนจูและสัมผัสประสบการณ์ในบทบาทของ “องค์หญิง (gege)” หรือ “องค์ชาย (a ge)” พร้อมทั้งถ่ายภาพในบรรยากาศที่มีประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์ กิจกรรมนี้ไม่เพียงแต่ให้บริการถ่ายภาพอย่างมืออาชีพ แต่ยังมีคำแนะนำวัฒนธรรมแมนจูให้กับนักท่องเที่ยว เพื่อให้นักท่องเที่ยวเข้าใจถึงพิธีกรรม ชุดประจำชาติ และวัฒนธรรมดั้งเดิมของชนเผ่าแมนจูอย่างลึกซึ้ง โดยโครงการความร่วมมือนี้มีเป้าหมายเพื่อเสริมสร้างแรงดึงดูดทางการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของตำบลอูลาผ่านประสบการณ์การถ่ายภาพเชิงสร้างสรรค์ การใช้ประโยชน์จากสถาปัตยกรรมเก่าอย่างมีนวัตกรรม ตลอดจนส่งเสริมการเผยแพร่และการอนุรักษ์วัฒนธรรมแมนจู

ภาพที่ 5-5 การถ่ายภาพภายในแนวคิด “ใช้ชีวิตเป็นองค์หญิงหนึ่งวันที่อูลา” (Lin Zhu, 2024)

2. การฟื้นฟูและการปรับปรุงเส้นทางการคมนาคมเฉพาะในตำบลอุลา

เพื่อเป็นการปรับปรุงการบริการทางคมนาคมสำหรับการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมแมนจูในตำบลอุลาให้ดียิ่งขึ้น ผู้วิจัยแนะนำให้เพิ่มขอบเขตการให้บริการและความสะดวกสบายบนพื้นฐานของเส้นทางการคมนาคมที่ไม่คิดค่าบริการที่มีอยู่ในปัจจุบัน โดยแผนการปรับปรุงที่เสนอมีดังนี้

1) การปรับปรุงเส้นทางการคมนาคมที่ไม่คิดค่าบริการที่มีอยู่ในปัจจุบัน: ปัจจุบัน เส้นทางรถบัสฟรีจากสถานีรถไฟจีหลินไปยังเกาะอู๋ซงตำบลอุลาได้ให้บริการการคมนาคมที่สะดวกสบายแก่ผู้เยี่ยมชม ในอนาคตสามารถเพิ่มจำนวนรอบหรือความถี่ในการให้บริการ โดยเฉพาะในช่วงฤดูการท่องเที่ยว (เช่น ในช่วงฤดูหนาวสำหรับการชมน้ำค้างแข็งและในวันหยุดเทศกาล) เพื่อเพิ่มความสะดวกในการเดินทางและลดเวลาในการรอของนักท่องเที่ยว ในด้านการปรับปรุงเส้นทาง สามารถเพิ่มจุดจอดตามเส้นทางเพื่อให้ผู้เยี่ยมชมจากพื้นที่ใกล้เคียงสามารถเดินทางไปยังตำบลอุลาได้สะดวกยิ่งขึ้น

2) การเปิดเส้นทางรถบัสเฉพาะในพื้นที่ใกล้เคียง: เนื่องจากความต้องการท่องเที่ยวในตำบลอุลาเพิ่มขึ้น สามารถพิจารณาเปิดเส้นทางรถบัสเฉพาะจากย่านโรงแรมหลักในเมืองจีหลินและสถานีขนส่งหลักไปยังตำบลอุลา เพื่อให้บริการแก่นักท่องเที่ยวที่หลากหลาย โดยแนะนำให้เริ่มต้นด้วยการให้บริการในรูปแบบรถบัสตามตารางเวลา เพื่ออำนวยความสะดวกให้กับนักท่องเที่ยวที่ไม่มีรถส่วนตัวในการเดินทางไปยังตำบลอุลาและแหล่งท่องเที่ยวในบริเวณใกล้เคียง

3) แผนการเส้นทางรถบัสพิเศษจากสนามบินในอนาคต: เนื่องจากคาดว่าในอนาคต นักท่องเที่ยวอาจเดินทางมายังตำบลอุลาโดยผ่านสนามบินนานาชาติหลงเจียงเมืองฉางชุน เพราะฉะนั้นสามารถจัดตั้งเส้นทางรถบัสพิเศษจากสนามบินไปยังตำบลอุลาในช่วงฤดูการท่องเที่ยว โดยเฉพาะในช่วงฤดูหนาว เพื่อรองรับความต้องการของนักท่องเที่ยวที่เดินทางไกล เส้นทางนี้อาจให้บริการในรูปแบบการจองล่วงหน้าผ่านช่องทางบริการท่องเที่ยวต่าง ๆ หรือศูนย์บริการของสนามบิน เพื่อรับประกันจำนวนผู้โดยสารและความสมเหตุสมผลของต้นทุนการดำเนินงาน

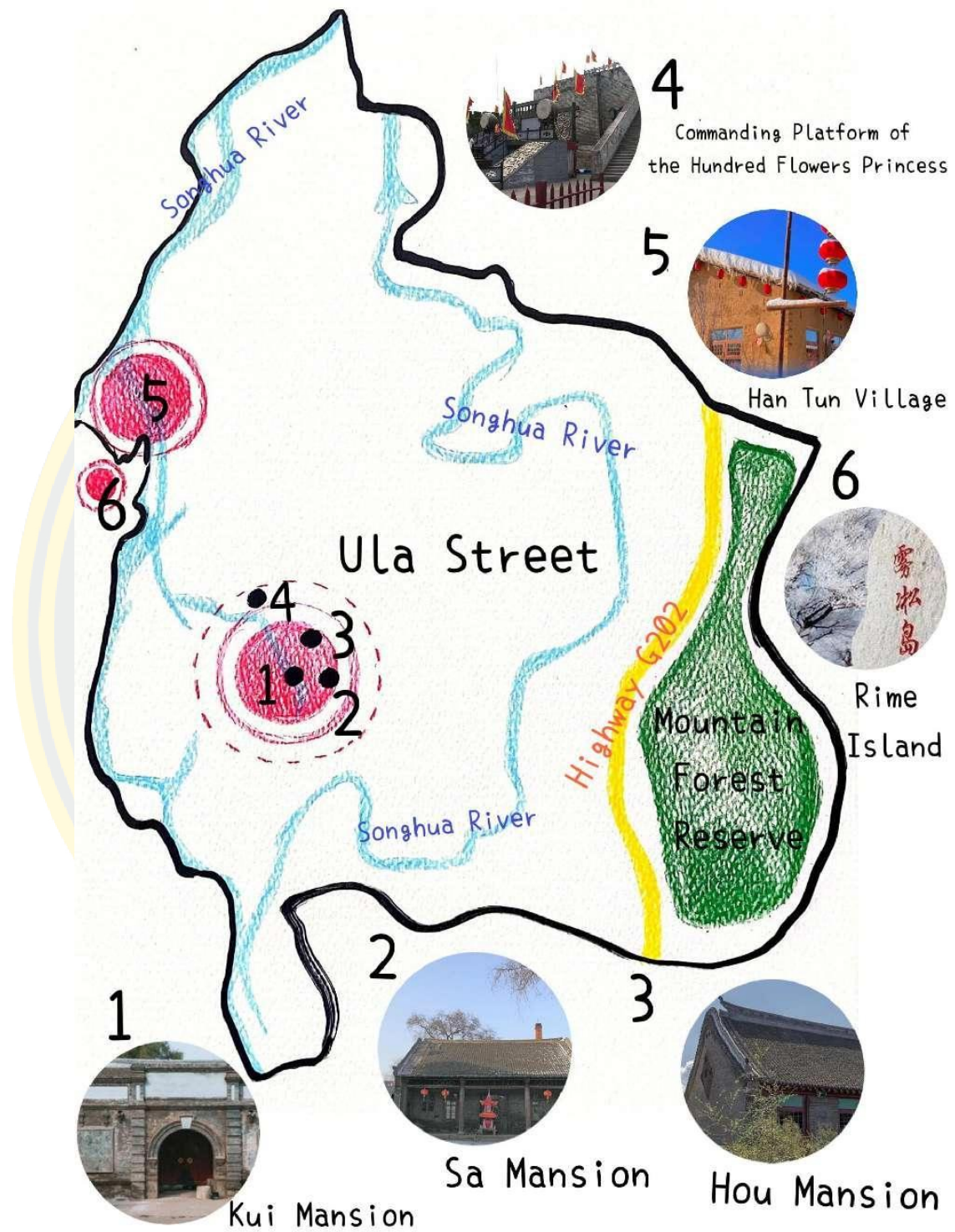
4) การพัฒนาระบบที่จอดรถและการรับส่ง: สร้างสิ่งอำนวยความสะดวกในการจอดรถและระบบรถรับส่งในช่วงเวลาสั้น ๆ ในบริเวณตำบลอุลาและเกาะอู๋ซง เพื่อให้บริการที่จอดรถและการรับส่งระยะสั้นสำหรับนักท่องเที่ยวที่เดินทางโดยรถยนต์ส่วนตัว วางแผนที่จอดรถและจุดรับส่งอย่างเหมาะสม ใช้รถแบตเตอรี่หรือรถบัสขนาดเล็กในการรับส่งนักท่องเที่ยวจากพื้นที่จอดรถไปยังทางเข้าของแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ เพื่อลดความหนาแน่นของการจราจรในพื้นที่หลักของแหล่งท่องเที่ยว และเพิ่มความความสะดวกสบายในการท่องเที่ยว

5) การนำระบบการขนส่งอัจฉริยะเข้ามาใช้: ผสานเทคโนโลยีอัจฉริยะสมัยใหม่ โดยการให้ข้อมูลเส้นทาง ตำแหน่งรถบัส สถานะการต่อคิวแบบเรียลไทม์ และบริการจองผ่านเว็บไซต์ท่องเที่ยว และแอปพลิเคชันมือถือ นักท่องเที่ยวสามารถวางแผนการเดินทางล่วงหน้า เลือกเวลาการออกเดินทาง เพื่อลดความแออัดและเวลาการรอคอย เพิ่มประสิทธิภาพในการท่องเที่ยว ระบบนี้ยังสามารถให้บริการนำทางและแนะนำเส้นทางท่องเที่ยวภายในแหล่งท่องเที่ยว ช่วยให้นักท่องเที่ยวสามารถท่องเที่ยวได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น

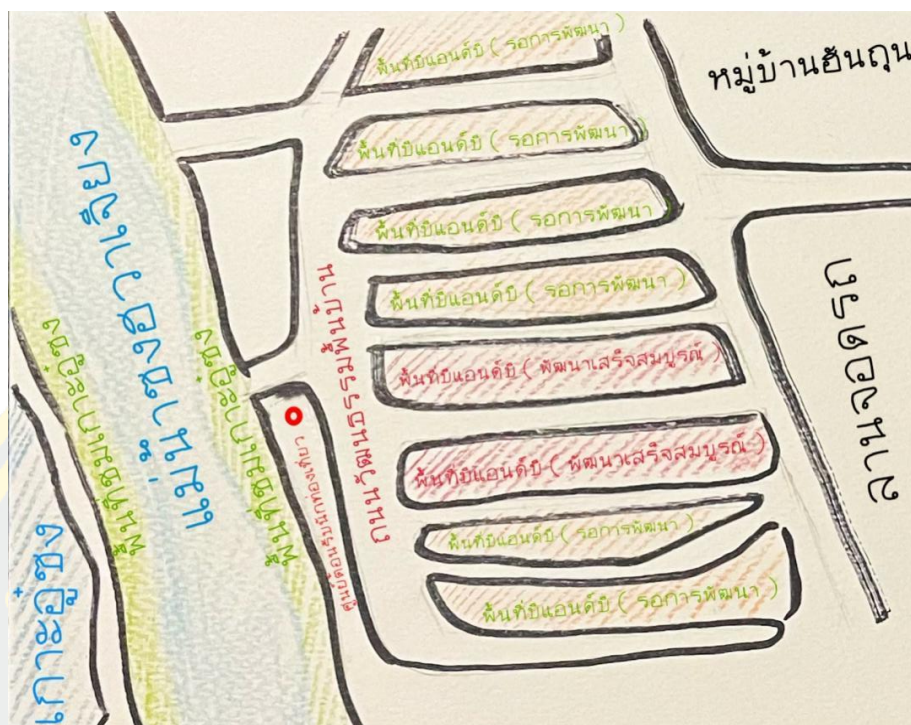
จากแผนการปรับปรุงการคมนาคมหลายมิติที่กล่าวถึงข้างต้น ทำให้พื้นที่ท่องเที่ยวตำบลอุลลาจะสามารถยกระดับความสามารถในการรองรับและความสะดวกสบายจากฐานที่มีอยู่เดิม เพื่อสนับสนุนการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมด้วยระบบการขนส่งที่มีประสิทธิภาพ และค่อย ๆ มุ่งสู่การพัฒนาาระบบการขนส่งที่ทันสมัยและเป็นมิตรกับนักท่องเที่ยว

3. การฟื้นฟูและยกระดับที่พักแบบโฮมสเตย์และแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติของตำบลอุลลา

จากการสำรวจภาคสนามและการสัมภาษณ์ในบทที่ 4 หมู่บ้านหานถุนและเกาะอู่ซง (ภาพที่ 5-6) ซึ่งเป็นจุดสำคัญภายในพื้นที่ตำบลอุลลา ได้รับการกำหนดให้เป็นพื้นที่หลักในการฟื้นฟู เนื่องจากมีข้อได้เปรียบด้านทรัพยากรที่โดดเด่น หมู่บ้านหานถุน (ภาพที่ 5-7) มีวัฒนธรรมแมนจูดั้งเดิมที่เข้มข้นและเป็นหมู่บ้านที่มีทัศนียภาพทางธรรมชาติสวยงาม ซึ่งมีคุณค่าทางการสืบทอดวัฒนธรรมและมีศักยภาพในการเป็นแหล่งพักผ่อนในชนบท ในขณะที่เกาะอู่ซง (ภาพที่ 5-7) เป็นแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติที่มีชื่อเสียงที่สุดของตำบลอุลลา มีปรากฏการณ์น้ำค้างแข็งในฤดูหนาวที่สวยงามและทำเลที่ตั้งที่โดดเด่น ดึงดูดนักท่องเที่ยวจำนวนมาก ซึ่งทั้ง 2 พื้นที่มีความเชื่อมโยงร่วมกันในการวางแผนนี้จะมุ่งเน้นที่การสืบทอดวัฒนธรรมและการอนุรักษ์เชิงนิเวศ โดยการปรับปรุงที่พักแบบโฮมสเตย์ในหมู่บ้านหานถุนและสิ่งอำนวยความสะดวกด้านวัฒนธรรม รวมถึงการพัฒนาทัศนียภาพทางธรรมชาติและสถานที่ทางประวัติศาสตร์ในเกาะอู่ซง เพื่อเพิ่มความน่าสนใจและขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยวในพื้นที่ การปรับปรุงครั้งนี้มุ่งเน้นที่การบูรณาการทรัพยากรและการวางแผนอย่างเป็นระบบ โดยมีเป้าหมายในการสร้างจุดเด่นด้านการท่องเที่ยวฤดูหนาวของตำบลอุลลา พร้อมทั้งส่งเสริมการพัฒนาาระบบการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมอย่างยั่งยืน

ภาพที่ 5-6 แผนที่พื้นที่หลักในการพัฒนาของตำบลอุลา (Lin Zhu, 2024)

ภาพที่ 5-7 แผนผังพื้นที่หมู่บ้านหานถุนในตำบลลูลา (Lin Zhu, 2024)

1) แผนการปรับปรุงที่พักแบบโฮมสเตย์ในหมู่บ้านหานถุน ตำบลลูลา

เนื่องจากการปรับปรุงหมู่บ้านหานถุนในตำบลลูลาโดยรวมมีต้นทุนค่อนข้างสูง ผู้วิจัยจึงได้ทำการสำรวจระบบเกี่ยวกับที่พักโฮมสเตย์ที่มีอยู่ในพื้นที่ และได้ติดต่อกับผู้ประกอบการโฮมสเตย์ที่มีความสนใจเข้าร่วมการปรับปรุงนี้ โดยได้รับความช่วยเหลือจากผู้ใหญ่บ้าน หลังจากนำเสนอและหารือแผนการปรับปรุงอย่างละเอียด ผู้วิจัยได้พูดคุยสื่อสารกับเจ้าของโฮมสเตย์หลายครั้งจนสามารถกำหนดกลยุทธ์การปรับปรุงที่มุ่งเน้นต้นทุนต่ำแต่คงความดั้งเดิมได้สำเร็จ ในขั้นตอนการปรับปรุงได้มีการรักษาองค์ประกอบแบบดั้งเดิม เช่น กำแพงดิน หลังคามุงหญ้า และการจัดวางลานบ้าน (ภาพที่ 5-8) พร้อมทั้งดำเนินการซ่อมแซมบางส่วนและนำวัสดุกลับมาใช้ใหม่เพื่อวางแผนการปรับปรุงที่เหมาะสมที่สุด วิธีการนี้ไม่เพียงช่วยลดการสูญเสียทรัพยากร แต่ยังสามารถนำเสนอเอกลักษณ์ของสถาปัตยกรรมแบบดั้งเดิมของชนเผ่าแมนจูได้อย่างครบถ้วน บริเวณรอบลานบ้านใช้รั้วไม้ไผ่แบบเรียบง่ายเป็นขอบเขต (ภาพที่ 5-8) ซึ่งเข้ากันได้อย่างลงตัวกับสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติ การออกแบบนี้ไม่เพียงคืนความดั้งเดิมและความบริสุทธิ์ของวิถีชีวิตในหมู่บ้านชนเผ่าแมนจู แต่ยังทำให้นักท่องเที่ยวสัมผัสได้ถึงกลิ่นอายชีวิตประจำวันในวัฒนธรรมแมนจูแบบดั้งเดิมอีกด้วย

การตกแต่งภายในอาคารอย่างพิถีพิถัน ได้ถ่ายทอดเอกลักษณ์ของประวัติศาสตร์และวิถีชีวิตของชนเผ่าแมนจูผ่านองค์ประกอบต่าง ๆ เช่น เติงฮุ่นแบบตะวันออกเฉียงเหนือของจีน การตกแต่งแบบย้อนยุค การจัดวางสิ่งของแบบโบราณ และผนังภาพถ่ายวัฒนธรรมพื้นบ้าน (ภาพที่ 5-9) ภายในห้องนอนถูกประดับด้วยผ้าปูเตียงสีแดงสดและลวดลายจากศิลปะการกระดาษประดับหน้าต่างแบบดั้งเดิม (ภาพที่ 5-9) สร้างบรรยากาศที่สะท้อนถึงวิถีชีวิตในครัวเรือนของชนเผ่าแมนจูได้อย่างสมจริง ทำให้นักท่องเที่ยวสัมผัสถึงเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมของชนเผ่าแมนจูได้อย่างลึกซึ้ง นอกจากนี้ ยังมีการจัดพื้นที่แสดงผลงานตัดกระดาษและงานปักแบบแมนจูในโฮมสเตย์และบริเวณพื้นที่ส่วนกลาง (ภาพที่ 5-10) เพื่อสร้างบรรยากาศของประสบการณ์ทางวัฒนธรรมแบบเหมือนจริง ช่วยให้นักท่องเที่ยวได้สัมผัสความงดงามในรายละเอียดของวัฒนธรรมแมนจูอย่างใกล้ชิด อีกทั้งยังมีร้านอาหาร (ภาพที่ 5-11) ที่ให้บริการหม้อไฟแมนจูแบบดั้งเดิมและอาหารพื้นเมืองของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ทำให้นักท่องเที่ยวได้เพลิดเพลินกับเสน่ห์ของวัฒนธรรมอาหารชนเผ่าแมนจูในบรรยากาศชนบทที่อบอุ่น

ภาพที่ 5-8 บรรยากาศภายนอกของโฮมสเตย์ (Lin Zhu, 2023)

ภาพที่ 5-9 ห้องพักของโฮมสเตย์ (Lin Zhu, 2023)

ภาพที่ 5-10 พื้นที่จัดแสดงสาธารณะของโฮมสเตย์ (Lin Zhu, 2023)

ภาพที่ 5-11 ห้องอาหารของโฮมสเตย์ (Lin Zhu, 2023)

2) แผนการปรับปรุงสถานที่ท่องเที่ยวเชิงธรรมชาติเกาะอู๋ซง ตำบลลูลา

แผนการปรับปรุงและเปิดของเกาะอู๋ซงใหม่ในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการขึ้นชมและประสบการณ์ให้กับนักท่องเที่ยวที่มีต่อเกาะอู๋ซง โดยการผสมผสานทรัพยากรทางธรรมชาติและวัฒนธรรมแมนจูเข้าด้วยกันอย่างลึกซึ้ง เพื่อยกระดับคุณค่าทางวัฒนธรรมและแรงดึงดูดโดยรวมของสถานที่ท่องเที่ยว พร้อมทั้งสร้างแบรนด์การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมที่มีคุณภาพสูงให้กับพื้นที่

เกาะอู๋ซงเป็นส่วนสำคัญของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในตำบลลูลา แผนการซ่อมแซมและปรับปรุงในครั้งนี้มีเป้าหมายหลักที่ “ฟื้นฟูสู่คุณลักษณะเดิมและพัฒนาสู่นวัตกรรม” โดยแบ่งออกเป็น 2 ส่วนหลัก ได้แก่ ส่วนที่ 1 คือการซ่อมแซมและปรับปรุงสิ่งที่มีอยู่ปัจจุบันและการพัฒนาจุดเด่นใหม่ ๆ โดยการปรับปรุงและยกระดับสถานที่จัดแสดงทางประวัติศาสตร์และสิ่งอำนวยความสะดวก

สะดวกสำหรับการชมทัศนียภาพ ส่วนที่ 2 คือการเพิ่มกิจกรรมสัมผัสประสบการณ์ทางวัฒนธรรมและ กิจกรรมบันเทิง เพื่อบูรณาการทัศนียภาพทางธรรมชาติของเกาะอู๋ซงเข้ากับนัยยะทางวัฒนธรรมอย่าง ลึกซึ้ง เพื่อสร้างให้เป็นจุดหมายปลายทางของการท่องเที่ยวในฤดูหนาวที่มีคุณภาพ

(1) การซ่อมแซมและปรับปรุงสิ่งที่มีอยู่ปัจจุบัน

หอจัดแสดง “ต้าเซิงหยยาเหมิน” (ภาพที่ 5-12)

จากผลการสัมภาษณ์พบว่า เนื้อหาของการจัดแสดงในปัจจุบันไม่มีความหลากหลายและ ขาดความดึงดูดใจ แผนการซ่อมแซมครั้งนี้จะปรับปรุงโครงสร้างภายในและการออกแบบการจัดแสดง พื้นฟูรูปลักษณ์เดิมของสถานที่ และเพิ่มพื้นที่การแสดงผลแบบมัลติมีเดีย โดยใช้เทคโนโลยีความจริง เสมือน (VR) เพื่อจำลองฉากวัฒนธรรมการเลี้ยงสัตว์ของชนเผ่าแมนจู และให้ประสบการณ์ทาง วัฒนธรรมในรูปแบบที่ลึกซึ้ง ซึ่งจะช่วยเพิ่มความน่าสนใจให้กับสถานที่นี้

ภาพที่ 5-12 หอจัดแสดง “ต้าเซิงหยยาเหมิน” (Lin Zhu, 2023)

พิพิธภัณฑ์ประวัติศาสตร์อูลา (ภาพที่ 5-13)

จากการสำรวจภาคสนามพบว่า การจัดแสดงของพิพิธภัณฑ์ขาดความเป็นระบบและไม่ ค่อยมีปฏิสัมพันธ์ ดังนั้นจึงมีแผนที่จะปรับปรุงการจัดนิทรรศการและเพิ่มโมดูลการโต้ตอบ โดยในการ จัดแสดงจะมีการนำเสนอเสื้อผ้าและพิธีการแต่งงานของชนเผ่าแมนจู รวมถึงเทศกาลและประเพณี ท้องถิ่นในรูปแบบ 3 มิติ และนำเทคโนโลยีการฉายภาพโฮโลแกรมเข้ามาเพื่อสร้างพื้นที่วัฒนธรรม ประเพณีที่มีความเคลื่อนไหวและสร้างประสบการณ์ที่ลึกซึ้งแก่ผู้เข้าชม

ภาพที่ 5-13 พิพิธภัณฑ์ประวัติศาสตร์อุลา (Lin Zhu, 2023)

โรงเรียนอุลา (ภาพที่ 5-14)

บูรณะสภาพภายนอกของสถาปัตยกรรม เพื่อรักษารูปแบบดั้งเดิมของโรงเรียนในสมัยอดีต ภายในจะมีการปรับปรุงเพื่อตอบสนองความต้องการทางการศึกษาสมัยใหม่ โดยจะมีการเพิ่มหลักสูตร การทัศนศึกษาวัฒนธรรมชนเผ่าแมนจู เช่น การออกแบบการตัดกระดาษ การปักผ้า พิธีกรรมของชนเผ่าแมนจู การเขียนอักษรแมนจู ฯลฯ เพื่อให้ทีมที่มาทัศนศึกษามีประสบการณ์ที่ผสมผสานระหว่างวัฒนธรรมและการปฏิบัติจริง

ภาพที่ 5-14 โรงเรียนอุลา (Lin Zhu, 2023)

การบูรณะจุดชมวิวน้ำค้างแข็ง (ภาพ 5-15)

การพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวก: เสริมความแข็งแรงให้กับโครงสร้างของจุดชมวิว ปรับปรุงการออกแบบทางเดินและรั้วกันตก เพื่อเพิ่มความปลอดภัยและความสะดวกสบาย สร้างจุดชมวิวที่สูงขึ้นเพื่อให้มีจุดชมทิวทัศน์ที่กว้างและสูงขึ้น อีกทั้งนำระบบการตรวจสอบสภาพอากาศมาใช้ เพื่อให้ข้อมูลเกี่ยวกับช่วงเวลาที่ดีที่สุดในการชมทิวทัศน์แบบทันเวลา เพื่อปรับปรุงประสบการณ์การชมทิวทัศน์ของนักท่องเที่ยว

ภาพที่ 5-15 ปรากฏการณ์น้ำค้างแข็งในตำบลอุลา (Lin Zhu, 2023)

(2) การเพิ่มกิจกรรมสัมผัสประสบการณ์ทางวัฒนธรรมและกิจกรรมบันเทิง

จากการสำรวจภาคสนามและการวิเคราะห์เกี่ยวกับตำบลอุลาในบทที่ 4 ผู้วิจัยได้เสนอการเพิ่มกิจกรรมสัมผัสประสบการณ์ทางวัฒนธรรมและกิจกรรมบันเทิง ซึ่งได้รับการเห็นด้วยจากผู้รับผิดชอบโครงการและได้รับเชิญให้ผู้วิจัยมีส่วนร่วมในการวางแผน (ภาพที่ 5-16) และการทำงาน (ภาพที่ 5-17) โดยมีรายละเอียดดังนี้

ภาพที่ 5-16 การวางแผนโครงการ (Lin Zhu, 2023)

ภาพที่ 5-17 พื้นที่ดำเนินงาน (Lin Zhu, 2023)

พื้นที่แสดงศิลปประติมากรรมน้ำแข็ง (ภาพ 5-18)

จัดตั้งพื้นที่แสดงประติมากรรมน้ำแข็งที่มีแนวคิดเกี่ยวกับตำนานและวัฒนธรรมดั้งเดิมของชนเผ่าแมนจู โดยผลงานจะรวมถึงสัญลักษณ์รูปเคารพท้องถิ่นของชนเผ่าแมนจู ตัวละครในตำนาน สัตว์และพืชในฤดูหนาว เป็นต้น เพื่อเน้นความเป็นเอกลักษณ์ของวัฒนธรรมแมนจู นอกจากนี้ยังสามารถจัดการแข่งขันประติมากรรมน้ำแข็งอย่างสม่ำเสมอ เชิญชวนศิลปินจากทั้งในประเทศและต่างประเทศเข้าร่วม เพื่อเพิ่มอิทธิพลระดับนานาชาติให้กับเกาะฮู่ซิง พร้อมทั้งออกแบบกิจกรรมประติมากรรมน้ำแข็งที่นักท่องเที่ยวสามารถมีส่วนร่วมได้ เพื่อเพิ่มความมีส่วนร่วมและความน่าสนใจในการเยี่ยมชม

ภาพที่ 5-18 ประติมากรรมน้ำแข็งเอกลักษณ์ของแมนจู (Lin Zhu, 2023)

กิจกรรมกีฬาบนพื้นที่น้ำแข็ง (ภาพที่ 5-19)

เพิ่มกิจกรรมกีฬาแบบดั้งเดิมของแมนจู เช่น การเล่นลูกบอลไข่มุกและการเล่นสเก็ตน้ำแข็ง ร่วมกับกิจกรรมกีฬาฤดูหนาวสมัยใหม่ เพื่อตอบสนองความต้องการด้านความบันเทิงของนักท่องเที่ยว ตั้งพื้นที่สำหรับกิจกรรมที่เหมาะสมกับครอบครัว เช่น สไลเดอร์น้ำแข็ง เขาวงกตหิมะ และการเล่นสเก็ตน้ำแข็งแบบล้อเลื่อน เพื่อเพิ่มมิติประสบการณ์การท่องเที่ยวในฤดูหนาว

ภาพที่ 5-19 กิจกรรมบนพื้นที่น้ำแข็ง “การเล่นสเก็ตน้ำแข็งแบบล้อเลื่อน” (Lin Zhu, 2023)

การสัมผัสประสบการณ์วัฒนธรรมพื้นบ้าน (ภาพที่ 5-20)

เพิ่มพื้นที่กิจกรรมสัมผัสประสบการณ์วัฒนธรรมพื้นบ้าน โดยจัดการแสดงการเต้นระบำ “ยางเกอ” ของชาวแมนจู ซึ่งนักท่องเที่ยวสามารถเข้าร่วมและสัมผัสบรรยากาศเทศกาลของชาวแมนจู ได้อย่างลึกซึ้ง พร้อมกับเปิดโอกาสให้นักท่องเที่ยวได้สัมผัสกับประเพณีการใช้ชีวิตของชาวแมนจู เช่น การทำงานฝีมือ เช่น การตัดกระดาษ การปักผ้า และการทำภาพวาดปีใหม่ของชาวแมนจู เพื่อให้ นักท่องเที่ยวได้รู้สึกถึงความงดงามของวัฒนธรรม

ภาพที่ 5-20 การแสดงการเต้นระบำ “ยางเกอ” (Lin Zhu, 2024)

เวทีและการแสดงที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับน้ำแข็งและหิมะ (ภาพที่ 5-21)

สร้างเวทีน้ำแข็งกลางแจ้งภายใต้แนวคิด “Dream back to Ula” สำหรับจัดการแสดงทาง วัฒนธรรมขนาดใหญ่ เนื้อหาการแสดงประกอบด้วย ระบำชาห์มา ระบำยางเกอของชาวแมนจู และ ละครประวัติศาสตร์แมนจู เป็นต้น เป็นการผสมผสานความงามทางธรรมชาติกับศิลปะวัฒนธรรม อย่างมีชีวิตชีวา ในเวทีตอนกลางคืนจะมีการฉายแสงและการแสดงแสงสีเสียง เพื่อสร้างประสบการณ์ ที่ดื่มด่ำ อีกทั้งเป็นการขยายช่วงเวลาของกิจกรรมการท่องเที่ยวเพิ่มเติม

ภาพที่ 5-21 การแสดงชุดใหญ่ภายใต้แนวคิด “Dream back to Ula” (Lin Zhu, 2023)

ระลึกถึงรากเหง้า (niangen) : (การคิดถึงต้นกำเนิดของวัฒนธรรม—การสืบทอดมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของชนเผ่าแมนจูในต้าบลูลา)

จากการสำรวจภาคสนามและสัมภาษณ์ในบทที่ 4 พร้อมกับอัตลักษณ์และสถานการณ์ในปัจจุบันของวัฒนธรรมแมนจูในต้าบลูลา ทำให้ผู้วิจัยได้ตระหนักถึงความสำคัญและความเร่งด่วนของการสืบทอดวัฒนธรรมแมนจู เพราะฉะนั้น เพื่อเป็นการอนุรักษ์และสืบทอดมรดกทางวัฒนธรรมที่มีค่าดังกล่าว ผู้วิจัยจึงได้วางแผนและดำเนินการกิจกรรม 3 กิจกรรม ได้แก่ “ถงหม่าน 童满” (เด็กแมนจู) “ซูหม่าน 书满” (อักษรแมนจู) และ “ซู่หม่าน 述满” (เล่าเรื่องแมนจู) โดยพิจารณาจากคุณลักษณะและจุดแข็งของกลุ่มอายุที่แตกต่างกัน ซึ่งจากกิจกรรมการบรรยายของกลุ่มวัยเด็ก การเรียนรู้ศิลปะการเขียนอักษรแมนจูของกลุ่มวัยกลางคน และการบรรยายของกลุ่มนักศึกษา มหาวิทยาลัย ได้นำไปสู่การสร้างรูปแบบการสืบทอดวัฒนธรรมแมนจูที่ครอบคลุมทุกช่วงอายุ โดยมีแนวทางหลักคือ “การเริ่มต้นจากกลุ่มวัยเด็ก การถ่ายทอดจากกลุ่มวัยกลางคน และการเผยแพร่จากกลุ่มวัยรุ่น” รูปแบบนี้ไม่เพียงแต่เสริมสร้างความรู้สึกเป็นเจ้าของวัฒนธรรมแมนจูในแต่ละกลุ่มอายุ แต่ยังส่งเสริมการสืบทอดวัฒนธรรมในหลายมิติ และเพิ่มพลังใหม่ให้กับการพัฒนาที่ยั่งยืนของวัฒนธรรมแมนจู

1. กิจกรรมที่ 1 : “ถงหม่าน tongman” (เด็กแมนจู) — วิทยาการตัวน้อย (หมายถึงเยาวชนที่เข้าร่วมกิจกรรมบรรยายจะกลายเป็น “ผู้สืบทอดวัฒนธรรมแมนจู” เป็นการส่งเสริมการรับรู้และการเผยแพร่วัฒนธรรมแมนจูผ่านมุมมองและการแสดงออกของเด็ก ๆ ทำให้การสืบทอดวัฒนธรรมฝังรากในกลุ่มเยาวชน)

ในปี 2023 ผู้วิจัยร่วมกับโรงเรียนประถมศึกษาที่ 25 ในเมืองจีหลินและพิพิธภัณฑน์แมนจูจัดกิจกรรม “วิทยากรตัวน้อย” เป็นระยะเวลา 8 เดือน โดยขั้นตอนของกิจกรรมมีดังนี้

1) ธันวาคม 2023: ประชาสัมพันธ์กิจกรรม

เริ่มต้นการประชาสัมพันธ์ที่โรงเรียนประถมศึกษาที่ 25 ในเมืองจีหลิน โดยให้การบรรยายภายในโรงเรียนและการแนะนำในชั้นเรียนเพื่อส่งเสริมให้นักเรียนที่สนใจในด้านการเผยแพร่วัฒนธรรมสมัครเข้าร่วมกิจกรรมด้วยความสมัครใจหรือได้รับการแนะนำจากคุณครู

2) กุมภาพันธ์-มีนาคม 2024: การรับสมัครและการฝึกอบรมพื้นฐาน (ภาพที่ 5-22)

จากการสมัครเข้าร่วมโดยสมัครใจและการแนะนำจากคุณครูมีการคัดเลือกนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ขึ้นไปในการจัดตั้งทีม โดยมีผู้เชี่ยวชาญจากพิพิธภัณฑน์วัฒนธรรมแมนจูและผู้เชี่ยวชาญด้านประเพณีท้องถิ่นมาจัดการฝึกอบรมความรู้ทางวัฒนธรรมและทักษะการบรรยายให้กับนักเรียน เนื้อหาครอบคลุมถึงประวัติความเป็นมาของตำบลอูลา แนวทางการพัฒนาวัฒนธรรมแมนจูและอัตลักษณ์ของวัฒนธรรมดั้งเดิม

ภาพที่ 5-22 การฝึกอบรมภายในโรงเรียน (Lin Zhu, 2024)

3) มีนาคม – เมษายน 2024: การบรรยายภายในโรงเรียน

นักเรียนจะจัดกิจกรรมการบรรยายภายในโรงเรียนในรูปแบบที่หลากหลาย ประกอบด้วย การพูดคุยแลกเปลี่ยน การแสดงภาพ และการฉายวิดีโอ เพื่อแบ่งปันผลการเรียนรู้ กิจกรรมเหล่านี้ทำให้นักเรียนสามารถถ่ายทอดคุณค่าที่โดดเด่นของวัฒนธรรมแมนจูตำบลอุลาให้เพื่อนร่วมชั้นได้ทราบ

ภาพที่ 5-23 การบรรยายภายในโรงเรียน (Lin Zhu, 2024)

4) พฤษภาคม – มิถุนายน 2024: การศึกษาภาคสนามและการอบรมที่พิพิธภัณฑ์

(ภาพที่ 5-24)

ทีมงานนักเรียนจะเดินทางไปยังตำบลอุลาเพื่อทำการศึกษาภาคสนาม เยี่ยมชมพิพิธภัณฑ์ชนเผ่าแมนจู สถาปัตยกรรมทางประวัติศาสตร์ที่มีลักษณะเฉพาะ และสถานที่วัฒนธรรมดั้งเดิม เพื่อเพิ่มความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมแมนจูในบริบทจริง ขณะเดียวกันจะได้รับการอบรมการอธิบายจากเจ้าหน้าที่พิพิธภัณฑ์เพื่อเตรียมความพร้อมสำหรับการปฏิบัติในขั้นต่อไป

ภาพที่ 5-24 การอบรมที่พิพิธภัณฑ์แมนจู (Lin Zhu, 2024)

5) กรกฎาคม – สิงหาคม 2024: การบรรยายภาคปฏิบัติ (ภาพที่ 5-25)

นักเรียนทำหน้าที่เป็น “วิทยากรตัวน้อย” ที่พิพิธภัณฑ์ชนเผ่าแมนจู ทำหน้าที่อธิบายประวัติศาสตร์วัฒนธรรมแมนจู รูปแบบสถาปัตยกรรม และสัญลักษณ์ทางวัฒนธรรมต่าง ๆ ให้กับผู้เข้าชม การถามตอบแบบมีปฏิสัมพันธ์และการบรรยายสด ทำให้วัฒนธรรมแมนจูได้รับการถ่ายทอดอย่างมีชีวิตชีวาแก่สาธารณชน

ภาพที่ 5-25 การบรรยายในพิพิธภัณฑ์ (Lin Zhu, 2024)

กิจกรรมครั้งนี้ไม่เพียงแต่เติมพลังใหม่ให้กับการสืบทอดวัฒนธรรมแมนจูในตำบลอุลา แต่ยังช่วยฝึกฝนเยาวชนที่รักในการเผยแพร่วัฒนธรรม ทำให้วัฒนธรรมแมนจูมีชีวิตขึ้นในกลุ่มคนรุ่นใหม่ จากการพัฒนาและส่งเสริมอย่างต่อเนื่อง ทำให้รูปแบบนี้มีแนวโน้มที่จะกลายเป็นแนวทางสำคัญในการส่งเสริมการอนุรักษ์และสืบทอดวัฒนธรรมแมนจู และจะสนับสนุนการสร้างแบรนด์วัฒนธรรมของตำบลอุลาในระยะยาว

2. กิจกรรมที่ 2 “ชุมชน shuman” (อักษรแมนจู) — การเรียนรู้ภาษาแมนจูในชุมชน (ภาพที่ 5-26) (หมายถึง การเรียนรู้การเขียนตัวอักษรแมนจูและศิลปะการเขียนพู่กันของกลุ่มวัยกลางคนและวัยสูงอายุ เพื่ออนุรักษ์และสืบทอดอักษรแมนจูและศิลปะการเขียนพู่กัน โดยใช้การเขียนพู่กันเป็นสื่อเชื่อมโยงระหว่างวัฒนธรรมแมนจูกับชีวิตประจำวัน แสดงให้เห็นถึงเสน่ห์ของการสืบทอดวัฒนธรรม)

ผู้วิจัยได้รู้จักกับคุณหนูเหล่า ผู้สืบทอดศิลปะการเขียนตัวอักษรแมนจู ผ่านการแนะนำของผู้อำนวยการพิพิธภัณฑสถานแมนจูในเมืองจีหลิน และได้ร่วมมือกับชุมชนซีต้าในการเปิดหลักสูตรการเรียนการเขียนตัวอักษรแมนจูในเดือนกรกฎาคม 2024 หลักสูตรนี้เน้นไปที่กลุ่มผู้สูงอายุ โดยจะมีการเรียนการสอนทุกวันจันทร์บ่ายตั้งแต่เวลา 13:30-15:00 เป็นระยะเวลา 2 เดือน รวมทั้งหมด 8 ครั้ง หลักสูตรได้ครอบคลุมความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับตัวอักษรแมนจู เช่น การสร้างอักษรและการออกเสียง การฝึกการฟังและการพูดคำศัพท์ที่ใช้บ่อยในชีวิตประจำวัน เทคนิคการอ่านและการเขียนประโยคง่าย ๆ พร้อมกับการซึมซับเอกลักษณ์ของศิลปะการเขียนตัวอักษรแมนจูและความสำคัญในวัฒนธรรมแมนจู จากการสอนแบบมีปฏิสัมพันธ์และการฝึกปฏิบัติ ทำให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้พื้นฐานของอักษรแมนจูได้ในบรรยากาศการเรียนรู้ที่ผ่อนคลาย และได้สัมผัสถึงคุณค่าทางวัฒนธรรมและความสำคัญของการสืบทอดศิลปะการเขียนอักษรแมนจู ซึ่งเป็นการสนับสนุนการอนุรักษ์และการเผยแพร่วัฒนธรรมแมนจูอย่างมีประสิทธิภาพ

ภาพที่ 5-26 ห้องเรียนการเรียนรู้ภาษาแมนจู (Lin Zhu, 2024)

ภาพที่ 5-27 การนำเสนอศิลปะการเขียนตัวอักษรแมนจู (Lin Zhu, 2024)

หลังจากการเสร็จสิ้นการเรียนการเขียนตัวอักษรแมนจูในช่วงแรก (ภาพที่ 5-26) ผู้เรียนสามารถเข้าใจโครงสร้างและกฎการออกเสียงของตัวอักษรแมนจูเบื้องต้น สามารถเขียนคำศัพท์ที่ใช้บ่อยและประโยคง่าย ๆ ได้ รวมถึงมีทักษะพื้นฐานในด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียนในภาษาแมนจู กิจกรรมครั้งนี้ประสบความสำเร็จในการสืบทอดศิลปะการเขียนตัวอักษรแมนจู ซึ่งเป็นมรดกทางวัฒนธรรมอันล้ำค่าของชนเผ่าแมนจู ไม่เพียงแต่ทำให้ผู้เรียนตระหนักถึงคุณค่าทางวัฒนธรรมของการเขียนตัวอักษรแมนจู แต่ยังช่วยเสริมสร้างความภาคภูมิใจและความรู้สึกเป็นเจ้าของวัฒนธรรมแมนจูในตัวพวกเขา อีกทั้งยังกระตุ้นความกระตือรือร้นและความรับผิดชอบของชาวบ้านในชุมชนในการมีส่วนร่วมต่อการสืบทอดวัฒนธรรม

3. กิจกรรมที่ 3 : “ชุมชน shuman” (เล่าเรื่องแมนจู) — การคัดเลือกอาสาสมัคร
 นักศึกษามาเป็นผู้บรรยาย (หมายถึง การสืบทอดวัฒนธรรมแมนจูผ่านการอธิบายเล่าเรื่องของนักศึกษา ทำให้วัฒนธรรมแมนจูได้รับการสืบทอดและต่อยอดในกลุ่มคนรุ่นใหม่ โดยเน้นความสำคัญของการส่งต่อวัฒนธรรมจากรุ่นสู่รุ่น)

ในการศึกษาประวัติศาสตร์ของตำบลอุลาในบทที่ 4 ผู้วิจัยมีโอกาสสัมภาษณ์อาจารย์จากภาควิชาประวัติศาสตร์ของมหาวิทยาลัยเป่ย์หั่วเมืองจีหลิน อาจารย์ได้แสดงความกังวลเกี่ยวกับการสืบทอดวัฒนธรรมแมนจูและเน้นย้ำว่า การสืบทอดและการเผยแพร่วัฒนธรรมต้องการการสนับสนุนจากผู้เชี่ยวชาญมากขึ้น ด้วยเหตุนี้ เพื่อเป็นการส่งเสริมการสืบทอดวัฒนธรรมแมนจู ผู้วิจัยได้สนับสนุนให้เกิดความร่วมมือระหว่างพิพิธภัณฑ์แมนจูเมืองจีหลินกับคณะประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของมหาวิทยาลัยเป่ย์หั่ว เป็นการสร้างสะพานเชื่อมโยงการเผยแพร่วัฒนธรรมและการปฏิบัติ พร้อมทั้งส่งเสริมให้ทั้งสองฝ่ายร่วมกันจัดการแข่งขันคัดเลือกอาสาสมัครในการอธิบายเล่าเรื่องวัฒนธรรมแมนจู

ในช่วงปลายของวันที่ 9 ธันวาคม 2023 ผู้วิจัยได้เข้าร่วมในขั้นตอนสัมภาษณ์ของการแข่งขันคัดเลือกอาสาสมัครในการเป็นผู้อธิบายเล่าเรื่องวัฒนธรรมแมนจู ซึ่งได้เห็นการสืบทอดวัฒนธรรมในทางปฏิบัติอย่างมีชีวิตชีวา กิจกรรมนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อคัดเลือกนักศึกษามหาวิทยาลัยที่มีความสามารถ เพื่อฝึกอบรมให้เป็นผู้เผยแพร่วัฒนธรรมแมนจูที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญ เป็นการเพิ่มพลังในการอนุรักษ์วัฒนธรรมแมนจู โดยกิจกรรมมีขั้นตอนการดำเนินการดังนี้

ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรมแบ่งออกเป็น 3 ส่วนดังนี้

1) การเตรียมการเบื้องต้น: ทำการประชาสัมพันธ์การแข่งขันอย่างกว้างขวางผ่านทางป้ายประกาศในมหาวิทยาลัยเป่ย์หั่ว สื่อสังคมออนไลน์ และการแนะนำในชั้นเรียน เพื่อดึงดูดนักศึกษามหาวิทยาลัยที่รักในการเผยแพร่วัฒนธรรมให้มาร่วมสมัคร หลังจากการสมัครเสร็จสิ้น จะมีการจัดการอบรมให้กับนักศึกษาที่เข้าร่วมแข่งขัน โดยมีผู้เชี่ยวชาญจากพิพิธภัณฑ์แมนจูและอาจารย์จากมหาวิทยาลัยเป่ย์หั่วร่วมสอน โดยเนื้อหาครอบคลุมประวัติศาสตร์แมนจู พื้นฐานการใช้ภาษามันจู และวิธีการเผยแพร่วัฒนธรรม เพื่อเตรียมพื้นฐานความรู้และทักษะสำหรับการแข่งขัน

2) การแข่งขัน

ส่วนที่ 1 คือ การสอบข้อเขียนภายในมหาวิทยาลัย:

ในวันที่ 15 พฤศจิกายน 2023 เวลา 10:00 น. มีการสอบเขียนที่ห้องเรียนของคณะประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยเปย์หัว โดยข้อสอบเป็นการออกแบบร่วมกันระหว่างพิพิธภัณฑสถานแมนจูและคณะประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยเปย์หัว เนื้อหาหลักจะเกี่ยวข้องกับความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมแมนจู จากคะแนนสอบข้อเขียนมีการคัดเลือกนักศึกษาที่มีผลงานโดดเด่นจำนวน 20 คนจากผู้เข้าแข่งขันทั้งหมด เพื่อเข้าสู่รอบชิงชนะเลิศที่จะมีการทดสอบในสถานที่จริงในขั้นต่อไป

ส่วนที่ 2 คือ การแข่งขันรอบชิงชนะเลิศที่พิพิธภัณฑสถานแมนจู (ภาพที่ 5-28)

ในวันที่ 9 ธันวาคม 2023 เวลา 13:00 น. ที่พิพิธภัณฑสถานแมนจูเมืองจีหลิน ในการแข่งขันรอบชิงชนะเลิศจะมีการจับสลากเพื่อกำหนดเนื้อหาในการบรรยาย ผู้เข้าแข่งขันแต่ละท่านจะทำการบรรยายตามลำดับ โดยมีเวลาบรรยาย 5 นาที โดยต้องแสดงให้เห็นถึงความเข้าใจที่ลึกซึ้งในวัฒนธรรมแมนจู และให้ความสำคัญกับการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้ชม คณะกรรมการจะทำการให้คะแนนจากการให้ความสำคัญกับความถูกต้องของเนื้อหาความสามารถในการสื่อสาร บุคลิกภาพและการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้ชม ซึ่งคณะกรรมการจะประกอบไปด้วยเจ้าหน้าที่จากพิพิธภัณฑสถานแมนจูและอาจารย์จากคณะประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยเปย์หัว

ภาพที่ 5-28 การบรรยายในสถานที่สัมภาษณ์ (Lin Zhu, 2024)

3) การมอบใบประกาศนียบัตร (ภาพที่ 5-29)

คณะกรรมการได้คัดเลือกผู้เข้าแข่งขันที่มีผลงานโดดเด่น 12 คนจาก 20 คน และมอบใบประกาศนียบัตรการจ้างงานในตำแหน่ง “วิทยากรอาสา” ให้แก่พวกเขา ผู้ที่ได้รับการคัดเลือกจะกลายเป็นวิทยากรอาสาของพิพิธภัณฑ์แมนจูเมืองจี๋หลินอย่างเป็นทางการ และจะรับผิดชอบการอธิบายและเผยแพร่วัฒนธรรมในระยะเวลา 1 ปีข้างหน้า ในลำดับสุดท้าย ผู้อำนวยการพิพิธภัณฑ์แมนจูเมืองจี๋หลินได้มอบใบประกาศนียบัตรวิทยากรอาสาให้แก่ผู้ที่ได้รับการคัดเลือก พร้อมถ่ายภาพร่วมกัน เพื่อเริ่มต้นบทใหม่ในการถ่ายทอดวัฒนธรรมแมนจูอย่างเป็นทางการ

ภาพที่ 5-29 พิธีการมอบใบประกาศนียบัตร (Lin Zhu, 2024)

กิจกรรมครั้งนี้จัดขึ้นภายใต้การผลักดันและประสานงานอย่างแข็งขันของผู้วิจัย กิจกรรมนี้ไม่เพียงแต่ส่งเสริมความร่วมมืออย่างลึกซึ้งระหว่างมหาวิทยาลัยเป่ย์หั่วและพิพิธภัณฑ์แมนจูเมืองจี๋หลิน อีกทั้งยังเป็นการเปิดแนวทางใหม่สำหรับการอนุรักษ์และการสืบทอดวัฒนธรรมแมนจู ผู้วิจัยได้สร้างพื้นที่ความร่วมมือเพื่อให้นักศึกษาและพิพิธภัณฑ์สามารถใช้ทรัพยากรร่วมกัน และได้ฝึกอบรมกลุ่มนักศึกษาที่รักในวัฒนธรรมแมนจูให้เป็นวิทยากร ซึ่งพวกเขาจะกลายเป็นสื่อกลางสำคัญในการสืบทอดวัฒนธรรม กิจกรรมครั้งนี้แสดงให้เห็นถึงคุณค่าของการเผยแพร่วัฒนธรรมในการปฏิบัติจริง พร้อมทั้งเติมพลังใหม่ให้การอนุรักษ์และการสืบทอดวัฒนธรรมแมนจูในระยะยาว สำหรับอนาคต ควรเสริมสร้างความร่วมมือระหว่างมหาวิทยาลัยและพิพิธภัณฑ์ให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น ค้นหาวีธีการใหม่ ๆ ในการอนุรักษ์และการสืบทอดวัฒนธรรม และผลักดันวัฒนธรรมแมนจูให้กลับมามีชีวิตใหม่อีกครั้งในสังคมสมัยใหม่

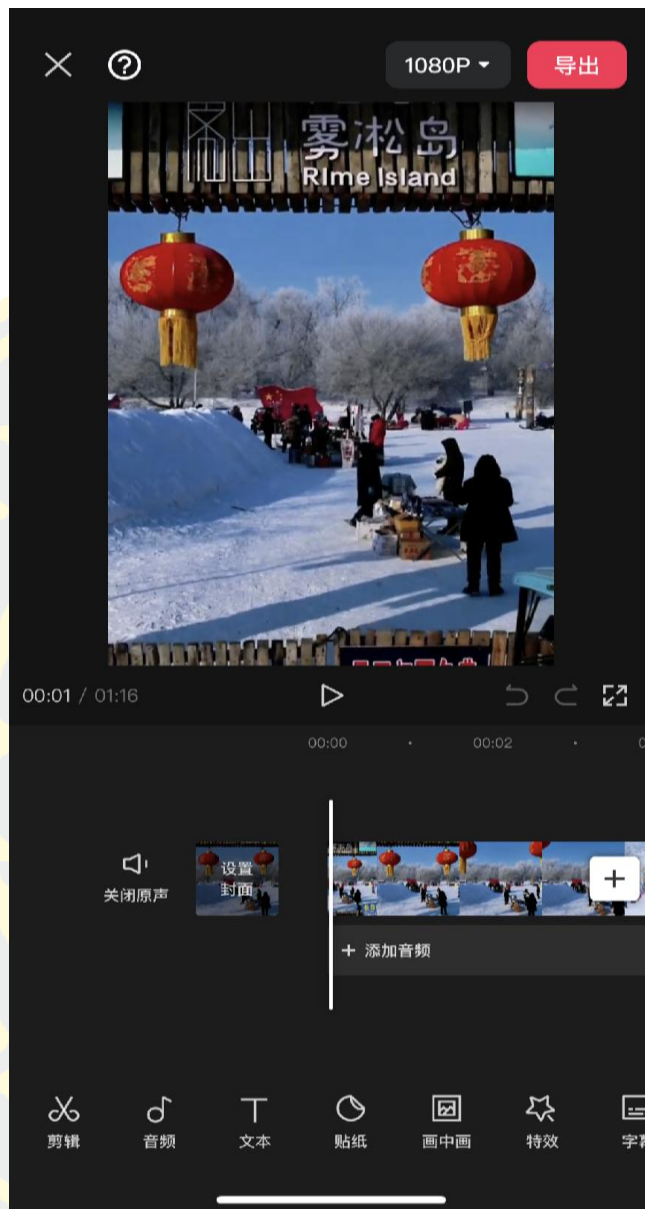
ระลึกถึงความผูกพัน (niannian) : การคิดถึงอารมณ์ความรู้สึกของผู้คน—การ เผยแพร่จิตวิญญาณของวัฒนธรรมแมนจูในตำบลอุลา

จากการสำรวจภาคสนามและการสัมภาษณ์ในบทที่ 4 ผู้วิจัยพบว่า การพัฒนาของวัฒนธรรมแมนจูในตำบลอุลามีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับการส่งเสริมและการเผยแพร่ ดังนั้นจึงได้มีการวางแผนสำหรับการเผยแพร่และกำหนดแนวทางในการเผยแพร่ออกเป็น 3 แนวทาง

- 1) การเผยแพร่วัฒนธรรมแมนจูผ่านช่องทางออนไลน์ โดยใช้เทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อขยายอิทธิพลให้กว้างขวางยิ่งขึ้น
 - 2) การจัดกิจกรรมตลาดนัดมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้แบบออฟไลน์ เพื่อให้ผู้คนที่สัมผัสประสบการณ์วัฒนธรรมด้วยตนเอง ทำให้ผู้คนจำนวนมากสัมผัสได้ถึงเสน่ห์ของวัฒนธรรมแมนจู
 - 3) การมุ่งเน้นการเผยแพร่ผ่านสัญลักษณ์ทางวัฒนธรรม โดยใช้การออกแบบโลโก้และการพัฒนาสินค้าวัฒนธรรมสร้างสรรค์ เป็นการวัฒนธรรมแมนจูมาผสมผสานกับชีวิตสมัยใหม่
- การผสมผสานแนวทางทั้ง 3 นี้ได้กลายเป็นรูปแบบการเผยแพร่วัฒนธรรมที่เชื่อมโยงระหว่างออนไลน์และออฟไลน์ รวมถึงการหลอมรวมระหว่างความดั้งเดิมและความทันสมัย ซึ่งเป็นการเสริมสร้างการเผยแพร่วัฒนธรรมแมนจูแห่งตำบลอุลาให้กว้างขวางยิ่งขึ้น พร้อมทั้งเป็นการสนับสนุนการพัฒนาอย่างยั่งยืน

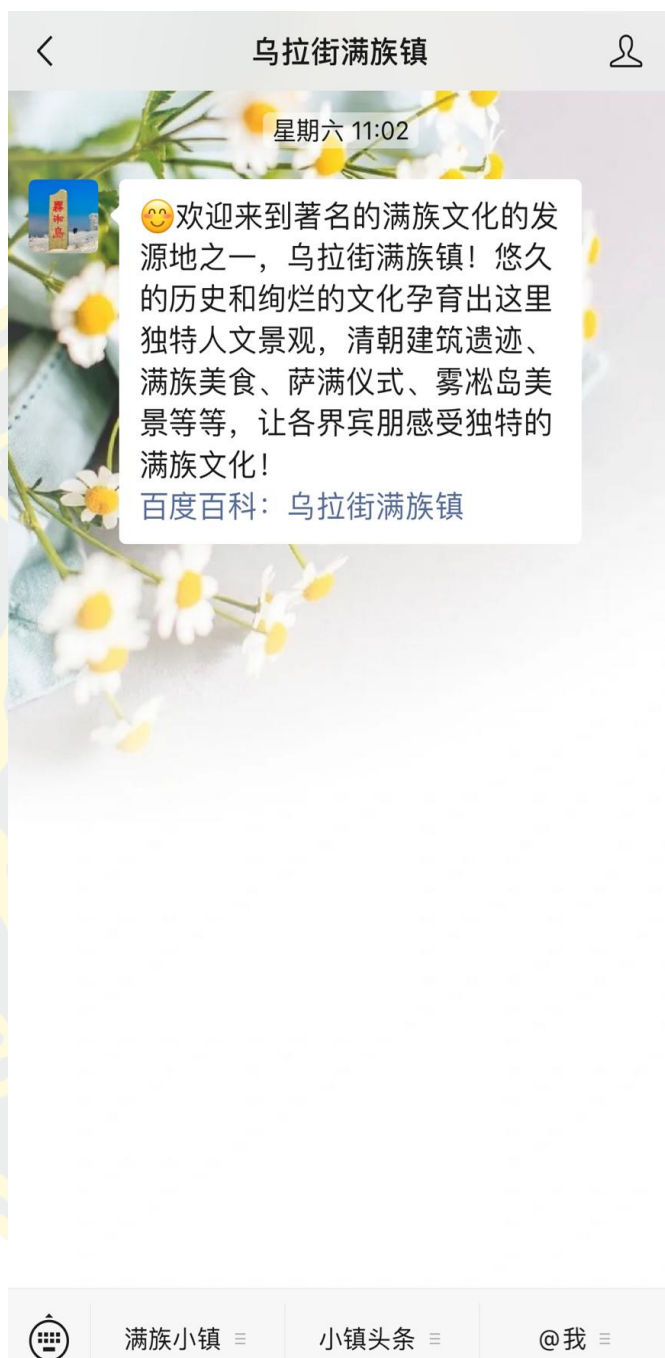
1. การเผยแพร่แบบออนไลน์

- 1) การเผยแพร่ผ่านวิดีโอสั้นและสื่อใหม่: ใช้แพลตฟอร์มอย่าง TikTok และ Kuaishou ในการถ่ายทำและเผยแพร่วิดีโอสั้นเพื่อทำการเผยแพร่ (ภาพที่ 5-30) นำเสนอความงามและวัฒนธรรมอันลึกซึ้งของตำบลอุลา เพื่อดึงดูดความสนใจของนักท่องเที่ยวด้วยเนื้อหาวิดีโอที่น่าประทับใจ นอกจากนี้ยังมีการติดต่อกับบล็อกเกอร์ท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงเพื่อช่วยประชาสัมพันธ์ เป็นการใช้ทรัพยากรจากหลากหลายช่องทางเพื่อขยายผลการเผยแพร่ อีกทั้งเป็นการเพิ่มอิทธิพลทางวัฒนธรรมและเสน่ห์ด้านการท่องเที่ยวของตำบลอุลาให้มากยิ่งขึ้น

ภาพที่ 5-30 การตัดต่อวิดีโอ (Lin Zhu, 2024)

2) การเผยแพร่ผ่านสื่อสังคมออนไลน์: ใช้ช่องทางโซเชียลมีเดีย เช่น WeChat และ Weibo ในการประชาสัมพันธ์แบรนด์ โดยมุ่งเน้นการสร้างภาพลักษณ์ที่ดีและเพิ่มการมองเห็นแบรนด์ เนื้อหาที่มีคุณภาพและเรื่องราวที่น่าสนใจสามารถกระจายได้อย่างรวดเร็วในยุคอินเทอร์เน็ต อีกทั้งดึงดูดนักท่องเที่ยวได้มากขึ้น เพราะฉะนั้น เพื่อเป็นการเพิ่มประสิทธิภาพในการเผยแพร่ จึงมีการสร้างบัญชีทางการ (Official Account) (ภาพที่ 5-31) เพื่อเผยแพร่เนื้อหาเฉพาะอย่างต่อเนื่องและขยายอิทธิพลของแบรนด์ให้กว้างขวางยิ่งขึ้น

ภาพที่ 5-31 บัญชีทางการบนแอปพลิเคชัน Wechat (Wechat Official Account)
(Lin Zhu, 2024)

2. การเผยแพร่แบบออนไลน์

ในช่วงวันหยุดยาววันแรงงานปี 2024 ผู้วิจัยร่วมกับนายกเทศมนตรีตำบลอุลาได้ร่วมกันวางแผนจัดกิจกรรมภายใต้แนวคิด “นิทรรศการแมนจู – ตลาดนัดมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ ตำบลอุลา” (ภาพที่ 5-32) (หมายถึง การนำเสนอของวัฒนธรรมชนเผ่าแมนจูไปสู่ผู้คนในวงกว้างผ่านรูปแบบของตลาดนัดมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ โดยเน้นไปที่การเผยแพร่และการจัดแสดง) สถานที่จัดงานอยู่ที่อุทยานป่าไม้ธรรมชาติของตำบลอุลา กิจกรรมครั้งนี้ได้ดึงดูดช่างฝีมือพื้นบ้านในท้องถิ่นมาร่วมงาน โดนมีการนำมรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของชนเผ่าแมนจู เช่น การตัดกระดาษ การปักผ้า การจักสานหญ้า และการวาดภาพด้วยน้ำตาล มาแสดงสดในงาน อีกทั้งยังมีการนำกิจกรรมเชิงปฏิสัมพันธ์เข้ามาเพื่อเพิ่มความสุขสนานและมีส่วนร่วมในกระบวนการเผยแพร่วัฒนธรรม นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังได้นำนักเรียนและผู้ปกครองจากโรงเรียนฝึกอบรมเข้าร่วมกิจกรรม โดยจัดกิจกรรมชั้นเรียนเชิงประสบการณ์เกี่ยวกับมรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ เพื่อให้เยาวชนได้เรียนรู้และชื่นชอบในวัฒนธรรมของชนเผ่าแมนจู ตลาดนัดมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ครั้งนี้ไม่เพียงแต่ได้แสดงเสน่ห์อันเป็นเอกลักษณ์ของวัฒนธรรมแมนจูให้แก่นักท่องเที่ยวเท่านั้น แต่ยังใช้วิธีการเผยแพร่เชิงประสบการณ์แบบมีส่วนร่วม ทำให้วัฒนธรรมแมนจูเข้าถึงผู้คนในวงกว้าง ซึ่งเป็นการขยายการเผยแพร่วัฒนธรรมทั้งในเชิงลึกและเชิงกว้าง อีกทั้งยังเป็นการสำรวจการส่งเสริมความยั่งยืนของวัฒนธรรมชนเผ่าแมนจูในรูปแบบใหม่

ภาพที่ 5-32 ชุมร้านค้าในตลาดนัดมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ (Lin Zhu, 2024)

“นิทรรศการแมนจู (zhanman)- กิจกรรมตลาดนัดมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้
ตำบลดู่ลา”

ซุ้มที่ 1: การตัดกระดาษแมนจู (ภาพที่ 5-33) ช่างฝีมือท้องถิ่นทำการสาธิตและแนะนำให้
นักท่องเที่ยวได้ลองสร้างสรรค์งานตัดกระดาษ เป็นการเรียนรู้และสัมผัสถึงศิลปะที่เป็นเอกลักษณ์ของ
การตัดกระดาษแมนจู

ภาพที่ 5-33 กิจกรรมการตัดกระดาษ (Lin Zhu, 2024)

ซุ้มที่ 2: การปักผ้า (ภาพที่ 5-34) นำเสนอศิลปะการปักผ้าแบบดั้งเดิมของชนเผ่าแมนจู โดยนักท่องเที่ยวจะได้เรียนรู้วิธีการปักผ้าพร้อมกับช่างฝีมือ และลองสร้างลวดลายปักผ้าง่าย ๆ ด้วยตนเอง

ภาพที่ 5-34 กิจกรรมการปักผ้า (Lin Zhu, 2024)

ซุ้มที่ 3: การจักสานหญ้าอูลา (ภาพที่ 5-35) จัดกิจกรรมสัมผัสประสบการณ์การจักสานหญ้า นักท่องเที่ยวจะได้ทำเครื่องประดับจักสานหญ้าภายใต้การแนะนำของช่างฝีมือ และเรียนรู้การใช้จักสานหญ้าในชีวิตประจำวันของชนเผ่าแมนจู

ภาพที่ 5-35 กิจกรรมการจักสานหญ้าอูลา (Lin Zhu, 2024)

ซุ้มที่ 4: การวาดภาพด้วยน้ำตาล (ภาพที่ 5-36) ช่างฝีมือจะสร้างสรรค์ภาพวาดตามสัญลักษณ์วัฒนธรรมแมนจูโดยใช้วัสดุน้ำตาล ซึ่งนักท่องเที่ยวสามารถชมและซื้อผลงานภาพวาดน้ำตาลได้

ภาพที่ 5-36 การวาดภาพด้วยน้ำตาล (Lin Zhu, 2024)

ซุ้มที่ 5: เต็นท์สีรุ่งเรืองวัฒนธรรมมรดกพื้นบ้านมัลก
ที่บูธของนักวิจัย มีกิจกรรมการวาดสีเต็นท์กลางแจ้ง เด็กๆ นำเอาองค์ประกอบวัฒนธรรมมัลกที่พวกเขาได้เรียนรู้จากตลาดมารังสรรค์ลงบนเต็นท์ด้วยดินสอสี ทำให้ความทรงจำทางวัฒนธรรมที่มีค่านั้นถูกเก็บรักษาไว้ตลอดไป

ภาพที่ 5-37 เต้นที่สร้างเรื่องวัฒนธรรมมรดกพื้นบ้านมลัก (Lin Zhu, 2024)

ภาพที่ 5-38 เต้นที่สร้างเรื่องวัฒนธรรมมรดกพื้นบ้านมลัก (Lin Zhu, 2024)

ตลาดนัดมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ครั้งนี้มีศูนย์กลางอยู่ที่ตำบลอุลลา การนำเสนอ และกิจกรรมเชิงปฏิสัมพันธ์ของมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของชนเผ่าแมนจูที่หลากหลายและ สมบูรณ์ในท้องถิ่น และการผสมผสานเข้ากับการเผยแพร่ การอนุรักษ์ และการปฏิบัติจริง ไม่เพียงแต่ เป็นการขยายอิทธิพลของมรดกทางวัฒนธรรมของชนเผ่าแมนจูในตำบลอุลลาให้กว้างขวางขึ้น แต่ยังเป็น การเติมพลังให้กับเศรษฐกิจและการฟื้นฟูวัฒนธรรมในชนบทของตำบลอุลลา อีกทั้งเป็นการ ส่งเสริมการเผยแพร่และการพัฒนานวัตกรรมของวัฒนธรรมแมนจูในสังคมสมัยใหม่ กิจกรรมครั้งนี้ ได้รับการยอมรับอย่างสูงจากชาวบ้านและรัฐบาลท้องถิ่นของตำบลอุลลา พวกเขามีส่วนร่วมอย่าง กระตือรือร้นและยอมรับถึงบทบาทที่สำคัญของตลาดนัดมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ในการเพิ่ม คุณค่าและชื่อเสียงให้กับวัฒนธรรมแมนจูในตำบลอุลลา ขณะเดียวกัน ผู้เข้าร่วมกิจกรรมกล่าวว่า การเข้าร่วมกิจกรรมในครั้งนี้ทำให้ได้รับประโยชน์เป็นอย่างมาก การสัมผัสประสบการณ์จริงทำให้พวกเขา เข้าใจและหลงรักวัฒนธรรมแมนจูที่หลากหลายของตำบลอุลลามากยิ่งขึ้น กิจกรรมครั้งนี้ได้ วางรากฐานที่ดีสำหรับการเผยแพร่วัฒนธรรมแมนจูในตำบลอุลลา เป็นการสำรวจแนวทางใหม่ในการ ผสมผสานการพัฒนาวัฒนธรรมและเศรษฐกิจเข้าด้วยกัน อีกทั้งเป็นการสนับสนุนที่แข็งแกร่งสำหรับการ เผยแพร่และอนุรักษ์วัฒนธรรมในอนาคต

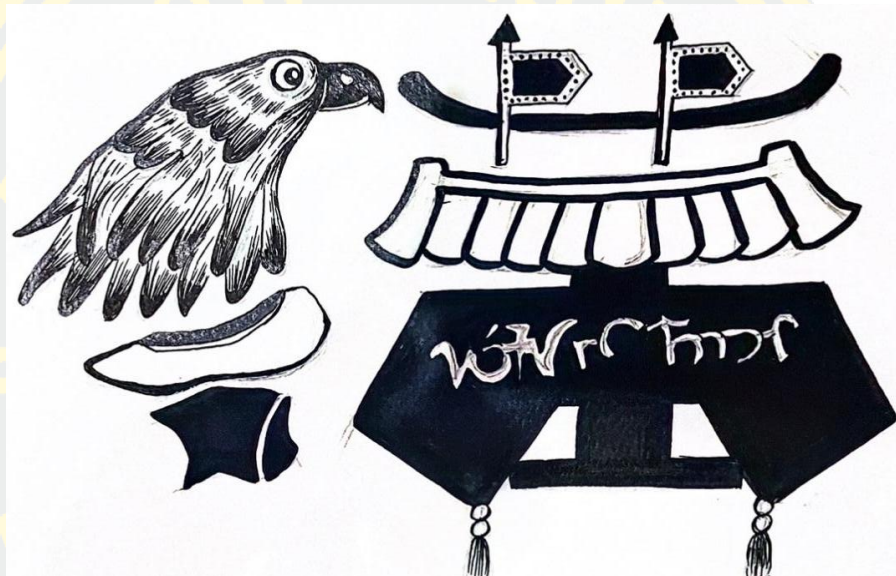
3. การเผยแพร่สัญลักษณ์ทางวัฒนธรรม

การเผยแพร่สัญลักษณ์เป็นรูปแบบสำคัญของการเผยแพร่วัฒนธรรม มีบทบาทที่สำคัญใน ด้านการส่งเสริมวัฒนธรรม เนื่องจากมีลักษณะตรงไปตรงมาและสามารถนำไปปรับใช้ได้อย่าง กว้างขวาง จากการศึกษาและวิเคราะห์ในบทที่ 4 ผู้วิจัยได้สรุปอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมที่โดดเด่นของ วัฒนธรรมชนเผ่าแมนจูในตำบลอุลลา ผสมผสานเข้ากับประวัติศาสตร์และลักษณะเฉพาะของพื้นที่ สู่การสร้างสัญลักษณ์ทางวัฒนธรรมที่สะท้อนถึงจิตวิญญาณแก่นแท้ของวัฒนธรรมชนเผ่าแมนจูตำบล อุลลา อีกทั้งยังมีการนำเสนอผ่านการออกแบบผลิตภัณฑ์วัฒนธรรมสร้างสรรค์

การออกแบบวัฒนธรรมสร้างสรรค์ได้เลือกงานตัดกระดาษรูปโมโมเเรน (momoren) ของตำบลอุลลา ซึ่งเป็นสัญลักษณ์มงคลที่มีความโดดเด่นที่สุดเป็นต้นแบบ เพื่อออกแบบชุดที่คั่นหนังสือ ในรูปแบบต่าง ๆ

1) การออกแบบตราสัญลักษณ์ (Logo)

ผู้วิจัยได้ผสมผสานการวิเคราะห์ในบทที่ 4 และสรุปอัตลักษณ์สำคัญของวัฒนธรรมชนเผ่าแมนจู เพื่อออกแบบตราสัญลักษณ์ที่เป็นเอกลักษณ์ให้กับตำบลอุลาที่เป็นพื้นที่แห่งชนเผ่าแมนจู (ภาพที่ 5-37) โดยผู้วิจัยได้นำองค์ประกอบวัฒนธรรมชนเผ่าแมนจูมาผสมผสานในงานออกแบบตราสัญลักษณ์ (ตารางที่ 5-1) เพื่อเพิ่มความโดดเด่นและการจดจำให้กับผู้คน ขณะเดียวกัน ยังเป็นการสืบทอดและเป็นข้อมูลอ้างอิงทางวัฒนธรรมสำหรับคนรุ่นหลังต่อไป

ภาพที่ 5-39 การออกแบบตราสัญลักษณ์ (Logo) (Lin Zhu, 2024)

ตารางที่ 5-1 แนวคิดและองค์ประกอบในการออกแบบตราสัญลักษณ์ (Logo) (Lin Zhu, 2024)

	<p>ไต่ตงซิง: ไต่ตงซิงเป็นนกกินทรีสายพันธุ์หนึ่ง ในวัฒนธรรมชนเผ่าแมนจูถือเป็นสัญลักษณ์ของความกล้าหาญและความสูงส่ง มักถูกใช้ในกิจกรรมล่าสัตว์ของราชวงศ์ในสมัยโบราณ</p>	
---	--	--

	<p>รองเท้าทรงชนเผ่าแมนจู: เป็นรองเท้าที่มีเอกลักษณ์เฉพาะในชุดแต่งกายดั้งเดิมของชนเผ่าแมนจู โดยปกติจะมีพื้นหนาเพื่อเพิ่มความสูง</p>	
	<p>ธงแปดก่องธงของชนเผ่าแมนจู: ธงแปดก่องธงของชนเผ่าแมนจู เป็นสัญลักษณ์ของระบบแปดก่องธงของชาวแมนจูในสมัยราชวงศ์ชิง</p>	
	<p>หลังคาบ้านทรงกระเป่าชนเผ่าแมนจู: หลังคาของสถาปัตยกรรมดั้งเดิมของชนเผ่าแมนจูมักมีรูปทรงหลังคาแบบจั่วซ้อนหรือหลังคาจั่วหน้าทับ ซึ่งการออกแบบหลังคาสูงต่ำนี้เหมาะสมกับสภาพภูมิอากาศในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของจีน ช่วยป้องกันทั้งลมและหิมะ</p>	
	<p>เครื่องประดับศีรษะแบบชนเผ่าแมนจู: เครื่องประดับศีรษะแบบดั้งเดิมของสตรีชนเผ่าแมนจูมีลักษณะเด่นที่โครงสร้างสูงตระหง่านและรูปทรงกว้างใหญ่</p>	
	<p>ตราสัญลักษณ์นี้ใช้คำว่า “满 (แมนจู)” เป็นแกนหลัก เป็นการผสมผสานของรูปทรงตัวอักษรแมนจูและสัญลักษณ์ทางวัฒนธรรม สู่การออกแบบตราสัญลักษณ์ในภาพรวม</p>	

2) การออกแบบผลิตภัณฑ์วัฒนธรรมสร้างสรรค์

จากการวิเคราะห์ในบทที่ 4 ผู้วิจัยพบว่า ศิลปะการตัดกระดาษที่มีเอกลักษณ์ทางชาติพันธุ์มากที่สุดของตำบลอุลาคือการตัดกระดาษรูป “โมโมเฮอร์น (momoren)” จากการค้นพบนี้ ผู้วิจัยยังคงรักษาต้นแบบของ “โมโมเฮอร์น (momoren)” ไว้และเพิ่มความคิดสร้างสรรค์เข้าไป เพื่อให้การแสดงอารมณ์ของภาพมีความหลากหลายมากขึ้น ทำให้ภาพ “โมโมเฮอร์น (momoren)” แต่ละภาพมีชีวิตชีวามากขึ้นและใกล้เคียงกับชีวิตจริง ผลงานชุดที่คั่นหนังสือ “โมโมเฮอร์น (momoren)” (ภาพที่ 5-38) ได้แสดงถึงบรรยากาศทางชาติพันธุ์ที่เข้มข้น นอกจากนี้ การแสดงออกของอารมณ์ที่หลากหลายของผลงานยังถ่ายทอดถึงความอบอุ่นและเป็นมิตรของวัฒนธรรมชนเผ่าแมนจู การออกแบบที่คั่นหนังสือนี้ไม่เพียงเหมาะสมสำหรับการใช้งานในชีวิตประจำวัน แต่ยังมีคุณค่าทางการสืบทอดวัฒนธรรมและการสะสม เป็นสื่อที่โดดเด่นในการทำให้ผู้คนเข้าใจและชื่นชมศิลปะการตัดกระดาษของชนเผ่าแมนจู

ภาพที่ 5-40 ผลงานชุดที่คั่นหนังสือ “โมโมเฮอร์น (momoren)” (Lin Zhu, 2024)

ระลึกถึงอนาคต (nianyuan) : การคิดถึงแนวทางในอนาคต—การพัฒนาเศรษฐกิจ ชนบทของชนเผ่าแมนจูในตำบลอุลา

ในกระบวนการพัฒนาและการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรวัฒนธรรมชนเผ่าแมนจูของตำบลอุลา การส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจชนบทอย่างยั่งยืนไม่เพียงเป็นแนวทางที่จำเป็นในการสืบทอดวัฒนธรรม แต่ยังเป็นเป้าหมายสำคัญในการฟื้นฟูชนบท โดยในส่วนนี้จะนำรูปแบบการจัดการที่หลากหลายมาใช้เพื่อเชื่อมโยงการออกแบบเส้นทางท่องเที่ยวเกี่ยวกับกิจกรรมเชิงปฏิบัติ เช่น กิจกรรมการเรียนรู้สำหรับเด็กและผู้ปกครอง เพื่อสำรวจรูปแบบนวัตกรรมที่ผสมผสานการเผยแพร่วัฒนธรรมเข้ากับการพัฒนาเศรษฐกิจอย่างลึกซึ้ง

1. รูปแบบการจัดการที่หลากหลายของแหล่งท่องเที่ยว

จากการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญด้านเศรษฐกิจในบทที่ 4 ได้ทำความเข้าใจเกี่ยวกับรูปแบบการดำเนินธุรกิจหลายรูปแบบ ตำบลอุลาอุดมไปด้วยแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมชนเผ่าแมนจูที่มีความหลากหลาย มีเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมที่เด่นชัดและมีศักยภาพในการพัฒนาที่หลากหลาย ซึ่งแหล่งท่องเที่ยวและสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ สามารถเลือกใช้รูปแบบการดำเนินงานที่แตกต่างออกไปให้เหมาะสมกับพื้นที่ได้

1) แหล่งท่องเที่ยวสถาปัตยกรรมโบราณอุลา เช่น สถาปัตยกรรมเก่า “ขุยฝู่ kuifu” (ที่ทำการของผู้นำชนเผ่าแมนจูในอดีต “ซาฝู่ safu” (ที่พักของเจ้าผู้ปกครองในสมัยแมนจู) “โฮ่วฝู่ houfu” (ที่พักของครอบครัวหรือผู้ที่มีตำแหน่งรองลงมาในสังคม” และ แท่นบัญชาการองค์หญิงไปฮั่ว (baihuadianjiangtai) ใช้รูปแบบการดำเนินงานทางเศรษฐกิจแบบ “แหล่งท่องเที่ยว + ตัวเข้า” (ซึ่งเป็นรูปแบบการดำเนินธุรกิจแหล่งท่องเที่ยวแบบดั้งเดิมและมีประสิทธิภาพ โดยการเก็บค่าเข้าชมจากนักท่องเที่ยวเพื่อสนับสนุนการดำเนินงาน การบำรุงรักษา และการพัฒนาของแหล่งท่องเที่ยว) โดยการเก็บค่าบริการเข้าชมแบบคงที่เพื่อสร้างแหล่งรายได้ที่มั่นคง แหล่งท่องเที่ยวจะใช้สถาปัตยกรรมแมนจูที่หลงเหลือจากประวัติศาสตร์และคุณค่าทางวัฒนธรรมที่ลึกซึ้งเป็นแรงดึงดูดหลัก ภายในพื้นที่ยังมีการจัดแสดงประวัติศาสตร์ของชนเผ่าแมนจู โดยแสดงลำดับเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ วิถีชีวิตของบุคคลสำคัญ และพิธีกรรมดั้งเดิม เพื่อเพิ่มความลึกและความกว้างของการเผยแพร่วัฒนธรรม นอกจากนี้ยังได้เพิ่มพื้นที่จำหน่ายผลิตภัณฑ์ทางวัฒนธรรม เช่น การตัดกระดาษแมนจู และชุดพื้นเมืองดั้งเดิม เพื่อเสริมสร้างแหล่งรายได้และลดการพึ่งพารายได้จากตัวเข้าชมมากเกินไป รูปแบบนี้เหมาะสมกับแหล่งท่องเที่ยวที่มีจำนวนผู้เข้าชมหนาแน่นและทรัพยากรจำกัดแต่มีคุณค่าทางวัฒนธรรมสูง ช่วยให้ผู้สามารถบรรลุการพัฒนาที่สมดุลระหว่างวัฒนธรรมและผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจของแหล่งท่องเที่ยว

2) ที่พักแบบโฮมสเตย์ในหมู่บ้านหานถุญในตำบลอุลาใช้รูปแบบ “อสังหาริมทรัพย์ + การพักผ่อน” (เป็นรูปแบบการดำเนินธุรกิจที่รวมการพัฒนาอสังหาริมทรัพย์และการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและการพักผ่อนเข้าด้วยกัน เป็นการพัฒนาโครงการอสังหาริมทรัพย์และการผสมผสานกับประสบการณ์การท่องเที่ยวเพื่อให้เกิดผลประโยชน์ทั้งทางวัฒนธรรมและเศรษฐกิจ) ในการพัฒนาและการสร้างบ้านพัก การสร้างบ้านพักที่มีแนวคิดเกี่ยวกับวัฒนธรรมแมนจูและการผสมผสานกับภูมิทัศน์ธรรมชาติที่โดดเด่นของเกาะอู๋ซง จะทำให้ได้รูปแบบการท่องเที่ยวแบบ “การสัมผัสประสบการณ์พื้นบ้าน + การพักผ่อนเชิงวัฒนธรรม” หมู่บ้านหานถุญไม่เพียงแต่ให้บริการอาหารและที่พักที่เป็นประสบการณ์ทางวัฒนธรรมเชิงลึกแก่นักท่องเที่ยว แต่ยังใช้ทำเลที่ตั้งที่ยอดเยี่ยมของเกาะอู๋ซงเพื่อให้ผู้เข้าชมได้ชื่นชมกับความมหัศจรรย์ของธรรมชาติและสัมผัสประสบการณ์กิจกรรมเกี่ยวกับหิมะและน้ำแข็งอย่างใกล้ชิด รวมถึงการสัมผัสถึงเสน่ห์ที่ไม่เหมือนใครของการผสมผสานระหว่างชีวิตในหมู่บ้านแมนจูและวิถีชีวิตของธรรมชาติ นอกจากนี้ หมู่บ้านหานถุญยังจัดกิจกรรมเทศกาลแมนจูและเทศกาลประติมากรรมน้ำแข็งในฤดูหนาวเป็นประจำ เป็นการเสริมสร้างบรรยากาศทางวัฒนธรรม และเพิ่มการมีส่วนร่วมและประสบการณ์ของนักท่องเที่ยว ในด้านรายได้ หมู่บ้านหานถุญมีการสร้างรายได้ที่มั่นคงในระยะยาวจากโครงการอสังหาริมทรัพย์ เช่น บ้านพักและการบริการอาหาร รวมทั้งรายได้จากตัวและกิจกรรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับเกาะอู๋ซง ซึ่งไม่เพียงแต่ให้การสนับสนุนทางเศรษฐกิจที่ยั่งยืนแก่แหล่งท่องเที่ยว อีกทั้งยังช่วยกระตุ้นการเติบโตทางเศรษฐกิจของพื้นที่โดยรอบ สร้างการเชื่อมโยงที่ลงตัวระหว่างการสืบทอดวัฒนธรรมและการฟื้นฟูเศรษฐกิจชนบท

3) ตลาดนัดหัตถกรรมที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของชนเผ่าแมนจูในตำบลอุลาและสวนวัฒนธรรมสร้างสรรค์ใช้รูปแบบ “พื้นที่วัฒนธรรมสร้างสรรค์ + ค่าเช่าพาณิชย์” (เป็นรูปแบบธุรกิจที่มุ่งเน้นอุตสาหกรรมวัฒนธรรมสร้างสรรค์ โดยการผสมผสานทรัพยากรและการดำเนินการเชิงพาณิชย์เข้าด้วยกัน เพื่อบรรลุทั้งเป้าหมายทางเศรษฐกิจและการสืบทอดวัฒนธรรม) ในการพัฒนาและดำเนินการ ตลาดและสวนนี้มีแนวคิดเกี่ยวกับวัฒนธรรมแมนจู โดยเป็นศูนย์รวมของกิจกรรมทางหัตถกรรมที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ที่หลากหลาย เช่น การตัดกระดาษ การปักผ้า การจัดสานหญ้า การวาดภาพด้วยน้ำตาล เป็นต้น ทำให้ผู้เข้าร่วมไม่เพียงแต่ได้สัมผัสประสบการณ์เชิงปฏิสัมพันธ์ที่หลากหลาย แต่ยังเป็นการสร้างพื้นที่สำหรับการแสดงและเผยแพร่มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของชนเผ่าแมนจูอีกด้วย นักท่องเที่ยวสามารถมีส่วนร่วมในการสร้างงานหัตถกรรมโดยได้รับคำแนะนำจากช่างฝีมือ เป็นการสัมผัสเสน่ห์ที่เป็นเอกลักษณ์ของหัตถกรรมแมนจู พร้อมทั้งเลือกซื้อผลิตภัณฑ์สร้างสรรค์ที่มีองค์ประกอบของวัฒนธรรมแมนจู ซึ่งเป็นการสืบทอดการแสดงผลออกของมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ในรูปแบบทันสมัย นอกจากนี้ ตลาดและสวนยังจัดกิจกรรมเชิงปฏิบัติ เช่น การทำงานหัตถกรรมและกิจกรรมตามแนวคิดของมรดกทางวัฒนธรรมเป็นประจำ เพื่อให้บริการตามความต้องการที่หลากหลายของนักท่องเที่ยว และสร้าง

โอกาสทางเศรษฐกิจให้แก่ช่างฝีมือและชุมชนท้องถิ่น ในด้านรายได้ทางเศรษฐกิจ สวนแห่งนี้สร้างรายได้ที่มั่นคงจากค่าเช่าและการขายผลิตภัณฑ์สร้างสรรค์ ซึ่งไม่เพียงเป็นการเสริมสร้างความไหลลื่นในด้านเศรษฐกิจของแหล่งท่องเที่ยว ขณะเดียวกันยังเป็นการเติมพลังให้การสืบทอดมรดกทางวัฒนธรรมของชนเผ่าแมนจู อีกทั้งยังขับเคลื่อนการเชื่อมโยงระหว่างเศรษฐกิจชนบทกับการสืบทอดวัฒนธรรมของตำบลอุลา

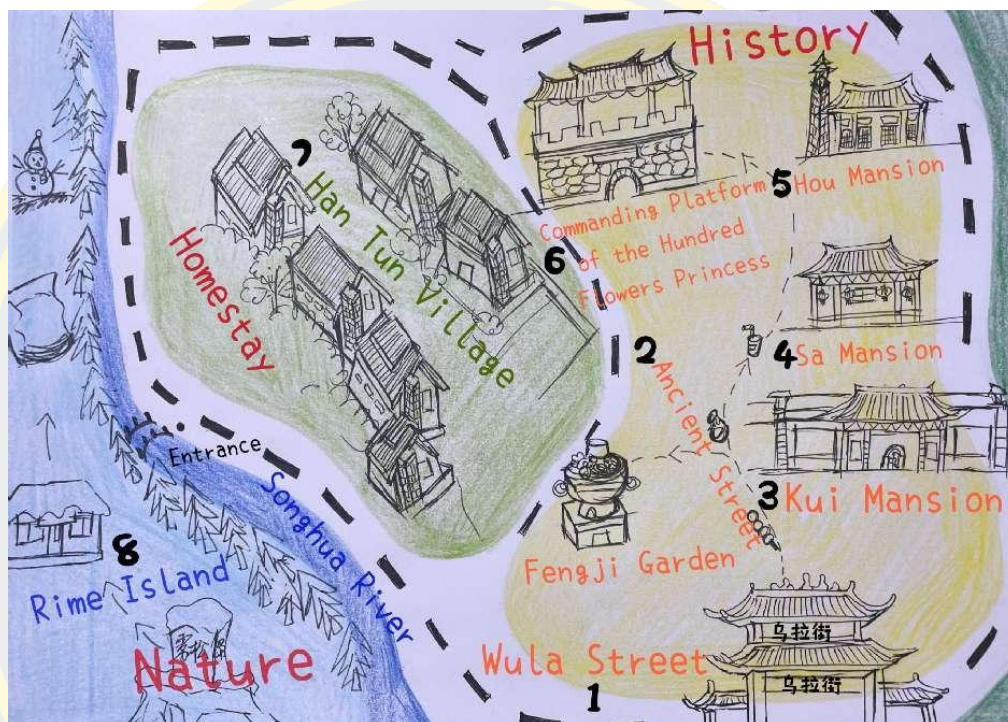
4) การแสดงบนพื้นที่น้ำแข็งของตำบลอุลาใช้รูปแบบการดำเนินการแบบ “บัตรเข้าชมกิจกรรม + การสนับสนุนจากภาคธุรกิจ” (เป็นรูปแบบการดำเนินการที่ผสมผสานระหว่างรายได้จากการจำหน่ายบัตรเข้าชมกิจกรรมและการสนับสนุนจากภาคธุรกิจ เพื่อให้การสนับสนุนทางเศรษฐกิจแก่กิจกรรมทางวัฒนธรรม พร้อมขยายอิทธิพลของกิจกรรมดังกล่าว) พื้นที่น้ำแข็งใช้องค์ประกอบของหิมะในฤดูหนาวเป็นพื้นหลัง มีการจัดการแสดงที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับวัฒนธรรมแมนจูเป็นประจำ เช่น ระบายชาหมา การเต้นรำแบบดั้งเดิม และละครประวัติศาสตร์แมนจู เพื่อมอบประสบการณ์การแสดงที่ผสมผสานทั้งศิลปะและวัฒนธรรมให้แก่ผู้เยี่ยมชม การได้รายได้จากบัตรเข้าชมและการสนับสนุนจากธุรกิจ ไม่เพียงแต่ครอบคลุมค่าใช้จ่ายในการจัดกิจกรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพ แต่ยังสามารถนำรายได้ทางเศรษฐกิจที่มั่นคงมาสู่แหล่งท่องเที่ยวอีกด้วย ในฐานะหนึ่งในจุดเด่นหลักของการท่องเที่ยวหิมะในตำบลอุลา พื้นที่น้ำแข็งได้สร้างผลลัพธ์แบรนด์ทางวัฒนธรรมที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัว ซึ่งเป็นการขยายขอบเขตการเผยแพร่วัฒนธรรมแมนจูตำบลอุลา อีกทั้งยังช่วยส่งเสริมการฟื้นฟูเศรษฐกิจชนบทและเพิ่มอิทธิพลทางวัฒนธรรม

2. การผสมผสานการออกแบบเส้นทางท่องเที่ยวเกี่ยวกับกิจกรรมเชิงปฏิบัติ

การออกแบบเส้นทางท่องเที่ยวอย่างเหมาะสมมีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนาวัฒนธรรมชนเผ่าแมนจูในตำบลอุลา จากการสรุปองค์ความรู้ด้านวัฒนธรรมชนเผ่าแมนจูตำบลอุลาในบทที่ 4 ผู้วิจัยได้ผสมผสานทรัพยากรทางวัฒนธรรมและภูมิทัศน์ทางธรรมชาติที่หลากหลายในพื้นที่สู่การออกแบบเส้นทางท่องเที่ยวที่โดดเด่น 3 เส้นทาง ได้แก่

- 1) เส้นทางสำรวจประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม
- 2) เส้นทางสัมผัสธรรมชาติและวัฒนธรรม
- 3) เส้นทางการเรียนรู้สำหรับครอบครัว

พร้อมทั้งดำเนินกิจกรรมเส้นทางการเรียนรู้ที่เน้นด้านการศึกษาเชิงวัฒนธรรมเป็นหลัก การวางแผนอย่างเป็นระบบและการผสมกิจกรรมเชิงปฏิบัตินี้ ทำให้เส้นทางเหล่านี้ไม่เพียงเพิ่มประสิทธิภาพการใช้ทรัพยากรทางวัฒนธรรมในตำบลอุลา แต่ยังเปิดโอกาสให้เกิดการเผยแพร่ วัฒนธรรมชนเผ่าแมนจูและการฟื้นฟูเศรษฐกิจชนบทอย่างเป็นรูปธรรม

ภาพที่ 5-41 แผนผังการวางผังโดยรวมของตำบลอุลา (Lin Zhu, 2024)

1) เส้นทางสำรวจประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม

เส้นทางประวัติศาสตร์แบบครึ่งวัน มีจุดแวะสำคัญ ได้แก่ “ประตูเมือง”

“ 3 สถาปัตยกรรมเก่าตำบลอุลา ” “แท่นบัญชาการองค์หญิงไปฮัว ” และร้านหม้อไฟเก่าแก่ร้อยปี “จีเฟิงหยวนฮั่วกั๋ว ” เป็นการเชื่อมโยงทรัพยากรทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมที่หลากหลายของ ตำบลอุลาเข้าด้วยกัน เน้นการสัมผัสประสบการณ์เชิงลึกด้านประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมชนเผ่า แมนจู เส้นทางนี้เหมาะสำหรับนักท่องเที่ยวที่สนใจในประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม การเข้าถึง วัฒนธรรมในรูปแบบที่ดื่มด่ำนี้ ทำให้นักท่องเที่ยวได้สัมผัสกับเสน่ห์ของวัฒนธรรมดั้งเดิมชนเผ่าแมนจู อย่างลึกซึ้ง กระตุ้นความสนใจและความผูกพันต่อวัฒนธรรมชนเผ่าแมนจู

ภาพที่ 5-42 แผนที่เส้นทางประวัติศาสตร์ (Lin Zhu, 2024)

2) เส้นทางสัมพันธ์วัฒนธรรมและธรรมชาติ

เส้นทางสัมพันธ์วัฒนธรรมและธรรมชาตินี้มีหมู่บ้านหานถุนในตำบลลูลาเป็นจุดศูนย์กลาง โดยผสานภูมิทัศน์ธรรมชาติอันอุดมสมบูรณ์เข้ากับเอกลักษณ์วัฒนธรรมชนเผ่าแมนจู เพื่อสร้างประสบการณ์การเดินทางที่หลอมรวมธรรมชาติเข้ากับวัฒนธรรมอย่างลึกซึ้ง กิจกรรมหลักในเส้นทางนี้ประกอบด้วย การทดลองนั่งเลื่อนหิมะที่ลากด้วยม้า การชมปรากฏการณ์น้ำค้างแข็ง การเล่นกีฬาบนหิมะ การเข้าพักโฮมสเตย์แบบชนเผ่าแมนจู และการตั้งแคมป์พร้อมรับประทานอาหารในบรรยากาศหิมะ เป็นการมอบโอกาสให้นักท่องเที่ยวได้ใกล้ชิดธรรมชาติและพร้อมสัมผัสเสน่ห์แห่งวิถีชีวิตดั้งเดิมที่สะท้อนถึงการอยู่ร่วมกันอย่างกลมกลืนระหว่างธรรมชาติและวัฒนธรรมของชนเผ่าแมนจู เส้นทางนี้เหมาะอย่างยิ่งสำหรับนักท่องเที่ยวที่มากันเป็นครอบครัวและผู้ชื่นชอบธรรมชาติ ไม่เพียงเสริมสร้างความมีส่วนร่วมของนักท่องเที่ยวผ่านกิจกรรมที่หลากหลาย แต่ยังช่วยผลักดันการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและธรรมชาติของตำบลลูลาอย่างยั่งยืน โดยการผสมผสานทรัพยากรธรรมชาติเข้ากับวัฒนธรรมชนเผ่าแมนจูอย่างลงตัวนี้ เป็นการเปิดแนวทางใหม่สำหรับการเผยแพร่วัฒนธรรมชนเผ่าแมนจูและการฟื้นฟูเศรษฐกิจชนบทอย่างมีประสิทธิภาพ

ภาพที่ 5-43 แผนที่เส้นทางประวัติศาสตร์ (Lin Zhu, 2024)

3) เส้นทางการศึกษาเรียนรู้สำหรับครอบครัว

เส้นทางการศึกษาเรียนรู้สำหรับครอบครัวมีแนวคิดเกี่ยวกับวัฒนธรรมชนเผ่าแมนจูในตำบลอุลา และกิจกรรมฤดูหนาวเป็นหลัก โดยจัดกิจกรรมที่ผสมผสานการเรียนรู้ การลงมือทำ และความสนุกสนานเข้าไว้ด้วยกัน ดำเนินกิจกรรมการเยี่ยมชมวัฒนธรรม การทดลองงานฝีมือ กิจกรรมกลางหิมะ และการพักในบ้านพักแบบดั้งเดิม เพื่อมุ่งสร้างประสบการณ์การสำรวจวัฒนธรรมที่ให้ความรู้ ความสนุก และมีส่วนร่วมสำหรับเด็ก ๆ กิจกรรมนี้มีเป้าหมายเพื่อให้เด็ก ๆ ได้สัมผัสเสน่ห์อันเป็นเอกลักษณ์ของวัฒนธรรมชนเผ่าแมนจูในตำบลอุลา ซึ่งการลงมือปฏิบัติจริงจะช่วยเสริมสร้างความเข้าใจและความน่าสนใจในวัฒนธรรมชนเผ่า พร้อมทั้งส่งเสริมการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างเด็กกับผู้ปกครอง อีกทั้งเพิ่มความหลากหลายให้กับประสบการณ์การท่องเที่ยวฤดูหนาว

เมื่อวันที่ 10 มกราคม ค.ศ. 2024 ผู้วิจัยได้นำคณะครอบครัวจากภาคใต้เข้าร่วมโครงการเรียนรู้และท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม โดยพักในบ้านพักโฮสเทลของชนเผ่าแมนจูที่หมู่บ้านทานกุนในตำบลอุลาที่เพิ่งมีการปรับปรุงเสร็จเรียบร้อย พร้อมเปิดตัวกิจกรรมการเรียนรู้ “ใกล้ชิดแมนจู (qinman)” เป็นระยะเวลา 2 วัน (ใช้รูปแบบการเรียนรู้ผ่านการมีปฏิสัมพันธ์ในครอบครัว เพื่อให้สมาชิกได้เรียนรู้วัฒนธรรมชนเผ่าแมนจูไปพร้อมกับการท่องเที่ยว สร้างความใกล้ชิดระหว่างวัฒนธรรมและการใช้ชีวิตประจำวัน) กิจกรรมครั้งนี้ไม่เพียงแต่ให้ความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมดั้งเดิมของชนเผ่าแมนจู แต่ยังผสมผสานประสบการณ์ตรงในด้านการแต่งกาย อาหาร การอยู่อาศัย และการดำเนินชีวิตตามแบบฉบับชนเผ่าแมนจู ทำให้ผู้เข้าร่วมได้สัมผัสถึงเสน่ห์และความลึกซึ้งของวัฒนธรรมชนเผ่าแมนจูผ่านการมีส่วนร่วมโดยตรง กิจกรรมนี้ได้มอบสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้วัฒนธรรมแบบมีส่วนร่วม ไม่เพียงส่งเสริมการสืบทอดและการเผยแพร่วัฒนธรรมชนเผ่าแมนจู แต่ยังสร้างรายได้ให้กับตำบลอุลาในด้านที่พัก อาหาร และกิจกรรมทางวัฒนธรรม ช่วยผลักดันการพัฒนาเศรษฐกิจของชนบทในตำบลอุลา และเสริมสร้างภาพลักษณ์ในฐานะจุดหมายปลายทางทางวัฒนธรรม ซึ่งรายละเอียดของกิจกรรมมีดังนี้

วันที่ 1

9:00 - 10:30 น. เยี่ยมชมพิพิธภัณฑ์ชนเผ่าแมนจู (ภาพที่ 5-41)

กิจกรรมเริ่มต้นที่พิพิธภัณฑ์ชนเผ่าแมนจูในตำบลอุลา โดยผู้ปกครองและเด็กๆ จะร่วมกันเยี่ยมชม เรียนรู้ประวัติความเป็นมาของตำบลอุลาผ่านโบราณวัตถุและนิทรรศการต่าง ๆ ศึกษาต้นกำเนิดและพัฒนาการของวัฒนธรรมชนเผ่าแมนจู เป็นการเสริมสร้างความรู้และความสนใจในวัฒนธรรมชนเผ่าให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น

ภาพที่ 5-44 การบรรยายและการเยี่ยมชมพิพิธภัณฑ์ชนเผ่าแมนจู (Lin Zhu, 2024)

10:30 - 12:00 น. เยี่ยมชมย่านเก่าอูลา (ภาพที่ 5-42)

ภายใต้การนำของมัคคุเทศก์จะมีการเดินเล่นในย่านเก่าอูลา (หรือการนั่งม้าลากเลื่อนแบบดั้งเดิม) เพื่อสัมผัสบรรยากาศทางประวัติศาสตร์ของย่านเก่าแห่งนี้ มัคคุเทศก์จะอธิบายรายละเอียดเกี่ยวกับภูมิหลังทางวัฒนธรรมของ “3 สถาปัตยกรรมเก่าตำบลอูลา” และวิถีชีวิตแบบดั้งเดิมของชนเผ่าแมนจู ซึ่งการเล่าเรื่องราวทางประวัติศาสตร์ทำให้เด็ก ๆ เข้าใจถึงวิถีชีวิตของชนเผ่าแมนจูและความลึกซึ้งของวัฒนธรรมดั้งเดิม

ภาพที่ 5-45 การเดินเล่นในย่านเก่าอูลา (Lin Zhu, 2024)

12:00 - 13:30 น. สัมผัสประสบการณ์อาหารกลางวันของชาวแมนจู (ภาพที่ 5-43)
 เพลิดเพลินกับอาหารกลางวันรสชาติแบบแมนจูดั้งเดิม ลิ้มลองเมนูอาหารท้องถิ่นที่มีเอกลักษณ์ เรียนรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมการรับประทานอาหารของชนเผ่าแมนจูและความเชื่อมโยงทางประวัติศาสตร์ที่อยู่เบื้องหลัง ประสบการณ์อาหารกลางวันนี้ไม่เพียงแต่เป็นการเพลิดเพลินกับรสชาติแต่ยังเป็นการสัมผัสวัฒนธรรมแมนจูอย่างลึกซึ้งอีกด้วย

ภาพที่ 5-46 อาหารที่มีเอกลักษณ์ของชนเผ่าแมนจู (Lin Zhu, 2024)

13:30 - 16:30 น. สัมผัสประสบการณ์กิจกรรมฤดูหนาว (ภาพที่ 5-44)

เด็ก ๆ จะได้เข้าร่วมกิจกรรมฤดูหนาวที่หลากหลาย เช่น สกี การเล่นสเก็ตน้ำแข็ง การทำบ้านน้ำแข็ง และการเล่นโยนลูกหิมะ ซึ่งช่วยให้พวกเขาารู้สึกถึงความสนุกของการใช้ชีวิตในสภาพแวดล้อมที่หนาวเย็นของชาวแมนจู การออกแบบกิจกรรมเน้นที่ความมีส่วนร่วมเพื่อกระตุ้นความสนใจและความคิดสร้างสรรค์ของเด็กๆ

ภาพที่ 5-47 การทำบ้านน้ำแข็ง (Lin Zhu, 2024)

16:30 - 17:30 น. รับประทานอาหารค่ำหม้อไฟแมนจูกลางแจ้ง (ภาพที่ 5-45)

สัมผัสประสบการณ์การรับประทานหม้อไฟแมนจูที่มีเอกลักษณ์ของตำบลดูลาในบรรยากาศกลางแจ้งในฤดูหนาว เพลิดเพลินกับเสน่ห์ของอาหารแมนจูที่มีความโดดเด่น

ภาพที่ 5-48 การรับประทานอาหารค้ำหม้อไฟแมนจูกลางแจ้ง (Lin Zhu, 2024)

17:30 น. การเข้าพักในโฮมสเตย์และสัมผัสประสบการณ์การนอนบนเตียงอุ่นของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (ภาพที่ 5-46)

เด็ก ๆ จะได้เข้าพักในโฮมสเตย์ท้องถิ่นที่มีเอกลักษณ์ และสัมผัสประสบการณ์การนอนบนเตียงอุ่นของภาคตะวันออกเฉียงเหนือที่อบอุ่นและสะดวกสบาย เจ้าของที่พักจะอธิบายเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ของเตียงอุ่นและความสำคัญในชีวิตครอบครัวของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งจะช่วยให้เด็ก ๆ เข้าใจรายละเอียดเกี่ยวกับวิถีชีวิตแบบดั้งเดิมของผู้คนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ภาพที่ 5-49 การสัมผัสประสบการณ์การนอนบนเตียงอ่อนในห้องพัก (Lin Zhu, 2024)

วันที่ 2

9:30 - 11:30 น. กิจกรรมงานฝีมือและการโต้ตอบกับประเพณีแมนจู

มีกิจกรรมการทำงานฝีมือ เช่น การทำภาพน้ำตาล (ภาพที่ 5-47) และการตัดกระดาษแมนจู (ภาพที่ 5-48) โดยให้เด็ก ๆ ได้ลงมือปฏิบัติเพื่อเสริมสร้างความเข้าใจและความสนใจในวัฒนธรรมชนเผ่าแมนจู นอกจากนี้ยังมีกิจกรรมการโต้ตอบกับประเพณีของชนเผ่าแมนจู เพื่อให้เด็ก ๆ ได้สัมผัสถึงเสน่ห์ของงานฝีมือแบบดั้งเดิมและความสำคัญของการสืบทอดวัฒนธรรม

ภาพที่ 5-50 การวาดภาพด้วยน้ำตาลและการทำผลไม้เคลือบน้ำตาล (Lin Zhu, 2024)

ภาพที่ 5-51 การสัมผัสประสบการณ์การตัดกระดาษแดง (Lin Zhu, 2024)

12:00 - 13:30 น. รับประทานอาหารมื้อเที่ยงและการสิ้นสุดกิจกรรม

ในช่วงมื้อเที่ยงจะมีกิจกรรมที่ให้ผู้ปกครองและเด็ก ๆ ได้ทำอาหารร่วมกัน เช่น การท้อเกี้ยว (ภาพที่ 5-49) เพื่อเสริมสร้างการแลกเปลี่ยนความรู้สึกในครอบครัว เป็นการเสร็จสิ้นกิจกรรมการเรียนรู้อย่างสมบูรณ์

ภาพที่ 5-52 การประกอบอาหาร-ท้อเกี้ยว (Lin Zhu, 2024)

กิจกรรมการเรียนรู้ “ใกล้ชิดแมนจู (qinman)” ที่ใช้เวลา 2 วันได้เสร็จสิ้นอย่างสมบูรณ์ (ภาพที่ 5-50) การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่และลูกและการสัมผัสประสบการณ์โดยตรง ทำให้นักเรียนได้เรียนรู้เสน่ห์ที่เป็นเอกลักษณ์ของวัฒนธรรมแมนจู โดยกิจกรรมครอบคลุมทั้งการเยี่ยมชมพิพิธภัณฑ์แมนจู การเดินเล่นในย่านเก่าต้าบลูลา การสัมผัสกิจกรรมในฤดูหนาว การทำงานฝีมือแมนจู และการมีปฏิสัมพันธ์ทางวัฒนธรรมกับที่พัก กิจกรรมเหล่านี้ไม่เพียงแต่กระตุ้นความสนใจและการยอมรับของเด็ก ๆ ต่อวัฒนธรรมชนเผ่าแมนจู แต่ยังส่งเสริมการสื่อสารและการเติบโตร่วมกันของสมาชิกในครอบครัว กิจกรรมนี้ยังนำมาซึ่งผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจจากการใช้บริการที่พัก อาหาร และการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม เป็นการช่วยส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจในชนบทและสนับสนุนการสร้างแบรนด์การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมแมนจู อีกทั้งยังเป็นการสำรวจที่มีประสิทธิภาพในการสืบทอดและปฏิบัติทางวัฒนธรรม

ภาพที่ 5-53 ผู้เข้าร่วมกิจกรรมถ่ายรูปร่วมกัน (Lin Zhu, 2024)

เส้นทางแห่งประสาทสัมผัสทั้ง 5 ของตำบลอุลา

การมองเห็น : สวมใส่ชุดของชนเผ่าแมนจู สัมผัสความงดงามแบบดั้งเดิม

นักท่องเที่ยวสามารถสวมใส่ชุดชนเผ่าแมนจูแบบดั้งเดิม เดินชมในสถาปัตยกรรมโบราณ (เช่น ค่ายผู้) และถ่ายรูปเช็คอิน เพื่อสัมผัสเสน่ห์อันเป็นเอกลักษณ์ของวัฒนธรรมแมนจู

การได้ยิน : ฟังตำนานของชนเผ่าแมนจู สัมผัสเสน่ห์แห่งวัฒนธรรมโบราณ

นักท่องเที่ยวสามารถรับฟังเรื่องเล่าตำนาน(ตำนานองค์หญิงไปฮวาและตำนานไห่ตงซิง)

ของชนเผ่าแมนจูจากผู้อาวุโสที่ศาลาไปฮวาเตียนเจียงหรือพิพิธภัณฑ์พื้นบ้าน พร้อมเสียงดนตรีเซมัน เพื่อดื่มด่ำไปกับความลึกซึ้งและภูมิปัญญาของวัฒนธรรมชนเผ่าแมนจู

การรับรส: ลิ้มลองอาหารของชนเผ่าแมนจู ดื่มด่ำไปกับรสชาติของอาหาร

นักท่องเที่ยวสามารถลิ้มลองอาหารของชนเผ่าแมนจูแบบดั้งเดิมที่ร้านเฟิงจีหยวน พร้อมเรียนรู้เทคนิคการทำอาหารโบราณ และสัมผัสประวัตินวัตกรรมการกินของชนเผ่าแมนจู

การรับกลิ่น : ดอกกลิ่นหอมของหญ้าอุลา สัมผัสการหลอมรวมของธรรมชาติและวัฒนธรรม

นักท่องเที่ยวสามารถเยี่ยมชมโรงงานหัตถกรรมหญ้าอุลา สัมผัสกลิ่นหอมอันเป็นเอกลักษณ์ และทดลองทำงานฝีมือแบบดั้งเดิม เพื่อดื่มด่ำกับวิถีชีวิตที่ใกล้ชิดธรรมชาติของชนเผ่าแมนจู

การสัมผัส: สัมผัสวิถีชีวิตดั้งเดิมของชนเผ่าแมนจู ชิมชิววัฒนธรรมพื้นบ้าน

นักท่องเที่ยวสามารถเข้าพักในที่พักสไตล์ชนเผ่าแมนจูดั้งเดิม ทดลองนอนบนเตียงเตา ศิลปะการตัดกระดาษและหัตถกรรมโบราณอื่น ๆ เพื่อดื่มด่ำกับวัฒนธรรมและวิถีชีวิตของชนเผ่าแมนจู

สรุป

บทที่ 5 ได้จัดทำแผนการจัดการทรัพยากรทางวัฒนธรรมเชิงท่องเที่ยวของวัฒนธรรมแมนจู ในตำบลอุลาอย่างครบวงจรผ่านกรอบแนวคิด “ระลึกถึงอดีต (nianjiu) ระลึกถึงรากเหง้า (nianggen) ระลึกถึงความผูกพัน (niannian) และระลึกถึงอนาคต (nianyuan)” ในส่วนของการฟื้นฟู มีการฟื้นฟูทัศนียภาพของประวัติศาสตร์และผสมผสานเข้ากับความคิดสร้างสรรค์สมัยใหม่ ทำให้เกิดการอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมและการใช้งานอย่างสร้างสรรค์ ในด้านการสืบทอดมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้มีการสร้างระบบการสืบทอดวัฒนธรรมที่ครอบคลุมทุกกลุ่มอายุและหลายระดับผ่านกิจกรรม “tongman” (เด็กแมนจู) “shuman” (อักษรแมนจู) “shuman” (เล่าเรื่องแมนจู) ในด้านการเผยแพร่วัฒนธรรม มีการใช้สื่อทั้งแบบออนไลน์และออฟไลน์เพื่อขยายอิทธิพลของวัฒนธรรมแมนจู ในด้านการพัฒนาเศรษฐกิจในชนบท จากรูปแบบการดำเนินงานการท่องเที่ยวที่หลากหลายและการออกแบบเส้นทางท่องเที่ยวที่มีเอกลักษณ์ ได้ส่งเสริมรายได้ทางเศรษฐกิจและการมีส่วนร่วมของชุมชน บทนี้ได้ประสบความสำเร็จในการบรรลุเป้าหมายของการพัฒนาแบบ “การสร้างผลประโยชน์ร่วมกันระหว่างวัฒนธรรมและเศรษฐกิจ” ช่วยผลักดันให้ตำบลอุลาเป็นพื้นที่ตัวอย่างที่รวมการสืบทอดวัฒนธรรมและการฟื้นฟูชนบทเข้าด้วยกัน ซึ่งได้ให้ข้อมูลอ้างอิงที่สำคัญสำหรับการอนุรักษ์และการเผยแพร่วัฒนธรรมแมนจู

บทที่ 6

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

งานวิจัยนี้ใช้ตำบลอุลาเป็นพื้นที่ในการศึกษา ผสมผสานเข้ากับทรัพยากรทางวัฒนธรรมของชนเผ่าแมนจูที่มีพื้นฐานทางประวัติศาสตร์และเอกลักษณ์เฉพาะตัว ศึกษาวิถีชีวิตและภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมของชนเผ่าแมนจูในตำบลอุลา วิเคราะห์อัตลักษณ์ของวัฒนธรรมแมนจูในตำบลอุลา และนำเสนอแนวทางการจัดการพื้นที่ทางวัฒนธรรม จากการศึกษาและวิเคราะห์ที่ได้มีการออกแบบแผนการจัดการพื้นที่วัฒนธรรมที่สอดคล้องกับสภาพในปัจจุบันของตำบลอุลา ครอบคลุมถึงกลยุทธ์เชิงระบบสำหรับการอนุรักษ์ทรัพยากรทางวัฒนธรรมของชนเผ่าแมนจูและการพัฒนาการท่องเที่ยว ซึ่งรวมถึงโครงการการบูรณะสถาปัตยกรรมเก่าในตำบลอุลา การจัดกิจกรรมประชาสัมพันธ์เพื่อสืบทอดวัฒนธรรมสำหรับทุกช่วงอายุ กลยุทธ์ส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมที่ผสมผสานระหว่างออนไลน์และออฟไลน์ และรูปแบบการจัดการการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในตำบลอุลาแบบบูรณาการ กลายเป็นแนวทางที่ครอบคลุมทั้ง “การฟื้นฟู - การสืบทอด - การเผยแพร่ - การพัฒนา”

ผลการวิจัยยังได้เผยถึงความสำคัญของวัฒนธรรมพื้นบ้านชนเผ่าแมนจูในบริบทของวัฒนธรรมสมัยใหม่ที่มีความหลากหลาย พร้อมเสนอรูปแบบการพัฒนาที่ยั่งยืนและหลากหลายซึ่งผสมผสานวัฒนธรรมแมนจูเข้ากับอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว โดยได้วางรากฐานทางทฤษฎีและแนวทางการปฏิบัติที่มั่นคงสำหรับการสร้างแบรนด์การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของตำบลอุลา ในบทนี้จะมีการสรุปผลการวิจัยอย่างเป็นระบบ พร้อมทั้งเสนอแนะแนวทางการพัฒนาในอนาคตจาก 3 ด้าน ได้แก่ แผนการวิจัยส่วนบุคคล ความร่วมมือในชุมชน และความร่วมมือกับภาครัฐ เพื่อเสริมสร้างพลังขับเคลื่อนใหม่ให้การพัฒนาที่ยั่งยืนของวัฒนธรรมและการท่องเที่ยวในตำบลอุลา

ภาพที่ 6-1 แบบแผนการวิจัยบทที่ 6

สรุปผลการวิจัย

1. การสืบทอดประวัติศาสตร์และคุณค่าทางวัฒนธรรมเชิงจิตวิญญาณ

ตำบลอุลาในฐานะแหล่งกำเนิดสำคัญของวัฒนธรรมชนเผ่าแมนจู มีพัฒนาการที่เชื่อมโยงตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน แสดงให้เห็นถึงความยืดหยุ่นและพลังชีวิตของวัฒนธรรมชนเผ่าแมนจูในแต่ละช่วงประวัติศาสตร์ ตั้งแต่ยุคหินใหม่ที่ชนเผ่าซู่เสินดำรงชีวิตและสืบพันธุ์ในพื้นที่นี้ จนถึงยุคราชวงศ์ชิง เนื่องจากตำแหน่งที่ตั้งทางภูมิศาสตร์และบทบาทสำคัญของการเป็น “หน่วยงานจัดการด้านสัตว์ป่าอุลา” ส่งผลให้พื้นที่ตำบลอุลาได้กลายเป็นศูนย์กลางเศรษฐกิจและวัฒนธรรมของชนเผ่าแมนจู ในวิวัฒนาการทางประวัติศาสตร์นี้ วัฒนธรรมชนเผ่าแมนจูได้พัฒนาจนมีเอกลักษณ์เฉพาะตัวของพื้นที่ได้สะท้อนให้เห็นถึงจิตวิญญาณแห่งความกล้าหาญและความสามัคคีของชนเผ่า จนเป็นรากฐานสำคัญของวัฒนธรรมแมนจูในตำบลอุลา

หลังการก่อตั้งสาธารณรัฐประชาชนจีน วัฒนธรรมแมนจูในตำบลอุลาเคยถูกลดบทบาทลงในช่วงที่สังคมเปลี่ยนแปลงไป แต่แก่นแท้ของวัฒนธรรมยังคงได้รับการสืบทอดผ่านวิถีชีวิตประจำวันของชาวบ้าน เช่น งานฝีมือดั้งเดิมอย่างการจักสานหญ้าอุลา การตัดกระดาษแมนจู และกิจกรรมทางวัฒนธรรมอย่างการเล่นกีฬาลูกบอลไข่มุก สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นส่วนสำคัญของวัฒนธรรมทางสังคมในตำบลอุลา ต่อมานับตั้งแต่ยุคการปฏิรูปเศรษฐกิจและการเปิดประเทศ มีการฟื้นฟูวัฒนธรรมอย่างต่อเนื่อง ส่งผลให้ทรัพยากรทางวัฒนธรรมของตำบลอุลากล้านำมาจัดระเบียบและจัดตั้งอย่างเป็นระบบ ไม่ว่าจะเป็นการบูรณะสถาปัตยกรรมเก่า การอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้

และการฟื้นฟูเทศกาลสำคัญ สิ่งเหล่านี้ล้วนช่วยให้วัฒนธรรมแมนจูกลับมาเป็นที่สนใจในสายตาสาธารณชนอีกครั้ง

ในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา วัฒนธรรมแมนจูในตำบลอุลลามีการพัฒนาในด้านการอนุรักษ์และการสืบทอดในรูปแบบที่หลากหลาย มีการผสมผสานทรัพยากรการท่องเที่ยวเข้ากับวัฒนธรรมแมนจูอย่างลึกซึ้งผ่านรูปแบบต่าง ๆ เช่น อาหารหม้อไฟ การพักในบ้านพักโฮมสเตย์พื้นเมืองแบบดั้งเดิม และการเผยแพร่วัฒนธรรมผ่านเทศกาล ทำให้ความหมายแฝงของแบรนด์ทางวัฒนธรรมมีความหลากหลายและสมบูรณ์ยิ่งขึ้น นอกจากนี้ การใช้เทคโนโลยีสื่อใหม่อย่างแพร่หลายยังช่วยเพิ่มชื่อเสียงให้กับวัฒนธรรมแมนจูในตำบลอุลลาได้อย่างมาก ทำให้วัฒนธรรมดั้งเดิมกลับมามีชีวิตชีวาและสอดคล้องกับบริบทของยุคสมัยใหม่อีกครั้ง

พัฒนาการทางประวัติศาสตร์ของตำบลอุลลาสะท้อนให้เห็นถึงแก่นแท้ของวัฒนธรรมชนเผ่าแมนจูและคุณค่าอันโดดเด่นที่สามารถปรับตัวเข้ากับบริบทวัฒนธรรมที่หลากหลายได้อย่างเต็มที่ ตั้งแต่การสืบทอดในอดีตจนถึงนวัตกรรมในยุคปัจจุบัน วัฒนธรรมชนเผ่าแมนจูของตำบลอุลลาไม่เพียงเป็นสัญลักษณ์ของการยอมรับในอัตลักษณ์ทางชาติพันธุ์ แต่ยังเป็นพลังขับเคลื่อนสำคัญในการฟื้นฟูวัฒนธรรมท้องถิ่นอีกด้วย งานวิจัยนี้ใช้ตำบลอุลลาเป็นกรณีศึกษา โดยได้เสนอกรอบแนวคิดด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรทางวัฒนธรรมและการฟื้นฟูวัฒนธรรม ซึ่งเป็นการเปิดมุมมองทางวิชาการใหม่และแนวทางปฏิบัติสำหรับการสืบทอดวัฒนธรรมชนเผ่าแมนจูและการพัฒนาวัฒนธรรมในภูมิภาคอย่างยั่งยืน

2. การสร้างองค์ความรู้ทางวัฒนธรรมและการสกัดความรู้เชิงวิชาการ

งานวิจัยนี้ได้สร้างองค์ความรู้เกี่ยวกับอัตลักษณ์ของวัฒนธรรมชนเผ่าแมนจู โดยทำการจัดระบบและจัดประเภททรัพยากรทางวัฒนธรรมแมนจูในตำบลอุลลาจาก 3 มิติ ได้แก่ ประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม และบทบาททางสังคม โดยงานวิจัยนี้ได้สกัดองค์ประกอบหลักของวัฒนธรรมแมนจู ดังนี้

“雄 (สยอง)” : นกอินทรียี่โถงซึ่งเป็นสัญลักษณ์แห่งความแข็งแกร่งที่สะท้อนถึงวัฒนธรรมการล่าสัตว์และจิตวิญญาณแห่งความกล้าหาญของชนพื้นเมืองแมนจู

“美 (เหม่ย)” : ดำน่านองค์หญิงไปฮัวสะท้อนถึงความงามทางชาติพันธุ์และวัฒนธรรมทางอารมณ์

“暖 (หน่วน)” : หล้าอุลลาสะท้อนถึงการใช้ประโยชน์จากธรรมชาติและภูมิปัญญาในการดำเนินชีวิต

“乐 (เล่อ)” : การเล่นเกมไข่มุกสะท้อนถึงจิตวิญญาณการกีฬาและความสามัคคีในชุมชน

“聚 (จวี)” : การนอนบนเตียงอุ่นรูปตัวอักษร “วัน (万)” สะท้อนถึงความอบอุ่นของครอบครัวและศีลธรรมทางสังคม

“巧 (เหมี่ยว)” : ศิลปะการตัดกระดาษสะท้อนถึงความประณีตในงานหัตถกรรมของชนชาติ

“香 (เซียง)”: หม้อไฟแมนจูสะท้อนถึงวัฒนธรรมอาหารและแนวคิดการแบ่งปัน

“喜 (สี)”: เทศกาลปิ่นจินสะท้อนถึงความสามัคคีของชนชาติและประเพณีเทศกาล

“靚 (เลียง)”: เครื่องแต่งกายแมนจูสะท้อนถึงคุณค่าทางสุนทรียศาสตร์และสัญลักษณ์ของชาติ

“劄 (ยวีน)”: ตัวอักษรแมนจูบรรจุความทรงจำทางวัฒนธรรมและความงามของตัวอักษร การสร้างองค์ความรู้ชุดนี้ได้สรุปสาระสำคัญของวัฒนธรรมแมนจูตำบลอุลาออกมาอย่างชัดเจน ให้กรอบทฤษฎีที่เป็นระบบในการวิจัย การอนุรักษ์ และการเผยแพร่วัฒนธรรมชนเผ่าแมนจูตำบลอุลา ซึ่งได้เสริมสร้างความเข้าใจของวงการวิชาการเกี่ยวกับวัฒนธรรมแมนจู อีกทั้งยังเป็นพื้นฐานที่ดีสำหรับการศึกษาในด้านที่เกี่ยวข้องต่อไป

3. แผนการจัดการการอนุรักษ์ทรัพยากรทางวัฒนธรรมและการพัฒนาการท่องเที่ยว

จากลักษณะเฉพาะและความต้องการในการพัฒนาทรัพยากรทางวัฒนธรรมชนเผ่าแมนจูในตำบลอุลา งานวิจัยนี้ได้นำเสนอรูปแบบการจัดการทรัพยากรทางวัฒนธรรมและการพัฒนาการท่องเที่ยวที่มีหัวใจหลักคือ “การอนุรักษ์ - การสืบทอด - การเผยแพร่ - การพัฒนา” ซึ่งรูปแบบนี้มีเป้าหมายเพื่อที่จะสร้างระบบการจัดการทรัพยากรทางวัฒนธรรมให้มีความยั่งยืน โดยเริ่มจากการอนุรักษ์ทรัพยากรทางวัฒนธรรมอย่างมีหลักการ การสืบทอดแบบมีชีวิต การเผยแพร่ที่กว้างขวาง และการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง โดยมุ่งหวังให้เกิดการรวมตัวกันระหว่างการอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมและการพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว โดยเนื้อหาของรูปแบบการจัดการและผลการดำเนินงานมีดังนี้

1) การอนุรักษ์: การฟื้นฟูความแท้จริงทางวัฒนธรรมและคุณลักษณะทางประวัติศาสตร์ จะให้ความสำคัญกับสถาปัตยกรรมทางประวัติศาสตร์ที่มีชื่อเสียง เช่น เมืองเก่าอุลา และแท่นบัญชาการองค์หญิงไปฮัว ทำการซ่อมแซมและฟื้นฟูอย่างมีหลักการเพื่อให้คุณลักษณะทางประวัติศาสตร์กลับมามีชีวิตชีวาและยังคงรักษาความแท้จริงของมรดกทางวัฒนธรรมเหล่านี้ไว้ได้ ขณะเดียวกัน มีการผสมผสานกิจกรรมสัมผัสประสบการณ์ทางวัฒนธรรมดั้งเดิม เช่น พิธีเปิดเมือง เพื่อสร้างพื้นที่ทางวัฒนธรรมที่ให้ความรู้สึกเหมือนจริง ทำให้นักท่องเที่ยวสามารถสัมผัสกับความลึกซึ้งของวัฒนธรรมชนเผ่าแมนจูในสภาพแวดล้อมจริง การดำเนินการนี้ไม่เพียงแต่เสริมสร้างความเข้มแข็งในการอนุรักษ์ทรัพยากรทางวัฒนธรรม แต่ยังช่วยเพิ่มการรับรู้ทางวัฒนธรรมและการเชื่อมโยงทางอารมณ์ของนักท่องเที่ยวผ่านการสัมผัสประสบการณ์ในบรรยากาศจริง ๆ อีกทั้งยังเป็นการเพิ่มคุณค่าสมัยใหม่ให้กับมรดกทางวัฒนธรรม

2) การสืบทอด: การผสมผสานระหว่างการศึกษาด้านวัฒนธรรมและการมีส่วนร่วมของชุมชน

ในด้านการสืบทอด เน้นการประสานงานระหว่างการศึกษา ชุมชน และรัฐบาล เพื่อส่งเสริมการสืบทอดวัฒนธรรมให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น หนึ่งในนั้นคือการจัดกิจกรรม "วิทยากรตัวน้อยระดับประถมศึกษา" ในโรงเรียน เพื่อให้เด็กนักเรียนเรียนรู้และบรรยายเกี่ยวกับศิลปะการตัดกระดาษแมนจู และวัฒนธรรมเทศกาลดั้งเดิม เพื่อกระตุ้นความสนใจและการมีส่วนร่วมของเยาวชนต่อวัฒนธรรมแมนจู อีกทั้งยังมีการจัดกิจกรรม “การแข่งขันอาหารแมนจูสำหรับผู้สูงอายุ” ในชุมชน โดยใช้การทำอาหารแมนจูเป็นสื่อกลาง เพื่อกระตุ้นความกระตือรือร้นของกลุ่มผู้สูงอายุในชุมชนในการมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์วัฒนธรรม ขณะเดียวกัน รัฐบาลได้ร่วมมือกับมหาวิทยาลัย จัดให้นักศึกษามีส่วนร่วมในการบรรยายที่พิพิธภัณฑ์ชนเผ่าแมนจู เป็นการเสริมสร้างการผสมผสานระหว่างการเผยแพร่วัฒนธรรมและการเรียนการสอนภาคปฏิบัติ ซึ่งถือเป็นการสร้างกลไกการสืบทอดวัฒนธรรมที่มีการเชื่อมโยงระหว่าง “โรงเรียน-ชุมชน-รัฐบาล”

3) การเผยแพร่: การบูรณาการการเผยแพร่วัฒนธรรมและการสร้างแบรนด์

เน้นการเผยแพร่วัฒนธรรมที่หลากหลายและเป็นระบบ โดยใช้เทคโนโลยีสื่อใหม่ เช่น แพลตฟอร์มวิดีโอสั้น เพื่อขยายขอบเขตการเผยแพร่ของวัฒนธรรมชนเผ่าแมนจูตำบลลูลา ขณะเดียวกัน มีการผสมผสานกิจกรรมตลาดนัดหัตถกรรมที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้เข้ากับกิจกรรมเทศกาลชนเผ่าแมนจูแบบออนไลน์ เพื่อบูรณาการวัฒนธรรมดั้งเดิมเข้ากับชีวิตประจำวัน ซึ่งเป็นการมอบช่องทางและตัวกลางใหม่ในการเผยแพร่ เช่น การพัฒนาผลิตภัณฑ์สร้างสรรค์ วัฒนธรรมที่คั่นหนังสือจากงานตัดกระดาษซูบุโมโมะเทริน (嬷嬷人) สิ่งเหล่านี้เป็นการทำให้เนื้อหาในการเผยแพร่วัฒนธรรมมีความหลากหลายมากยิ่งขึ้น เป็นการยกระดับการยอมรับในตลาด อีกทั้งยังเป็นการเสริมสร้างอิทธิพลของแบรนด์วัฒนธรรมชนเผ่าแมนจูในตำบลลูลา

4) การพัฒนา: การดำเนินงานทางการตลาดและการขยายการใช้ประโยชน์ที่หลากหลาย

ในด้านการพัฒนา งานวิจัยนี้ให้ความสำคัญกับการยกระดับมูลค่าทางเศรษฐกิจและคุณค่าทางสังคมของทรัพยากรทางวัฒนธรรม โดยเสนอแนวทางการใช้ทรัพยากรทางวัฒนธรรมอย่างยั่งยืน ผ่านการดำเนินงานทางการตลาด โดยมีตำบลลูลาเป็นศูนย์กลาง ใช้ประโยชน์จากทำเลที่ตั้งที่โดดเด่น และคุณสมบัติทางธรรมชาติของน้ำค้ำแข็งในฤดูหนาว เพื่อสำรวจเส้นทางการผสมผสานระหว่างวัฒนธรรมแมนจูและการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ สู่การสร้างรูปแบบการท่องเที่ยวที่มีทั้งความลึกซึ้งทางวัฒนธรรมและลักษณะเฉพาะทางนิเวศ ในการวางแผนด้านการท่องเที่ยว มีการผสมผสานแนวคิดของแผนที่เส้นทางสำหรับจุดถ่ายรูป โดยเชื่อมโยงสถานที่สำคัญทางวัฒนธรรมและธรรมชาติของตำบลลูลาเข้าด้วยกัน เช่น ใช้เมืองเก่าลูลา แทนบัญชาการองค์หญิงไปฮัวและสถานที่ทางประวัติศาสตร์ วัฒนธรรมเป็นจุดแวะพัก และรวมกับจุดชมวิวของน้ำค้ำแข็งและกิจกรรมเทศกาลแมนจูเพื่อสร้าง

เส้นทางท่องเที่ยวที่มีแนวคิดที่โดดเด่นและโครงสร้างที่ชัดเจน ขณะเดียวกัน มีการศึกษาคุณค่าของ วัฒนธรรมอาหารแมนจูและวัฒนธรรมการอยู่อาศัยแบบดั้งเดิม ซึ่งนำไปสู่การพัฒนาโครงการสัมผัส ประสบการณ์อาหารแบบหม้อไฟของชาวแมนจูและการปรับปรุงที่พักแบบดั้งเดิมที่สะท้อน สถาปัตยกรรมของชนเผ่าแมนจู เป็นการสร้างระบบการบริการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมที่ หลากหลาย ซึ่งรูปแบบการดำเนินงานนี้ที่ผสมผสานแกนหลักของวัฒนธรรมและความต้องการตลาด ไม่เพียงแต่ปรับปรุงแนวทางการพัฒนาและการใช้ทรัพยากรทางวัฒนธรรม แต่ยังเพิ่มอิทธิพลของแบ รนด์การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมให้กับตำบลอุลา อีกทั้งยังให้การอ้างอิงที่ยั่งยืนสำหรับการสืบทอด วัฒนธรรมและการพัฒนาเศรษฐกิจร่วมกัน

การอภิปรายผลการวิจัย

งานวิจัยนี้ได้ทำการศึกษาคำอธิบายและการพัฒนาการท่องเที่ยวของทรัพยากรทาง วัฒนธรรมแมนจูตำบลอุลาอย่างเป็นระบบ และได้เสนอรูปแบบการจัดการที่มี “การอนุรักษ์-การสืบ ทอด-การเผยแพร่-การพัฒนา” เป็นแกนหลัก โดยผู้วิจัยจะทำการอภิปรายประสบการณ์ความสำเร็จ และการสะท้อนผลจากมิติของจิตวิญญาณ การจัดการ และปรัชญา เพื่อนำเสนอให้เห็นถึงแนวคิดและ ความสำคัญของผลการวิจัย

1. มิติทางจิตวิญญาณของการสืบทอดวัฒนธรรม: แรงบันดาลใจจากเรื่องราวขององค์ หึงไปฮัว

เรื่องราวขององค์หึงไปฮัวมีต้นกำเนิดจากความทรงจำทางประวัติศาสตร์ของตำบลอุลา และเป็นส่วนหนึ่งของตำนานวัฒนธรรมชนเผ่าแมนจูที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง ในตำนาน องค์หึงไปฮัว เป็นผู้ที่มิปัญญาและความกล้าหาญในการรวมกลุ่มชนและแก้ไขวิกฤตการณ์ เธอได้แสดงให้เห็นถึง บทบาทสำคัญของสตรีแมนจูในกระบวนการพัฒนาทางประวัติศาสตร์ เรื่องราวนี้ไม่เพียงแต่สะท้อนถึง ความปรารถนาของบรรพบุรุษแมนจูในด้านคุณธรรมและปัญญา แต่ยังเน้นถึงคุณค่าของพลังสตรีใน การสืบทอดวัฒนธรรมและการสร้างความเป็นหนึ่งเดียวกันในสังคม

จากมุมมองของการศึกษาด้านวัฒนธรรม เรื่องราวขององค์หึงไปฮัวเป็นสื่อสำคัญใน การศึกษาเกี่ยวกับจิตวิญญาณของวัฒนธรรมชนเผ่าแมนจู สามารถนำเรื่องราวนี้อาผสมผสานเข้ากับ ชีวิตประจำวันผ่านการศึกษาในโรงเรียนและกิจกรรมในชุมชน ซึ่งจะช่วยกระตุ้นให้คนรุ่นใหม่มีความรู้ และความเข้าใจในวัฒนธรรมดั้งเดิม ซึ่งเป็นการส่งเสริมการถ่ายทอดจิตวิญญาณของวัฒนธรรมจากรุ่น สู่อุ่น

จากมุมมองของการฟื้นฟูวัฒนธรรม ตำนานขององค์หญิงไปฮัวได้มอบทรัพยากรในการเล่าเรื่องที่สำคัญสำหรับการบูรณาการและการเผยแพร่วัฒนธรรมของตำบลลูลา เช่น การนำเรื่องราวขององค์หญิงไปฮัว มาจัดกิจกรรมในชุมชน ซึ่งสามารถเสริมสร้างการยอมรับในวัฒนธรรมของชุมชน หรือการนำเรื่องนี้มาผสมผสานในโครงการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมก็สามารถเพิ่มความสัมพันธ์ทางอารมณ์อย่างลึกซึ้งในการเผยแพร่วัฒนธรรมได้

ตำนานขององค์หญิงไปฮัว ไม่เพียงแต่เป็นความทรงจำทางประวัติศาสตร์ แต่ยังเป็นพลังทางจิตวิญญาณที่ช่วยส่งเสริมการยอมรับในวัฒนธรรมและความสามัคคีของสังคม โดยเฉพาะในสังคมสมัยใหม่ สัญลักษณ์ของพลังสตรีได้รับการเผยแพร่อย่างกว้างขวางผ่านเรื่องนี้ ซึ่งได้เติมเต็มคุณค่าใหม่ให้กับการส่งเสริมความเท่าเทียมทางเพศและการสืบทอดวัฒนธรรม อย่างไรก็ตาม การหาวิธีในการรักษาความเป็นจริงของเรื่องราวพร้อมกับความต้องการในการเผยแพร่ในบริบทสมัยใหม่และการพาณิชย์เป็นเรื่องสำคัญที่ต้องใส่ใจในการสืบทอดวัฒนธรรม การขุดค้นและการนำเสนอที่มีความคิดสร้างสรรค์ของตำนานนี้จะเป็แนวทางสำคัญในการสืบทอดและพัฒนาวัฒนธรรมของตำบลลูลา อีกทั้งจะกลายเป็นแรงบันดาลใจและพลังที่ยั่งยืนสำหรับการฟื้นฟูวัฒนธรรมของพื้นที่นี้

2. แนวทางการปฏิบัติในการจัดการทรัพยากรทางวัฒนธรรม: การสำรวจและการย่นคิดต่อรูปแบบของตำบลลูลา

สำหรับการดำเนินการตามแผนการจัดการทรัพยากรทางวัฒนธรรมของตำบลลูลา ผู้วิจัยจะอภิปรายใน 3 มิติหลัก ได้แก่ การบูรณาการแผนการท่องเที่ยว การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว และการอนุรักษ์วัฒนธรรม เพื่อเป็นการสำรวจแนวทางที่หลากหลายในการผสมผสานวัฒนธรรมเข้ากับการท่องเที่ยว พร้อมทั้งให้ความสำคัญกับการอนุรักษ์แก่นแท้ของวัฒนธรรมและการใช้ทรัพยากรอย่างยั่งยืน

1) การบูรณาการแผนการท่องเที่ยวและเจาะลึกแนวคิดทางวัฒนธรรม

แผนการท่องเที่ยวของตำบลลูลาผสมผสานระหว่างวัฒนธรรมชนเผ่าแมนจูและทิวทัศน์ธรรมชาติ โดยการพัฒนาโครงการและกิจกรรมต่างๆ เช่น การชมทิวทัศน์น้ำค้างแข็งในฤดูหนาว การพักในโฮมสเตย์ของหมู่บ้านหานถุน และการสัมผัสประสบการณ์มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ จนกลายเป็นรูปแบบการท่องเที่ยวที่เชื่อมโยงวัฒนธรรมเข้ากับระบบนิเวศ โดยแผนการเหล่านี้มีวัฒนธรรมชนเผ่าแมนจูเป็นแนวคิดหลัก มีการนำเสนออาหารแมนจู การสัมผัสประสบการณ์หัตถกรรมและกิจกรรมต่างๆ ซึ่งเป็นการเพิ่มมิติทางวัฒนธรรมให้กับเนื้อหาการท่องเที่ยว อย่างไรก็ตาม การดำเนินการตามแผนจำเป็นต้องระมัดระวังความเสี่ยงในการทำให้สัญลักษณ์ทางวัฒนธรรมกลายเป็นเพียงภาพลักษณ์หรือแยกกันอยู่อย่างกระจัดกระจาย เพราะฉะนั้น ควรส่งเสริมให้มีการเจาะลึกแนวคิดทางวัฒนธรรมเพื่อให้มั่นใจว่าความแท้จริงและความสมบูรณ์ของแก่นวัฒนธรรมจะไม่ถูกลดทอนลง

2) ความแท้จริงของวัฒนธรรมและการอนุรักษ์ระบบนิเวศในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว
 ในกระบวนการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว การบูรณะเมืองเก่าอุลลาและแหล่งท่องเที่ยวแทน
 บัญชาการองค์หญิงไปฮัว รวมถึงการฟื้นฟูกิจกรรมเทศกาลประเพณีแมนจู เป็นการสร้างพื้นที่สำหรับ
 การนำเสนอมรดกทางวัฒนธรรม ขณะเดียวกัน การพัฒนาโครงการสัมผัสประสบการณ์วัฒนธรรมชน
 เผ่าแมนจูได้เพิ่มการมีส่วนร่วมทางวัฒนธรรมของนักท่องเที่ยว อย่างไรก็ตาม การพัฒนาแหล่ง
 ท่องเที่ยวจำเป็นต้องมีการปรับสมดุลระหว่างจำนวนผู้เยี่ยมชมและความสามารถในการรองรับของ
 แหล่งโบราณสถาน ควรกำหนดขอบเขตการพัฒนาและเพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการทรัพยากร
 เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดผลกระทบจากการค้าและธุรกิจทำให้มรดกทางวัฒนธรรมถูกใช้ประโยชน์มากเกินไป
 และส่งผลกระทบต่อการทำลายสิ่งแวดล้อมทางนิเวศ ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อการอนุรักษ์มรดกทาง
 วัฒนธรรมในระยะยาว

3) ความสมดุลระหว่างการอนุรักษ์และการพัฒนาวัฒนธรรม

การจัดการทรัพยากรทางวัฒนธรรมของตำบลอุลลาจำเป็นต้องให้ความสำคัญกับความสมดุล
 ระหว่างการอนุรักษ์และการพัฒนาการท่องเที่ยวเสมอ เพื่อหลีกเลี่ยงการสูญเสียแก่นของวัฒนธรรม
 จากเป้าหมายทางเศรษฐกิจระยะสั้น โดยการลดการแทรกแซงโดยตรงต่อมรดกทางวัฒนธรรม ใช้การ
 ออกแบบกิจกรรมที่มีผลกระทบต่ำแต่มีประสบการณ์สูง และนำเทคโนโลยีดิจิทัลมาร่วมในการ
 เผยแพร่วัฒนธรรม เพื่อให้การสืบทอดวัฒนธรรมและการพัฒนาสมัยใหม่มีความเป็นไปได้มากยิ่งขึ้น
 ในการวางแผนในอนาคต จำเป็นต้องกำหนดขอบเขตระหว่างการอนุรักษ์และการใช้ประโยชน์ให้
 ชัดเจนยิ่งขึ้น เพื่อให้การพัฒนาทรัพยากรทางวัฒนธรรมสามารถคงไว้ซึ่งเอกลักษณ์และความแท้จริง
 อย่างยั่งยืน ซึ่งเป็นให้แนวทางที่เป็นไปได้สำหรับการบูรณาการวัฒนธรรมเข้ากับการท่องเที่ยวอย่าง
 ลึกซึ้ง

3. การคิดเชิงปรัชญาเกี่ยวกับการฟื้นฟูวัฒนธรรม: การสืบทอดเชิงพลวัตและแนวทาง ในอนาคต

การอนุรักษ์และการพัฒนาทรัพยากรทางวัฒนธรรมของตำบลอุลลาแสดงให้เห็นถึงปรัชญา
 ทางวัฒนธรรม กล่าวคือ วัฒนธรรมไม่เพียงแต่เป็นสื่อกลางของความทรงจำ แต่ยังเป็นสิ่งมีชีวิตที่มีการ
 ปรับตัวและพัฒนาอย่างต่อเนื่อง การดำรงอยู่ของวัฒนธรรมไม่เพียงขึ้นอยู่กับได้รับการอนุรักษ์ แต่
 ยังขึ้นอยู่กับได้รับการยอมรับ การมีส่วนร่วม และการสร้างสรรค์ใหม่ ในกระบวนการนี้
 ความหมายของวัฒนธรรมจะลึกซึ้งยิ่งขึ้นแทนที่จะกลายเป็นมรดกที่หยุดนิ่ง

อย่างไรก็ตาม เป้าหมายที่แท้จริงของการฟื้นฟูวัฒนธรรมคืออะไร คือการทำให้ประวัติศาสตร์รุ่งเรืองอีกครั้ง หรือเพื่อหล่อเลี้ยงจิตวิญญาณให้กับสังคมสมัยใหม่ จากการปฏิบัติในพื้นที่ตำบลอุลาแสดงให้เห็นว่า การฟื้นฟูวัฒนธรรมไม่เพียงแต่ต้องดึงพลังจากประวัติศาสตร์ แต่ยังคงต้องตอบสนองความต้องการของสังคมสมัยใหม่ และหาจุดสมดุลเชิงพลวัตระหว่างการสืบทอดและการพัฒนา

การฟื้นฟูวัฒนธรรมของตำบลอุลาได้ให้ประสบการณ์ที่มีค่าและคำแนะนำที่ลึกซึ้ง แก่นแท้ทางจิตวิญญาณของวัฒนธรรมคือพลังที่ทำให้วัฒนธรรมนั้นยังคงอยู่ไม่สิ้นสุด การจัดการที่เป็นระบบคือการรับประกันการสืบทอดที่มีชีวิต และกิจกรรมที่หลากหลายคือสะพานเชื่อมระหว่างการเผยแพร่และพัฒนาวัฒนธรรม อย่างไรก็ตาม หัวใจหลักของทุกสิ่งคือการหาสมดุลระหว่างการอนุรักษ์และการพัฒนา เพื่อให้วัฒนธรรมยังคงรักษาความเป็นเอกลักษณ์และความแท้จริงในบริบทของสังคมสมัยใหม่ นี่ไม่เพียงแต่ภารกิจของตำบลอุลา แต่ยังเป็นประเด็นร่วมที่สำคัญในทุกการฟื้นฟูวัฒนธรรม

ข้อเสนอแนะ

1. แผนการวิจัยในอนาคต

ผู้วิจัยจะออกแบบ “โครงการสัมผัสประสบการณ์เทศกาลประเพณีชนเผ่าแมนจู” โดยใช้เทศกาลป็นเงินของชนเผ่าแมนจูเป็นแกนหลัก ร่วมกับลักษณะเฉพาะของตำบลอุลา เพื่อจัดกิจกรรม เช่น การแสดงชุดประจำชนชาติ การแข่งขันการละเล่นพื้นบ้าน และพิธีกรรมดั้งเดิมของชนเผ่าแมนจู โครงการนี้มุ่งเน้นในการชูดค้นความลึกซึ้งของวัฒนธรรมเทศกาลของชนเผ่าแมนจู เพื่อเพิ่มการมีส่วนร่วมและการยอมรับวัฒนธรรมชนเผ่าแมนจูของนักท่องเที่ยว โดยมีแผนจะเสร็จสิ้นการออกแบบโครงการและดำเนินการทดสอบในกลุ่มตัวอย่างชุดแรกในอีก 2 ปีข้างหน้า เพื่อเป็นต้นแบบสำหรับการส่งเสริมกิจกรรมทางวัฒนธรรมในอนาคต

2. การทำความร่วมมือกับชุมชน

เสนอแนะให้ร่วมมือกับชุมชนในตำบลอุลาในการพัฒนาโครงการโฮมสเตย์แบบครอบครัว โดยการนำวิถีชีวิตแบบดั้งเดิมของชนเผ่าแมนจูมาผสมผสานในกิจกรรมท่องเที่ยว เช่น การจัดให้นักท่องเที่ยวพักในโฮมสเตย์แบบสุ่ม โดยมีการเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ เช่น การทำเกษตรกรรม การผลิตหัตถกรรมแบบดั้งเดิม และการทำอาหารแมนจู เพื่อเสริมสร้างประสบการณ์ที่น่าหลงใหลสำหรับนักท่องเที่ยว รูปแบบนี้ไม่เพียงแต่เพิ่มรายได้ให้กับชุมชน แต่ยังช่วยเสริมสร้างความรู้สึกร่วมกันและการมีส่วนร่วมและความรับผิดชอบในการอนุรักษ์วัฒนธรรมในชุมชน ซึ่งจะกลายเป็นแนวทางใหม่สำหรับการพัฒนาทางเศรษฐกิจและการอนุรักษ์วัฒนธรรมร่วมกัน

3. การทำความร่วมมือกับหน่วยงานรัฐบาล

ผู้วิจัยจะร่วมมือกับนโยบายของรัฐบาลอย่างกระตือรือร้น เพื่อให้การสนับสนุนที่เป็นรูปธรรมสำหรับการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมที่ยั่งยืน ตัวอย่างเช่น ในการพัฒนาทรัพยากรทางวัฒนธรรมของชนเผ่าแมนจู ผู้วิจัยจะนำเสนอประเด็นเฉพาะเรื่อง “การผสมผสานวัฒนธรรมและการฟื้นฟูชนบท” โดยมุ่งเน้นที่การปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐานของโครงการวัฒนธรรมและการอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ โดยจะเสนอแผนการดำเนินการในระยะต่าง ๆ ตามความต้องการจริงของตำบลอุลา นอกจากนี้ยังจะช่วยรัฐบาลในการดึงดูดทุนจากภาคสังคม โดยจะทำการศึกษาวิจัยและสรุปกรณีศึกษาที่ประสบความสำเร็จจากพื้นที่อื่น ๆ เพื่อเป็นข้อมูลอ้างอิงสำหรับการพัฒนารูปแบบความร่วมมือในการผสมผสานวัฒนธรรมเข้ากับเศรษฐกิจ

จากข้อเสนอแนะเหล่านี้ ผู้วิจัยจะมุ่งมั่นในการส่งเสริมการอนุรักษ์และการพัฒนาทรัพยากรทางวัฒนธรรมและการท่องเที่ยวของตำบลอุลา ตลอดจนสนับสนุนการพัฒนาที่ยั่งยืนของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

บรรณานุกรม

- Chang Le. (2013). Protection and Development of Characteristic Cultural Famous Towns - Planning Practice of Wula Manchu Town, Jilin. *Theoretical Research on Urban Construction (Electronic Version)*.
- Chen Guangjun. (2011). Excellent Folk Cultural and Personalized Education of College Students. *Journal of Yunnan RTV University*, 13(01), 71-74.
- Compilation of Documents on National Issues. (1991). Beijing: Party School of the Central Committee of the Communist Party of China.
- Hou Xintong. (2018). Investigation and Research on Manchu Culture in Wula Street, Jilin City. *Farm Household Councillor*, 05, 256-259.
- Hu Haibo. (2010). Research on Marx and Engels' View of Culture. [Doctoral dissertation, Northeast Normal University].
- Hu Jintao. (2012). Speech by Hu Jintao at the Central Work Conference on Nationalities. Retrieved from http://www.china.com.cn/guoqing/2012-09/11/content_26748351.htm. [Accessed: 2013-09-10].
- Liu Xiaolin. (2012). Analysis of the Design Strategy of Tourist Landscapes in Wula Street, Jilin. *China Commerce*, 30, 140.
- National Committee of Ethnic Affairs. (2002). Basic Views and Policies of the Communist Party of China on National Issues. *Beijing: Nationalities Press*.
- Selected Works of Deng Xiaoping. (1994). Beijing: People's Publishing House. 1.
- Wang Shujin & Wang Jinhui. (2011). Research on the Principles of Planning and Design of Agricultural Parks. *Economic Research Guide*, 9, 45-47.
- Xi Jinping. (2014). Speech at the Symposium on Art and Literature Work. *People's Daily*.
- Xi Jinping. (2013). Emphasize at the National Propaganda and Ideological Work Conference to have a broad vision, grasp the general trend, and focus on major events, and strive to do a better job in propaganda and ideological work. *People's Daily*, 1.
- Xi Jinping. (2014). Xi Jinping: The Governance of China. *Beijing: Foreign Languages Press*.

- Xi Jinping. (2016). Speech at the Symposium on Philosophical and Social Sciences. People's Daily.
- Yin Yushan. (2017). Famous Town of Chinese History and Culture - Wula Street. *Jilin People's Publishing House*, 134.
- Yu Bingjiang. (2019). Empirical Study on Cultural Construction in Poverty-Stricken Rural Areas of Minority Groups. [Unpublished doctoral dissertation]. *Shandong University*.
- Zhan Xiangxuan. (2012). On the Protection and Repair Value Analysis of the Ancient Wall of Wula. *Shanxi Architecture*, 38(22), 26-27.
- Zhou Xiao. (2017). New Discussions on the Development and Planning of Rural Tourism. *Huazhong University of Science and Technology Press*, 101.
- Yin, Y. (1995). A brief history of Ula. Jilin Literature and History Press.
- Guan, Z. (2008). Talking about Ula. Jilin People's Publishing House.
- Hou, Y. (2010). A review of Ula Street studies. *Journal of Beihua University (Social Science Edition)*, 11(4), 42.
- Yongji County Local Chronicles Compilation Committee. (1991). *Chronicles of Yongji County*. Changchun Publishing House.
- Ren, X. (2012). Li Xu and the tribute system of Dasheng Ula. *Journal of Dream of the Red Chamber Studies*, (6), 37-48.
- Wang, Y. (2017). The tribute culture of Dasheng Ula. *Lantai Nei Wai*, (6), 9.
- Wu, G. (1997). The ancient town on the Songhua River—Ula Street town. *Small Town Construction*, (3), 49.
- Zeng, H. (2010). A study on Manchu clothing culture. Jilin Literature and History Press.
- Zeng, H. (2013). Changes in Manchu clothing culture (Part 1). *Manchu Studies*, (2).
- Xu, W., & Ma, Y. F. (2013). An analysis of Manchu culture through changes in traditional clothing. *Literary Life (Monthly)*, (8).
- Man, Y. (2013). *Qizhuang Yifu: The art of Manchu clothing*. People's Fine Arts Publishing House. ISBN: 9787102059143.
- Zeng, H. (2021). *The development and inheritance of Manchu clothing: A study on cultural and creative industries*. China Textile Press. ISBN: 9787518080694.
- Zhang, J. M. (2008). *A study on the food culture of northern Chinese nomadic peoples*.

Cultural Relics Publishing House.

- Li, Z. R. (2009). *Manchu folk cuisine*. Jinghua Press.
- Zeng, H. (2013). A study on Manchu dietary culture. *Manchu Studies*, (2).
- Wu, Z. S. (n.d.). The role of Manchu dietary culture in national development and societal progress. *Academic Journal*.
- Fu, Y. G. (2015). *Notes on Shaman culture*. Xueyuan Press.
- Guo, S. Y. (2001). *Primitive living culture: A perspective on Shamanism*. Shanghai People's Publishing House.
- Seyin. (2015). *A study on Chinese Shaman culture*. China Social Sciences Press.
- Xue, G., & Guo, S. Y. (Eds.). (2015). *Studies on Shaman culture: Volume 4*. Ethnic Publishing House.
- Zeng, H. (1991). *A study on Manchu Shaman culture*. Ethnic Publishing House.
- Meng, H. Y., & Wu, F. L. (2015). *Shamanic medicine in anthropological perspective*. Social Sciences Academic Press.
- Wu, F. L. (2014). *A study on the transformation of Sami Shaman culture*. Social Sciences Academic Press.
- Meng, S. B. (2019). *A study on the Daur Shaman religion*. Social Sciences Academic Press.
- Li, N. (2019). *A study on the Shaman culture of North American Indians*. Social Sciences Academic Press.
- Yu, Y., Guo, H. Z., Yuan, J., & Meng, H. Y. (2014). *A study on the genealogical compilation and sacrificial activities of the Stone clan among the Manchu in the Year of the Dragon*. Social Sciences Academic Press.
- Han, L. (2018). *A study on the inheritance and development of Ula Manchu paper-cutting art* (Doctoral dissertation, Northeast Normal University). Retrieved from http://222.186.61.87:8083/kcms2/article/abstract?v=i12nDYUbXpld6_v1tMSxYLB_B_LReGtn55ChDWlTrV9AWuqOxG61jtlev3ZkobgdiYgk0lN-xVY0-xc2SVlWBT6nJc4M6mOZH31xLFwiClkBVdt5GD96ZhCoZwqVyH6aneHd5_zz5FhGMBxBBv53W5ey128Ekhch6A2wLv1Ot9Z6lXTL7JtE0vsU9luJA1cFlIW6pjJOKAk=&uniplatform=NZKPT&language=CHS

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

แบบสัมภาษณ์บุคลากรและกลุ่มคนจากสาขาอาชีพต่างๆ
ที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมแมนจูในตำบลอุ้อาเจีย

แบบสัมภาษณ์บุคลากรและกลุ่มคนจากสาขาอาชีพต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมแมนจูในตำบลอุ้อลาเจีย

คำอธิบายข้อมูลเบื้องต้นของแบบฟอร์ม

แบบสัมภาษณ์นี้แบ่งผู้ให้สัมภาษณ์ออกเป็น 8 กลุ่มตามคุณลักษณะทางสังคมของผู้ให้สัมภาษณ์ และดำเนินการสัมภาษณ์โดยเคารพความยินยอมและความคิดเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์

1. เนื้อหาการสัมภาษณ์:

ผู้วิจัยได้ใช้วิธีการสัมภาษณ์บุคลากรและกลุ่มคนจากสาขาอาชีพต่างๆ ในท้องถิ่นที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมแมนจู ในการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะเด่นทางวัฒนธรรมแมนจู วิถีชีวิต ประเพณีพื้นบ้าน รูปแบบการสืบทอด การพัฒนาในอนาคต และข้อมูลด้านอื่นๆ เพื่อเป็นข้อมูลอ้างอิงสำหรับโครงการการจัดการวัฒนธรรมในตำบลอุ้อลาเจีย

2. จำนวนผู้ให้สัมภาษณ์และการแบ่งกลุ่มผู้ให้สัมภาษณ์:

จำนวนผู้ให้สัมภาษณ์ทั้งหมด 13 คน แบ่งเป็น 8 กลุ่ม

กลุ่มที่ 1: นายกเทศมนตรี 1 คน

กลุ่มที่ 2: ผู้ใหญ่บ้านหมู่บ้านฮันตุน 1 คน

กลุ่มที่ 3: ผู้อาวุโสในท้องถิ่นที่มีอายุ 70 ปีขึ้นไป (อาศัยอยู่ในท้องถิ่นมาตั้งแต่เด็ก) 2 คน

กลุ่มที่ 4: ผู้สืบทอดมรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ 2 คน

กลุ่มที่ 5: ผู้อำนวยการพิพิธภัณฑ์แมนจูเมืองจีหลิน 1 คน และมัคคุเทศก์ 1 คน

กลุ่มที่ 6: ผู้อำนวยการศูนย์วัฒนธรรมและการท่องเที่ยวเขตหลงถาน เมืองจีหลิน 1 คน

กลุ่มที่ 7: นักวิจัยของมหาวิทยาลัย 2 คน

กลุ่มที่ 8: นักวางแผนการท่องเที่ยวในท้องถิ่น 2 คน

เกณฑ์การแบ่งกลุ่มผู้ให้สัมภาษณ์:

กลุ่มที่ 1: นายกเทศมนตรีตำบลอุ้อลา: สามารถให้ข้อมูลสำคัญเกี่ยวกับท้องถิ่น เข้าใจงานของภาครัฐและแผนการพัฒนาเป็นอย่างดี สามารถให้คำปรึกษาเกี่ยวกับแนวทางแก้ไขปัญหาต่างๆ และส่งเสริมการแลกเปลี่ยนความร่วมมือ

กลุ่มที่ 2: ผู้ใหญ่บ้านหมู่บ้านฮันตุน: หมู่บ้านนี้มีการอนุรักษ์และรักษาวัฒนธรรมแมนจูเอาไว้ค่อนข้างสมบูรณ์ และมีภูมิทัศน์ทางธรรมชาติที่เป็นเอกลักษณ์แตกต่างจากที่อื่นๆ

กลุ่มที่ 3: ผู้อาวุโสที่มีอายุ 70 ปีขึ้นไป: ผู้เฒ่าผู้แก่ที่อาศัยอยู่ในท้องถิ่นมากกว่า 40 ปีขึ้นไป รู้จักและเข้าใจวัฒนธรรมท้องถิ่น ได้เห็นการเปลี่ยนแปลงต่างๆ ในท้องถิ่น และมีความรู้เกี่ยวกับนิทานพื้นบ้านและธรรมเนียมประเพณีนอกเหนือจากที่บันทึกไว้ในหนังสือ

กลุ่มที่ 4: พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติเพียงแห่งเดียวในเมืองจี้หลิน เชี่ยวชาญความรู้เฉพาะด้าน
เข้าใจประวัติการพัฒนาของเมืองจี้หลินและวัฒนธรรมแมนจูในท้องถิ่น สามารถให้คำแนะนำเฉพาะ
ด้านได้ และมีความสามารถในการตกแต่งห้องนิทรรศการและจัดกิจกรรมส่งเสริมวัฒนธรรมแมนจู

กลุ่มที่ 5: ผู้สืบทอดมรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของตำบลอู่ลา: ผู้สืบทอดมรดกทาง
วัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้เพียง 2 คนในท้องถิ่น

กลุ่มที่ 6: เจ้าหน้าที่ของรัฐที่เกี่ยวข้อง สามารถให้ข้อมูลข้อมูลที่เชื่อถือได้เกี่ยวกับ
วัฒนธรรมท้องถิ่นและงานด้านการท่องเที่ยว ตลอดจนข้อมูลเชิงลึกด้านอุตสาหกรรมและกลยุทธ์การ
พัฒนา

กลุ่มที่ 7: นักวิจัยของมหาวิทยาลัย เป็นผู้ที่มีประสบการณ์มากกว่า 5 ปีขึ้นไปด้านการวิจัย
เพื่อการคุ้มครองวัฒนธรรมแมนจู

กลุ่มที่ 8: นักวางแผนด้านการท่องเที่ยวระดับมืออาชีพ สามารถให้คำแนะนำเกี่ยวกับการ
วางแผนการท่องเที่ยว การวางแผนโครงการและการวางแผนด้านการตลาด ตลอดจนสามารถช่วย
กำหนดกลยุทธ์การพัฒนาที่เป็นวิทยาศาสตร์และสมเหตุสมผลได้

3. จุดประสงค์ในการสัมภาษณ์:

1. เพื่อรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับวิถีชีวิตและความฉลาดทางวัฒนธรรมของชาวแมนจูในตำบล
อู่ลาเจีย
2. เพื่อวิเคราะห์ลักษณะเด่นของวัฒนธรรมแมนจูในตำบลอู่ลาเจีย
3. เพื่อเป็นข้อมูลอ้างอิงในการออกแบบโครงการจัดการพื้นที่ทางวัฒนธรรมในตำบลอู่ลา
เจีย

4. โครงสร้างแบบฟอร์มการสัมภาษณ์ : คน

แบบสัมภาษณ์ที่ใช้ประกอบด้วย 5 ส่วน ซึ่งครอบคลุมตั้งแต่ข้อมูลพื้นฐานไปจนถึงคำถาม
ข้อเสนอแนะ ตลอดจนความคิดเห็นที่เกี่ยวข้องกับอาชีพของบุคคลนั้น โดยเป็นคำถามแบบปลายเปิด
ทั้งหมด และผู้ให้สัมภาษณ์สามารถตอบคำถามได้อย่างอิสระ

5. วิธีการสัมภาษณ์และรวบรวมข้อมูล

การสัมภาษณ์นี้เป็นการดำเนินการภายใต้ความยินยอมและความสมัครใจของผู้ให้
สัมภาษณ์ และใช้วิธีการรวบรวมข้อมูลต่างๆ เช่น การถ่ายภาพ การบันทึกวิดีโอ และการบันทึกเสียง
เป็นต้น นอกจากนี้ เนื่องจากข้อจำกัดด้านระยะทางและความต้องการของผู้ให้สัมภาษณ์ การ
สัมภาษณ์บางรายจึงใช้การดำเนินการผ่านทางโทรศัพท์หรือทางออนไลน์

6. จำนวนผู้เชี่ยวชาญและคำอธิบายการประเมินแบบฟอร์ม

คำถามแต่ละข้อในแบบฟอร์มการสัมภาษณ์นี้ได้รับการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญ โดยมี
เกณฑ์การประเมินดังนี้

- 1) ยืนยันว่าเนื้อหาและวัตถุประสงค์สอดคล้องกัน +1 คะแนน
- 2) ไม่แน่ใจว่าเนื้อหาและวัตถุประสงค์สอดคล้องกัน 0 คะแนน
- 3) ยืนยันว่าเนื้อหาและวัตถุประสงค์ไม่สอดคล้องกัน -1 คะแนน

7. ขอคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญสำหรับคำถามที่ยังไม่เสร็จสมบูรณ์ และเขียนข้อเสนอแนะเพิ่มเติมที่ส่วนท้ายของแบบฟอร์มการสัมภาษณ์

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณท่านมา ณ โอกาสนี้

Ms.ZhuLin

e-mail:384900724@qq.com

กลุ่มที่ 1

กลุ่มผู้ให้สัมภาษณ์: นายกเทศมนตรีตำบลอุลู่ลา					
ลำดับ	คำถาม	การประเมิน			ข้อเสนอแนะ
		1	0	-1	
1	คุณคิดว่าคุณค่าหลักของวัฒนธรรมแมนจูในอุลู่ลาเจีย มีลักษณะอย่างไร				
2	วัฒนธรรมแมนจูในอุลู่ลาเจียมีอิทธิพลต่อการพัฒนาเศรษฐกิจในท้องถิ่นอย่างไร?				
3	มาตรการคุ้มครองและสืบทอดวัฒนธรรมแมนจูในอุลู่ลาเจียของรัฐบาลมีอะไรบ้าง?				
4	คุณมีแผนการและความคาดหวังเกี่ยวกับการพัฒนาวัฒนธรรมแมนจูในอุลู่ลาเจียในอนาคตอย่างไรบ้าง?				
5	คุณคิดว่าจะสามารถเสริมความแข็งแกร่งด้านการแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรมกับภูมิภาคอื่น ๆ และส่งเสริมการเผยแพร่และการสืบทอดวัฒนธรรมแมนจูในอุลู่ลาเจียได้อย่างไร?				

กลุ่มที่ 2

กลุ่มผู้ให้สัมภาษณ์: ผู้ใหญ่บ้านหมู่บ้านฮันตุน					
ลำดับ	คำถาม	การประเมิน			ข้อเสนอแนะ
		1	0	-1	
1	คุณคิดว่าวัฒนธรรมของตำบลอุ้อลาเจียแมนจุมีบทบาทในวิถีชีวิตของคนในท้องถิ่นอย่างไรบ้าง?				
2	หมู่บ้านมีกิจกรรมและประเพณีดั้งเดิมของชาวแมนจูในอุ้อลาเจียอะไรบ้าง?				
3	คุณคิดว่าจะสามารถสร้างจิตสำนึกด้านการคุ้มครองและการสืบต่อวัฒนธรรมแมนจูให้กับชาวบ้านได้อย่างไรบ้าง?				
4	หมู่บ้านมีการศึกษาและโครงการอบรมความรู้ที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมแมนจูอุ้อลาเจียหรือไม่?				
5	คุณมีความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนาวัฒนธรรมแมนจูร่วมกับอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวอย่างไร?				

กลุ่มที่ 3

กลุ่มผู้ให้สัมภาษณ์: ผู้อาวุโสในตำบลอุลาที่มีอายุ 70 ปีขึ้นไป(อาศัยอยู่ในท้องถิ่นมากกว่า 40 ปี)					
ลำดับ	คำถาม	การประเมิน			ข้อเสนอแนะ
		1	0	-1	
1	คุณอาศัยอยู่ในตำบลอุลาเจียมากี่ปี? และ คุณได้เห็นการเปลี่ยนแปลงของที่นี่ อะไรบ้าง?				
2	ตำบลอุลาเจียในสมัยที่คุณยังหนุ่มแตกต่าง กับตำบลอุลาเจียในปัจจุบันอย่างไร?				
3	คุณช่วยแบ่งปันเกี่ยวกับประเพณีและนิทาน ดั้งเดิมของชาวแมนจูในความทรงจำของคุณ ได้ไหม?				
4	คุณคิดว่าวัฒนธรรมแมนจูในตำบลอุลาเจียมี การเปลี่ยนแปลงอย่างไรบ้างเมื่อเวลาผ่านไป?				
5	คุณมีข้อเสนอแนะและความคาดหวังสำหรับ คนรุ่นใหม่ในการสืบทอดวัฒนธรรมแมนจูอยู่ ลาเจียอย่างไรบ้าง ?				

กลุ่มที่ 4

กลุ่มผู้ให้สัมภาษณ์: ผู้อำนวยการพิพิธภัณฑ์แมนจูเมืองจีหลินและมัคคุเทศก์					
ลำดับ	คำถาม	การประเมิน			ข้อเสนอแนะ
		1	0	-1	
1	ผู้อำนวยการ (มัคคุเทศก์) คุณคิดว่า พิพิธภัณฑ์แมนจูมีบทบาทในการสืบทอด และส่งเสริมวัฒนธรรมแมนจูอย่างไรบ้าง?				
2	พิพิธภัณฑ์มีกลยุทธ์และความท้าทายในการ จัดนิทรรศการและการรวบรวมของสะสม เพื่อจัดแสดงอย่างไรบ้าง?				
3	คุณมีความคิดเห็นส่วนตัวและความคาดหวัง เกี่ยวกับการวิจัยและการอนุรักษ์วัฒนธรรม แมนจูอย่างไรบ้าง?				
4	คุณคิดว่าแง่มุมใดของนิทรรศการและ กิจกรรมต่างๆ ในพิพิธภัณฑ์สามารถดึงดูด ความสนใจของผู้ชมได้มากที่สุด?				
5	พิพิธภัณฑ์มีโครงการให้ความรู้แก่โรงเรียน และชุมชนหรือไม่ อย่างไร				

กลุ่มที่ 5

กลุ่มผู้ให้สัมภาษณ์: ผู้สืบทอดมรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้					
ลำดับ	คำถาม	การประเมิน			ข้อเสนอแนะ
		1	0	-1	
1	คุณเป็นผู้สืบทอดมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของอุ้งลาเจียได้อย่างไร?				
2	ความท้าทายที่ใหญ่ที่สุดที่คุณได้พบในระหว่างการเป็นผู้สืบทอดคืออะไร?				
3	คุณช่วยแบ่งปันประสบการณ์และเรื่องราวการทำงานของ คุณได้ไหม?				
4	คุณมีข้อเสนอแนะสำหรับคนหนุ่มสาวในการเรียนรู้ด้วยตัวเองและการสืบทอดวัฒนธรรมแมนจูลาเจียอย่างไรบ้าง?				
5	คุณคิดว่าผู้สืบทอดมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้มีบทบาทในการคุ้มครองและพัฒนาวัฒนธรรมแมนจูลาเจียอย่างไร?				

กลุ่มที่ 6

กลุ่มผู้ให้สัมภาษณ์: ผู้อำนวยการศูนย์วัฒนธรรมและการท่องเที่ยวเขตหลวงถาน เมืองจันทัน					
ลำดับ	คำถาม	การประเมิน			ข้อเสนอแนะ
		1	0	-1	
1	คุณคิดว่าอู่ชาเจียมีสถานะและศักยภาพในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในเมืองจันทันอย่างไรบ้าง?				
2	อู่ชาเจียสามารถรักษาสมดุลระหว่างการอนุรักษ์และการพัฒนาในการบุกเบิกการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมอย่างไร?				
3	ศูนย์วัฒนธรรมและการท่องเที่ยวเทศบาลมีมาตรการในการสืบทอดและคุ้มครองวัฒนธรรมแมนอู่ชาเจียอย่างไรบ้าง?				
4	ศูนย์วัฒนธรรมและการท่องเที่ยวเทศบาลมีแผนและเป้าหมายเฉพาะในการพัฒนาอู่ชาเจียอย่างไรบ้าง?				
5	คุณมีความคาดหวังหรือวิสัยทัศน์เกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของตำบลอู่ชาเจียในอนาคตอย่างไรบ้าง?				

กลุ่มที่ 7

กลุ่มผู้ให้สัมภาษณ์: นักวิจัยของมหาวิทยาลัย					
ลำดับ	คำถาม	การประเมิน			ข้อเสนอแนะ
		1	0	-1	
1	คุณรู้จักวัฒนธรรมแมนจู่อู๋ลาเจียมากแค่ไหน?				
2	คุณคิดว่าวัฒนธรรมแมนจู๋ของที่นี่มีความพิเศษอย่างไรเมื่อเปรียบเทียบกับภูมิภาคอื่นๆ?				
3	คุณคิดว่าสามารถคุ้มครองและสืบทอดวัฒนธรรมแมนจู๋ลาเจียให้ดียิ่งขึ้นได้อย่างไร?				
4	คุณคิดว่ามหาวิทยาลัยสามารถมีบทบาทในการค้นคว้าและส่งเสริมวัฒนธรรมแมนจู๋ลาเจียอย่างไรได้บ้าง?				
5	คุณมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมแมนจู๋ลาเจียอย่างไร?				

กลุ่มที่ 8

กลุ่มผู้ให้สัมภาษณ์: นักวางแผนการท่องเที่ยวระดับมืออาชีพ					
ลำดับ	คำถาม	การประเมิน			ข้อเสนอแนะ
		1	0	-1	
1	คุณมีประสบการณ์ในด้านการวางแผนการท่องเที่ยวมากี่ปี?				
2	คุณมีความรู้หรือการค้นคว้าพิเศษเกี่ยวกับวัฒนธรรมแมนจู่อู๋ลาเจียอย่างไรบ้าง?				
3	คุณคิดว่าความท้าทายที่ไม่เหมือนใครในการวางแผนการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมแมนจู่อู๋ลาเจีย มีด้านใดที่ควรส่งเสริมและเร่งการพัฒนาอย่างไรบ้าง?				
4	คุณคิดว่าแง่มุมใดของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมแมนจู่อู๋ลาเจียสามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวได้บ้าง?				
5	คุณคิดว่าการพัฒนาที่ยั่งยืนมีความสำคัญในการวางแผนการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมแมนจู่อู๋ลาเจียอย่างไร?				

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ-สกุล	Zhu Lin
วัน เดือน ปี เกิด	26 Sep 1988
สถานที่เกิด	China
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	3/2 SAMKWAN VILLAGE LONGHAD BANGSAEN RD., SAENSUK, MUANG CHONBURI, CHONBURI, 20130, THAILAND
ตำแหน่งและประวัติการ ทำงาน	Student
ประวัติการศึกษา	PhD

